

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Η ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

(LE SPHINX DES GLACES)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Διασκευή: Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ

Εικονογράφηση: Ο. Π.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΣΤΗΡ»

Α. Α. & Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ο Δ Ο Σ Λ Υ Κ Ο Υ Ρ Γ Ο Υ 10 — Α Θ Η Ν Α Ι — 1966

Η ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Τὰ νησιά τῆς ἀπελπισίας.

Κανέννας, βέβαια, δὲν θὰ πιστέψῃ τὴ διήγησιν αὐτή, πού ἐπιγράφεται: Ἡ Σφίγγα τῶν Πάγων. Ἄδιάφορο! Ἐγὼ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ παραδοθῇ στὴν δημοσιότητα, καί, καθέννας πιά, εἶναι ἐλεύθερος νὰ τὴν πιστέψῃ ἢ ὄχι!

Δύσκολο θὰ ἦταν νὰ φανταστῇ κανέννας καταλληλότερο τόπο, γιὰ τὴν ἔναρξιν τῶν θαυμασιῶν καὶ τρομερῶν μου περιπετειῶν, ἀπὸ τὰ Νησιά τῆς Ἀπελπισίας, ὅπως τὰ ὠνόμασε στὰ 1779 ὁ πλοίαρχος Κούκ. Λοιπόν, ὕστερα ἀπ' ὅσα εἶδα ὅταν ἔμεινα ἐκεῖ, στὰ 1839, μπορῶ νὰ διαβεβαιώσω ὅτι τοὺς ἀρμόζει τέλεια ἡ θλιβερὴ αὐτὴ ὀνομασία τοῦ διάσημου Ἀγγλοῦ θαλασσοπόρου. Νησιά τῆς Ἀπελπισίας· αὐτὸ τὰ λέει ὅλα!

Εἶναι τὸ μόνο κατάλληλο ὄνομα γιὰ τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν τριακοσίων αὐτῶν μικρῶν νησιῶν, πού εἶναι σπαρμένον στὴν ἀπέραντη καὶ ἀπελπιστικὴ ἐρημιὰ τοῦ ὠκεανοῦ, πού τὸν συνταράσσουν, σχεδὸν διαρκῶς, οἱ μεγάλες τρικυμίες τοῦ Νότου.

Εἶχα πάει στὸ Κριστμας - Ἀρμπούρο — ἓνα λιμάνι τῆς Κεργαιλάνης, ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα τῶν νησιῶν τοῦ ἀρχιπελάγους— γιὰ νὰ κάνω γεωλογικὰς μελέτες, πού βιάσταξαν δυὸ μῆνες.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἐνῶ περπατοῦσα στὴν ἀκρογιαλιά, μ' ἐπλησίασε ὁ ξενοδόχος μου καὶ μοῦ εἶπε:

— Μοῦ φαίνεται, κύριε Τζώρλιγκ, ὅτι δὲν βλέπετε τὴν ὥρα νὰ μᾶς φύγετε. Ἡ μήπως κάνω λάθος;

Ἦταν ψηλὸς καὶ χοντρος Ἀμερικανὸς, ἐγκατεστημένος ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια στὸ Κριστίμας-Ἀρμπουρ, ὅπου καὶ διατηροῦσε τὸ μοναδικὸ ξενοδοχεῖο καὶ παντοπωλεῖο τοῦ λιμανιοῦ.

— Θὰ σᾶς ἀπαντοῦσα ὅτι δὲν κάνετε λάθος, κύριε Ἄτκινς, ἂν δὲν ἐφοβόμουνα μήπως σᾶς προσβάλη ἢ ἀπάντησή μου.

— Νὰ μὲ προσβάλη; Θεὸς φυλάξει! εἶπε ὁ καλὸς ξενοδόχος γελώντας. Ἐγὼ εἶμαι συνηθισμένος νὰ δέχωμαι τέτοιες ἀπαντήσεις, ὅπως ὁ βράχος τὰ κύματα!

— Καὶ ν' ἀντέχετε ὅπως ὁ βράχος;

— Ἐννοεῖται, κύριε Τζώρλιγκ! Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού φτάσατε στὸ Κριστίμας - Ἀρμπουρ καὶ καταλύσατε στὸ ξενοδοχεῖο μου, ἐγὼ τὸ εἶπα, ἂν ὄχι σὲ ὀχτώ, ἀλλὰ σὲ δεκαπέντε μέρες ὁ ξένος μου θὰ βαρεθῆ καὶ θὰ μετανοήσῃ πού ἦρθε στὴν Κεργαιλάνη.

— Ὅχι, κύριε Ἄτκινς, ἐγὼ δὲν μετανοῶ ποτὲ γιὰ ὅ,τι κάνω.

— Καλὸ ἰδίωμα αὐτό, κύριε Τζώρλιγκ!

— Ἐπειτα, ἐγὼ ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ ἰδῶ καὶ νὰ σπουδάσω. Περιηγήθηκα λοιπὸν τὸ Ἀρχιπέλαγος καὶ τὸ ἔσπουδάσα. Ἔ, δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα αὐτό. Ἀφήνω δὰ τὴ λαμπρὴ περιποίηση, πού εἶχα στὸ ξενοδοχεῖο σας, γιὰ τὴν ὁποία θὰ σᾶς εἶμαι πάντοτε εὐγνώμων. Ἄλλ' ἂν δὲν ἀπατῶμαι, εἶναι δυὸ μῆνες τώρα, ἀπὸ τότε πού ἦρθα...

— Καὶ δὲν βλέπετε τὴν ὥρα νὰ γυρίσετε στὴν πατρίδα σας, δηλαδὴ στὴν πατρίδα μας, κύριε Τζώρλιγκ; Νὰ φτάσετε στὸ Κοννέκτικουτ καὶ νὰ ξαναδῆτε τὴν Πρόνοια, τὴν πρωτεύουσά μας, ἔ; διέκοψε θριαμβευτικὰ ὁ ξενοδόχος.

— Βεβαιότατα, κύριε Ἄτκινς! Εἶναι τρία χρόνια τώρα πού τριγυρνῶ ἐδῶ κι ἐκεῖ. Πρέπει νὰ σταματήσω τέλος πάντων καὶ νὰ ριζοβολήσω κάπου...

—“Ε, ἔ, ἀπάντησε ὁ Ἀμερικανός, κλείνοντας τὸ ἕνα μάτι· ἅμα ριζοβολήση κανέννας, ὕστερα ξεπετάει καὶ βλαστάρια...

— Ἀλήθεια, κύριε Ἄτκινς. Ἄλλ’ ὅπωςδήποτε, ἐπειδὴ δὲν θὰ παντρευῶ, φαίνεται πὼς τὸ γενεαλογικὸ μας δέντρο θὰ σταματήσῃ σὲ μένα. Σαραντα χρονῶν ἄνθρωπος τώρα, δὲν θὰ κάμω βέβαια τὴν τρέλλα νὰ παντρευῶ στὰ γεράματα γιὰ νὰ ξεπετάξω βλαστάρια. Τί καλὰ ποὺ κάνατε σεῖς, ποὺ προλάβετε!

— Ὁμολογῶ, κύριε Τζώρλιγκ, ὅτι σ’ αὐτὸ τὸ κεφάλαιο δὲν εἶμαι καθόλου δυσαρεστημένος. Ἀπόκτησα δέκα παιδιά, καὶ ὁ Θεὸς ξέρει πιά πόσα ἐγγόνια θ’ ἀποκτήσω ἀργότερα!

— Καὶ δὲν ἔχετε σκοπὸ νὰ ἐπιστρέψετε ποτὲ στὴν πατρίδα σας;

— Στὴ Βαλτιμόρη; Καὶ νὰ κάμω τί; Φτώχεια ἐκεῖ καὶ δυστυχία. Ἐνῶ ἐδῶ, στὰ Νησιὰ τῆς Ἀπελπισίας, ποτὲ δὲν μοῦ δόθηκε ἀφορμὴ ν’ ἀπελπιστῶ. Δόξα σοι ὁ Θεός, καλὰ ζήσαμε ὡς τώρα καὶ καλὰ θὰ ζήσουμε καὶ στὸ μέλλον.

— Τέλος πάντων, κύριε Ἄτκινς, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ ἦρθα στὴν Κεργαιλάνη, καὶ θὰ τὴν θυμοῦμαι πάντοτε. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἶναι πιά καιρὸς καὶ νὰ φεύγω...

— Ὑπομονή, κύριε Τζώρλιγκ! Δὲν πρέπει κανέννας νὰ τὴν ἐπιθυμῇ πολὺ, ὥστε νὰ τὴν ἐπισπεύδῃ τὴ στιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Ἐπειτα, μὴν ξεχνᾶτε ὅτι τὸ καλοκαίρι δὲν θ’ ἀργήσῃ. Σὲ πέντε ἢ ἕξι βδομάδες.

— ὦ, δὲν τὸ πιστεύω τόσο γρήγορα! Ὁ Αὐγουστος ἐδῶ ἀντιστοιχεῖ μὲ Φεβρουάριο τοῦ δικοῦ μας ἡμισφαιρίου, τοῦ βορείου...

— Ἐχετε δίκιο. Ἄλλ’ ὁ χειμώνας ἦταν πολὺ γλυκὸς ἐφέτος καὶ δὲν μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ. Κάνετε λίγη ὑπομονὴ καὶ νὰ ἰδῆτε πὼς θ’ ἀρχίσουν νὰ μᾶς ἔρχονται τὰ πλοῖα. Πλησιάζει, ξέρετε, ἡ ἐποχὴ τοῦ ψαρέματος.

— 'Απὸ τὸ στόμα σας καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί, κύριε "Ατκινς! 'Ο «"Αλμπρανος», ἐκείνη ἡ γολέτα πού μοῦ εἶπατε.

— Τοῦ πλοιάρχου Λάν Γκύ; μὲ διέκοψε ὁ Ξενοδόχος. "Εξοχος ναυτικός, μολονότι "Αγγλος — καλοί, βλέπετε, ὑπάρχουν παντοῦ! — καὶ πάντοτε ἀπὸ μένα ψωνίζει!

— Πότε λογαριάζετε λοιπὸν νὰ φτάσῃ ὁ «"Αλμπρανος»;

— Σὲ ὀχτὼ μέρες θὰ εἶναι ἐδῶ. 'Αλλοιῶς, θὰ πῆ ὅτι δὲν ὑπάρχει πιά πλοίαρχος Λάν Γκύ καὶ γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχει πιά πλοίαρχος Λάν Γκύ, θὰ πῆ ὅτι ὁ «"Αλμπρανος» βούλιαξε μεταξὺ τῆς Κεργαιλάνης καὶ τοῦ 'Ακρωτηρίου τῆς Καλῆς 'Ελπίδας.

Καὶ μὲ μιὰ χειρονομία πού ἐσήμαινε ὅτι τέτοιο δυστύχημα θὰ ἦταν ὅλως διόλου ἀπίθανο, ὁ κύριος "Ατκινς ἀπομακρύνθηκε.

'Ανυπόμονος νὰ φύγω, ἔλπιστα κι ἐγὼ ὅτι οἱ προβλέψεις τοῦ Ξενοδόχου μου θὰ ἐπαλήθευαν, ἔλπιστα δηλαδή, ὅτι, ὁ σχετικὸς ἥπιος χειμῶνας τῆς χρονιάς ἐκείνης, θὰ ἔφτανε στὸ τέλος του, καὶ ὅτι, μαζὶ μὲ τὸ καλοκαίρι, θὰ ξαναγύριζαν γρήγορα τὰ πλοῖα, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ φύγω.

'Ο ἐνθουσιώδης Ξενοδόχος δὲν ἔπανε νὰ μοῦ ἐκθειάζῃ τὸν «"Αλμπρανο», πού μὲ τόση ἀνυπομονησία περίμενα, γιὰ ν' ἀφήσω τέλος πάντων τὰ Νησιὰ τῆς 'Απελπισίας.

Φόβο μὴ μείνω γιὰ πάντα στὰ Νησιὰ τῆς 'Απελπισίας δὲν εἶχα. Κάθε χρόνο, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀκόμη, ἐρχόντουσαν στὴν Κεργαιλάνη τουλάχιστον πεντακόσια πλοῖα. Τὰ τραβοῦσε ἐκεῖ ἡ ἀλιεία τῶν κητοειδῶν, πού γιὰ τὸ ἐπικερδές της κανεὶς κρίνει ἀπὸ αὐτὸ μόνον τὸ παράδειγμα: "Ένας καὶ μόνον θαλασσινὸς ἐλέφας βγάζει ἓνα ὀλόκληρο τόννο λαδιοῦ. Σήμερα ὅμως, τὸ ἀρχιπέλαγος τὸ ἐπισκέπτονται μόλις δώδεκα πλοῖα τὸ χρόνο· δὲν ὑπάρχει πιά ἡ παλιὰ ἀφθονία· ὁ ἀριθμὸς τῶν κητοειδῶν ἀπ' τὴν ἄγρια καταδίωξη, ἐλαττώθηκε σημαντικά.

Ὡστόσο, ἡ ἀνυπομονησία μου μεγάλωνε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα.

— Ἔ, ὁ «Ἀλμπρανος»; ρωτοῦσα καὶ ξαναρωτοῦσα τὸν Ἄτκις.

— Ὁ «Ἀλμπρανος», ἀγαπητέ μου κύριε Τζώρλιγκ, θὰ φτάσῃ σήμερα χωρὶς ἄλλο, μοῦ ἀποκρινόταν χωρὶς κανένα δισταγμό. Καὶ ἂν ἴδεν φτάσῃ σήμερα, θὰ φτάσῃ αὔριο. Πάντως θὰ φτάσῃ μιὰ μέρα, νὰ εἴσθε βέβαιος.

Χωρητικότητας τριακοσίων τόννων, μὲ δυὸ κατάρτια, ἐννέα πανιά, ταχύτητα ἀπαράμιλλη, κατασκευασμένος λαμπρά, στερεότητας μοναδικῆς, περιβλήματα χάλκινα. Ἐνας πλοίαρχος, ἓνας ὑποπλοίαρχος, ἓνας ναύκληρος, ἓνας μάγερσος καὶ ὀχτὼ ναῦτες. Αὐτὸς ἦταν ὁ «Ἀλμπρανος», ἡ γολέτα πὺρ περίμενα νὰ φτάσῃ στὸ Κρίστιμας-Ἄρμπουρ, τουλάχιστον κατὰ τὶς διαβεβαιώσεις τοῦ Ἄτκις.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, ἀπὸ τὴ Λίβερπουλ, ἦταν κατὰ τὰ τρία πέμπτα ἰδιοκτῆτης τοῦ «Ἀλμπρανου», πὺρ τὸν κυβερνοῦσε ἕξι περίπου χρόνια. Μετέφερε ἐμπορεύματα ἀπὸ τὶς νότιες θάλασσες τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀμερικῆς, πηγαίνοντας ἀπὸ νησὶ σὲ νησὶ καὶ ἀπὸ ἤπειρο σὲ ἤπειρο. Πρέπει νὰ προσθέσω ὅτι, χάριν ἀσφαλείας, στὶς θάλασσες ἐκεῖνες, τὶς πολὺ λίγο ἀσφαλεῖς, ἕξι αἰτίας τῶν πειρατῶν, ὁ «Ἀλμπρανος» ἦταν ὠπλισμένος μὲ τέσσερα κανόνια τῶν δώδεκα, μὲ τουφέκια, πιστόλια, καρραμπίνες, καὶ μὲ τ' ἀναγκαῖα πολεμοφόδια.

Τὸ πρωῖ τῆς 7 Αὐγούστου, ἐξύπνησα ἀπότομα ἀπὸ τὸν ξενοδόχο μου, πὺρ γρονθοκοποῦσε τὴν πόρτα μου, φωνάζοντας:

— Κύριε Τζώρλιγκ, ξυπνήσατε;

— Καὶ μὲ ρωτᾶτε, ὕστερα ἀπὸ τόσο θόρυβο; Τί τρέχει;

— Ἐφάνηκε ἓνα καράβι... εἶναι μακρὸν ἕξι μίλια... ἔρχεται ἴσια στὸ Κρίστιμας!

— "Ε, μήπως είναι ὁ «*Αλμπρανος»; φώναξα, πετώντας τὰ σκεπάσματά μου.

— Αὐτὸ θὰ τὸ μάθουμε ἀργότερα, κύριε Τζώρλιγκ! Ὁπωσδήποτε, εἶναι τὸ πρῶτο πλοῖο πὸν μᾶς ἐπισκέπτεται ἐφέτος, καὶ ἀξίζει νὰ τοῦ κάνουμε καλὴ ὑποδοχή.

Ντύθηκα γρήγορα - γρήγορα καὶ κατέβηκα στὴν παραλία.

Ὁ καιρὸς ἦταν αἶθριος, ἡ θάλασσα γαλήνια.

Μετὰ δυὸ ὥρες ὁ «*Αλμπρανος», ἀγκυροβολοῦσε μεγαλοπρεπῶς στὴ μέση τοῦ ὄρμου τοῦ Κριστίμας - "Αρμπουρ.

Ὁ μυστηριώδης πλοίαρχος.

Μὲ πολλὰ καὶ μεγάλα διαχύσεις ὑποδέχθηκε ὁ κύριος *Ατκινς τὸν πλοίαρχο τοῦ «*Αλμπρανοῦ». Αὐτὸς ὅμως μοῦ φάνηκε πολὺ λιγώτερο διαχυτικός.

Μαζί του ἦρθε καὶ ὁ ναύκληρος Οὐρλιγκερλί, πού, μόλις ἔμαθε ἀπὸ τὸν *Ατκινς, ὅτι ἂν συγκατετίθετο ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, θὰ ἐπιβιβαζόμουν στὸν «*Αλμπρανο», χωρὶς συστάσεις καὶ διατυπώσεις, μὲ πλησίασε ἀμέσως καὶ μοῦ εἶπε:

— Κύριε Τζώρλιγκ τὰ σέβη μου!

— Χαίρετε, φίλε μου, ἀποκριθῆκα. Τί ἀγαπᾶτε;

— Νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω.

— Νὰ μὲ ἐξυπηρετήσετε; Καὶ σὲ τί;

— Ἐμαθα ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ φύγετε μὲ τὸν «*Αλμπρανο».

— "Α!... καὶ ποιὸς εἶσθε σεῖς;

— Εἶμαι ὁ ναύκληρος Οὐρλιγκερλί, σύντροφος πιστὸς καὶ φίλος τοῦ πλοίαρχου Λὰν Γκύ, ὁ ὁποῖος μὲ ἀκούει κάποτε, ἂν καὶ μερικοὶ λένε ὅτι δὲν ἀκούει κανέναν.

— Χαίρω πολὺ... Τότε λοιπόν, ἂν εὐκαιρῆτε αὐτὴ τὴ στιγμή, ἄς κουβεντιάσουμε.

— Εὐχαρίστως. Ἔχω καιρὸ δυὸ ὥρες. Ἔπειτα, κύριε Τζώρλιγκ, σήμερα ἔχουμε πολὺ λίγη ἐργασία. Ἄν εἰσθε καὶ σεῖς ἐλεύθερος μποροῦμε νὰ πᾶμε στοῦ Ἄτκινς, νὰ πάροουμε ἓνα τσαί μὲ λίγο οὐίσκυ, καὶ νὰ τὰ ποῦμε ἐκεῖ μὲ ὅλη μας τὴν ἡσυχία.

— Ναί, ἀλλὰ ξέρετε, ἐγὼ δὲν πίνω!

— Δὲν πειράζει! Πίνω ἐγὼ καὶ γιὰ τοὺς δυὸ μας. Ἀλήθεια, κύριε Τζώρλιγκ, ποτὲ δὲν πίνω περισσότερο ἀπ' ὅ,τι πρέπει, πάντοτε ὅμως ὅσο πρέπει!

Ἀκολούθησα τὸν ναύκληρο, καί, ἐνῶ ὁ κύριος Ἄτκινς ἐπάνω στὴ γολέτα ἐπαζάρευε τὰ ἐμπορεύματα πὺν θὰ ἀγόραζε καὶ θὰ πουλοῦσε, ἐμεῖς οἱ δυὸ καθήσαμε στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ ξενοδοχείου του καὶ ἀρχίσαμε τὴν κουβέντα:

— Ὁ Ἄτκινς, εἶπα στὸ ναύκληρο, ἀνέλαβε νὰ συναντήση τὸν πλοίαρχο Λὰν Γκὺ, πὺν τὸν ξέρει πολὺ καλά, ἂν δὲν ἀπατῶμαι.

— Ὁ Ἄτκινς! μὲ διέκοψε ὁ Οὐρλιγκερλί. Καλὸς ἄνθρωπος, δὲν σᾶς λέω, καὶ ὁ πλοίαρχος τὸν ἐκτιμᾷ πολὺ. Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα μπορεῖ νὰ σᾶς κάμη τίποτε. Ἀφῆστε νὰ ἐνεργήσω ἐγὼ, κύριε Τζώρλιγκ!

— Μά, εἶναι λοιπὸν τόσο δύσκολο πράμα; Δὲν ὑπάρχει καμμιά καμπίνα ἐλεύθερη στὸν «Ἄλμπρανο»; Καὶ ἡ πιὸ μικρὴ νὰ εἶναι δὲν μὲ πειράζει· πληρώνω ὅσα - ὅσα...

— Ναί, ναί, ὑπάρχει μιὰ καμπίνα, πὺν κανεῖς δὲν τὴν μεταχειρίστηκε ἀκόμη, καὶ ἀφοῦ λέτε ὅτι πληρώνετε ὅσα - ὅσα... Ἀλλὰ δὲν πρόκειται γι' αὐτό, κύριε Τζώρλιγκ! Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ πεισθῇ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ νὰ παραλάβῃ ἐπιβάτη· καὶ γιὰ νὰ πεισθῇ χρειάζεται τεχνη, κύριε Τζώρλιγκ, χρειάζεται πονηριά, πὺν δὲν τὴν ἔχει ὁ φίλος μας Ἄτκινς, ἀλλὰ μονάχα ὁ ἀντικρινός σας, πὺν πίνει τώρα στὴν ὑγειά σας, ἂν καὶ μὲ λύπη του, πὺν δὲν κάνετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο!

Καί, κλείνοντας τὸ ἓνα μάτι, καὶ γουρλώνοντας τὸ

ἄλλο, ὁ ναύκληρος ἄδειασε τὸ ποτήρι του. Ἔπειτα ἔβγαλε μιὰ πίπα μαύρη καὶ κοντή, τὴ γέμισε, τὴν ἀναψε, καί, βάζοντάς τὴν στὴ γωνία τοῦ στόματός του, ἄρχισε νὰ τραβάῃ μὲ τόση μανία, ὥστε σὲ λίγο τὸ κεφάλι του σκεπάστηκε μὲ πυκνὸ σύννεφο καπνοῦ.

— Λοιπὸν, κύριε Οὐρλιγκερλί; εἶπα.

— Στὶς διαταγές σας, κύριε Τζώρλιγκ!

— Καὶ γιατί ὁ πλοίαρχός σας δὲν θὰ μὲ δεχτῆ εὐκολα;

— Γιατὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ δέχεται ἐπιβάτες στὸ πλοῖο του. Τουλᾶχιστον ὡς τώρα ἀπέρριψε ὅλες τὶς προτάσεις πού τοῦ ἔκομαν. Δὲν ἐδέχτηκε ποτὲ κανένα.

— Καὶ γιὰ ποιό λόγο, παρακαλῶ;

— Γιατὶ θέλει νὰ πηγαίνει ὅπου τοῦ καπνίσει, μὲ τὸ παραμικρὸ ν' ἀλλάξῃ δρομολόγιο, στὸ βορρῖα ἢ στὸ νότο, στὴν ἀνατολὴ ἢ στὴν δύση, ὅπως τοῦ ἀρέσει χωρὶς νὰ δίνει λόγο σὲ κανένα. Ποτὲ δὲν βγαίνει ἀπ' αὐτὲς τὶς νότιες θάλασσες, καὶ εἶναι τώρα πολλὰ χρόνια πού ταξιδεύουμε μεταξὺ τῆς ἀνατολικῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς δυτικῆς Ἀμερικῆς. Δὲν στεκόμαστε παρὰ μόνον ὅταν πρόκειται νὰ πουλήσουμε τὸ φορτίο μας. Καταλαβαίνετε λοιπὸν, ὅτι, κάτω ἀπὸ τέτοιους ὄρους, ἓνας ἐπιβάτης θὰ μᾶς ἦταν πολὺ ὀχληρὸς· ἔπειτα, ποιὸς τρελλὸς θὰ ἤθελε νὰ ἐπιβιβασθῆ στὸ «Ἄλμπρανο», πού δὲν ἔχει ποτὲ ὀρισμένη διεύθυνση, καὶ πού πηγαίνει ὅπου τὸν σπρώχνει ὁ ἄνεμος;

Ἄλθηθεια ἔλεγε ἄραγε ὁ ναύκληρος; Ἡ μήπως ἤθελε νὰ μοῦ παραστήσῃ τὴ γολέτα του σὰν ἓνα πλοῖο μυστηριώδες, περιπλανώμενο χωρὶς τέρμα καὶ σκοπὸ, κάτω ἀπὸ τὶς διαταγές ἐνὸς φανταστικοῦ πλοίαρχου, ὅπως τὰ στοιχειωμένα καράβια τῶν παραμυθιῶν;

— Τέλος πάντων, τοῦ εἶπα, ὁ «Ἄλμπρανος» θὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Κεργαιλάνη σὲ τέσσερεις - πέντε μέρες;

— Μάλιστα...

— Καὶ θὰ διευθυνθῆ αὐτὴ τὴ φορὰ δυτικά, γιὰ νὰ φτάσῃ στὰ νησιά Τριστὰν ντὰ Κούνα;

— Πιθανόν.

— Λοιπόν, ναύκληρε, ἡ πιθανότητα αὐτὴ μοῦ φτάνει, καί, ἀφοῦ προσφέρεσθε νὰ μ' εὐκολύνετε, σᾶς παρακαλῶ νὰ πείσετε τὸν πλοίαρχο Λὰν Γκὺ, νὰ μὲ δεχτῆ γιὰ ἐπιβάτη.

— Ἠσυχάστε! Πέστε πὼς ἔγινε! Καὶ τώρα, κύριε Τζώρλιγκ, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω, προτοῦ ἐρῆθῃ μάλιστα ὁ φίλος μας ὁ ἄτκινς, καὶ νὰ ἐπιστρέψω στὸ πλοῖο μου.

Καὶ ἀφοῦ ἄδειασε καὶ τὸ τελευταῖο ποτήρι οὔισκν,— καί, καθὼς ἄνοιξε τὸ στόμα του, ἐνόμισα ὅτι θὰ καταπιῇ μαζὶ καὶ τὸ ποτήρι!—ὁ παράδοξος ναύκληρος Οὐρλιγκερλι μὲ ἀποχαιρέτησε μὲ μειδίαμα προστατευτικὸ καὶ βγήκε ἔξω.

Ἐμεινα μόνος καὶ ἄρχισα νὰ σκέπτομαι. Ἐπὶ τέλους, τί ἦταν αὐτὸς ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ; Ὁ κύριος ἄτκινς μοῦ τὸν εἶχε παραστήσει σὰν τὸν καλύτερο ναυτικὸ καὶ τὸν καλύτερο ἄνθρωπο. Πιθανόν νὰ ἦταν καὶ τὰ δύο· κανένα λόγο δὲν εἶχα νὰ τὸ ἀμφισβητήσω! Ἀλλὰ, μὲ ὅσα μοῦ εἶπε γι' αὐτὸν ὁ ναύκληρος, σχηματίσα τὴν ἰδέα ὅτι ἦταν πολὺ ιδιόρρυθμος ἄνθρωπος! Ὁμολογῶ ὅτι ποτὲ δὲν μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ μου ἡ ἰδέα, ὅτι θὰ παρουσιαζόντουσαν δυσκολίες γιὰ τὴν ἐπιβίβασή μου στὸν «Ἄλμπρανο», μιά πού θὰ πλήρωνα τὸ ναῦλο, πού θὰ μοῦ ζητοῦσαν. Τί λόγο εἶχε ἄραγε, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ νὰ μοῦ ἀρνηθῆ; Ἔπρεπε νὰ παραδεχθῶ, ὅτι πράγματι δὲν ἤθελε νὰ δεσμευθῆ μὲ καμμιά ὑποχρέωση καὶ εὐθύνη ἀπέναντι ἐνὸς ξένου, γιὰ νὰ εἶναι ἐλεύθερος νὰ πηγαίνει ὅπου θέλει καὶ ν' ἀλλάξῃ διεύθυνση ὅταν θέλῃ; Ἡ μήπως εἶχε ἄλλους λόγους ν' ἀποφεύγῃ ἐπιβάτες; Μήπως ἦταν λαθρέμπορας; Μήπως ἦταν πειρατής;... Πιθανόν κι αὐτό, μολονότι ὁ καλὸς μου ξενοδόχος, ἐγγυώτακε γιὰ τὸν «Ἄλμπρανο» καὶ τὸν πλοίαρχό του. Ἀλλ' ἂν καὶ ὁ ἄτκινς αὐτὸς ἦταν γελασμένος; Ἄλλωστε, πολὺ λίγο ἐγνώριζε τὸν πλοίαρ-

χο Λάν Γκν, πού μιὰ φορὰ τὸ χρόνο ἐρχότανε στὴν Κερ-
γαιλάνη καὶ φερνότανε, τὶς λίγες μέρες πού ἔμεινε ἐκεῖ, μὲ
τρόπο πού δὲν μποροῦσε νὰ ἐγείρη ὑπόνοιες...

Ἐξ ἄλλου, ἔλεγα, μήπως ὁ ναύκληρος, θέλοντας νὰ
δώσῃ μεγάλη σημασία στὶς ὑπηρεσίες του, ἐπίτηδες μοῦ
παρίστανε γιὰ δύσκολο τὸ πρᾶγμα, ἐνῶ ἴσως ὁ πλοίαρχος
Λάν Γκν θὰ δεχότανε τὴν πρόταση πολὺ εὐκόλα, καὶ θὰ
ἐθεωρεῖτο μάλιστα πολὺ εὐτυχής, παίρνοντας ἐπιβάτη —
ὅπως ἐμένα — πού, οὔτε ἀπαιτήσεις εἶχε μεγάλες, οὔτε τὴν
τιμὴ τοῦ ναύλου συζήτησε.

Ἔσπερα ἀπὸ μιὰ ὥρα βρῆκα τὸν ξενοδόχο μου καὶ
τοῦ ἀνάγγειλα τὰ νέα.

— Ἄ, τὸν κατεργάρῃ τὸν Οὐρλιγκερλί! φώναξε· πάντα
ὁ ἴδιος! Ἄμα τὸν ἀκούῃ κανεῖς, νομίζει, πᾶ πὼς ὁ πλοί-
αρχος Λάν Γκν οὔτε τὴ μύτη του δὲν σκουπίζει, ἂν δὲν
πάρῃ πρῶτα τὴ γνώμη του! Ἀφήστε τον, κύριε Τζώρ-
λιγκ!... Αὐτὸς θέλει νὰ σᾶς τραβήξῃ λεπτὰ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Ἄτκινς. Ἀλλά, δὲν μοῦ λέτε,
εἶδατε τὸν πλοίαρχο; τοῦ μιλήσατε γιὰ...

— Ὅχι ἀκόμη, κύριε Τζώρλιγκ! Ἔχουμε καιρὸ... Μόλις
ἔφτασε ὁ «Ἄλμπρανος»...

— Ναί· ἀλλά, ξέρετε, θέλω νὰ μάθω, γιὰ νὰ λάβω τὰ
μέτρα μου!

— Ἦσυχάστε!

— Θέλω νὰ μάθω τί θ' ἀπογίνω...

— Μὴ φοβόσαστε, κύριε Τζώρλιγκ! Ἔχετε λίγη ὑπομο-
νή, καὶ τὸ πρᾶγμα θὰ ἔρῃθι μόνο του. Ἔπειτα, καὶ ὁ «Ἄλμ-
πρανος» νὰ μὴ σᾶς δεχτῇ, δὲν θὰ χαθῆτε· πλοῖα, δόξα τῷ
Θεῷ, ἀπ' ἐδῶ κι ἐμπρὸς θὰ μᾶς ἔρχονται ἄφθονα. Ἔννοια
σας! Ἐμπιστευθῆτε σ' ἐμένα· ἐγὼ ἀναλαμβάνω!

Λόγια, ἀλλὰ μόνον λόγια, ὁ ναύκληρος ἀπὸ τὸ ἕνα
μέρος, ὁ ξενοδόχος ἀπὸ τὸ ἄλλο. Γι' αὐτό, παρ' ὅλες τῶν
τὶς ὑποσχέσεις, ἀποφάσισα νὰ μιλήσω στὸν ἴδιο τὸν πλοί-
αρχο Λάν Γκν καὶ νὰ τοῦ κάμω τὴν πρότασή μου.

Ἡ παράδοξη μεταβολή.

Αὐτὸ συνέβηκε τὴν ἄλλη μέρα, τὸ ἀπόγευμα. Ἄλλὰ, μόλις ἔκαμα νὰ πλησιάσω τὸν πλοίαρχο, κατάλαβα ὅτι ἤθελε νὰ μὲ ἀποφύγη.

Γιατί ἄραγε; Μήπως ἡ πρότασή μου τοῦ εἶχε ἤδη ἀνακοινωθῆ ἀπὸ τὸν Οὐρλιγκερλι ἢ ἀπὸ τὸν Ἄτκινς, καὶ δὲν ἤθελε νὰ μὲ δεχτῆ; Ἡ μήπως, ξένος στὸ Κρίστιμας - Ἄρμπουρ, καὶ ἀκοινωνήτος καὶ μισάνθρωπος ὅπως ἦταν, δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ πιάσῃ σχέσεις μ' ἓναν ἄγνωστο;

Ἡ διαγωγή αὐτῆ μὲ πείραξε. Ἦθελε ν' ἀπορρίψῃ τὴν πρότασή μου; Δικαίωμά του ἦταν δὲν εἶχα κανένα σκοπὸ νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μὲ δεχτῆ στὸ πλοῖο του μὲ τὴ βία! Ἄς μὲ ἀκουγε ὅμως, καὶ ἄς μοῦ ἔλεγε «ὄχι» ἔστω... Ἄλλὰ τὸ νὰ μὴ θέλῃ νὰ μὲ ἀκούσῃ, αὐτὸ δὲν τὸ καταλάβαινα καθόλου. Καὶ ἐπέμεινα...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ ὑποπλοίαρχος τοῦ «Ἄλμπρανοῦ» ἦρθε πρὸς τὸ μέρος τοῦ πλοίαρχου του. Ὁ Λὰν Γκὺ ἐποφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας γιὰ ν' ἀπομακρυνθῆ, καί, κάνοντας νόημα στὸν ἀξιωματικὸ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, προχώρησε, καὶ σὲ λίγο ἐξαφανίστηκε στὴ γωνία ἐνὸς βράχου.

Ἄσχημα τὰ πράγματα! συλλογίστηκα. Ἄλλ' ἀδιάφορο! Ἐγὼ θὰ ἐπιμείνω! Αὐριο τὸ πρωὶ θ' ἀνέβω στὸν «Ἄλμπρανο» καὶ τότε θέλοντας καὶ μὴ, θὰ μὲ δεχτῆ, θὰ μὲ ἀκούσῃ καὶ θὰ μοῦ πῆ ἓνα ναι ἢ ἓνα ὄχι!

Ἐξ ἄλλου, ἔλπιζα νὰ τὸν συναντήσω καὶ τὸ βράδυ, τὴν ὥρα τοῦ γεύματος, στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Ἄτκινς, ὅπου συνήθως γευμάτιζαν καὶ προγευμάτιζαν οἱ ναυτικοί.

Κι ὅμως γελάστηκα. Μὲ ὅλες τὶς προετοιμασίες τοῦ ξενοδόχου μου, κανέναις, οὔτε πλοίαρχος, οὔτε ὑποπλοίαρχος, οὔτε ἄλλος ἀπὸ τὸ πλοῖο, δὲν ἐτίμησε τὸ βράδυ ἐκεῖνο τὸ ξενοδοχεῖο. Καὶ κάθισα στὸ τραπέζι σχεδὸν μόνος, ὅπως πάντα, γιατί, τὸ χειμῶνα, οἱ πελάτες τοῦ φίλου μου τοῦ Ἄτκινς ἦταν ἐλάχιστοι.

Μετὰ τὸ γεῦμα, κατὰ τὶς ἐπτάμιση, βγήκα νὰ περπατήσω λίγο στὸ λιμάνι. Ἡ ἀκτή ἦταν ἔρημη. Τὰ παράθυρα τοῦ ξενοδοχείου ἔρχιχναν λίγο φῶς. Ἐπὶ τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἄλμπρανοῦ» κανένας δὲν ἦταν ἔξω. Οἱ βάρκες εἶχαν ἐπιστρέψει.

Ἐμοιαζε πραγματικὰ μὲ στρατῶνα τὸ πλοῖο ἐκεῖνο, ὅπου οἱ ναῦτες ἐπέστρεφαν μὲ τὸ βασιλεῖμα τοῦ ἡλίου. Ἐμεινα ἔξω ὡς τὶς ἐννέα, πηγαίνοερχόμενος ἀπέναντι στὸν «Ἄλμπρανοῦ». Σιγὰ - σιγὰ, ὁ ὄγκος τοῦ πλοίου βυθιζότανε στὸ σκοτάδι, καὶ τὰ ἤρεμα νερὰ τοῦ ὄρμου δὲν ἀντανακλοῦσαν παρὰ ἓνα μονάχα φῶς, τὸ φανάρι τῆς πρῶρας, κρεμασμένο ἀπὸ τὸ σχοινὶ τοῦ τρίγγου.

Ἐπέστρεψα στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου βρήκα τὸν Ἄτκις νὰ καπνίζει τὴν πίπα του κοντὰ στὴν πόρτα.

— Ἄτκις, τοῦ εἶπα, φαίνεται ὅτι ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ δὲν συχναίξει στὸ ξενοδοχεῖο σου.

— Ἐρχεται καμμιά φορὰ τὶς Κυριακὲς, ἀλλὰ σήμερα εἶναι Σάββατο, κύριε Τζώρλιγκ.

— Τοῦ ἐμιλήσατε καθόλου;...

— Μάλιστα, ἀποκριθῆκε ὁ ξενοδόχος μου, μὲ τόνο ποὺ φανέρωνε ἀμηχανία.

— Τοῦ εἶπατε ὅτι ἓνας ἄνθρωπος γνωστός σας θέλει νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Κεργαιλάνη μὲ τὸν «Ἄλμπρανο»;

— Ναί...

— Καὶ τί σᾶς ἀπάντησε;

— Ὅχι ὅ,τι ἐπιθυμούσαμε, κύριε Τζώρλιγκ!

— Ὡστε ἀρνεῖται;

— Μὰ ξέρω κι ἐγώ... Ἀκοῦστε καὶ κρίνετε: Ἄτκις, μοῦ εἶπε, ἡ γολέτα μου δὲν εἶναι γιὰ νὰ δέχεται ἐπιβάτες. Ποτὲ ὡς τώρα δὲν πῆρα, καὶ οὔτε θὰ πάρω ποτέ!

Τὴ νύχτα κοιμήθηκα πολὺ ἄσχημα. Πολλὲς φορὲς ὠνειρεύτηκα... ὅτι ὄνειρεύομαι! Ἀλλά, καθὼς παρατηρεῖ ὁ Ἐντγκαρ Πόε — ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς συγγραφέας —

μόλις στὸν ὕπνο σου νομίσης ὅτι ὄνειρεύεσαι, ξυπνᾶς ἀμέσως.

Εὔπνησα κι ἐγώ, ἀλλὰ πάντοτε θυμωμένος μὲ τὸν

— Γιὰ νὰ πεισθῆ χρειάζεται τεχνη (Σελ 11)

πλοίαρχο Λὰν Γκύ. Ὅλη τὴ νύχτα τὴν πέρασα ἄγρυπνος, συλλογιζόμενος χίλια - δυό. Μοῦ εἶχε κολλήσει ἡ ἰδέα νὰ φύγω μὲ τὸν « Ἀλιμπρανο », καὶ τὸ ἀπρόσπαιτο ἐμπόδιο, πού

παρουσιάστηκε —ή ἄρνηση τοῦ πλοίαρχου— μεγάλωνε περισσότερο τὸν πόθο μου, ἢ, ἂν θέλετε, τὸ πείσμα μου.

Βγῆκα κατὰ τὶς ὀκτώ. Καιρὸς ἄηλιος, ἄνεμος δυνατὸς καὶ χιονόνερο. Στὴν παραλία ψυχὴ· οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε βάρκα. Ἦταν ἀδύνατο ν' ἀνέβω στὸν «Ἄλμπρανο», καὶ ἦταν τολμηρὸ νὰ ὑποθέσω ὅτι θὰ ἔβγαινε μὲ τέτοιον καιρὸ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

Ἐπέστρεψα, λοιπόν, στὸ ξενοδοχεῖο, καὶ στάθηκα μπροστὰ στὸ παράθυρο καὶ περιμένα ἐκεῖ νευρικός, ἀνήσυχος, μέσα σὲ ἔξαψη πού μεγάλωνε ὀλοένα.

Πέρασαν ἔτσι δυὸ ὥρες. Καί, ὅπως συμβαίνει συχνά, λόγω τῆς ἀσταθείας τοῦ κεργαλιανικοῦ κλίματος, ἡ βία τοῦ ἀνέμου ἐκόπασε πρὶν ἀπὸ τὴ δική μου.

Κατὰ τὶς ἔντεκα, ἡ θύελλα ἔπαυε. Ἄνοιξα τὸ παράθυρό μου.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ρίχτηκε ἀπὸ τὸν «Ἄλμπρανο» μιὰ βάρκα. Ἕνας ἄνθρωπος μπῆκε καὶ κάθησε στὸ πηδάλιο, ἐνῶ ἓνας ναύτης ἄρχισε νὰ τραβάη κουπί. Σὲ λίγο, ἡ βάρκα ἄραξε καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀποθιβάστηκε.

Ἦταν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα, βγῆκα καὶ βρέθηκα ἀντιμέτωπος τοῦ πλοίαρχου, μολοντί καὶ πάλι ἔδειξε μεγάλη προθυμία νὰ μὲ ἀποφύγη.

— Κύριε, τοῦ εἶπα μὲ τόνο ψυχρό.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ μὲ κοίταξε. ὦ, πόση ἐντύπωση μοῦ ἔκανε ἡ μελαγχολικὴ ἔκφρασις τῶν μαύρων του ματιῶν! Ἔπειτα, μὲ βαθεῖα φωνή, μὲ ρώτησε:

— Εἰσθε ξένος;

— Μάλιστα, ἐδῶ εἶμαι ξένος, ἀπάντησα.

— Ἄγγλος;

— Ὁχι, Ἀμερικανός.

Μ' ἔχαιρέτησε τυπικά. Ἀνταπέδωκα τὸ χαιρετισμό του.

— Ἄν δὲν κάνω λάθος, εἶπα, ὁ κύριος Ἄτκινς, ὁ ξενο-

δόχος, σᾶς ἔκαμε μιὰ πρόταση ἐκ μέρους μου. Νομίζω, κύριε, ὅτι μιὰ τέτοια πρόταση ἔπρεπε νὰ τύχη καλύτερης ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τοῦ...

— Ποιά πρόταση; Νὰ ἐπιβιβασθῆτε στὸν «Ἄλμπρανο»;

— Ἀκριβῶς.

— Λυποῦμαι πολὺ, κύριε, γιατί δὲν μπορῶ νὰ δεχτῶ τὴν πρότασή σας.

— Καὶ γιατί, σᾶς παρακαλῶ;

— Γιατὶ δὲν συνηθίζω νὰ δέχομαι ἐπιβάτες στὸ πλοῖο μου πρῶτα - πρῶτα.

— Καὶ δεύτερον;

— Δεύτερον, γιατί τὸ δρομολόγιο τοῦ «Ἄλμπρανο» δὲν εἶναι ποτὲ καθωρισμένο ἀπὸ πρῖν. Φεύγει ἔξαφνα γιὰ ἓνα λιμάνι, καὶ πάει σ' ἓνα ἄλλο, ἂν αὐτὸ μὲ συμφέρη. Ἔπειτα, κύριέ μου, ἐγὼ δὲν εἶμαι στὴν ὑπηρεσία κανενὸς ἐφοπλιστοῦ. Ἡ γολέτα μου ἀνήκει κατὰ μέγα μέρος, καὶ κανεὶς δὲν μ' ἀναγκάζει νὰ δέχομαι ἐπιβάτες.

— Τότε, λοιπόν, μόνον ἀπὸ σᾶς ἔξαρτᾶται νὰ μὲ δεχθῆτε ἢ ὄχι.

— Μάλιστα. Ἀλλά, μὲ μεγάλη μου λύπη, δὲν μπορῶ παρὰ νὰ σᾶς ἀρνηθῶ...

— Ἴσως θὰ ἀλλάξετε γνώμη, κύριε πλοίαρχε, ἅμα μάθετε ὅτι λίγο μ' ἐνδιαφέρει τὸ δρομολόγιο τῆς γολέτας σας. Βέβαια, δὲν εἶναι παράλογο νὰ ὑποθέσω ὅτι κάπου θὰ πάη. Δὲν εἶναι ἔτσι;

— Κάπου βέβαια! ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ.

Καὶ κοίταξε μὲ βαθὺ καὶ ὄνειροπόλο βλέμμα πρὸς τὸ νότιο ὀρίζοντα. Τί ἐσήμαινε ἄραγε τὸ παράδοξο αὐτὸ βλέμμα;

— Λοιπόν, κύριε, ἐπανελάβα, τὸ ποῦ θὰ πάω, μοῦ εἶναι σχεδὸν ἀδιάφορο. Τὸ μόνον ποῦ ἐπιθυμῶ τώρα, εἶναι νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Κεργαιλάνη μὲ πρώτη εὐκαιρία.

Ὁ Λὰν Γκὺ δὲν ἀπάντησε τίποτε, καὶ ἀπόμεινε σκε-

πτικός, σὰν νὰ μὴ μὲ ἀκούγε πιά, σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀνθρώπο μπροστά του.

— Θὰ μοῦ κάμετε τὴν τιμὴ νὰ μὲ ἀκούσετε; ρώτησα ζωηρά.

— Εὐχαρίστως, ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος, συνερχόμενος.

— Νομίζω ὅτι, ἂν δὲν συμβῆ τίποτε τὸ ἔκτακτο, ἂν ἐν τῷ μεταξὺ δὲν μεταβληθῇ τὸ δρομολόγιό σας, ἔχετε σκοπὸ νὰ πάτε κατ' εὐθείαν στὶς Τριστὰν ντὰ Κούνα.

— Ἴσως γιὰ τὶς Τριστὰν ντὰ Κούνα... ἴσως γιὰ τὸ Ἄκρωτήριω... ἴσως γιὰ τὶς Φάλκλαντ... ἢ καὶ γι' ἄλλου.

— Λοιπόν, κι ἐγώ, πλοίαρχε Λὰν Γκύ, ἀκριβῶς . ἂ λ ο ὕ θέλω νὰ πάω, ἀπάντησα εἰρωνικῶς, μετὰ βίας κρατώντας τὸ θυμὸ μου.

Τότε ὁ τρόπος τοῦ πλοίαρχου Λὰν Γκύ, ἄλλαξε διὰ μιᾶς. Ἡ φωνὴ του ἔγινε πὺξ ξηρή, πὺξ τραχειά. Καί, μὲ λίγες ἀλλὰ σαφεῖς λέξεις, μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω, ὅτι κάθε ἀντίρρηση ἦταν ματαία, ὅτι ἡ συνδιάλεξή μας εἶχε βραστάξει ἀρκετά, ὅτι οἱ ὑποθέσεις του τὸν καλοῦσαν στὸ Λιμεναρχεῖο, ὅτι τέλος πάντων, εἴπαμε, καὶ μάλιστα μὲ τὸ παραπάνω, ὅ,τι εἴχαμε νὰ ποῦμε μεταξὺ μας...

Ἔπεινα τὸ χέρι γιὰ νὰ τὸν κρατήσω φεύγοντα —καὶ ἔτσι ἡ συνομιλία μας κινδύνευε νὰ τελειώσῃ πολὺ χειρότερα ἀπ' ὅ,τι ἄρχισε— ὅταν ὁ παράδοξος αὐτὸς ἀνθρώπος γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου, καὶ μὲ γλυκὸ τρόπο μοῦ εἶπε τὰ ἐξῆς:

— Λυποῦμαι εἰλικρινά, κύριε Τζώρλιγκ, γιατί δὲν εἶμαι σὲ θέση νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἀφοῦ μάλιστα εἰσθε καὶ Ἄμερικανός... Ἀλλά, μὲ ὅλη μου τὴν καλὴ διάθεση, δὲν μπορῶ νὰ κάμω διαφορετικά. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ, πιθανὸν νὰ συμβῆ τὸ τάδε ἢ τὸ δεῖνα ἀπρόοπτο, πού νὰ μοῦ κἀνῃ ἄξαφνα ὀχληρῇ τὴν παρουσία στὸν «Ἄλμπρανο» ἐνὸς ξένου... ἔστω καὶ τόσο βολικοῦ, ὅσο εἰσθε σεῖς. Ἔτσι θὰ ἐκινδύνευα νὰ μὴν ἐπωφεληθῶ τῆς εὐκαιρίας, πού καθημερινῶς ζητῶ.

Τί ἀπρόοπτο μποροῦσε νὰ συμβῆ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ; Δὲν καταλάβαινα τίποτε!...

— Σᾶς εἶπα καὶ σᾶς ἐπαναλαμβάνω, πλοίαρχε, ἀπάντησα, ὅτι, ναὶ μὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιστρέψω στὸ Κοννέκτικουτ τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ δὲν θὰ μ' ἔμελλε διόλου ἂν ἐπέστρεφα ἔστω καὶ μετὰ τρεῖς ἢ μετὰ ἕξη μῆνες, ἀπ' αὐτὸν τὸν δρόμο ἢ ἀπὸ κεῖνον, καὶ θὰ μοῦ ἦταν ἐπίσης ἀδιάφορο ἂν ἦ γολέτα σας ἐπρόκειτο νὰ προχωρήσῃ ἔστω καὶ ὡς τὶς ἀνταρκτικῆς θάλασσες...

— Τὶς ἀνταρκτικῆς θάλασσες, εἶπατε; ἀνέκραξε ὁ πλοίαρχος μὲ ζωνρότητα, ἀρπάζοντας τὸ χέρι μου καὶ κοιτάζοντάς με, σὰν νὰ ἠθελε νὰ εἰσδύσῃ μὲ τὸ βλέμμα του στὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς μου. Γιατί ἀναφέρατε τὶς ἀνταρκτικῆς θάλασσες; μὲ ρώτησε πάλι μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε.

— Ἀπλούστατα, ὅπως θ' ἀνέφερα καὶ τὶς ἀρκτικῆς... τὸν Βόρειο Πόλο, ὅπως καὶ τὸν Νότιο.

Ἄν πλοίαρχος Λὰν Γκὺ δὲν ἀπάντησε... Μοῦ φάνηκε ὅτι ἓνα δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια του. Κι ἐκεῖνος, σὰν νὰ ἄλλαξε ἐπίτηδες θέμα, γιὰ νὰ διώξῃ κάποια λυπηρὴ ἀνάμνηση, πού ἴσως τοῦ προκάλεσε ἡ ἀπάντησή μου.

— Ὁ Νότιος Πόλος! εἶπε· ποιὸς θὰ ριψοκινδύνευε νὰ προχωρήσῃ ὡς ἐκεῖ κάτω!

— ὦ, θὰ ἦταν δύσκολο νὰ φτάσῃ κανεὶς, καὶ μάλιστα ἀνώφελο, ἀπάντησα. Ἐν τούτοις, ὑπάρχουν χαρακτηριστοὶ ριψοκίνδυνοι, πού ἀναλαμβάνουν τέτοιες ἐπιχειρήσεις.

— Ναί... ριψοκίνδυνοι... ψιθύρισε μυστηριωδῶς ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ.

— Ὅπως, παραδείγματος χάριν, ὁ Κάρολος Γουίλκ, πού οἱ Ἠνωμένους Πολιτεῖες τὸν ἔστειλαν τελευταῖα μὲ τέσσερα πλοῖα...

— Εἶναι ἀλήθεια αὐτό, κύριε Τζώρλιγκ; Πράγματι ἡ Κυβέρνηση τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν διωργάνωσε ἀποστολὴ γιὰ τὶς ἀνταρκτικῆς θάλασσες, ὑπὸ τὸν Κάρολον Γουίλκ;

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία! Τὸν περασμένο χρόνο, προτοῦ φύγω ἀπὸ τὴν Ἀμερική, εἶχα μάθει ὅτι ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ εἶχε κίβλας ξεκινήσει γιὰ τὸν Πόλο. Πέρασε ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε, καὶ δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανο νὰ προχώρησε ἤδη ὁ τολμηρὸς Γουίλκ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον προηγούμενον ἔξερευνητῆ.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἔμεινε γιὰ πολλὴ ὥρα σιωπηλὸς καὶ συνοφρυωμένος. Καὶ ἔπειτα, διακόπτοντας τὸν παράδοξο αὐτὸ ρεμβασμὸ:

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἴτε, καὶ ἂν ἀκόμη ὁ Γουίλκ κατόρθωνε νὰ ξεπεράσῃ τὸν πολικὸ κύκλο καὶ νὰ διαπεράσῃ τὸ παγόφραγμα, δύσκολο εἶναι νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι θὰ προχώρησε πρὸς νότον περισσότερο ἀπὸ...

— Ἀπὸ τοὺς προηγούμενους ἔξερευνητῆς, ἀπὸ τὸν Φέλλιξχάουζεν, τὸν Φόρστερ, τὸν Κένταλλ, τὸν Μπίσκοε, τὸν Μῶρρελ, τὸν Κέμπς, τὸν Βέλλενυ... ἀπάντησα.

— Καὶ ἀκόμη ἀπὸ τόν... πρόσθεσε σκεπτικὸς ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ.

— Ἀπὸ ποιόν; ρώτησα.

— Εἴστε ἀπὸ τὸ Κοννέτικουτ, κύριε;... μὲ ρώτησε ἀπότομα ὁ Λὰν Γκὺ.

— Μάλιστα, ἀπὸ τὸ Κοννέτικουτ.

— Καὶ ἀπὸ ποιά πόλη;

— Ἀπὸ τὴν Πρόνοια.

— Γνωρίζετε τὴ νῆσο Ναντουκέτ;

— Τὴν ἐπισκέφθηκα πολλὰς φορὰς.

— Γνωρίζετε, βεβαίως, εἴτε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, κοιτάζοντάς με προσεκτικὰ, ὅτι ἀπὸ κεῖ κατάγεται καὶ ὁ ἥρωας τοῦ μυθιστοριογράφου σας Ἐντγκαρ Πόε, ὁ Ἀρθούρος Γόρδων Πύμ... Τὸ θυμόσαστε;

— Πράγματι, ἀπάντησα, τώρα τὸ θυμοῦμαι... Ἡ ἀρχὴ τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Πόε «Οἱ περιπέτειες τοῦ Ἀρθούρου Γόρδωνος Πύμ» συμβαίνει στὴ νῆσο Ναντουκέτ.

— Πῶς εἶπατε; Τοῦ μυθιστορήματος; Αὐτὴ τὴ λέξη μεταχειρίζεσθε;

— Βέβαια!

— Βλέπω ὅτι μιλάτε καὶ σεῖς ὅπως ὅλος ὁ κόσμος... Ἄς εἶναι. Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε· δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ περισσότερο... Λυποῦμαι εἰλικρινᾶ γιὰ... Πιστέψετε ὅτι ἂν μποροῦσα... Ἄλλὰ τί νὰ γίνῃ!... Μὴν ἀπελπίζεστε· ἔρχεται τὸ καλοκαίρι· ἔρχονται τὰ πλοῖα, καὶ σὲ λίγες μέρες θὰ μπορέσετε νὰ ἐπιβιθαστῆτε σὲ κανένα ἀπ' αὐτά, καὶ νὰ πᾶτε ἀσφαλῶς πλέον, ὅπου θέλετε... Χαίρετε, κύριέ μου. Λυποῦμαι πολὺ, πάρα πολὺ... Χαίρετε!

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ μὲ ἀποχαιρέτησε καὶ ἔφυγε. Κάθε ἄλλο φανταζόμουνα πρὸ ὀλίγου, ὅτι ἡ συνομιλία μας θὰ ἔπαιρνε τέτοια τροπὴ, καὶ ὅτι θὰ τελείωνε εὐγενικὰ καὶ σχεδὸν φιλικὰ!

Ὡστόσο, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἡ συνομιλία αὐτὴ ἐξῆψε σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν περιέργειά μου· καί, μολονότι ἐγκατέλειψα πιά τὴν ἰδέα νὰ φύγω μὲ τὸν «Ἄλμπρανο»— γιὰτὶ εἶναι μάταιο ν' ἀγωνίζεται κανένας κατὰ τοῦ ἀδυνάτου— ἐπιθυμοῦσα ὅμως πολὺ νὰ εἰσδύσω στὸ μυστήριον, πού κρυβότανε στὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς ἐκείνης. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, πού ρίχτηκε στὴ μέση μὲ τόσο ἀπρόοπτο καὶ τόσο παράδοξο τόνο· οἱ ἐρωτήσεις τοῦ πλοίαρχου γιὰ τὴ νῆσο Ναντουκέτ· ἡ ἐντύπωση, πού τοῦ προξένησε ἡ εἶδηση, ὅτι μιὰ ἀποστολὴ εἶχε ἤδη ἀναχωρήσει γιὰ τὶς νότιες θάλασσες ὑπὸ τὸν Γουίλκ· ἡ διαβεβαίωσή μου ἐκείνη, ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς θαλασσοπόρος δὲν θὰ εἶχε προχωρήσει πρὸς νότον περισσότερο ἀπὸ τὸν... Ἀλήθεια, ἀπὸ ποιὸν ἤθελε νὰ πῆ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ; Καὶ τί ἐσήμαιναν ὅλα αὐτά;

Κάθε ἐλπίδα, ὅτι ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ μποροῦσε νὰ μεταβάλλῃ γνώμη, εἶχε ἐκλείψει ὀριστικὰ. Ὅσο γιὰ μένα, ἀπαγόρευσα στὸν Ἄτκινς νὰ κἀνῃ νέα ἀπόπειρα καὶ οὔτε θέλησα πιά ν' ἀκούσω γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ τὸν ὑποχρεωτικώτατο ναύκληρο. Ὡς πρὸς τὸν πλοίαρχο Λὰν Γκὺ, συναν-

τώμεθα ἔκτοτε σὰν ξένοι, σὰν ἄγνωστοι. Ἐγὼ διάβαινα ἀπὸ τῆ μιᾶ ἄκρη, ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν ἄλλη· οὔτε κὰν χαιρετιούμαστε. Ἐν τούτοις, μιὰ ἢ δυὸ φορές, παρατήρησα κάποιον δισταγμὸν στοὺς τρόπους του... Φαινότανε σὰ νὰ τὸν ἔσπρωχγε κάτι τι ἐσωτερικὰ νὰ μὲ πλησιάσῃ καὶ νὰ μοῦ μιλήσῃ, δὲν τὸ ἔκαμε ὁμως καὶ οὔτε ἐγὼ ἐπιθυμοῦσα νὰ προκαλέσω νέες ἐξηγήσεις. Ἄλλως τε εἶχα μάθει ὅτι ὁ Ἄτκινς, παρὰ τῆ ρητῆ μου ἀπαγόρευση, εἶχε παρακαλέσει καὶ πάλι γιὰ μένα τὸν πλοίαρχο, χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ τίποτε. Ἐπίθεση χαμένη τέλος πάντων, μολονότι ὁ ναύκληρος Οὐρλιγκερλι δὲν ἦταν τῆς ἴδιας γνώμης.

— Ὅχι, ἔλεγε στὸν ξενόδοχο, ὅταν τὸν ρωτοῦσε, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν τὸν ρωτοῦσε· ὄχι, ἐγὼ νομίζω ὅτι ὁ πλοίαρχος δὲν εἶπε ἀκόμη τὴν τελευταία του λέξη.

Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν ἐπλανιόμουν διόλου ἀπὸ τέτοιες τολμηρὲς ἐλπίδες, καὶ βέβαιος πὰ ὅτι τὴν ἄλλη μέρα, 15 Αὐγούστου, ὁ «Ἄλμπρανος» θ' ἀπέπλεε χωρὶς ἐμένα, ἄρχισα πάλι νὰ συζητῶ μὲ τὸν ξενόδοχο.

— Ἐννοια σας, κύριε Τζώρλιγκ, μοῦ ἔλεγε ὁ Ἄτκινς· ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἢ δυὸ ἐβδομάδες, θὰ ἔρθουν ἐδῶ πλοίαρχοι ποὺ θὰ σᾶς παρακαλοῦν!

— Δὲν ἀμφιβάλλω, κύριε Ἄτκινς· ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶτε ὅτι τὰ περισσότερα πλοῖα ποὺ ἔρχονται στὴν Κεργαιλάνη, χάριν ἀλιείας, μένουν ἐδῶ πέντε καὶ ἕξι μῆνες· ἂν πρόκειται δὲ νὰ περιμένω τόσον καιρὸ, ἀλλοίμονο!

ταὶ καὶ πάλι φεύγουν ἀμέσως. Ἐννοια σας, καὶ θὰ παρου-

— Ὅχι ὅλα, κύριε Τζώρλιγκ! Ὅχι ὅλα! Μερικὰ ἔρχονται σισοστῆ καμμὶὰ καλὴ εὐκαιρία, καὶ σᾶς βεβαιώνω ὅτι δὲν θὰ λυπηθῆτε καθόλου, ποὺ δὲν καταρωθῆσατε νὰ φύγετε μὲ τὸν «Ἄλμπρανο»!

Δὲν ξέρω ἂν θὰ ἐλυπόμουν ἢ ὄχι... Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ἦταν γραμμένο στὸν οὐρανὸ νὰ μὴ φύγω ἀπὸ τὴν Κεργαιλάνη παρὰ σὰν ἐπιβάτης τοῦ «Ἄλμπρανο», ὁ ὁποῖος ἐπέπρωτο νὰ μὲ παρασύρῃ στὶς παραδοξότερες περι-

πέτειες, ἀπ' ὅσες ἀνέφεραν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὰ ναυτικά χρονικά.

Τὸ βράδυ τῆς 14 Αὐγούστου, κατὰ τὰς ἐπτάμιση, ἀφοῦ ἔφαγα, βγῆκα στὸν συνηθισμένο μου περιπάτο. Τὸ ψῆχος ἦταν δριμύ, καὶ ὕστερα ἀπὸ μικρὴ περιπλάνηση στὴν προκυμαία, ἐτοιμάστηκα νὰ ἐπιστρέψω στὸ ξενοδοχεῖο, ὅταν ἓνας ἄνθρωπος διασταυρώθηκε στὸ δρόμο μαζί μου, ἐδίστασε, ἐπέστρεψε πίσω καὶ ἐστάθηκε ἀπέναντί μου.

Τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνότατο, ἀλλ' ἀπὸ τὴ φωνή του τὸν ἀναγνώρισα. Ἦταν ὁ πλοίαρχος.

— Κύριε Τζώρλιγκ, μοῦ εἶπε, αὔριο τὸ πρωὶ ὁ «Ἄλμπρανος» ἀναχωρεῖ...

— Καὶ γιατί μοῦ τὸ λέτε, ἀφοῦ...

— Κύριε, ἐσκέφτηκα γιὰ τὴν πρότασή σας... Ἄν δὲν ἀλλάξετε γνώμη, αὔριο τὸ πρωὶ, στὶς ἐπτά, ἐλάτε στὸ πλοῖο μου.

— Σᾶς βεβαιῶ, πλοίαρχε, ὅτι δὲν ἐπερίμενα...

— Ἐσκέφτηκα, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, μὲ διέκοψε πάλι ὁ πλοίαρχος· σᾶς προσθέτω δέ, ὅτι ὁ «Ἄλμπρανος» θὰ πλεύσῃ κατ' εὐθείαν πρὸς τὶς Τριστὰν ντὰ Κούνα. Αὐτό, νομίζω, θέλατε καὶ σεῖς;

— Ἀκριβῶς, κύριε πλοίαρχε. Αὔριο τὸ πρωὶ, στὶς ἐπτά, θὰ εἶμαι στὸ πλοῖο.

— Ἡ καμπίνα σας εἶναι ἔτοιμη.

— Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ ναύλου;

— Θὰ τὸ κανονίσουμε ἀργότερα, καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ δυσανεστοιῆτε... Λοιπόν, αὔριο!

— Αὔριο.

Θέλησα νὰ τοῦ πιάσω τὸ χέρι, γιὰ νὰ ἐπισφραγίσω τὴ συμφωνία μας, ἀλλὰ, ἐξ αἰτίας τοῦ σκοταδιοῦ φαίνεται, δὲν εἶδε τὸ κίνημά μου, καὶ ἀπομακρύνθηκε γρήγορα, ἔφτασε στὸ μέρος, ὅπου τὸν περίμενε ἡ βάρκα, καὶ μὲ σύντομη κωπηλασία ἀνέβηκε στὸ πλοῖο.

Βέβαια, κάποιο συμφέρον ἔκαμε τὸν πλοίαρχο Λάν Γκὺ ν' ἀνακαλέσῃ τὴν πρώτη του ἀπόφαση. Κάτι μοῦ ἔλεγε ἀπὸ μέσα μου, ὅτι ἡ μεταβολή του ὠφείλετο κυρίως σὲ ὅσα τοῦ εἶχα πει γιὰ τὸ Κορνέκτικουτ καὶ τὴν Ναντουκέτ. Ἄλλὰ κατὰ τί τὸν ἐνδιέφεραν αὐτά; Αὐτὸ θὰ τὸ μάθαινα ἀργότερα.

Τὸ πρωτὶ τῆς 15 Αὐγούστου, προτοῦ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, ἀποχαιρέτησα τὸν καλὸ ξενοδόχο μου καὶ τὸν εὐχαρίστησα γιὰ τὶς περιποιήσεις του καὶ γιὰ τὶς ἐκδουλεύσεις του. Ὁ Ἄτκινς ἀπάντησε πολὺ συγκινημένος, θέλησε δὲ νὰ μὲ συνοδέψῃ ὡς τὸ πλοῖο, γιὰ ν' ἀποχαιρέτησῃ τὸν πλοίαρχο Λάν Γκὺ, τὸ ναύκληρο καὶ τὸ πλήρωμα γενικῶς.

Ὁ πρώτος ποὺ συνάντησα στὸ κατάστρωμα τοῦ «Ἄλμπρανοῦ», ἦταν ὁ Οὐρλιγκερλί. Μοῦ ἔρριξε ἓνα βλέμμα θριαμβευτικὸ, ποὺ προφανῶς ἐσήμαινε: «Χμ! Τὰ εἶδατε; Εἶδατε πῶς ἄλλαξε γνώμη ὁ πλοίαρχός μας; Καὶ σὲ ποιὸν τὸ χρωστᾶτε αὐτό; Ἔ, σὲ ποιὸν ἄλλον, παρὰ στίς ἐνέργειες καὶ στὴν ἐπιρροή τοῦ ναυκλήρου»;

Εἶδα κατόπιν τὸν πλοίαρχο Λάν Γκὺ. Ἄλλ' οὔτε μὲ χαιρέτησε, οὔτε καὶ φάνηκε ὅτι μὲ ἀντελήφθη.

Οἱ χειρισμοὶ τοῦ ἀπόπλου εἶχαν ἀρχίσει. Ὁ ὑποπλοίαρχος, στὴν πρόωρα, ἐπέβλεπε τὸ τράβηγμα τῆς ἄγκυρας.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, ὁ κ. Ἄτκινς πλησίασε τὸν πλοίαρχο Λάν Γκὺ καὶ τοῦ εἶπε μεγαλοφώνως:

— Λοιπὸν, πλοίαρχε, καλὴν ἀντάμωση τοῦ χρόνου.

— Ἄν θέλῃ ὁ Θεός, κύριε Ἄτκινς! ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος, ἀποχαιρετώντας τον.

Στίς ὀχτώ, ὁ «Ἄλμπρανος» ἀπέπλευσε καὶ ἀνοίχτηκε στὸ πέλαγος, μὲ κατεύθυνση βορειοδυτικῇ.

Ὁ μονομανῆς πλοίαρχος.

Τὸ ταξίδι ἄρχισε μὲ τοὺς πρὸ αἴσιους οἰωνούς. Καὶ νὰ ἐγώ, ἀνέλπιστα, ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὸ Ἀρχιπέλαγος μὲ οὔριο ἄνεμο, καὶ μὲ ταχύτητα ἐννέα μιλίων τὴν ὥρα!...

Οἱ ὀχτὼ ἄνδρες πού ἀποτελοῦσαν τὸ πλήρωμα, ὠνομαζόντουσαν: Μαριτίγος Χόλτ, ἰστιορράφος, Χάρντ, καλαφάτης, Ρόγκερ, Ντράπ, Φράνσις, Γκρατιάν, Μπούρ, Στέρν, ναῦτες ἀπὸ εἰκοσιπέντε ὡς τριανταπέντε χρόνων, ὅλοι Ἄγγλοι, ὅλοι ἰκανώτατοι, ὅλοι πειθαρχικοί.

Ἄς τὸ πῶ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς: Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἐξαιρετικὰ ἐπιβλητικός, σὲ μιὰ λέξη, σ' ἓνα νεῦμα τοῦ ὁποίου ὑπετάσσοντο ὅλοι, δὲν ἦταν ὁ πλοίαρχος τοῦ «Ἄλμπρανο», ἀλλ' ὁ δεύτερος, ὁ ὑποπλοίαρχος Τζέμ Βέστ, τριανταδύο χρόνων.

Ἄν ὁ «Ἄλμπρανος» εἶχε καρδιά, ἢ καρδιά αὐτὴ ἔπαλλε στὰ στήθη τοῦ Τζέμ Βέστ!

Ἀπὸ τὸ προσωπικὸ τοῦ πλοίου, λησιμόνησα ν' ἀναφέρω καὶ τὸ μάγερα, ἓνα μαῦρο ἀπὸ τὴν Ἀφρική, πού λεγόταν Ἐντικόντ. Ἦταν ὡς τριάντα χρόνων καὶ φίλος στενὸς τοῦ Οὐρλιγκερλί...

Εἶπα, ὅτι τὸ ταξίδι μας ἄρχισε αἶσια. Ναὶ μὲν τὸ ψυγὸς ἦταν δριμύ —γιατί, τὸν Αὐγουστο, στὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, επικρατεῖ ἀκόμη ὁ χειμώνας— ἀλλ' ἡ θάλασσα ἦταν γαληνιαία καὶ ὁ ἄνεμος οὐριος. Ἡ ζωὴ ἐπάνω στὸ πλοῖο ἦταν πολὺ κανονικὴ, πολὺ ἀπλὴ, εἶχε δὲ κάποια μονοτονία, ὄχι ἐντελῶς χωρὶς θέλητρο. Μπορῶ, λοιπόν, νὰ πῶ, ὅτι ἤμουν εὐτυχῆς στὴν ἀπομόνωσή μου. Τὸ μόνο πού μὲ βασάνιζε κάπως, ἦταν ἡ περιέργεια νὰ μάθω, γιατί ἄραγε ἀνακάλυψε ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνὺ τὴν πρώτη του ἀπόφαση.

Νὰ ρωτήσω γι' αὐτὸ τὸν ὑποπλοίαρχο; Μάταιος κόπος! Μήπως τὸν ἔμελλε γιὰ τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του; Μήπως ἦταν δυνατὸν νὰ μὲ διαφωτίσει μὲ τὶς μονοσύλλαβές του ἀπαντήσεις;... Στὸ τραπέζι, ὅπου συναντώμεθα τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα δὲν ἀλλάζαμε οὔτε δέκα λέξεις. Πολλὲς φορὲς, ὅμως, ἔπιανα τὸ βλέμμα τοῦ πλοίαρχου Λάν Γκνὺ, καρφωμένο ἐπίμονα ἐπάνω μου, σὰν νὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ μοῦ μιλήσῃ... Φαινόταν ὅτι κάτι ἤθελε νὰ μάθῃ ἀπὸ

μένα, ἐνῶ ἐγώ, ἀπεναντίας, ἤθελα νὰ μάθω κάτι ἀπ' αὐτόν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἐμέναμε ἄφρονι καὶ οἱ δυό.

Ὅταν ἐπιθυμοῦσα κουβέντα, δὲν εἶχα π ἰ ρ ἄ νὰ πλησιάσω τὸ ναύκληρο. Τὸν εὑρισκα πάντοτε προῦνιμο νὰ φλυαρήσῃ, καὶ τόσο πολὺ μάλιστα, ὥστε τὶς περισσότερες φορές τὸν ἀπέφευγα. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν παρέλειπε ποτὲ νὰ μὲ χαιρετήσῃ, πρωὶ καὶ βράδυ, συγχρόνως δὲ νὰ μ' ἐρωτήσῃ: Πῶς περνῶ στὴν καμπίνα μου, ἂν εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν κουζίνα, καὶ ἂν ἤθελα νὰ παραγγεῖλῃ κανένα φαγητό, ἀπὸ κείνα ποὺ ἤξερε ἐκεῖνος, στὸν Ἐντικόν...

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, τοῦ ἀπάντησα μιὰ μέρα. Ἀλλὰ τὸ συνηθισμένο μου ἀρκεῖ... Ἐδῶ τρώει κανεὶς καλύτερα παρὰ στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ φίλου σας Ἄτκινς.

— Ἄ, τὸ διάβολο τὸν Ἄτκινς! Καλὸς ὅμως ἄνθρωπος κατὰ βᾶθος.

— ὦ, κι ἐγὼ αὐτῆς τῆς γνώμης εἶμαι.

— Μπορεῖ νὰ τὸ χωρέσῃ ὁ νοῦς σας, κύριε Τζώρλιγκ, ὅτι, αὐτός, ἓνας Ἀμερικανός, ἀποφάσισε ν' ἀποκατασταθῆ, καὶ οἰκογενειακῶς μάλιστα, στὴν Κεργαιλάνη;

— Γιατί ὄχι;...

— Καὶ νὰ εἶναι μάλιστα καὶ εὐχαριστημένος;

— Γι' αὐτὸ δὲν μοῦ φαίνεται νὰ ἔκαμε πολὺ ἄσχημα.

— Ἀδιάφορο! Ἄν ὁ Ἄτκινς μοῦ ἐπρότεινε ν' ἀλλάξουμε θέσῃ, θὰ τὸν ἔστελνα ἀπ' ἐκεῖ ποὺ ἤλθε. Ἄ, ἐγὼ τὸ καυχῶμαι ὅτι ζῶ τὴν καλύτερη ζωὴ τοῦ κόσμου!

— Σὲ συγχαίρω, Οὐρλιγκερλί!

— Ἐξέρετε τί θὰ πῆ, κύριε Τζώρλιγκ, νὰ εἶσαι ναύκληρος τοῦ «Ἄλμπρανου»; Τέτοια τύχη δὲν παρουσιάζεται δυὸ φορές. Ὁ πλοίαρχός μας, ἀλήθεια, δὲν μιλεῖ πάρα πολὺ ὁ ὑποπλοίαρχός μας ἀκόμη λιγώτερο...

— Ναί, τὸ παρατήρησα...

— Ἀλλὰ τί μ' αὐτό; Ἀφοῦ καὶ οἱ δυὸ τους εἶναι οἱ καλύτεροι ναυτικοί, οἱ λαμπρότεροι ἄνθρωποι; Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι θὰ τοὺς χωριστῆτε μὲ μεγάλη σας λύπη, ὅταν βγῆτε

στις Τριστάν ντὰ Κούνα. Καὶ νὰ ἰδῆτε ποὺ αὐτὸ δὲν θ' ἀργήσῃ, κατὰ τὸν καιρὸ ποὺ ἔχουμε. Σὲ δέκα μέρες τὸ πολὺ, θὰ φᾶμε τὰ 1300 μίλια, ποὺ χωρίζουν τὴν Κεργαιλάνη ἀπὸ τὸν Πρίγκιπα Ἐδουάρδο, καὶ σὲ ἄλλες δεκαπέντε μέρες θὰ φᾶμε καὶ τὰ 2300 μίλια, ποὺ χωρίζουν τὸν Πρίγκιπα Ἐδουάρδο ἀπὸ τὴς Τριστάν ντὰ Κούνα.

— Ποιὸς τὸ ξέρει, ναύκληρε! Ὁ καιρὸς πρέπει νὰ διατηρηθῇ ὁ ἴδιος. Καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ ἐγγυηθῇ γι' αὐτό;

Ὡστόσο, ὁ καιρὸς κράτησε. Στὶς 18 Αὐγούστου τὸ ἀπόγεμα, ὁ σκοπιωρὸς σημείωνε, πλάγια δεξιά, τὰ βουνὰ τῆς Κροζέτ.

Σὲ τρεῖς μέρες, θὰ φαίνονταν βορειοδυτικὰ οἱ κορυφὲς τῶν νησιῶν Μάριον καὶ Πρίγκιπος Ἐδουάρδου. Δὲν ἐπρόκειτο ὅμως νὰ σταματήσουμε ἐδῶ. Μόνο στὶς Τριστάν ντὰ Κούνα θὰ ἀγκυροβολοῦσε ὁ «Ἀλμπρανος», γιὰ νὰ ἀνανεώσῃ τὴν προμήθεια τοῦ νεροῦ. Λογάριαζα, λοιπόν, ὅτι τὴ μονοτονία τοῦ ταξιδιοῦ μας κανένα ἐπεισόδιο δὲν θὰ τὴ διέκοπτε.

Τὸ πρωὶ ὅμως τῆς 20 Αὐγούστου, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἤρθε στὴν πρύμνη — τὸν εἶδα μὲ μεγάλη μου ἐκπληξῆ, γιὰτὶ καμμιά ὑπηρεσία δὲν τὸν ἐκαλοῦσε ἐκεῖ, τὴ στιγμὴ ἐκείνη—καὶ στάθηκε ἀπέναντι στὴν πυξίδα, ποὺ τὴν κοίταξε μᾶλλον ἀπὸ συνήθεια παρὰ ἀπὸ ἀνάγκη.

Ἐγὼ καθόμουνα στὴν ἄκρη, κοντὰ στὴν κουπαστή. Ἔραγε μὲ εἶδε; Ὅχι· φαινότανε ὅτι ἡ παρουσία μου δὲν ἐτράβηξε διόλου τὴν προσοχὴ του.

Ἄλλὰ κι ἐγὼ προσποιήθηκα ὅτι δὲν τὸν κατάλαβα, καὶ ἔμεινα ἀκίνητος. Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἔκαμε μερικὰ βήματα, ἔσκυψε ἀπὸ τὸ δρύφακτο καὶ κοίταξε γιὰ λίγο τὸ μακρυνὸ αὐλάκι, ποὺ ἄφηνε πίσω τῆς ἡ πρύμνη. Μ' ἐπιπλησίασε κατόπιν, πρὸς μεγάλη μου ἐκπληξῆ, καί, μὲ τὴν πάντοτε σιγανὴ φωνή του, μοῦ εἶπε:

— Κύριε... ἐπιθυμοῦσα νὰ σᾶς μιλήσω.

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ἀκούσω, πλοίαρχε.

Ἐδειξε κάποιο δισταγμό, σὰν νὰ εἶχε μετανοίωση ξαφνικά, κι ἔπειτα καταβάλλοντας μιὰ τελευταία προσπάθεια, μὲ ρώτησε:

— Ἐζητήσατε ποτέ, κύριε Τζώρλιγκ, νὰ μάθετε γιὰ ποιό λόγο ἄλλαξα γνώμη καὶ σὰς ἐδέχθηκα σὰν ἐπιβάτη;

— Βέβαια τὸ σκέφτηκα πολλές φορές, ἀλλὰ δὲν κατέληξα σὲ κανένα συμπέρασμα, πλοίαρχε. Ἴσως ἐπειδὴ εἶσθε Ἄγγλος, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπρόκειτο γιὰ συμπατριώτη σας...

— Ὁχι, κύριε Τζώρλιγκ· ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶσθε Ἀμερικανὸς ἀποφάσισα ἐπὶ τέλους νὰ σὰς δεχθῶ στὸ πλοῖο μου.

— Γιατί εἶμαι Ἀμερικανός!!!

— Ναί· καὶ μάλιστα, γιατί εἶσθε ἀπὸ τὸ Κορνέκτικουτ.

— Ὁμολογῶ, πλοίαρχε, ὅτι δὲν σὰς καταλαβαίνω.

— Θὰ μὲ καταλάβετε ἂν σὰς πῶ αὐτό: Ἀφοῦ εἶσθε Ἀμερικανός, ἀφοῦ πήγατε στὴ νῆσο Ναντουκέι, ἐσκέφτηκα ὅτι πιθανὸν νὰ ἐγνωρίσατε ἐκεῖ τὴν οἰκογένεια τοῦ Ἀρθούρου Γόρδωνος Πύμ.

— Τοῦ ἥρωος, τοῦ ὁποίου ὁ μυθιστοριογράφος μας Ἔντγκαρ Πόε διηγῆθηκε τὶς φοβερὲς περιπέτειες;...

— Ἀκριβῶς· ἀλλ' ὁ Πόε τὶς διηγῆθηκε ἐπὶ τῆ βράσει τοῦ χειρογράφου, στὸ ὁποῖο ἀνεγράφοντο ὅλες οἱ λεπτομέρειες τοῦ παραδόξου καὶ καταστρεπτικοῦ ἐκείνου ταξιδιοῦ, στὴν ἀνταρκτικὴ θάλασσα!

Ἐνόμιζα ὅτι ὄνειρεύομαι, ἀκούοντας τὸν πλοίαρχο Λὰν Γκὺ νὰ μιλάῃ ἔτσι!... Πῶς; Ἐπίστευε, λοιπόν, στὴν ὑπαρξὴ χειρογράφου ἡμερολογίου τοῦ Ἀρθούρου Πύμ;... Ἀλλὰ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἔντγκαρ Πόε ἦταν ἔργο καθαρὰ φανταστικό, ὅπως ὅλα τὰ ἔργα τοῦ μεγαλύτερου τῶν Ἀμερικανῶν συγγραφέων! Πῶς, λοιπόν, ἓνας φρόνιμος ἄνθρωπος ἦταν δυνατὸν νὰ παίρῃ τὸ μῦθο γιὰ πραγματικότητα;

Ἀπόμεινα ἄφωνος, συλλογιζόμενος μὲ τί εἶδους ἄνθρωπο εἶχα νὰ κάμω.

— Ἀκούσατε τὴν ἐρώτησή μου; ἐπανάλαβε ὁ Λὰν Γκὺ.

— Ναί... Βέβαια... Καί, ἂν κατάλαβα καλά...

— Θὰ τὴν ἐπαναλάβω καθαρώτερα, γιατί ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω ἀπάντησι σαφῆ καὶ κατηγορηματικῆ. Λοιπόν, κύριε Τζώρλιγκ, σὰς ρώτησα ἂν στὸ Κορνέκτικουτ ἐγνωρίσατε προσωπικὰ τὴν οἰκογένεια Πύμ, ἡ ὁποία ἔμεινε στὴ νῆσο Ναντουκέτ. Ὁ πατέρας τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, προμηθευτῆς τοῦ ναυτικοῦ, ἐθεωρεῖτο ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἐμπόρους τοῦ νησιοῦ. Ὁ γιὸς του παρασύρθηκε στὶς περιπέτειες, τὶς ὁποῖες ὁ Ἔνγκαρ Πόε ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα του, περιπέτειες παράδοξες...

— Καὶ οἱ ὁποῖες μποροῦσαν νὰ εἶναι ἀκόμη παραδοξότερες, διέκοψα, γιατί ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία βγήκε ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴ γόνιμη φαντασία τοῦ μυθιστοριογράφου μας!

— Ἄ, ὥστε, λοιπόν, δὲν τὴν πιστεύετε;

— Οὔτε ἐγώ, οὔτε κανένας ἄλλος. Σὰς βεβαιῶ, πλοίαρχε Λὰν Γκύ, ὅτι εἰσθε ὁ πρῶτος, πὺν ἄκουσα νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἀπλοῦ μυθιστορήματος!

— Γιατὶ ἴσως εἶμαι ὁ μόνος πὺν εἶναι σὲ θέση νὰ ξέρη ὅτι πρόκειται περὶ γεγονότος πραγματικοῦ!

Ἄ, χωρὶς ἄλλο, σκέφθηκα, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ ἦταν τρελλός!... Εὐτυχῶς, ἡ τρέλλα του ἦταν ἀκίνδυνη, καί, καθὼς εἶχα διαβάσει πολλὰς φορὰς τὸ μυθιστόρημα τοῦ Πόε, πὺν μόλις πρὸ ἑνὸς ἔτους εἶχε ἐκδοθῆ, μποροῦσα νὰ τὸν ἀκούω καὶ νὰ τοῦ ἀποκρίνωμαι, περίεργος, ἄλλως τε, νὰ ἰδῶ ὡς πὺν θὰ ἔφτανε.

— Ὡστε, λοιπόν, ἐπανελάβε μὲ φωνὴ ἔντονη, πὺν ἔτρεψε ἀπὸ νευρικὴ ὑπερδιέγερση, ὥστε λοιπόν, καὶ σεῖς δὲν ἐγνωρίσατε τὴν οἰκογένεια Πύμ, οὔτε στὴν Πρόνοια, οὔτε στὴν Ναντουκέτ;...

— Οὔτε πουθενά! ἀπάντησα.

— Ἔστω! Ἄλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἡ οἰκογένεια Πύμ δὲν ὑπῆρξε, ὅτι ὁ Ἀρθούρος Πύμ εἶναι πρόσωπο φανταστικόν, ὅτι τὸ ταξίδι του εἶναι μῦθος! Ἐνας ἄνθρωπος, ἔστω καὶ ὁ Πόε σας, θὰ ἦταν ποτὲ ἰκανὸς νὰ τὸ φανταστῆ,

νά τὸ ἐπινοήση, νά τὸ δημιουργήση, μὲ τόσην ἐντέλεια, μὲ τόση παραστατικότητα, μὲ τόσην ἀληθοφάνεια; Ἄδύνατον! Ἄλλ' ἀκοῦστε. Ἐγὼ θὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ πράγματα, καὶ σεῖς πιὰ βγάξετε ὅ,τι συμπέρασμα θέλετε. Ὅταν ἐξεδόθη τὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἔντγκαρ Πόε, στὰ 1838, βρισκόμουνα στὴ Νέα Ἰόρκη. Ἀμέσως ἐπῆγα στὴ Βαλτιμόρη, ὅπου ἔμενε ἡ οἰκογένεια τοῦ συγγραφέως. Δὲν πιστεύω δὲ ν' ἀρνήσθε καὶ τὴν ὑπαρξὴ τῆς οἰκογενείας Πόε, ὅπως καὶ τὴν ὑπαρξὴ τῆς οἰκογενείας Πύμ;...

Δὲν ἀπάντησα διόλου, ἀποφασισμένος νὰ μὴ διακόπτω πιὰ τὰ παραληρήματα τοῦ μονομανοῦς...

—Ἐζήτησα πληροφορίες γιὰ τὸν Ἔντγκαρ Πόε, ἐξακολούθησε. Μοῦ ἔδειξαν τὸ σπίτι του καὶ πῆγα νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ. Πρώτη ἀποτυχία. Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ἀκριβῶς εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ δὲν κατώρθωσα νὰ τὸν ἰδῶ. Δυστυχῶς, οὔτε τὸν Ἀρθούρο Πύμ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τὸν ἰδῶ... Ὁ ἀτρόμητος ἐξερευνητὴς τοῦ Νοτίου Πόλου εἶχε πεθάνει. Καί, καθὼς ἀναφέρει καὶ ὁ Πόε, στὸ τέλος τοῦ μυθιστορηματός του, ὁ θάνατος αὐτὸς εἶχε γίνει γνωστὸς ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες.

Πραγματικά, αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια. Ὁ Πόε λέγει ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Πύμ ἔγινε γνωστὸς ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ ἀπλὸ τέχνασμα μυθιστοριογράφου. Κατὰ τὴ γνώμη μου, ὁ συγγραφέας θέλησε νὰ ὑπονοήση, ὅτι τὰ τρία τελευταῖα κεφάλαια δὲν παραδόθηκαν σ' αὐτὸν ἀπὸ τὸν Ἀρθούρο Πύμ, ποὺ πέθανε αἰφνίδια καὶ οἰκτρὰ, χωρὶς ν' ἀναφέρει ὅμως καὶ ἄλλες λεπτομέρειες γιὰ τὸ θάνατό του.

—Ἀφοῦ, λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, ὁ μὲν Πόε ἀπουσίαζε, ὁ δὲ Πύμ εἶχε πεθάνει, ἐγὼ ἔνα μόνο εἶχα νὰ κάμω, νὰ ζητήσω τὸν συνταξιδιώτη τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, ἐκεῖνον τὸν Ντὶρκ Πέτερς, ποὺ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει ὡς τὶς ἐσχαιτιές τοῦ Ἀνταρктиκοῦ, ἀπ' ὅπου ἐπανήλθαν καὶ οἱ δύο... Πῶς!... Ἄγνωστον! Ὁ Ἀρθούρος

Πύμ και ὁ Ντιρκ Πέτερες ἐπέστρεψαν ἄραγε, μαζί; Τὸ μυθιστόρημα δὲν μᾶς λέει τίποτε γι' αὐτό· ὑπάρχουν κι ἐδῶ,

Βρέθηκα ἀντιμέτωπος τοῦ πλοιάρχου (Σελ 18)

ὅπως καὶ σὲ μερικὰ ἄλλα μέρη, πολλὰ σκοτεινὰ σημεῖα. Ὅπωςδήποτε, ὁ Πόε λέει ὅτι ὁ Ντιρκ Πέτερες θὰ ἦταν σὲ θέση νὰ δώσει πληροφορίες γιὰ τὸ μὴ ἀνακωινωθὲν κεφάλαιο, καὶ ὅτι ἔμεινε στὸ Ἰλλινόϊς. Φεύγω ἀμέσως γιὰ τὸ

Ἰλλινόις. Φθάνω στὸ Σπρίνγφελντ... Ρωτῶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ποῦ ἦταν μιγάς, καταγωγῆς Ἰνδικῆς... Μοῦ λένε ὅτι μένει στὴν κωμόπολη Βανταλία. Πηγαίνω.

— Καὶ δὲν τὸν βρίσκετε, βέβαια! διέκοψα χαμηλοφῶως.

— Κι ἄλλη ἀποτυχία, κύριε Τζώρλιγκ! Δὲν τὸν βρίσκω. Πρὸ πολλῶν ἡδὴ ἐτῶν ὁ Ντίρκ Πέτερος εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ Ἰλλινόις καὶ ἀπὸ τὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες ἀκόμη, γιὰ νὰ πάη... κανεὶς πιά δὲν ξέρει ποῦ!... Στὴν Βανταλία ὅμως μίλησα μὲ πολλοὺς ἀνθρώπους ποῦ τὸν εἶχαν γνωρίσει, καὶ στοὺς ὁποίους εἶχε διηγηθῆ τὶς περιπέτειές του, ὄχι ὅμως μέχρι τέλους. Ἄ, τὸ τέλος εἶναι μυστικό, ποῦ σήμερα μόνος αὐτὸς τὸ ξέρει!

Αὐτὸ πιά ὑπερέβαινε τὰ ὄρια! Νὰ φαντάζεται ὁ πλοίαρχός μας, ὅτι πῆγε στὴ Βανταλία καὶ συναμίλησε μὲ ἀνθρώπους ποῦ εἶχαν γνωρίσει τὸν Ντίρκ Πέτερος, ἀνθρώπο δηλαδή ποῦ δὲν ὑπῆρξε ποτέ, παρὰ μόνον στὴ φαντασία τοῦ μυθιστοριογράφου!... Τί ἄλλα εἶχα ν' ἀκούσω ἀκόμη!

— Ξέρετε, βέβαια, κύριε Τζώρλιγκ, ἐξακολούθησε ὁ πλοίαρχος, ὅτι στὸ μυθιστόρημα γίνεται λόγος γιὰ μιὰ μποτίλια, μέσα στὴν ὁποία εἶχε κλειστῆ μιὰ σφραγισμένη ἐπιστολή. Τὴν ἐπιστολὴ αὐτῆ, ὁ πλοίαρχος τῆς γολέτας στὴν ὁποία βρισκόταν ὁ Ἀρθούρος Πύμ, τὴν εἶχε τοποθετήσῃ στοὺς πρόποδες ἐνὸς βράχου τῆς Κεργαιλάνης. Τὸ θυμόσαστε;

— Ναί, κάτι τέτοιο ἀναφέρεται στὸ βιβλίον τοῦ Πόε, ἀποκρίθηκα.

— Λοιπόν, σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ταξίδια μου, ἀναζήτησα τὴ θέση ὅπου ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ἡ μποτίλια αὐτῆ, καὶ τὴν βρήκα, καθὼς καὶ τὴν ἐπιστολή... Ἡ ἐπιστολὴ ἔλεγε ὅτι ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ ἐπιβάτης του Ἀρθούρος Πύμ κατέβαλαν κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ φτάσουν ὡς τὶς ἐσχατιὲς τῆς Ἀνταρκτικῆς θαλάσσης.

— Βρήκατε αὐτὴ τὴ μποτίλια; ρώτησα μὲ ζωηρότητα.

— Ναί.

— Καί τὴν ἐπιστολή... πού περιεῖχε;

— Ναί, σὰς λέγω!

Ἐκοίταξα τὸν πλοίαρχο μὲ μεγάλη ἀπορία. Ἄσφαλῶς ἦταν ἀπὸ τοὺς μονομανεῖς ἐκείνους, πού πιστεύουν στὰ γεννήματα τῆς ἴδιας των φαντασίας. Μοῦ ἤρθε νὰ τοῦ πῶ: Δείχτε μου τὴν ἐπιστολή! Ἄλλ' ἠσύχασα, συλλογιζόμενος: Μήπως δὲν ἦταν ἱκανὸς νὰ τὴν ἔχη γραμμένη αὐτὸς ὁ ἴδιος; Καὶ ἀπάντησα, προσποιούμενος πιά ὅτι τὰ πιστεύω ὅλα:

— Λυποῦμαι εἰλικρινῶς, πλοίαρχε, πού δὲν μπορέσατε νὰ βρῆτε τὸν Ντίρκ Πέτερς στὴ Βανταλία! Αὐτὸς θὰ σὰς ἔλεγε τουλάχιστον, πῶς ὁ Ἄρθουρος Πύμ καὶ αὐτὸς ἐπέστρεψαν ἀπὸ τόσο μακριά. Θυμώσαστε... στὸ προτελευταῖο κεφάλαιο... Καὶ οἱ δυὸ βρίσκονται ἐκεῖ... μπροστὰ στὸν πέπλο τῆς λευκῆς ὀμίχλης... Ἡ βάρκα των γκρεμίζεται στὴν ἄβυσσο τοῦ καταρράκτου... τὴ στιγμὴ πού φαίνεται μιὰ μυστηριώδης ἀνθρώπινη μορφή... Ἔπειτα δὲν ὑπάρχει τίποτε... Τίποτε ἄλλο, παρὰ δυὸ γραμμὲς ἀποσιωπητικῶν...

— Πράγματι, εἶναι λυτηρὸ πού δὲν κατώρθωσα νὰ βρῶ τὸν Ντίρκ Πέτερς... Θὰ εἶναι ὅμως πολὺ λυτηρότερο, ἂν δὲν κατορθώσω ὡς τὸ τέλος νὰ βρῶ τοὺς ἄλλους...

— Τοὺς ἄλλους;... Ποιούς ἄλλους; ρώτησα μὲ ἐκπληξὴ πάλι, χωρὶς νὰ θέλω.

— Τὸν πλοίαρχο καὶ τὸ πλήρωμα τῆς ἀγγλικῆς γολέτας, πού παρέλαβε τὸν Ἄρθουρο Πύμ καὶ τὸν Ντίρκ Πέτερς, ὕστερα ἀπὸ τὸ φοβερὸ ναυάγιο τοῦ «Κράμπου», καὶ πού τοὺς ὠδήγησε στὸν Πολικὸ ὠκεανό, ὡς τὴ νῆσο Τσάλαλ.

— Κύριε Λὰν Γκύ, παρατήρησα, σὰν νὰ μὴν ἀμφέβαλλα πιά καθόλου γιὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ μυθιστορήματος, οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ δὲν ἐχάθησαν ὅλοι; Ἄλλοι δὲν σκοτώθηκαν ἢ πνίγηκαν ὅταν προσεβλήθη ἡ γολέτα, καὶ ἄλλοι δὲν καταπλακώθηκαν ἀπὸ τὴν τεχνικὴ ἐκείνη κατάρρευση τῶν βράχων, πού προκάλεσαν οἱ ἰθαγενεῖς τῆς νήσου Τσάλαλ;

— Ποιός ξέρει, όμως, κύριε Τζώρλιγκ, απάντησε ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ, φοβερά συγκινημένος, μήπως μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν καὶ τὸν ἓνα κίνδυνο καὶ τὸν ἄλλο, νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἰθαγενῶν καὶ νὰ ἐπιζήσουν!...

— Ὅπως κι ἂν εἶναι, απάντησα, εἶναι δύσκολο νὰ παραδεχθῆ κανεὶς ὅτι, καὶ ἂν ἐσώθησαν μερικοί, θὰ εἶναι ἀκόμη ζωντανοί.

— Καὶ γιατί;

— Γιατὶ τὰ γεγονότα, γιὰ τὰ ὁποῖα μιλάμε, ἔγιναν πρὸ ἔντεκα ἑτῶν καὶ πλέον!

— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ ἀφοῦ ὁ Ἄρθουρος Πύμ καὶ ὁ Ντίρκ Πέτερς κατώρθωσαν νὰ προχωρήσουν πέρα ἀπὸ τὴ νῆσο Τσάλαλ, πέρα ἀπὸ τὸν ὄγδοκοστὸ τέταρτο παράλληλο, ἀφοῦ βρῆκαν τρόπο νὰ ζήσουν ἀνάμεσα στὶς πολικῆς ἐκείνες χῶρες, γιατί τάχα οἱ σύντροφοὶ των, ὅσοι δὲν σκοτώθηκαν ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς, νὰ μὴν μπόρῃσαν νὰ φτάσουν καὶ αὐτοὶ στὰ κοντινὰ νησιά, πού τὰ ἔβλεπαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ;... Γιατί οἱ ἀτυχεῖς αὐτοὶ συμπατριῶτες μου νὰ μὴν κατώρθωσαν νὰ ζήσουν ἐκεῖ; Γιατί τάχα νὰ μὴν παραδεχτοῦμε, ὅτι πιθανὸν μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς νὰ περιμένουν ἀκόμη τὴ σωτηρία τους;

— Ὁ οἶκτος σᾶς παρασύρει, πλοίαρχε, εἶπα, προσπαθώντας νὰ τὸν καθησυχάσω. Εἶναι ἀδύνατον...

— Ἀδύνατον, κύριέ μου; Καὶ γιατί; Ἄν παρουσιαζότανε ἔξαφνα κανένα γεγονός, καμμιά μαρτυρία ἀναμφισβήτητη, κανένα ὑλικὸ τεκμήριο, γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων, τῶν ἐγκαταλειμμένων στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου;...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη — πρᾶγμα πού μὲ ἀπῆλλαξε ἀπὸ τὸν κόπο νὰ ἀπαντήσω — ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ, στράφηκε μὲ λυγμοὺς καὶ κοίταξε πρὸς νότον γιὰ πολλὴ ὥρα, σὰν νὰ ἠθῆλε νὰ περάσῃ τὸ βλέμμα του τὰ βᾶθη τοῦ ὀρίζοντα.

Ἔπειτα μ' ἐπλησίασε πάλι, ἔβαλε τὸ χέρι του στὸν ὤμο μου, καὶ μοῦ ψιθύρισε στὸ αὐτί:

— Ὅχι, κύριε Τζώρλιγκ! Ὅχι! Ἀκόμη δὲν ἐμάθαμε τὰ πάντα γιὰ τὸ πλήρωμα τῆς «Ἰάνας»!...

Καὶ ἔφυγε.

«Ἰάνα» ὠνομαζότανε στὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἔντγκαρ Πόε ἡ ἀγγλικὴ γολέτα, ποὺ εἶχε διασώσει τὸν Ἀρθούρο Πύμι καὶ τὸν Ντιρκ Πέτερς μετὰ τὸ ναυάγιο τοῦ «Κράμπου», πρώτη δὲ φορὰ ἄκουγα τὸν πλοίαρχο Λάν Γκνὺ νὰ προσφέρει τὸ ὄνομα αὐτό, κατὰ τὸ διάστημα τῆς συνομιλίας μας. Ἀλλὰ καὶ ὁ πλοίαρχος τῆς «Ἰάνας», ὀνομάζεται Γκνὺ — ὄνομα κοινότατο ἄλλωστε στὴν Ἀγγλία. Ἴσως, ἐσκέφθηκα, ὅτι ἡ σύμπτωση τοῦ ὀνόματος θὰ προκάλεσε τὴ διανοητικὴ διαπάραξη τοῦ δυστυχισμένου πλοίαρχου μας, ποὺ καθόλου δύσκολο νὰ φαντάστηκε ὅτι ἀνήκει στὴν οἰκογένεια τοῦ ἀνύπαρκτου πλοίαρχου τῆς «Ἰάνας» καὶ γι' αὐτὸ ἐνδιαφερότανε τόσο πολὺ γιὰ τὴν τύχη ναυαγῶν, ποὺ οὐδέποτε ἐναυάγησαν, γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξαν...

Ἄραγε, σκεπτόμουν, ὁ ὑποπλοίαρχος Τζέμ Βέστ ἦταν ἐν γνώσει; Ὁ πλοίαρχος τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῆ ποτὲ τίς σκέψεις του καὶ τίς ἐλπίδες του, ἢ μᾶλλον, τοῦ εἶχε ἀποκαλύψει τὴν παραφροσύνη του; Δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸν ρωτήσω. Τὸ ζήτημα ἦταν πολὺ λεπτό, γιὰτὶ ἐσχετίζετο ἀμέσως μὲ τὴ διανοητικὴ κατάσταση τοῦ προϊσταμένου του. Ἔπειτα ὁ Τζέμ Βέστ, ὁ συνήθως τόσο λιγόλογος, θὰ ἦταν ἀκόμη περισσότερο, βέβαια, προκειμένου γιὰ τέτοια ὁμιλία. Τὸ κάτω - κάτω τῆς γραφῆς, τί μ' ἔμελλε; Μήπως σὲ λίγες μέρες, ἀποβιβαζόμενος στὶς Τριστὰν ντὰ Κούνα, δὲν θ' ἄφηνα γιὰ πάντα καὶ τὸν «Ἀλμπρανο» καὶ τὸν πλοίαρχό του, καὶ ὅλους;

Οἱ περιπέτειες τοῦ Ἀρθούρου Πύμ.

Εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη τώρα νὰ δώσω μιὰ σύντομη περίληψη τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Ἔντγκαρ Πόε, πού ἐδημοσιεύτηκε στό Ρίτσομοντ, μὲ τὸν παραπάνω τίτλο. Καὶ λέω ἀπόλυτος ἀνάγκη γιατί, ἐκεῖνος πού δὲν ἐδιάβασε αὐτὸ τὸ βιβλίο, θὰ ἦταν ἀδύνατο, χωρὶς τὴν κατωτέρω περίληψη, νὰ παρακολουθήσῃ καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν διήγησι τῶν δικῶν μου περιπετειῶν.

Ὁ Ἔντγκαρ Πόε βάζει τὴ διήγησι στὸ στόμα τοῦ ἥρωά του. Εὐθύς ἀπὸ τὸν πρόλογο, αὐτὸς ὁ Ἀρθούρος Πύμ διηγεῖται ὅτι, μόλις γύρισε ἀπὸ τὸ ταξίδι του στὶς ἀνταρκτικὲς θάλασσες, ἐγνώρισε μεταξὺ τῶν ἀριστοκρατῶν καὶ λογίων τῆς Βιργινίας, πού ἐνδιαφέροντο πολὺ γιὰ τὶς γεωγραφικὲς ἀνακαλύψεις, καὶ τὸν Ἔντγκαρ Πόε, ἐκδότῃν τότε τοῦ «Μεσημβρινοῦ Φιλολογικοῦ Ἀγγελιαφόρου» στὸ Ρίτσομοντ. Ἄκουσε τὶς περιπέτειές του ὁ Ἔντγκαρ Πόε, καὶ τοῦ ἐζήτησε τὴν ἄδεια νὰ δημοσιεύσῃ στὴν ἐφημερίδα του «ὑπὸ τύπον μυθιστορήματος», τὸ πρῶτο μέρος τῶν περιπετειῶν του. Τὴ δημοσίευσῃ αὐτὴ, πού ἔτυχε εὐμενέστατης ὑποδοχῆς, ἀκολούθησε ἀμέσως ἓνα βιβλίο, πού περιελάμβανε ὁλόκληρο τὸ ταξίδι τοῦ Ἀρθούρου Πύμ...

Καθὼς γνωρίζετε καὶ ἀπὸ τὴ συνομιλία του μὲ τὸν πλοίαρχο Λὰν Γκύ, ὁ Ἀρθούρος Γόρδων Πύμ γεννήθηκε στὴ Ναντουκέτ. Ἐφοίτησε στὴ σχολὴ τοῦ Νιού - Μπένφορντ ὡς τὸ δέκατο ἕκτο ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐπειτα μπῆκε στὴν Ἀκαδημία, ὅπου καὶ συνδέθηκε μὲ φιλία μὲ τὸ γιὸ ἐνὸς πλοίαρχου, τὸν Αὔγουστο Βαρνάρντ, δυὸ χρόνια μεγαλύτερό του. Ὁ νέος αὐτὸς εἶχε κιόλας συνοδεύσει τὸν πατέρα του, μὲ μιὰ φαλαινοθηρίδα στὶς νότιες θάλασσες, καὶ δὲν ἔπαυε νὰ ἐξάπτῃ τὴν φαντασία τοῦ Ἀρθούρου Πύμ μὲ τὶς διηγήσεις τοῦ ταξιδιοῦ του. Ἀπὸ τὴ μοιραία αὐτὴ φιλία χρονολογεῖται ἡ ἀκατανίκητη κλίση, πού αἰσθάνθηκε ὁ Ἀρθούρος Πύμ πρὸς τὰ περιπετειώδη ταξίδια,

καὶ τὸ ἔνστικτο ποῦ τὸν τραβοῦσε εἰδικὰ πρὸς τὸ Νότιο Πόλο.

Μιά μέρα — ἀπόγεμα Ὀκτωβρίου, καιρὸς ψυχρὸς, ἄνεμος νοτιοδυτικὸς — ὁ Αὐγουστος Βαρνάριτ καὶ ὁ Ἀρθουῖρος Πύμ, μεθυσμένοι καὶ οἱ δύο, ἐπεβιβάσθησαν λαθραίως ἐπάνω στὸν «Ἄριελ» (ἓνα μικρὸ πλοίαριο, ποῦ ἀνῆκε στὴν οἰκογένεια Πύμ), ἀνοιξαν τὰ πανιά, καὶ βγήκανε στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος. Ἦλθε δυνατὴ τρικυμία, καὶ ὁ «Ἄριελ» παρασύρθηκε τόσο μακριά, ὥστε δὲν φαινότανε πιά ἡ ἀκτὴ. Ποιὸς νὰ κρατήσῃ πηδάλιο, ποιὸς νὰ μαζέψῃ πανί; Ἐκεῖνοι ἦταν ἀκόμη μεθυσμένοι!... Ἐπὶ τέλους, ὁ μανιώδης ἄνεμος συνεπῆρε καὶ πανιά καὶ κατάρτια, ἀργότερα δὲ φάνηκε ἓνα μεγάλο πλοῖο, ποῦ πέρασε ἐπάνω ἀπὸ τὸν «Ἄριελ», ὅπως ὁ «Ἄριελ» θὰ περνοῦσε ἐπάνω σ' ἓνα φτερό! Ὁ Ἀρθουῖρος Πύμ διηγεῖται διὰ μακρῶν τὰ τῆς σωτηρίας τοῦ συντρόφου του καὶ αὐτοῦ, ποῦ τὴν ὄφειλαν στὸν γενναῖο ὑποπλοίαρχο τοῦ «Λάρου», ποῦ ἔφτασε στὸν τόπο τῆς καυστροφῆς, παρέλαβε ἡμιθιανεῖς τοὺς δύο φίλους, καὶ τοὺς ἐπανάφερε στὴν Ναντουκέτ.

Ἡ φοβερὴ αὐτὴ περιπέτεια δὲν ἔφτασε γιὰ ν' ἀποθαροῦνη, οὔτε τὸ Βαρνάριτ, οὔτε τὸν Πύμ, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐνθουσιάζεται, ὅλο καὶ περισσότερο, ἀπὸ τὶς θαλασσινὲς διηγῆσεις τοῦ φίλου του, μολονότι πίστευε ὅτι ἦταν «γεμάτες ὑπερβολές». Ὀχτὼ μῆνες μετὰ τὸ ναυάγιο τοῦ «Ἄριελ» — Ἰουνίος 1827 — τὸ μπρίκι «Κράμπος» ἐφωπλίσθηκε ἀπὸ τὸν οἶκο Λόυντ καὶ Μπρέβενμπουργκ, γιὰ ψάρεμα φαλαινῶν στὶς νότιες θάλασσες. Παμπάλαιο, ἦταν καὶ ἀτελῶς ἐπισκευασμένο τὸ σκάφος τοῦ μπρικιοῦ αὐτοῦ, ποῦ τὸ κυβερνοῦσε ὁ πλοίαρχος Βαρνάριτ, πατέρας τοῦ Αὐγούστου. Ὁ γυιὸς του, ποῦ ἔμελλε νὰ τὸν συνοδεύσῃ καὶ στὸ ταξίδι αὐτό, προσκάλεσε ἐπιμόνως τὸν Ἀρθουῖρο Πύμ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Δὲν ἤθελε ἄλλο κι ἐκεῖνος· ἀλλ' ἡ οἰκογένειά του, ἡ μητέρα του πρὸ πάντων, δὲν ἤθελε μὲ κανένον πρόπο νὰ τὸν ἀφήσῃ.

Αὐτὸ δὲν ἦταν λόγος νὰ συγκρατηθῆ παιδὶ τολμηρὸ καὶ ριψοκίνδυνο, πού, ἄλλως τε, δὲν ἐσυνήθισε νὰ ὑποτάσσεται στὶς θελήσεις τῶν γονέων του. Ἔτσι, ὁ Ἄρθουρος Πύμ ἀποφάσισε νὰ ἐπιβιβασθῆ κρυφὰ στὸν «Κράμπο», γιατί καὶ ὁ Βαρνάρντ δὲν θὰ τὸν ἐδέχετο χωρὶς τὴν ἄδεια τῆς οἰκογενείας του. Ἐίπε ὅτι κάποιος φίλος του τὸν προσκάλεσε νὰ περάσῃ λίγες μέρες στὸ σπίτι του στὸ Νιου-Μπένφορντ, ἀποχαιρέτησε μὲ αὐτὴ τὴν πρόφραση τοὺς γονεῖς του, καὶ ἔφυγε.

Σαράντα ὀκτὼ ὥρες πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ μπρικιοῦ, ἐπιβιβάσθηκε λαθραίως καὶ ἐγκαταστάθηκε σὲ μιὰ κρύπτη, πού τοῦ εἶχε ἐτοιμάσει ὁ Αὐγουστος, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ κ. Βαρνάρντ καθὼς καὶ ὄλου τοῦ πληρώματος.

Ὁ θαλαμίσκος τοῦ Αὐγούστου Βαρνάρντ συγκοινωνοῦσε μὲ μιὰ καταπακτὴ μὲ τὸ κύτος τοῦ «Κράμπου» ὅπου ἦταν σωρευμένα βαρέλια, δέματα, κιβώτια κ.λ.π. Ἀπ' τὴν καταπακτὴ αὐτῆ, ὁ Ἄρθουρος Πύμ εἶχε κατεβῆ στὴν κρύπτη του, πού δὲν ἦταν παρὰ ἓνα μεγάλο ξύλινο κιβώτιο ὄρθιο, τὸ σκέπασμα τοῦ ὁποίου ἐχρησίμευε γιὰ πόρτα. Μέσα στὸν αὐτοσχέδιο αὐτὸ θαλαμίσκο τοῦ κύτους, ὑπῆρχε ἓνα στρώμα, σκεπάσματα, μιὰ στάμνα, διάφορα τροφίμα — γαλέτες, χοιρομέρια, κρέατα ψητά, μπουκάλες μὲ ποτὰ τονωτικά— καὶ τὰ ἀναγκαῖα γιὰ γράψιμο.

Ὁ Ἄρθουρος Πύμ, ἐφωδιασμένος μ' ἓνα φανάρι καὶ μὲ ἀρκετὰ κερὰ καὶ σπάρτα, ἔμεινε ἐκεῖ μέσα τρεῖς ἡμερο-νυχτα. Ὁ Αὐγουστος Βαρνάρντ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ, παρὰ μόνον στὶς στιγμὲς πού ὁ «Κράμπος» ἐτοιμαζότανε ν' ἀποπλευσθῆ.

Ἔτσι ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ Ἄρθουρος Πύμ ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται τὸ σάλιο τοῦ μπρικιοῦ. Στενοχωρημένος μέσα στὸ στενὸ ἐκεῖνο κιβώτιο, βγῆκε, καί, ὠδηγούμενος ἀπὸ σχοινὶ τεντωμένο, διὰ μέσου τοῦ σκοτεινοῦ σκάφους, μπόρεσε νὰ καταλάβῃ πού βρίσκεται, νὰ μᾶθη τὰ κατατόπια

τοῦ χάους ἐκείνου. Ἐπειτα ἐπέστρεψε στοὶ κιβώτιό του, ἔφαγε καὶ ἀποκοιμήθηκε.

Πολλὲς μέρες πέρασαν, χωρὶς νὰ φανῇ ὁ Αὔγουστος Βαρνάρι. Ἡ δὲν μπόρεσε νὰ κατέβῃ πάλι στοὺς κύτους, ἢ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ ξανακάμῃ, φοβούμενος μήπως ἐπροόδιε ἔτσι τὴν παρουσία τοῦ Ἀρθούρου Πύμ στοὺς πλοῖο, καὶ μὴ βρίσκοντας κατάλληλη τὴ στιγμή νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα στὸν πατέρα του.

Ἐν τούτοις, ὁ Ἀρθούρος Πύμ, στὴ ζεστή καὶ πνιγρὴ ἐκείνη ἀτμόσφαιρα, ἄρχισε νὰ ὑποφέρει. Τὸν ἐτάρασσαν συχνοὶ ἐπιπτώσεις· τὸν ἔπιανε πυρετός. Μάταια ζητοῦσε, μέσα στοὺς ἀσφυκτικὸς κύτους κανένα μέρος, ὅπου νὰ μπορούσε ν' ἀναπνεύσῃ καλύτερα. Σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς ἐπιπτώσεις ἐκείνους, τοῦ φάνηκε ὅτι βρίσκότανε στὰ νύχια ἐνὸς λιονταριοῦ τῶν Τροπικῶν, καί, στὸν παροξυσμὸ τοῦ τρόμου, παρ' ὀλίγον νὰ προδοθῇ μὲ κραυγὴ —ὅταν ἐλιποθύμησε.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι δὲν ὄνειρευότανε ἐντελῶς. Στὸ στῆθος τοῦ Ἀρθούρου Πύμ βρίσκότανε, ὅχι λιοντάρι, ἀλλ' ὁ σκύλος του, ὁ Τίγρης, πού τὸν εἶχε μπάσει στοὺς πλοῖο ὁ Αὔγουστος Βαρνάρι, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ἀπὸ κανένα. Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀκριβῶς, τὸ πιστὸ ζῶο, πού εἶχε κατορθώσει ἐπὶ τέλους νὰ φτάσῃ μέχρι τοῦ κυρίου του, τοῦ ἔγλυφε τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια, μὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις μιᾶς μεγάλης χαρᾶς.

Τώρα ὁ φυλακισμένος θὰ εἶχε ἓνα σύντροφο. Δυστυχῶς, κατὰ τὸ διάστημα τῆς λιποθυμίας του, ὁ σύντροφος αὐτὸς εἶχε πιεῖ ὅλο τὸ νερὸ τῆς στάμνας, καί, ὅταν ὁ Πύμ θέλησε νὰ πιῇ, δὲν βροῖκε οὔτε μιὰ σταγόνα. Τὸ φανάρι του εἶχε σθῆσει —γιατὶ ἡ λιποθυμία εἶχε βαιστάξει πολλὰς ὄρες— καί, μὴ βρίσκοντας πιά οὔτε σπύρτα, οὔτε κερία, ἀποφάσισε νὰ πάῃ νὰ συναντήσῃ τὸν Αὔγουστο Βαρνάρι. Βγῆκε ἀπὸ τὴν κρύπητὸν καί, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ σχοινοῦ, ἄρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν καταπακτή, μολονότι ἦταν τρομερὰ ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν ἔλλειψη τοῦ

αέρα και από την άσιτία. Ένω έβάδιζε, ένα από τὰ κιώτια του κύτους μετατοπίστηκε από τὸ σάλο, καὶ κατέπεσε ξαφνικά και τοῦ ἔφραξε τὴ δίοδο. Κατέβαλε ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιὰ νὰ παρακάμψη τὸ πρόσκομμα αὐτό· ἀλλὰ δὲν τὸν ὠφέλησαν· γιατί, μολονότι κατώρθωσε νὰ φτάσῃ ὡς τὴν καταπακτή, δὲν μπόρεσε νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Ἔσπρωχνε τὸ σκέπασμα μὲ ὅλη του τὴ δύναμη, ἀλλ' ἐκεῖνο δὲν ὑποχωροῦσε. Ὅταν ἐπὶ τέλους, ἀπελπισμένος, ἔβαλε τὸ μαχαίρι του σὲ μιὰ ραγάδα, κατὰλαβε ὅτι κάτι σιδερένιο καὶ βαρὺ, στὸ θαλαμίσκο τοῦ Αὐγούστου Βαρνάρντ, εἶχε τοποθετηθῆ ἐπάνω στὴν καταπακτή, σὰ νὰ θέλησαν ξαφνικά νὰ τὴν κλείσουν ἐντελῶς... Ἀναγκάστηκε, λοιπόν, νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὸ σχέδιό του, καί, στυρόμενος μὲ κόπο, νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν κρύπτη του, ὅπου κατέπεσε ἐξηντλημένος, ἐνῶ ὁ Τίγρης τὸν ἐγέμιζε θωπιεῖς.

Ἄνθρωπος καὶ σκύλος ἐπέθαιναν τῆς δίψας. Καὶ ὅσες φορὲς ὁ Ἄρθουρος Πύμ ἄπλωνε τὸ χέρι του, εὑρισκε τὸν Τίγρη ξαπλωμένον ἀνάσκελα, μὲ μιὰ ἐλαφρὴ φρικίαση τοῦ τριχώματός του... Ἔτσι ψηλαφώντας μὲ τὸ χέρι του, αἰσθάνθηκε ἓνα λεπτὸ σχοινί, τυλιγμένο γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ σκύλου. Καί, ἀπὸ τὸ σχοινὶ αὐτό, ἦταν δεμένο ἓνα χαρτὶ διπλωμένο, ἀκριβῶς στὴν ἀριστερὴ μασχάλη τοῦ ζώου.

Ἦστερα ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες γιὰ ν' ἀνάψῃ φῶς, ὁ Ἄρθουρος Πύμ κατώρθωσε νὰ τριψῇ ἐλαφρὰ ἓνα σπύρτο ἀπάνω στὸ χαρτί... Ἦταν ἀπὸ τὰ παλιὰ ἐκεῖνα σπύρτα, πὸν ἔκαμαν νὰ φεγγοβολῇ τὸ μέρος, ὅπου ἐτίθοντο... Καὶ τότε ἀνέλαμψαν στὸ σκοτάδι οἱ τρομερὲς αὐτὲς λέξεις... οἱ ἐπὶ τὰ τελευταῖες λέξεις μιᾶς φράσης, πὸν φωτίστηκαν μόλις ἐπὶ ἓνα τέταρτο τοῦ δευτερολέπτου : «...α ἱ μ α... μ ε ἱ ν ε κ ρ ἱ υ μ ἴ ε ν ο ς... κ ι ν δ υ ν ε ἴ ε ι ἢ ζ ω ἡ σ ο υ...»

Φαντασθῆτε τὴ θέση τοῦ Ἄρθουρου Πύμ!

Στὸ βάθος τοῦ κύτους, μέσα στὸ στενόχωρο ἐκεῖνο

κιβώτιο, χωρίς φῶς, χωρίς ἀέρα, χωρίς νερό! Καί νά τόν διατάσσουν νά μένη κρυμμένος, ἐπισφραγίζοντας τή διαταγή μὲ τή λέξη «αἷμα», τή φοβερώτερη λέξη, τή γεμάτη μυστήριο, πόνο καί τρόμο!

Μὰ τί συνέβη λοιπόν; Ἔσθλαγε, εἶχε γίνει καμμιά αἰμοσμηρὴ συμπλοκὴ στὸν «Κράμπο»; Μήπως τὸ πλοῖο προσβλήθηκε ἀπὸ πειρατές; Μήπως ἐστοσίασε τὸ πλήρωμα; Καί ἀπὸ πόσον καιρὸ διαρκοῦσε ἐπάνω ἡ ἀνώμαλη αὐτὴ κατάσταση;

Καμμιά ἀπάντηση δὲν ἦταν δυνατὸν νά τοῦ δοθῇ στὶς ἀγωνιώδεις αὐτὲς ἐρωτήσεις.

Καί πρὸς ἐπίμετρον, μιὰ νέα φοβερὴ περιπέτεια : Ἐξαπλωμένος ἐπάνω στὸ στρώμα του, ὁ Ἀρθουῦρος, βυθισμένος σχεδὸν σὲ λήθαργο, ἀκούει ξαφνικὰ ἓνα παράδοξο ῥόγχο, ἓνα ἄσθμα συνεχές, παρατεταμένο...

Ἄσθμαίνει ὁ Τίγρης... ὁ Τίγρης, τοῦ ὁποῖου τὰ μάτια σπινθηροβολοῦν στὸ σκοτάδι... ὁ Τίγρης, τοῦ ὁποῖου τρίζουν τὰ δόντια... ὁ Τίγρης ποὺ προσβλήθηκε ἀπὸ λύσσα!

Ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸ του τρόμο, ὁ Ἀρθουῦρος Πύμ βρῖσκει ἀρκετὴ δύναμη, ὥστε νά διαφύγῃ τὶς δαγκωματιές τοῦ ζώου, ποὺ ὄρμησε ἐπάνω του. Τυλίγεται μ' ἓνα σκέπσιμα, ποὺ τὸ ξεσχίζουν μὲ μανία τὰ δόντια τοῦ σκύλου, βγαίνει ἀπὸ τὸ κιβώτιο καί κλείνει μέσα τὸν Τίγρη, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ νά μαίνεται, χτυπώντας τὶς σανίδες...

Ὁ Ἀρθουῦρος Πύμ κατώρθωσε νά συρθῆ καί νά προχωρήσῃ ἀνάμεσα στὰ δέματα καί στὰ κιβώτια τοῦ κύτους. Ἄλλὰ σὲ λίγο ζαλίζεται καί πέφτει ἐπάνω σ' ἓνα δέμα. Συγχρόνως φεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του καί τὸ μαχαίρι ποὺ κρατοῦσε.

Ἦταν ἐτοιμαθάνατος... Ἄλλὰ, τὶς στιγμὲς ποὺ ἔμελλε νά ἀφήσῃ ἴσως πτὴν τελευταία του πνοή, ἀκούει ξαφνικὰ νά προφέρουν τ' ὄνομά του. Ἐνα μπουκάλι νερὸ ἀγγίζει τὰ χεῖλη του καί ἀδειάζει στὸ φλογισμένο του στόμα.

Καί ξαναγύρισε στὴ ζωὴ, ἦπνε χωρίς ἀνάσα καί κα-

τὰ κόρον ἀπὸ τὸ γλυκὸ καὶ ὕδροσερὸ ἐκεῖνο ποτὸ — ποὺ τοῦ προξένησε τόση εὐχαρίστηση, ὅση ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε αἰσθανθῆ!

Σὲ λίγο, ἐκεῖ, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κύτους, φωτισμένη ἀπὸ ἓνα κλεφτοφάναρο, ὁ Αὔγουστος Βαρνάρντ διηγότανε στὸ φίλο του τὰ ὅσα ἔγιναν στὸ πλοῖο, ἀπὸ τὴ στιγμή τοῦ ἀπόπλου.

Τὸ πλήρωμα τοῦ «Κράμπου» ἀποτελεῖτο ἀπὸ τριανταεξὶ ἄντρες, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν Βαρνάρντ, πατέρα καὶ γιοῦ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἀπόπλευσε τὸ μπρῖκα — 20 Ἰουνίου — ὁ Αὔγουστος προσπάθησε πολλὰς φορὰς νὰ συναντήσῃ τὸν Ἀρθούρο, κατεβαίνοντας στὴν κρύπτη του, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε.

Μετὰ τρεῖς ἢ τέσσερις μέρες, ἐξερράγη ἐπὶ τοῦ πλοίου στάση, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἀρχιμαγείρου — ἑνὸς μαύρου, ὅπως καὶ ὁ Ἐντικὸτ τοῦ «Ἀλμπρανου», μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως, ὅτι ὁ δικὸς μας κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ στασιαστής...

Ἐπακολούθησαν σφαγές, κατὰ τὶς ὁποῖες ἐδεκατίστησαν οἱ ναῦτες, ποὺ ἀπόμειναν πιστοὶ στὸν πλοίαρχο Βαρνάρντ. Ἐπὶ τέλους, ὁ πλοίαρχος καὶ τέσσερις ὀπαδοὶ του ἐγκατελείφθησαν ἐπάνω σὲ μιὰ φαλαινοθηρίδα, κοντὰ στὶς Βερμούδες νήσους, καὶ ἔκτοτε καμμιά εἶδηση δὲν ὑπῆρχε γι' αὐτούς.

Ὁ Αὔγουστος Βαρνάρντ, βέβαια δὲν θὰ ἐσώζετο, οὔτε θὰ ἔμεινε στὸ πλοῖο, μετὰ τὴν ἀπέλαση τοῦ πατέρα του, ἂν δὲν ἐπενέβαινε ἓνας ναύτης, ποὺ ὀνομαζότανε Ντιρκ Πέτερς, ἀπ' τὴ φυλὴ τῶν Οὐψακόρων, γιὸς Ἰνδῆς τῶν Μαύρων Βουνῶν. (Εἶναι ἐκεῖνος ἀκριβῶς, τὸν ὁποῖον ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, καθὼς θυμόσαστε, εἶχε ἀναζητήσει μάταια στὸ Ἰλλινόϊς).

Μετὰ τὴ στάση, κυβερνήτης τοῦ «Κράμπου» εἶχε ἀνακηρυχθῆ ὁ πρῶην ὑποπλοίαρχος, ὁ ὁποῖος ἐσκόπευε νὰ

ἐπιδοθῆ στήν πειρατεία, διασχίζοντας τὶς νότιες θάλασσες. Καὶ ἤδη ὁ «Κράμπος», ἀπὸ ἀλιευτικὸ μεταβλήθηρε σὲ πειρατικὸ καὶ διηυθύνετο πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

Κατὰ τὶς κρίσιμες ἐκεῖνες μέρες, ὁ Αὔγουστος Βαρνάρον ἐπεθύμησε πολὺ περισσότερο νὰ ἰδῆ τὸν Ἀρθούρο Πύμ. Ἀλλὰ τοῦ εἶχαν δέσει τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, καὶ τὸν εἶχαν κλείσει στὸ θάλαμο τοῦ πληρώματος, ἀπ' ὅπου, κατὰ τὴ διαβεβαίωση τοῦ ἀρχιμαγείρου, δὲν θὰ ἔβγαινε παρὰ μόνον «ὅταν τὸ μπρῖκι δὲν θὰ ἦταν πιά μπρῖκι».

Ἐν τούτοις, ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Αὔγουστος κατώρθωσε ν' ἀπαλλαγθῆ ἀπὸ τὰ δεσμά του καὶ νὰ σχίσῃ τὸ λεπτὸ ξυλότοιχο, πού τὸν ἐχώριζε ἀπὸ τὸ κύτος· ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Τίγρη, προσπάθησε νὰ φτάσῃ ὡς τὴν κρύπτη τοῦ φίλου του.

Δὲν τὸ κατώρθωσε ὁμως· εὐτυχῶς, ὁ σκύλος εἶχε «μυρσιπεῖ» τὸν Ἀρθούρο Πύμ, καὶ αὐτὸ ἐνέπνευσε στὸν Αὔγουστο τὴν ἰδέα νὰ προσδέσῃ ἐπάνω στὸ σῶμα τοῦ ζώου ἓνα χαρτί, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐχάραξε τὶς λέξεις: «Σοῦ γράφω μὲ αἷμα... μείνε κρυμμένος γιατί ἀλλοιῶς κινδυνεύει ἡ ζωὴ σου».

Τὴν ἐπιστολὴ αὐτῆ, ὅπως εἶδαμε, τὴν ἔλαβε ὁ Ἀρθούρος Πύμ. Ξέρουμε ἐπίσης ὅτι, πεθαίνοντας τῆς πείνας καὶ τῆς δίψας, καὶ μὲ τὴ φοβερὴ ἀπειλὴ τοῦ λυσσασμένου σκυλιοῦ, εἶχε βγῆ στὸ κύτος. Ὁ κρότος τοῦ μαχαιριοῦ, πού ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια του, τράβηξε τὴν προσοχὴ τοῦ φίλου του, πού τότε κατώρθωσε νὰ φτάσῃ ὡς αὐτόν. Καὶ ἦταν καιρὸς...

Ἀφοῦ διηγήθηρε αὐτὰ ὅλα στὸν Ἀρθούρο Πύμ, ὁ Αὔγουστος Βαρνάρον πρόσθεσε, ὅτι καὶ μεταξὺ τῶν στασιαστῶν ὑπῆρχε διαίρεση καὶ διχόνοια. Οἱ μὲν ἤθελαν νὰ ὀδηγήσουν τὸν «Κράμπο» πρὸς τὰ νησιά τοῦ Πρασίνου Ἀκρωτηρίου, οἱ δὲ — μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Ντίρκ Πέτερς, — πρὸς τὰ νησιά τοῦ Εἰρημικοῦ.

Ἐν τούτοις ὁ Τίγρης, πού ὁ κύριός του τὸν ἐνόμιζε γιὰ λυσσασμένο, δὲν ἦταν πραγματικῶς.

Ἡ φλογερὴ δίψα τοῦ εἶχε φέρει τὸ σφοδρὸ ἐκείνο ἐρεθισμό, καὶ ἴσως κατόπιν θὰ προσεβάλλετο ἀπὸ ὑδροφοβία, ἂν δὲν ἔσπευδε ὁ Αὐγουστός Βαρνάρντ νὰ τὸν ποτίσῃ.

Ἐπειδὴ τὸ φόρτιό τοῦ «Κράμπου» ἦταν πολὺ ἄσχημα συσκευασμένο καὶ τοποθετημένο στὸ κύτος, τὰ πράγματα, σχεδὸν σὲ κάθε κίνηση τοῦ πλοίου, ἐκτοπίζονταν καὶ πολὺ ἐπερταν.

Μένοντας στὸ κύτος ὁ Ἀρθούρος Πύμ, διέτρεχε τὸν κίνδυνο κάθε στιγμή νὰ καταπλακωθῇ καὶ νὰ συντριβῇ ἀπὸ κανένα κιβώτιο ἢ δέμα.

Εὐτυχῶς, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Αὐγουστός Βαρνάρντ, κατώρθωσε νὰ βγῇ νὰ φτάσῃ στὸ ὑπόστρωμα, καὶ νὰ ποποθετηθῇ ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιά, κοντὰ στὴ θέση τοῦ πληρώματος.

Ὁ Ντὶρκ Πέτερος ἐξακολούθησε νὰ δείχνῃ μεγάλη φιλία στὸ γιὸ τοῦ πλοιάρχου Βαρνάρντ. Ὡς ἐκ τούτου, ὁ Αὐγουστός ἔλπιζε ὅτι, στηριζόμενος στὴ φιλία αὐτή, θὰ μπορούσε ἀργότερα νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀγῶνα γιὰ νὰ ἀνακτήσῃ τὸ πλοῖο.

Δεκατρεῖς μέρες εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε πού ὁ «Κράμπος» ἔφυγε ἀπὸ τὴ Ναντουκέτ, ὅταν στὶς 4 Ἰουλίου, ἔγινε φοβερὸς τσακωμὸς μεταξὺ τῶν στασιαστῶν, ἐξ αἰτίας ἐνὸς μπρικιοῦ, πού ἐφάνηκε στὸ πέλαγος, καὶ τὸ ὁποῖον ἄλλοι μὲν ἤθελαν νὰ τὸ καταδιώξουν, ἄλλοι δὲ ἀντέτειναν.

Στὴ συμπλοκὴ πού ἐπακολούθησε σκοτώθηκε ἓνας ναύτης, πού ἀνῆκε στὴ μερίδα τοῦ ἀρχιμάγειρα τὴν ἀντιπολιτευομένη τὸν ὑποπλοίαρχο, στὴν ὁποία ἀνῆκε καὶ ὁ Ντὶρκ Πέτερος. Ἦδη, μόνον δεκατρεῖς ἄντρες ὑπῆρχαν ἐπάνω στὸ πλοῖο, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ.

Στις 6 'Ιουλίου τὴν ἡμέρα πὸν ἔπαψε μιὰ φοβερὴ τρικυμία, ἡ ὁποία γιὰ πολὺ ἐμάστισε τὸν «Κράμπο» καὶ ἐκούρασε τὸ πλήρωμα, ὁ Ντὶρκ Πέτερς φανέρωσε στὸν Αὐγουστο Βαρνάρντ, ὅτι εἶχε σκοπὸ ν' ἀπαλλαχθῆ ἀπὸ τὸν ὑποπλοίαρχο.

Ὁ Αὐγουστος τὸν διαβεβαίωσε ὅτι θὰ τὸν βοηθοῦσε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ ἀκόμη ὅτι βρισκότανε στὸ πλοῖο ὁ Ἄρθουρος Πύμ.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἕνας ἀπὸ τοὺς ναῦτες, ἀπὸ τὴ μερίδα τοῦ ἀρχιμάγερρα, ὀνομαζόμενος Ρογῆρος, πέθανε μὲ σπασμούς, καὶ καμμιά ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχε, ὅτι τὸν εἶχε δηλητηριάσει ὁ ὑποπλοίαρχος.

Ὁ ἀρχιμάγερρας ἔμεινε λοιπὸν μὲ τέσσερεις ἄντρες, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Ντὶρκ Πέτερς. Ὁ ὑποπλοίαρχος εἶχε πέντε, καὶ ἡ μερίδα του ἐπιτέλους θὰ ὑπερίσχυε.

Δὲν εἶχαν νὰ χάσουν οὔτε ὥρα! Λοιπὸν, ὅταν ὁ Ντὶρκ Πέτερς ἐδήλωσε στὸν Αὐγουστο Βαρνάρντ ὅτι ἦρθε πιά ἡ στιγμή τῆς δράσεως, αὐτὸς τοῦ διηγῆθηκε τὰ κατὰ τὸν Ἄρθουρο Πύμ.

Ἄλλ' ἐνῶ οἱ δυὸ συζητοῦσαν γιὰ τὰ μέσα, πὸν ἔπρεπε νὰ μεταχειριστοῦν γιὰ ν' ἀνακτήσουν τὸ πλοῖο, ἐξεργράγη καὶ πάλι καταγίδα.

Ἀπὸ τὴν ὀρμὴ τοῦ ἀνέμου, ὁ «Κράμπος» ἔκλινε πλαγίως, καὶ τόσο πολὺ, ὥστε ἐπλημμύρισε ἀπὸ μιὰ μεγάλη ποσότητα νεροῦ.

Ἡ στιγμή φάνηκε πολὺ κατάλληλη γιὰ τὴν ἔναρξη τοῦ ἀγώνα, μολονότι οἱ στασιαστές εἶχαν συμφιλωθῆ καὶ πάλι.

Ὁ Ντὶρκ Πέτερς, ὁ Αὐγουστος Βαρνάρντ καὶ ὁ Ἄρθουρος Πύμ, τρεῖς αὐτοί, ἔπρεπε νὰ πολεμήσουν ἐναντίον ἐννέα. Καὶ ἀπὸ τοὺς τρεῖς πάλι, μόνον ὁ Πέτερς εἶχε δυὸ πιστόλια καὶ ἕνα ναυτικὸ στιλέτο. Τοὺς ἐπεβάλλετο λοιπὸν νὰ ἐνεργήσουν μὲ μεγάλη σύνεση.

Τότε ὁ Ἀρθούρος Πύμ, τοῦ ὁποίου τὴν παρουσία δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ὑποπτεύσουν οἱ ἀντίπαλοι, σκέφτηκε ἓνα τέχνασμα, πὺ εἶχε κάποια πιθανότητα ἐπιτυχίας.

Τὸ πτώμα τοῦ δηλητηριασμένου ναύτη βρισκότανε ἀκόμα ἀπάνω στὸ κατὰστρωμα. Ἐσκέφτηκε λοιπὸν ὅτι, ἂν ντυνότανε τὰ ροῦχα του καὶ παρουσιαζότανε ξαφνικὰ σὰν φάντασμα, σὰν βρυκόλακας, ἀνάμεσα στοὺς δεισιδαίμονες ἐκείνους ναῦτες, ἴσως ὁ τρόμος θὰ τοὺς κατέβαλε.

Ἦταν νύχτα σκοτεινὴ, ὅταν ὁ Ντίρκ Πέτερς διευθύνθηκε πρὸς τὴν πρύμνη. Τεραστίας δυνάμειος ἄνθρωπος, ρίχτηκε ἐπάνω στὸν πηδαλιούχο, τὸν ἄρπαξε ξαφνικὰ καὶ τὸν ἔριξε στὴ θάλασσα.

Ὁ Αὔγουστος Βαρνάριτ καὶ ὁ Ἀρθούρος Πύμ ἦρθαν κατόπιν, ὠπλισμένοι καὶ οἱ δυὸ μὲ λιστούς σιδερένιους. Ἄφησαν τὸν Ντίρκ Πέτερς στὴ θέση τοῦ πηδαλιούχου καί, ἀπομακρυνθέντες λίγα βήματα, ἐτοποθετήθηκαν κοντὰ στὴν κόγχη τῆς καταβάθρας, πὺ ὠδηγοῦσε στὸ θάλαμο, ἀφοῦ πρῶτα ὁ Ἀρθούρος Πύμ ντύθηκε τὰ ροῦχα τοῦ νεκροῦ ναύτη.

Ὁ ὑποπλοίαρχος, ὁ ἀρχιμάγειρας, ὅλοι βρισκόντουσαν ἐκεῖ κάτω, ἄλλοι κοιμώμενοι καὶ ἄλλοι πίνοντας καὶ κουβεντιάζοντας, μὲ τὰ πιστόλια καὶ τὰ τουφέκια κοντὰ τοὺς.

Ἡ τρικυμία ἐμαίνετο καὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ σταθῆ κανένας ὄρθιος ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ ὑποπλοίαρχος διέταξε νὰ ζητήσουν τὸν Αὔγουστο Βαρνάριτ καὶ τὸν Ντίρκ Πέτερς — ἡ δὲ διαταγὴ αὐτὴ δόθηκε στὸν πηδαλιούχο, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ντίρκ Πέτερς...

Τότε κατέβησαν καὶ οἱ δυὸ στὸ θάλαμο, ὅπου δὲν ἐβράδυνε νὰ παρουσιαστῆ καὶ ὁ Ἀρθούρος Πύμ, μεταμφισμένος.

Φοβερὴ ὑπῆρξε ἡ ἐντύπωση τῆς ὑπερφυσικῆς αὐτῆς ἐμφανίσεως!

Στὴ θέα τοῦ βρονκόλακα, ὁ ὑποπλοίαρχος, πού τὸν εἶχε δηλητηριάσει, σηκώθηκε διὰ μιᾶς, ἐκίνησε σπασμωδικῶς τὰ χέρια, καὶ κατέπεσε νεκρός.

Θέλησε νὰ με συνοδεύῃ ὡς τὸ πλοῖο . (Σελ 26)

Τότε ὁ Ντίρκ Πέτερος ρίχτηκε κατὰ τῶν ἄλλων, πού εἶχαν τρομάξει, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Αὐγουστο Βαρνάρντ, τὸν Ἀρθούρο Πύμ καὶ τὸν Τίγρη...

Σὲ διάστημα λίγων λεπτῶν, ὅλοι ἐσφάγησαν ἢ ἐστραγγαλίσθησαν — ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ναύτη Ριχάρδο Πάρκερ, στὸν ὁποῖο χαρίστηκε ἡ ζωὴ.

Καὶ τώρα, μόνο τέσσερεις ἄντρες ὑπῆρχαν γιὰ νὰ διευθύνουν τὸ μπρίκι, πὺν ἀγωνιζότανε κατὰ τῆς φοβερῆς τρικυμίας, μὲ νερὸ ἐπὶ τὰ πόδια μέσα στὸ κύτος του!

Ἄναγκάστηκαν λοιπὸν νὰ ρίξουν τὸ προυναιῖο κατάρτι καὶ τὸ πρῶτὸ τὸ πρῶραῖο. Ἡμέρα φορικώδης καὶ νύχτα ἀκόμη φορικωδέστερη...

Οἱ ἀνθρωποφάγοι!

Ἐπακολουθοῦν πολλὰ καὶ διάφορα γεγονότα ὡς τῆς 7 Αὐγούστου. Ψαρεύουν τῆς ζωοτροφίης στὸ κύτος, τὸ γεμάτο νερὸ πεινάει καὶ διψάει τὸ πλήρωμα, γιὰτὶ ἡ ἀποθήκη ἔχει ἀποκλειστεί. Καὶ τότε συνέβηκε ἡ τρομερὴ ἐκείνη σκηνὴ τῆς ἀνθρωποφαγίας, πὺν τὴν διηγεῖται ὡς ἐξῆς ὁ Πύμ στὸ ἡμερολόγιό του:

«Δὲν ἦταν ὁ Πάρκερ ὁ πρῶτος πὺν σκέφτηκε πὺς ἔνας ἀπὸ μᾶς ἔπρεπε νὰ θυσιασθῆ.

Ὁ Πέτερος καὶ ὁ Αὐγουστος τὸ ἐσυλλογιζόντο, φαίνεται, ἀπὸ καιρὸ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ποῦν τίποτε. Ἐδείχθησαν λοιπὸν πλέον ἢ σύμφωνοι καὶ ἐξεδήλωσαν τὴν πρόθεση νὰ τελειώνουμε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα.

Εἶχα βρασιστεῖ στὴν ἐλπίδα, ὅτι τουλάχιστον ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς θὰ εἶχε ἀκόμα ἀρκετὸ ψυχικὸ σθένος, ὥστε νὰ καταπολεμήσῃ τὴ φοβερὴ πρόταση.

Ἄλλὰ, διαψεύτηκε ἡ ἐλπίδα μου αὐτὴ καὶ ἔπρεπε, κατ' ἀνάγκην, νὰ φροντίσω γιὰ τὴν ἴδια μου ἀσφάλεια, γιὰτὶ, ἂν παρέτεινα τὴν ἀντίστασή μου, θὰ ἦταν ἴσως σὰν νὰ ἔδινα στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, μέσα στὴ φρίκη τῆς καταστάσεώς των, ἓνα πρόσχημα ἀρκετό, νὰ ἀρνηθοῦν νὰ παίζω κι ἐγὼ ἐλεύθερα στὴν τραγωδία, πὺν ἐπρόκειτο νὰ ἐκτυλιχθῆ.

Τοὺς ἀνεκοίνωσα λοιπὸν ὅτι ὑπέκλυπα, καὶ τοὺς ἐξή-
τησα μόνον παρατάση μιᾶς περιήτου ὥρας, γιὰ νὰ δοθῇ
καιρὸς στὴν ὁμίχλη ποὺ εἶχε πέσει, νὰ διαλυθῇ, γιὰτὶ δὲν
ἦταν ἀπίθανο νὰ φανῇ κανένα καράβι.

Μὲ ἄπειρες δυσχέρειες, κατώρθωσα τέλος νὰ λάβω
τὴν ὑπόσχεση, ὅτι θὰ ἀνέβαλαν ὡς τότε. Καί, καθὼς τὸ
ἐπερίμενα, χάρη σ' ἓνα ἄνεμο ποὺ δὲν ἄργησε νὰ φυσήξῃ,
ἡ ὁμίχλη διαλύθηκε, προτοῦ μάλιστα περάσει ἡ ὥρα. Ἄλ-
λὰ κανένα πλοῖο δὲν ἐφάνηκε, καὶ ἐτοιμαστήκαμε νὰ τρα-
βήξουμε κλῆρο.

Μὲ ἐξαιρετικὴ ἀτέχθεια ἀναγράφω ἐδῶ τὴν τρομε-
ρῆ σκηνὴ ποὺ ἐπακολούθησε, σκηνὴ τῆς ὁποίας κανένα ἀπὸ
τὰ μετέπειτα γεγονότα δὲν κατώρθωσε νὰ σβῆσῃ ἀπὸ τὴ
μνήμη καὶ τὴν πιὸ ἀσήμαντη λεπτομέρεια, καὶ τῆς ὁποίας
ἡ ἀπαίσιος ἀνάμνηση θὰ φαρμακώωνῃ ὅλες τὶς στιγμὲς ποὺ
μέλλω νὰ ζήσω ἀκόμη. Θὰ περάσω ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ
τῆς ἱστορίας μου τόσο γρήγορα, ὅσο θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ ὁ
χαρακτήρας αὐτῶν τῶν γεγονότων.

Ὁ μόνος τρόπος ποὺ ἦταν στὴ διάθεσή μας, γιὰ τὴν
κλήρωση αὐτῆ τῆς φρικτῆς, ὅπου καθένας ἀπὸ μᾶς εἶχε νὰ
φοβᾶται τὴ θανατικὴ ἐπιτυχία, ἦταν νὰ κληρώσουμε μὲ
μικρὰ κομματάκια ξύλου. Ἄποφασίστηκε δέ, ἐγὼ νὰ κρατῶ
τοὺς κλήρους.

Τραβήχτηκα σ' ἓνα ἄκρον τοῦ πλοίου, ἐνῶ οἱ δυστυ-
χεῖς σύντροφοί μου ἐλάμβαναν σιωπηλὰ θέση στὸ ἄλλο
ἄκρον, στρέφοντες πρὸς ἐμένα τὰ νῶτα.

Ἡ πλέον ἀγρία στιγμὴ ἀγωνίας τοῦ φρικτοῦ αὐτοῦ
δράματος ἦταν ἐκεῖνη ποὺ ἠσυχολούμην μὲ τὴ διευθέτηση
τῶν κλήρων.

Μεταξὺ τῶν κρισίμων καταστάσεων, στίς ὁποῖες
μπορεῖ νὰ περιπέσῃ ὁ ἄνθρωπος, σπανιώτατες εἶναι ἐκεῖ-
νες, κατὰ τὶς ὁποῖες δὲν δείχνει ἄπληστο ἐνδιαφέρον γιὰ
τὴν διατήρησιν τῆς ὑπάρξεώς του, ἓνα ἐνδιαφέρον ποὺ
αὐξάνεται συνεχῶς ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμὴ, κατ' εὐθείαν

ἀναλογίαν πρὸς τὸ εὐθραυστον νῆμα ἀπὸ τὸ ὁποῖο κρέμεται ἡ ὑπαρξὴ αὐτή.

Ἄλλὰ τὸ ἔργο αὐτό, μὲ τὸ ὁποῖον ἤμουν ἐπιφορτισμένος, ἔργο σιωπηλό, ἀκριβές, σκληρό, ἔργο τόσον διάφορο ἀπὸ τοὺς ταραχώδεις κινδύνους τῆς καταγιγίδιας, καθὼς καὶ ἀπὸ τὰ διαρκῶς αὐξάνόμενα μαρτύρια τῆς πείνας, τὸ ἔργο αὐτό, λέγω, μὲ ἔκαμε νὰ συλλογιστῶ τίς λίγες ἐλπίδες πού εἶχα νὰ ἀποφύγω τὸν πιὸ τρομακτικὸ θάνατο, τρομακτικὸ ἀκόμη, καὶ ὡς πρὸς τὸν σκοπὸ τὸν ὁποῖον ἔμελλε νὰ ἐξυπηρετήσῃ, καὶ κάθε κοιμάτι ἀπὸ τὴν ἐνεργητικότητά πού μὲ εἶχε συγκρατήσῃ ἐπὶ τόσον χρόνον ἔφευγε τώρα, ὅπως τὰ πούπουλα στὸν ἄνεμο, καὶ μὲ ἄφηγε τὸ πιὸ ἄθλιο παιγνίδι τοῦ ἀπαισιώτερου καὶ θλιβερώτερου τρόμου.

Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχα κἀν τὴ δύναμη νὰ σπάσω καὶ νὰ συνενώσω τὰ μικρὰ ξύλινα κομματάκια. Τὰ δάχτυλά μου μοῦ ἤρνοῦντο κάθε ὑπηρεσία, καὶ τὰ γόνατά μου ἐχτυποῦσαν δυνατὰ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο.

Μέσα στὸ νοῦ μου περνοῦσαν χίλια βλακώδη σχέδια, γιὰ νὰ ἀποφύγω νὰ διακινδυνεύσω στὴν κλήρωση τοῦ ὀλεθρίου αὐτοῦ παιγνιδιοῦ. Ἐσκέφτηκα νὰ πέσω γονατιστὸς πρὸ τῶν συντρόφων μου καὶ νὰ τοὺς ἰκετεύσω νὰ μὲ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν ἀνάγκη αὐτή.

Ἐσκέφτηκα νὰ ὀρμήσω ἀπροόπτως ἐπάνω τους καὶ νὰ σκοτώσω ἓνα ἀπὸ αὐτούς, ὅποτε θὰ ἦταν ἀνοφελές πλέον νὰ τραβήξουμε κλῆρο. Μὲ λίγα λόγια, τὰ ἐσκεπτόμουν ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ ἐκτελέσω ὅ,τι εἶχα νὰ κάμω.

Ἐν τέλει, ἀφοῦ ἔχασα ἀρκετὸν καιρὸ σὲ ὅλες αὐτὲς τίς ἀνοησίες, συνῆλθα ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ Πέτερς, ὁ ὁποῖος μὲ ἰκέτευε νὰ τοὺς βγάλω τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὴ φορικτὴ ἀγωνία των.

Ἄλλ' ἀκόμη καὶ τότε δὲν μπόρεσα νὰ διευθετήσω ἀμέσως τὰ ξυλάκια.

Ἐβράδυνα, σκεπτόμενος παντὸς εἶδους πονηρίας, ἐξα-

πατήσεις, ὥστε νὰ κάμω νὰ πέση τὸ μικρὸ ξυλάκι σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς συντρόφους τῆς δυστυχίας μου, γιατί εἶχε ἀποφασισθῆ νὰ πεθάνη ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας, ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἐτραβοῦσε τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ τέσσερα ξυλαράκια.

Προτοῦ ὁ ἀναγνώστης βάλῃ τὸν λίθον ἐναντίον μου γιὰ τὴν ἀχρειότητα τῆς σκέψεως αὐτῆς, ἄς προσπαθήσῃ νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ ἴδιος σὲ ἀπαράλλακτη θέσῃ μὲ τὴ δική μου.

Ἔτεινα τὸ χέρι μου μὲ τοὺς κλήρους, καὶ ὁ Πέτερος ἐτράβηξε ἀμέσως. Ἦταν ἐλεύθερος! Τουλάχιστον τὸ δικό του ξυλάκι δὲν ἦταν τὸ μικρότερο — ὥστε μιὰ ἐλπίδα λιγώτερη γιὰ μένα.

Προσπάθησα νὰ ἀναλάβω ὅλο τὸ θάρρος μου καὶ ἔτεινα τοὺς κλήρους πρὸς τὸν Αὔγουστο. Ἐτράβηξε ἀμέσως τὸ δικό του. Ἦταν ἐλεύθερος κι αὐτὸς ἐπίσης.

Καὶ τώρα, οἱ τύχες τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου εὐρίσκοντο πλέον ἐν πλήρει ἰσορροπία.

Αἰσθάνθηκα τότε ὅλη τὴν ἀγριότητα τῆς τίγρεως νὰ φωλιάζῃ μέσα στὴν καρδιά μου, μὲ τὸ πιὸ ὠμό, τὸ πιὸ δαιμονικὸ μῖσος ἐναντίον τοῦ δυστυχοῦς συντρόφου μου Πάρκερ.

Ἄλλὰ τὸ συναίσθημα αὐτὸ δὲν διήρκεσε ἐπὶ πολὺ, καὶ τέλος, μὲ σπασμωδικὸ τρεμουλιασμά, μὲ τὰ μάτια κλειστά, τοῦ ἔτεινα τὰ δυὸ κομμάτια ξύλα ποὺ ἔμειναν.

Ἐπέρασαν ἀσφαλῶς πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, προτοῦ ἀποφασίσῃ νὰ διαλέξῃ, καὶ κατὰ τὰ πέντε αὐτὰ λεπτὰ τῆς σπαραξικαρδίου ἀγωνίας, δὲν ἄνοιξα οὔτε μιὰ φορὰ τὰ μάτια.

Τέλος, ἓνας ἀπὸ τοὺς κλήρους τραβήχτηκε βιαίως ἀπὸ τὸ χέρι μου.

Ἡ τύχη εἶχεν ἐκφρασθῆ, ἀλλ' ἀγνοοῦσα ἂν ἦταν ὑπὲρ ἐμοῦ ἢ ἐναντίον μου.

Κανένας δὲν ἔλεγε λέξῃ, καὶ ἔμεινα χωρὶς νὰ τολμῶ

νά διαλύσω την ἀμφιβολία μου, ρίχνοντας ἓνα βλέμμα στο κομμάτι πού μου ἔμεινε.

Τέλος, ὁ Πέτερος ἔπιασε τὸ χέρι μου, καὶ ἀποφάσι-
σα νὰ παρατηρήσω. Εἶδα ἀμέσως στὴν φυσιογνωμία τοῦ
Πάρκερ ὅτι εἶχα λυτρωθῆ, καὶ ὅτι καταδικάστηκε ἐκεῖνος.

Ἄνάπνευσα δυνατὰ καὶ ἔπεσα ἀναίσθητος ἐπάνω
στο κατὰστρομα.

Ἄνελαβα τὶς αἰσθήσεις μου ἐγκαίρως γιὰ νὰ παρευ-
ρεθῶ στὴ λύση τοῦ δράματος, δηλαδὴ στο θάνατο ἐκείνου
πού ἦταν ὁ κύριος ὑπεύθυνος, γιὰτὶ αὐτὸς ὑπέβαλε τὴν
ιδέα.

Δὲν ἔφερε καμμιά ἀντίσταση, καί, ἀφοῦ χτυπήθηκε
στὴ ράχη ἀπὸ τὸν Πέτερος, ἔπεσε κάτω νεκρός.

Δὲν θὰ ἐπεκταθῶ ἐπὶ τοῦ ἀπαισιῶν δείπνου, πού ἐπα-
κολούθησε τότε, οἷπε καὶ ἐπὶ τῶν τεσσάρων ἡμερῶν 17,
18, 19 καὶ 20 Ἰουλίου.

Τέτοια πράγματα μπορεῖ νὰ τὰ φαντασθῆ κανεῖς,
ἀλλ' οἱ λέξεις δὲν θὰ εἶχαν ἐπαρκῆ δύναμη γιὰ νὰ ἐντυ-
πώσουν στο πνεῦμα ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς φορικτῆς
πραγματικότητος...

Ἄπὸ τὸν ἐκτοπισμὸ τοῦ φορτίου του, ὁ «Κράμπτος»
κλίνει ὀλοένα περισσότερο...

Ἡ τρομερὴ ζέστη, πού βασιλεύει στὰ πελάγη ἐκεῖ-
να, κάνει τὸ μαρτύριο τῆς δίψας ἀνπόφορο...

Ἄ Ο Ἀῦγουστος Βαρνάρντ πεθαίνει τὴν 1 Αὔγουστου...

Τὸ μπρίκι ἀνατρέπεται τὴ νύχτα τῆς 3 πρὸς τὴν 4...

Ἄ Ο Ἀρθούρος Πὺμ καὶ ὁ Ντὶρκ Πέτερος καταφεύ-
γουν στὴν ἀναποδογουρισμένη τροπίδα, τρεφόμενοι μὲ τὰ
ἄσπρακα, τὰ προσκολλημένα ἐπάνω στο σκάφος, ἀνάμεσα
στοὺς καρχαρίες, πού ἐνεδρεύουν...

Ἐπὶ τέλος φτάνει ἡ ἀγγλικὴ γολέτα «Ἰάνα» («Τζέιν
Γκύ»), κυβερνώμενη ἀπὸ τὸν πλοίαρχο Οὐίλλιαμ Γκύ, ἀ-
πὸ τὴ Λίβερπουλ, καὶ παραλαμβάνει τοὺς δυστυχεῖς ναυ-
αγούς.

Ὡς ἐδῶ, τὰ γεγονότα εἶναι, ναὶ μὲν, κάπως ὑπερβολικά, ἀλλ' ὄχι καὶ ὅλως διόλου ἀπίθανα. Οἱ παρακάτω ὁμως περιπέτειες εἶναι τόσο παράδοξες, τόσο μυθώδεις, ὥστε καταντοῦν ἀπίστευτες. Ἐξακολουθῶ:

Ὁ Ντιρκ Πέτερος καὶ ὁ Ἀρθούρος Πύμ μετ' τὸν Τίγρη ἔτυχαν ἐπάνω στὴν ἀγγλικὴ γολέτα, πὺν τοὺς ἔσωσε, μεγάλων περιποιήσεων. Μετὰ δεκαπέντε μέρες, ἀνέκτησαν τελείως τὶς δυνάμεις των, καὶ σχεδὸν λησμόνησαν τὰ δεινοπαθήματά των.

Τὸ νησί τῶν ἀγρίων.

Πότε μὲ γαλήνη καὶ πότε μὲ τρικυμία, ἡ «Ἰάνα» ἔφτασε στὶς 13 Ὀκτωβρίου στὸ νησί Πρίγκιψ Ἐδουάρδος, ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Κροζέτ καὶ κατόπιν στὴν Κεργαιλάνη, ἀκολουθώντας τὴν ἀντίθετη κατεύθυνση, ἀπὸ αὐτὴ πὺν ἀκολουθοῦσε τώρα ὁ «Ἄλμπρανος».

Τρεῖς ἐβδομάδες ἔμειναν στὴν Κεργαιλάνη γιὰ νὰ ψαρέψουν φώκιες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ γολέτα ἔκαμε ἓνα πρῶτης τάξεως φορτίο.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ὁ πλοίαρχος τῆς «Ἰάνας» κατέθεσε τὴν μποτίλλια ἐκεῖνη, μέσα στὴν ὁποία ὁ ὁμώνυμός του τοῦ «Ἄλμπρανος» ἰσχυρίζεται ὅτι βρῆκε ἐπιστολή, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ προανήγγελλε τὸ γιὰ τὸ Νότιο Πόλο ταξίδι του.

Στὶς 12 Νοεμβρίου, φεύγοντας ἀπὸ τὴν Κεργαιλάνη, ἡ γολέτα κατευθύνθηκε δυτικά, πρὸς τὶς Τριστὰν ντὰ Κοίνα, ὅπου πηγαίνουμε τώρα κι ἐμεῖς.

Ἐφτασε ἐκεῖ μετὰ δεκαπέντε μέρες, στάθμευσε γιὰ μιὰ ἐβδομάδα, καί, στὶς 5 Δεκεμβρίου, ἀπέπλευσε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Αὐγῆς — ἐνὸς ἀρχιπελάγους τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξὴ δὲν εἶναι βεβαιωμένη, καὶ τὸ ὁποῖο δὲν κατόρθωσε νὰ βρῆ.

Στις 12 Δεκεμβρίου, ἔφυγε ἡ «Ίάνα» γιὰ τὸ Νότιο Πόλο.

Στις 26, πρώτη συνάντηση πλεόντων πάγων, πέραν ἀπὸ τὴν ἑβδομηκοστὴ τρίτη μοῖρα, καὶ ἐμφάνιση τοῦ παγοφράγματος.

Ἀπὸ τὴν 1 μέχρι τὶς 14 Ἰανουαρίου 1828, διάφορες περιπέτειες, διάβαση τοῦ πολικοῦ κύκλου, ἀνάμεσα στοὺς πάγους τοῦ παγοφράγματος, καὶ πλοῦς σὲ θάλασσα, ἐλεύθερη ἀπὸ πάγους, τὴν πολυθρόλητη ἐλεύθερη θάλασσα, ποὺ τὴν συνάντησαν στὴν 81° 21' νοτίου πλάτους καὶ 42° δυτικοῦ μήκους.

Ἀναρίθμητα σμήνη πουλιῶν περνοῦν ἀπάνω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς φανταστικῆς αὐτῆς θάλασσας, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα καὶ ἓνας μεγάλος πελεκάνος, ποὺ τὸν σκοτώνουν μὲ μιὰ τουφεκιά.

Σ' ἓνα πλεόντα πάγο, συναντοῦν μιὰ πολικὴ ἄρκτο γιγαντιαίων διαστάσεων...

Ἐπὶ τέλους φαίνεται γῆ...

Εἶναι ἓνα νησίδιο, μὲ περίμετρο μιᾶς λεύγας, στὸ ὁποῖο ἐδόθηκε ἀπὸ τὸν πλοίαρχο τὸ ὄνομα Μπένεττ, πρὸς τιμὴν τοῦ συνιδιοκτῆτου τῆς «Ίάνας».

Ἐφ' ὅσον προχωροῦσαν πρὸς νότον, ἡ θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαιρᾶς καὶ τῆς θάλασσας ἐγένετο ἠπιώτερη.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν ἀνέφελος, ὁ ἄνεμος σταθερός, ἡ μέρα διαρκής· (γιατί, ὡς γνωστὸν στοὺς πόλους ἡ μέρα διαρκεῖ ἕξι μῆνες). Ἔτσι ἡ «Ίάνα» μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ πέραν τῆς 85ης μοῖρας, ὅπου, στίς 18 Ἰανουαρίου ἡ νέα γῆ ἀνακαλύπτεται.

Ἦταν νῆσος, ποὺ ἀνῆκε σ' ἓνα μεγάλο ἀρχιπέλαγος, ἐκτεινόμενο πρὸς δυσμάς.

Ἡ γολέτα πλησίασε καὶ ἀγκυροβόλησε, οἱ βάρκες κατεβάστηκαν, καὶ ὁ Ἀρθούρος Πύμ μὲ τὸν Ντίρκ Πέτερς μπῆκαν σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς καὶ προχώρησαν πρὸς τὴν ξηρά....

Ἐξαφνα, βρέθηκαν μπροστὰ σὲ τέσσερα μονόξυλα, μὲ ἀνθρώπους ὠπλισμένους, καὶ σταμάτησαν.

Ἦσαν ἰθαγενεῖς — ἄνθρωποι παραδοξότατοι, πρωτοφανεῖς, κατὰμαυροὶ σὰν τὸν ἀχάτη, ντυμένοι μὲ δερμάτα ζώων μαύρων ἀγνοοῦντες καθ' ὀλοκληρίαν καὶ φοβούμενοι τὸ ἄσπρο χρῶμα...

Χωρὶς νὰ ἐξηγήσωσαν ἐχθρικές διαθέσεις, ξεφώνιζαν ἀκαταπαύστως τὶς δυὸ αὐτὲς λέξεις: «Ἀναμού - μού!» καὶ «λάμα - λάμα»!

Τὰ μονόξυλα προσήγγισαν τὴν «Ἰάνα» στὴν ὁποία ἀνέβηκε ὁ ἀρχηγὸς Τοῦ-Βίτ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ εἰκοσάδα ἰθαγενῶν.

Κατελήφθησαν ἀπὸ μεγάλη ἐκπληξη, ὅταν εἶδαν τὴ γολέτα, τὴν ὁποίαν τὴν ἐνόμισαν γιὰ κάτι τὸ ζωντανό, καὶ τῆς ἐχάϊδευαν τὰ κατάρτια καὶ τὰ πανιά...

Ἐπειτα ἀνέλαβαν ἔργο πλοηγοῦ, καί, διὰ μέσου τῶν ὑφάλων, τὴν ὠδήγησαν ἀσφαλῶς σ' ἓναν ὄρμο — ὁ βυθὸς τοῦ ὁποίου ἀπετελεῖτο ἀπὸ μαύρη ἄμμο — ὅπου καὶ ἀγκυροβόλησε σὲ ἀπόσταση ἐνὸς μιλίου ἀπὸ τὴν ἀκτὴ.

Ὁ πλοίαρχος Οὐίλλιαμ Γκὺ κράτησε ὀμήρους στὸ πλοῖο καὶ ἀπεβιδάσθη.

Κατὰ τὴν περιγραφὴ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, τί παράδοξη αὐτὴ ἡ νῆσος Τσάλαλ!

Τὰ δέντρα τῆς δὲν ἔμοιαζαν μὲ κανένα εἶδος ἀπὸ τὰ γνωστὰ τοῦ πλανήτου μας!

Οἱ βράχοι τῆς παρουσίαζαν μιὰ σύσταση, μιὰ σύνθεση ἐντελῶς ἀγνωστὴ στοὺς συγχρόνους ὀρυκτολόγους.

Καί, στίς κοίτες τῶν ποταμῶν τῆς, ἔρρεε, ἀντὶ νεροῦ, μιὰ ρευστὴ οὐσία διαφανῆς, μὲ ραβδώσεις ἀπὸ φλέβες χωριστές, ποὺ δὲν ἐνώνοντο πάλι ἀμέσως, ὅταν τὶς ἐχώριζε κανεὶς μὲ λεπίδα μαχαιριοῦ!

Τὸ Κλόκ - Κλόκ, ἡ κυριώτερη καιμόπολις, ἡ πρωτεύουσα τοῦ νησιοῦ, ἀπεῖχε περίπου τρεῖς μίλια ἀπὸ τὴν ἀκτὴ.

Τὰ καλύβια τῆς ἦσαν ἐλεεινά, κατασκευασμένα ἀποκλειστικά ἀπὸ μελανὰ δέρματα. Ὑπῆρχαν κατοικίδια ζῶα, πού ἔμοιαζαν μὲ χοίρους, ἓνα εἶδος μαύρου προβάτου, πολλὰ εἶδη πουλιῶν καὶ χελῶνες πολυάριθμες.

Τοὺς κατοίκους τῆς κομόπολης αὐτῆς, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ὁ Ἄρθουρος Πῦμ τοὺς ἀνεβάζει σὲ δέκα χιλιάδες ψυχές.

Δὲν ἦταν ἐπίφοβοι, ἀλλὰ πολὺ θορυβώδεις καὶ διαχυτικοί, ἐπομένως ὀχληρότατοι.

Ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπέστρεψαν στὴν ἀκτὴ, ὅπου ἓνα εἶδος μαλακίου, «ἔλαφος τῆς θαλάσσης», πού ὑπεραγαποῦν καὶ ἀκριβοπληρώνουν οἱ Κινέζοι, ἦταν ἀφθονο, ὅσο σὲ κανένα ἄλλο μέρος τῶν νοτίων χωρῶν.

Ὁ πλοίαρχος σκέφτηκε ὅτι μποροῦσε νὰ κάμῃ ἐπικερδέστατη ἀλιεῖα, καὶ γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ συνεννοήθηκε μὲ τὸν ἀρχηγό. Ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ ἐζήτησε τὴν ἀδεία νὰ κατασκευάσῃ παραπήγματα, ὅπου τρεῖς ἄντρες ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς «Ἰάνας» θὰ ἔμεναν γιὰ νὰ φροντίσουν γιὰ τὴν ἀλιεῖα καὶ νὰ προετοιμάσουν τὸ φορτίο, ἐνῶ ἡ γολέτα θὰ ἐξακολουθοῦσε τὴν πρὸς τὸν Πόλον πορείαν τῆς.

Ὁ Τοῦ - Βίτ ἐδέχτηκε πρόθυμα τὴν πρόταση, καὶ ἔγινε μιὰ σύμβαση, κατὰ τὴν ὁποία οἱ ἰθαγενεῖς ὄφειλαν νὰ βοηθήσουν τοὺς ἀλιεῖς τῆς «Ἰάνας», γιὰ νὰ μαζέψουν τὰ πολῦτιμα μαλάκια.

Μετὰ ἓνα μῆνα, οἱ προκαταρκτικὲς ἐργασίαι εἶχαν τελειώσει. Ἐξελέγησαν τρεῖς ἄντρες γιὰ νὰ παραμείνουν στὴ νῆσο Τσάλαλ.

Προτοῦ ἀναχωρήσῃ ὁ πλοίαρχος Γκὺ, θέλησε νὰ ἐπισκεφτῆ γιὰ τελευταία φορὰ τὸ Κλόκ - Κλόκ. Ἀλλὰ, μολονότι οὐδέποτε μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης τοῦ ἐδόθηκε ἀφορμὴ νὰ συλλάβῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν κατὰ τῶν ἰθαγενῶν, ἔλαβε τὴν πρόνοια ν' ἀφήσῃ ἔξῃ ἄνδρες ἐπάνω στὸ πλοῖο καὶ νὰ διατάξῃ νὰ γεμίσουν τὰ κανόνια.

Ὁ Τοῦ - Βίτ, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ ἑκατὸ πολεμιστές, ἔσπευσε νὰ προῦπαντήσῃ τοὺς ξένους του.

Μπήκαν σὲ μιὰ στενὴ φάραγμα, ἀνάμεσα σὲ βράχους, πὺν ἀπετελοῦντο ἀπὸ μιὰ πέτρα γλοιώδη, ἕνα εἶδος λίθου στεατίτου, ὅμοιο τοῦ ὁποίου πουθενὰ δὲν εἶχε ἰδῆ ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ, ἐχρειάστηκαν δὲ ν' ἀκολουθήσουν μύριους ἐλιγμούς, κατὰ μῆκος ἀποκρήμων πλευρῶν, ὕψους εἴκοσι ὡς εἴκοσι πέντε μέτρων.

Μολονότι τὸ μέρος ἦταν καταλληλότατο γιὰ ἐνέδρα, ὁ πλοίαρχος Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοὶ του προχωροῦσαν ἄφοβα καὶ συσσωματωμένοι. Δεξιὰ καὶ λίγο ἐμπρός, ἐβάδιζαν ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ, ὁ Ντίρκ Πέτερος καὶ ἕνας ναύτης ὀνομαζόμενος Ἄλλεν.

Ἡ προδοσία.

Μπροστὰ σὲ μιὰ χαράδρα, πὺν ἔχαινε στὴν πλαγιά τοῦ βράχου, ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ εἰσεχώρησε, γιὰ νὰ μαζέψῃ μερικὰ φουντούκια πὺν ἐκρέμοντο ἐπάνω στὰ δέντρα.

Ἐπειτα γύρισε γιὰ νὰ βγῆ, ὅταν εἶδε ὅτι ὁ Ντίρκ Πέτερος καὶ ὁ Ἄλλεν τὸν εἶχαν ἀκολουθήσει.

Ἐβάδιζαν λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς πρὸς τὴν ἔξοδο τῆς χαράδρας, ὅταν, ξαφνικά, μιὰ ὀρηκτικὴ δόνηση τοὺς ξάπλωσε κατὰ γῆς. Ταυτοχρόνως, ὁ βράχος ἄρχισε νὰ καταρῆ καὶ φοβήθησαν μῆπως ταφοῦν ἐκεῖ ζωντανοί.

Ζωντανοί... ὄχι ὅμως καὶ οἱ τρεῖς. Γιατὶ ὁ Ἄλλεν ἐτάφηκε τόσο βαθειὰ κάτω ἀπὸ τὰ χαλάσματα, ὥστε δὲν ἀνέπνεε πιά.

Συρόμενοι μὲ τὰ γόνατα, μετὰ κόπου ἀνοίγοντες δίοδο, ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ καὶ ὁ Ντίρκ Πέτερος, κατώρθωσαν νὰ φτάσουν σὲ κάτι προεξοχὲς σχιστολίθου, κάπως στερεώτερες, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, ἀναρριχώμενοι, ν' ἀνέβουν σὲ ἀσφαλὲς ὕψωμα, ὅπου μπόρεσαν νὰ ἐπισκοπήσουν ὅλη τὴν περιοχὴ.

Είχεν ἐπέλθει κατάρρευση βράχων, τεχνητὴ κατάρρευση, προκληθεῖσα ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς.

Ὁ πλοίαρχος Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ εἰκοσιοχτὼ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, εἶχαν σκοτωθῆ, κατασυντριβέντες κάτω ἀπὸ βάρος ἑνὸς ἑκατομμυρίου τόννων χώματος καὶ λίθων!

Πλήθος ἰθαγενῶν — ἔξαιρετικῶς μεγάλη κίνηση.

Φαίνεται ὅτι εἶχαν ἔλθει καὶ ἀπὸ τὰ πλησιέστερα νησιά, γιὰ νὰ λεηλατήσουν τὴν «Ἰάνα».

Πράγματι, ἑβδομήντα βάρκες διηρυθύνθησαν σὲ λίγο κατὰ τῆς γολέτας.

Οἱ ἔξη ἄνδρες, ποὺ ἔμειναν στὸ πλοῖο, ἀμύνθησαν μὲ τὰ τηλεβόλα καὶ ἐσχότασαν πολλοὺς.

Ἄλλ' ἢ «Ἰάνα» καταλήφθηκε μὲ ἔφοδο καὶ πυρπολήθηκε, κατεσφάγησαν δὲ οἱ ὑπερασπιστές της.

Τέλος, ἔγινε μιὰ φοβερὴ ἔκρηξη, γιὰτὶ πῆρε φωτιά ἡ πυριτιδαποθήκη, καὶ ἑκατοντάδες ἰθαγενῶν σκοτώθηκαν ἢ τραυματίστηκαν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν μὲ φωνές: «Τεκελί-λί!... Τεκελί-λί!»...

Ὡστόσο, ὁ Ἄρθουρος Πύμ καὶ ὁ Ντιρκ Πέτερς, ὡς ἐκ θαύματος σωθέντες, κατώρθωσαν νὰ ζήσουν κρυμμένοι ἀνόμεσα στουὺς βράχους μιὰ ἐβδομάδα, τρεφόμενοι μὲ φουντούκια.

Τὸ κρησφύγετό τους ἦταν ἓνα μεγάλο χάσμα, ποὺ σχηματίστηκε ἐκεῖ μετὰ τὴν καταστροφή, ἄβυσσος σκοτεινὴ καὶ ἀδιέξοδη, γεμάτη σπήλαια καὶ βάρανθρα.

Ἄλλά, μὴ μπορώντας νὰ παρατείνουν ἐπ' ἄπειρον τὴ διαμονή τους στὸ λαβύρινθο ἐκεῖνο, ἀποφάσισαν νὰ βγοῦν μὲ κάθε θυσία.

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰς ἀπόπειρες, κατώρθωσαν νὰ βροῦν διέξοδο. Μόλις ὅμως βρέθηκαν ἔξω, πέντε ἄγριοι ἔπεσαν ἐπάνω τους. Χάρις στὰ πιστόλια καὶ στὴν ἔξαιρετικὴ δύναμη τοῦ Ντιρκ Πέτερς, τέσσερεις ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους των σκοτώθηκαν.

«Ὅλες αὐτὲς οἱ περιπέτειες, λέγει ὁ Πύμ, συνέβησαν

ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ καί, δύσκολα πιστεύοντες τὴν πραγματικότητά τους, ἐμέναμε καρφωμένοι κοντὰ στὰ πτώματα σὲ ἕνα εἶδος ἡλιθίας προσηλώσεως, ὅταν μακρυνὲς κραυγὲς μᾶς ἐπανέφεραν καὶ πάλιν στὸν ἑαυτό μας.

Ἦταν φανερὸ ὅτι οἱ πυροβολισμοὶ εἰδοποίησαν τοὺς ἀγρίους, καὶ πολὺ λίγες ἐλπίδες μᾶς ἔμεναν νὰ μὴ ἀνακαλυφθοῦμε. "Ἄν θέλαμε νὰ ἐπανεέλθουμε στὸ λόφο, εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ πάμε πρὸς τὸ μέρος τῶν κραυγῶν. Καὶ ἂν ἀκόμη ὑποθέσουμε ὅτι μπορούσαμε νὰ φθάσουμε ὡς τοὺς πρόποδες, δὲν ἦταν εὐκολο νὰ σκαρφαλώσουμε χωρὶς νὰ μᾶς δοῦν.

Ἡ θέση μας ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη καὶ δὲν ἐγνωρίζαμε πρὸς ποιά κατεύθυνση ἔπρεπε νὰ τραβήξουμε, ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγρίους, πού ἐπυροβόλησα, καὶ πού τὸν ἐνόμιζα νεκρὸ, σηκώθηκε ἄξαφνα καὶ προσπάθησε νὰ φύγη.

"Ὅμως τὸν πιάσαμε, προτοῦ προφτάση νὰ ἀπομακρυνθῇ πολὺ, καὶ ἐτοιμαζόμεστε νὰ τὸν σκοτώσουμε, ὅταν ὁ Πέτερς σκέφτηκε ὅτι θὰ ἦταν ἴσως προτιμότερο νὰ τὸν ἐξαναγκάσουμε νὰ μᾶς συνοδέψῃ στὴ φυγὴ μας.

Τὸν σύραμε λοιπὸν κοντὰ μας, ἀφοῦ τοῦ δώσαμε νὰ καταλάβῃ, ὅτι ἂν ἀντίστατο εἴχαμε ἀπόφαση νὰ τὸν σκοτώσουμε ἀμέσως. Λίγα λεπτὰ χρειάστηκαν γιὰ νὰ τὸν ἐξημερώσουμε ἐντελῶς, καὶ μᾶς ἀκολούθησε στὴ βίαιστικὴ φυγὴ μας, μέσα ἀπὸ τοὺς βράχους, πρὸς τὴν παραλία.

Οἱ ἀνωμαλίες τοῦ ἐδάφους, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἦταν πάρα πολλές, καὶ βλέπαμε ποῦ καὶ ποῦ μόνο τὴ θάλασσα. Σὰ φάνηκε ἐντελῶς, βρισκόμαστε μόλις σ' ἀπόσταση διακοσίων μέτρων μακρυνά της.

Καί, καθὼς βγίγαμε ἀνοιχτὰ στὴν παραλία, εἶδαμε μὲ μεγάλη μας ἀπελπισία, ὅτι ἀρκετὸς κόσμος ἰθαγενῶν ξεχυνότανε ἀπὸ τὸ χωριὸ κι ἀπὸ τὶς τέσσερεις ἄκρες τοῦ νησιοῦ καὶ ἐρχότανε καταπάνω μας, μὲ μανιώδη κινήματα καὶ μὲ ἄγριες φωνές.

Ἐτοιμαζόμεστε νὰ γυρῶμε πίσω, καὶ νὰ ζητήσουμε

ἄσυλο, μέσα στὶς ἀνωμαλίες τοῦ ἐδάφους, ὅταν διακρίναμε τὶς πρύμνες δύο μονόξυλων, νὰ προβάλουν πίσω ἀπὸ ἓνα μεγάλο βράχο, πὺ εἰσχωροῦσε στὴ θάλασσα.

Ἐτρέξαμε πρὸς τὰ ἐκεῖ μὲ ὅλη τὴν ταχύτητα τῶν ποδιῶν μας, καὶ ὅταν ἐφτάσαμε εἶδαμε, ὅτι ἦσαν ἀδειανά, καὶ ὅτι περιεῖχαν ἐν ὅλῳ τρεῖς μεγάλες χελῶνες Γκαλλιπάγκος καὶ ἓνα σωρὸ κουπιὰ, ἀρκετά, γιὰ νὰ ἐξοπλισθοῦν μ' αὐτὰ ἐξήντα κωπηλάτες.

Μπήκαμε ἀμέσως στὸ ἓνα ἀπὸ τὰ μονόξυλα αὐτὰ καὶ σπρώχνοντας τὸν αἰχμάλωτό μας, ριχτήκαμε στὰ ἀνοιχτὰ μὲ ὅση ἐνεργητικότητα μποροῦσαμε νὰ καταβάλουμε.

Ἄλλὰ, μόλις εἶχαμε ἀπομακρυνθῆ περὶ τὰ πενήντα μέτρα ἀπὸ τὴν παραλία, ξαναβρήκαμε γρήγορα τὴν ψυχραμία μας, γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦμε ὅτι εἶχαμε κάμει ἀσυγχώρητο λάθος, ἀφήνοντας τὸ δεῦτερο μονόξυλο στὰ χέρια τῶν ἀγρίων.

Εἶχαν φτάσει στὸ μεταξὺ σὲ ἀπόσταση ἑκατὸ μέτρων τὸ πολὺ ἀπὸ τὴν παραλία καὶ ἐπετάχυναν τὴν καταδίωξή τους. Δὲν ἔπρεπε νὰ χάσουμε οὔτε στιγμή.

Ἡ τελευταία ἐλπίδα μας ἦταν ἐλάχιστη, ἀλλὰ μᾶς ἀπέμενε αὐτὴ καὶ μόνον. Ἦταν πολὺ ἀμφίβολο ὅτι, ἔστω καὶ μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, θὰ κατορθώναμε νὰ ἀρπάξουμε τὸ μονόξυλο προτοῦ προλάβουν ἐκεῖνοι.

Ἄλλ' ἐπῆρχε καὶ ἡ ἐλπίδα νὰ τὸ κατορθώσουμε. "Ἄν ἐπετύγγανε θὰ σωζόμαστε. "Ἄν δὲν διακινδυνεύαμε, τότε ὠρισμένως ὑποκύπταμε ἐκ τῶν προτέρων, καὶ γινόμαστε ἐκούσια θύματα.

Τὸ μονόξυλο ἦταν κατασκευασμένο μὲ τὴν πρύμνη καὶ τὴν πρῶρα ἀπαράλλακτα, οὕτως ὥστε, ἀντὶ νὰ στραφοῦμε, ἔφτανε νὰ ἀλλάξουμε θέση καὶ νὰ κωπηλατήσουμε.

Μόλις τὸ ἀντελήφθησαν οἱ ἄγριοι, ἐδιπλασίασαν τὶς κραυγές τους καὶ τὴν ὀρμὴ τῆς καταδίωξέως των καὶ ἐπλησίασαν μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα.

Ἄλλ' ἐμεῖς, ἐξ ἄλλου, ἐκωπηλατούσαμε μὲ ὅλη τὴν

ἐνεργητικότητα τῆς ἀπελπισίας, καί, ὅταν ἐφτάσαμε στό κρίσιμο σημεῖο, μόνον ἕνας ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς μᾶς εἶχε προσπεράσει.

Αὐτὸς ἐπλήρωσε ἀκριβῶς τὰ πρωτεῖα τοῦ στὸν ἀγῶνα τοῦ δρόμου, γιατί ὁ Πέτερος τοῦ ἐπέταξε τὰ μυαλά, τῆ στιγμῆ πού ἄγγιζε τὸ σκάφος.

Ἡ πρωτοπορεία τῶν ἰθαγενῶν ἀπέιχε περὶ τὰ εἴκοσι ἕως τριάντα βήματα, ὅταν ἐπῆραμε τὸ μονόξυλο στὴν κατοχή μας.

Προσπαθήσαμε κατ' ἀρχὰς νὰ τὸ σύρουμε στὰ ἀνοιχτά, μακρυνὰ ἀπὸ τοὺς ἀγρίους, ἀλλ' ὁ Πέτερος, βλέποντας ὅτι ἦταν ἀραγμένο στερεά, καὶ ὅτι ὁ καιρὸς ἐβίαζε, ἔσπασε γρήγορα μὲ δυὸ ἰσχυρὰ κτυπήματα τῆς λαβῆς τοῦ πιστολιοῦ του τὸ μέγα μέρος τῆς πλώρας καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς πλευρές.

Ἐπὶ ἄρα ἀνοιχτήκαμε στὸ πέλαγος. Δυὸ ἄγριοι μ' ὄλο τοῦτο εἶχαν ἀρπάξει μὲ τὰ χέρια τους τὴ φελούκα μας καὶ δὲν τὴν ἄφηναν μὲ κανένα τρόπο. Ἀναγκαστήκαμε λοιπὸν νὰ τοὺς ξεκάνουμε μὲ μαχαιριεῖς.

Αὐτὴ τὴ φορὰ σωθῆκαμε πραγματικά. Τρέχαμε γρήγορα στὴ θάλασσα. Τὸ πλῆθος τῶν ἀγρίων, μόλις ἔφτασε στὸ καταστραμμένο μονόξυλο, ἔρριξε φωνὲς λύτης καὶ ἀπελπισίας. Ἀλήθεια, ἀπ' ὅσα μπόρεσα νὰ καταλάβω, οἱ ἄγριοι αὐτοὶ ἦσαν ὠρισμένως ἢ πιὸ αἰσχυρή, ἢ πιὸ πονηρή, ἢ πιὸ ἐκδικητικὴ, ἢ πιὸ αἰμοβόρα κ' ἢ πιὸ διαβολικὴ φυλὴ ἀπ' ὅλες τὶς ἀπόψεις, πού ὑπῆρξε ποτὲ στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς.

Ἦταν πιὰ βέβαιο, ὅτι θὰ μᾶς εἶχαν ξεκάνει χωρὶς οἶκτο, ἂν ἐπέφταμε στὰ νύχια τους. Ἀγωνίστηκαν μὲ ἀλόγωση νὰ μᾶς φτάσουν μὲ τὸ σπασμένο μονόξυλο, ἀλλ' εἶδαν ὅτι ἦταν πιὰ ἐντελῶς ἄχρηστο, καί, ἀφοῦ ἐξέσπασαν καὶ πάλιν μὲ κοκία σὲ τρομακτικὰ κραυγές, ἐπέστρεψαν γρήγορα πρὸς τοὺς λόφους.

Κι ἔτσι, κάθε κίνδυνος πέρασε. Ἄλλ' ἡ θέση μας δὲν ἦταν ὡς ἐκ τούτου λιγώτερο θλιθερή. Ἐγνωρίζαμε, ὅτι οἱ

ἄγριοι εἶχαν στήν κατοχή τους τέσσερα μονόξυλα, ἴδια μὲ τὸ δικό μας, καὶ δὲν ξέραμε ὅτι τὰ δυὸ ἀπ' αὐτὰ (ὁ αἰχμάλωτός μας μᾶς τὸ ἐβεβαίωσε ἀργότερα) εἶχαν κομματιαστὴ κατὰ τὴν ἔκρηξη τῆς «Ίάνας». Ἐπολογίσαμε λοιπὸν ὅτι θὰ καταδιωκόμεθα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μας ἀμέσως μόλις ἔκαναν τὸ γύρω τοῦ ὄρμου, ἀπόσταση τριῶν μυλίων περίπου, ὅπου τὰ σκάφη ἦταν συνήθως δεμένα.

Γιὰ τὸ φόβο αὐτό, ἐβάλαμε ὅλες μας τὶς δυνάμεις, νὰ φύγουμε ὅσο τὸ δυνατὸν μακριὰ ἀπὸ τὸ νησί, καὶ γλιστρούσαμε μὲ μεγάλη ταχύτητα ἐπάνω στὰ κύματα, ἀφοῦ ἀναγκάσαμε πρῶτα τὸν αἰχμάλωτό μας νὰ πάρη κι αὐτὸς ἓνα κουπί.

Σὲ μισὴ ὥρα περίπου, ἀφοῦ ἐπλεύσαμε πρὸς νότον, σὲ ἀπόσταση πέντε ὡς ἕξι μυλίων τουλάχιστον, ἐφάνηκε πολυάριθμος στολίσκος ἀπὸ σκάφη χωρὶς τρόπιδες, καὶ σχεδίες, πού ἔβγαινε ἀπὸ τὸν ὄρμο, μὲ τὸ σκοπὸ, ἀσφαλῶς, νὰ μᾶς καταδιώξη. Ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔστριψαν πρὸς ἄνω, ἀφοῦ εἶδανε ὅτι ἦταν ἀδύνατον νὰ μᾶς φτάσουν πιά.

Ἡ χώρα τῶν παραδόξων.

Μὲ τὰ πολυάριθμα κουπιά, πού δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μᾶς χρησιμεύσουν ἄλλοιῶς, κατασκευάσαμε ἓνας εἶδος σκαριοῦ, γύρω ἀπὸ τὴν πλώρη, γιὰ νὰ ἐλαττώνη τὴν ὀρμὴ τῶν κυμάτων, πού ἐκινδύνευαν νὰ μᾶς σκεπάσουν ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό.

Ἐκτὸς τούτου, μεταχειριστήκαμε δυὸ κουπιά γιὰ κάρτια, τὰ ἐτοποθετήσαμε ἰσθμὴν καταπακτὴ κάθε πλευρᾶς, τὸ ἓνα ἀπέναντι στοῦ ἄλλο, ἔτσι ὥστε δὲν εἶχαμε ἀνάγκη ἀπὸ ἀντένα, καὶ δέσαμε στοὺς ἰστούς των ἓνα πανί, κατασκευασμένο ἀπὸ τὰ δυὸ ποικίμισά μας.

Ὅλη αὐτὴ ἡ δουλειὰ μᾶς ἔκανε νὰ κουραστοῦμε πολὺ, γιὰτὶ στάθηκε ἀδύνατο νὰ πείσουμε τὸν αἰχμάλωτό μας νὰ μᾶς βοηθήσῃ, ἂν καὶ θὰ παραιδεχόταν νὰ τὸ κάμη

σὲ ὅποιαδήποτε ἄλλη ἀνάγκη. Τὸ θέαμα τοῦ πανιοῦ φαινόταν ὅτι τὸν ἐτάρασσε πολὺ παράδοξα.

Ἐάν ὁ «Ἀλμπρανος» εἶχε καρδιά, ἡ καρδιά αὐτὴ ἔπαλλε στὰ στήθη τοῦ Τζέμ Βέστ.. (σελ. 27)

Δὲν ἦταν δυνατὸν μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸν πείσουμε νὰ ἀγγίξει, οὔτε νὰ πλησιάσῃ καν πρὸς αὐτό, καὶ ὅταν ἐ-

δοκιμάζαμε νὰ τὸν ἀναγκάσουμε, ἄρχιζε νὰ τρέμη μουρμουρίζοντας :

— Τεκελί - λί.

Ἄφου τελειώσαμε τὴν ἐργασία αὐτή, τῆς ἐπιδιορθώσεως τοῦ μονόξυλου, διευθυνθήκαμε προσωρινὰ πρὸς τὰ νοτιοανατολικά, γιὰ νὰ ἔλθουμε κοντὰ στὸ μεσημβρινώτερο ἀπὸ τὰ νησιά αὐτά. Ὅστερα προχωρήσαμε κατ' εὐθείαν πρὸς νότον.

Ἡ θερμοκρασία δὲν ἦταν καθόλου δυσάρεστη. Ἐφυσοῦσε συνεχῶς ἓνας ἄνεμος ἀπὸ τὸ νότο ἐλαφρότατος, ἡ θάλασσα ἦταν γαλήνια καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἀδιάκοπο. Δὲν φαινόντουσαν πουθενὰ παγετῶνες, μάλιστα δὲν εἶχαμε δεῖ οὔτε ἓναν ὄγκοπαγο, ἀφου περάσαμε τὸν παράλληλο τῆς νησίδας Μπέννετ. Εἶναι γεγονός, ὅτι ἡ θερμοκρασία τοῦ νεροῦ ἦταν πάρα πολὺ ὑψηλὴ, ὥστε νὰ μὴν μποροῦν νὰ ὑφίστανται πάγοι, ὅσονδήποτε μεγάλοι καὶ ἂν ἦταν.

Ἐσκοτώσαμε τὴ μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς χελῶνες μας, πὸν μᾶς προμήθευσε τροφή καὶ νερὸ σὲ ἀφθονία. Ἐπειτα ἐξακολογηθήκαμε τὸ δρόμο μας, χωρὶς σημαντικὰ ἀπευκταῖα, ἐπὶ ἑπτὰ ἢ ὀκτῶ μέρες, κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ ἄνεμος ἦταν συνεχῶς εὐνοϊκὸς καὶ τὸ ρεῦμα μᾶς ἔφερε ἐξακολογηθικὰ πρὸς τὴ διεύθυνση πὸν εἶχαμε ἀκολουθήσει, ἔτσι πὸν προχωρήσαμε σημαντικὰ πρὸς νότον.

Διάφορα ἀσυνήθη φαινόμενα μᾶς ἔκαναν νὰ φανταστοῦμε ὅτι μπαίναμε σ' ἓναν τόπο ἀλλοιότιμο.

Ὁ ὀρίζοντας πρὸς νότον σκεπαζότανε συνεχῶς ἀπὸ ἀπέραντο παραπέτασμα σταχτιοῦ καὶ ἐλαφρότατου ἀτμοῦ, πὸν καιγότανε κάποτε-κάποτε ἀπὸ μακρυνὲς γλώσσες φλογῶν, καὶ πὸν πότε κυμαινότανε ἀπὸ τὴν δύση πρὸς τὴν ἀνατολή, καὶ πότε κατέπιπτε πάλι εὐθὺ καὶ ὀμαλό, μ' ἓνα λόγο παρουσίαζε ὅλες τὶς περιεργές μαρμαρυγὲς τοῦ βορείου σέλαος.

Τὸ μέσον ὕψος τοῦ παραπετάσματος αὐτοῦ, ὅπως μᾶς παρουσιάζετο ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου βρισκόμαστε, ἦταν 25 μοιρῶν περίπου. Ἡ θερμοκρασία τῆς θάλασσας φαινότανε ὅτι μεγάλωνε ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμή, καὶ τὸ χρῶμα τῆς εἶχε ὑποστεῖ σπουδαία ἀλλοίωση.

Ἡ θάλασσα εἶχε χάσει ὅλη τὴ διαύγειά της, καὶ πῆρε τὸ χρῶμα καὶ τὰ συστατικά τοῦ γάλακτος. Γύρω μας, ὀλόγυρα, τὸ πέλαγος ἦταν συνήθως γαληνιαῖο, καὶ ποτὲ τόσο ταραγμένο, ὥστε νὰ βρεθῆ τὸ μονόξυλο σὲ κίνδυνο, ἀλλὰ συχνότατα παραξενεύομαστε ὅταν ἀνακαλύπτουμε, δεξιά ἢ ἀριστερά μας, σὲ σχετικὰ μακρυνὴ ἀπόσταση, αἰφνίδιες καὶ ἰσχυρὲς ὑπερφυσικὲς ἀναπλάσεις, καὶ παρατηρήσαμε τέλος ὅτι προηγούντο αὐτῶν παράδοξοι κυματισμοὶ στὴν ἀτμώδη ἔκταση τοῦ Νότου.

Τὴν ἄλλη μέρα, θέλοντας νὰ μεγαλώσω τὴν ἐπιφάνεια τοῦ πανιοῦ μας, ἐπειδὴ ὁ βόρειος ἄνεμος ἔπεφτε αἰσθητά, ἔβγαλα ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ φορέματός μου ἓνα ἄσπρο μαντήλι.

Ὁ Νοῦ - Νοῦ, ὁ μαῦρος αἰχμάλωτός μας, καθότανε κοντά μου, καί, καθὼς τὸ μαντήλι ἄγγιξε κατὰ τύχην τὸ πρόσωπό του, ἔπαθε νευρική κρίση, μὲ δυνατοὺς σπασμούς. Τὴν κρίση αὐτὴ διαδέχτηκε ἀτονία καὶ ἔπειτα νάρκη, καὶ πάντοτε τὸ αἰώνιο: «Τεκελι-λί... Τεκελι-λί», προφερόμενο μὲ ὑπόκωφη φωνή.

Ρωτήσαμε κάποτε τὸ Νοῦ-Νοῦ γιὰ τὰ ἐλατήρια, τὰ ὁποῖα ἐκίνησαν τὴ φυλὴ του νὰ κατασφάξῃ τοὺς συντρόφους μας, ἀλλ' ἦταν τόσο ἀποχανωμένος ἀπὸ τὸν τρόμο, ὥστε δὲν μπορούσε νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ λογικά.

Ἔμεινε ἐπίμονα μπρούμυτα στὸ βάθος τοῦ σκάφους, καί, ἐπειδὴ ἡμεῖς τοῦ ἀπευθύνουμε συνεχῶς τὴν ἴδια ἐρώτηση περιοριζόταν σὲ ἡλίθια κινήματα, ὅπως π.χ. στὸ νὰ ἀνυψῶνῃ μὲ τὸ δεξιὸν τὸ ἐπάνω χεῖλος του καὶ νὰ ἀποκαλύπτῃ τὰ δόντια του. Ἦταν κατάμαυρα. Πρώτη φορὰ ἐβλέπαμε τὰ δόντια ἐνὸς ἰθαγενοῦς τῆς νήσου Τσάλαλ.

Ἐνα ἀπὸ τὰ λευκὰ ἐκεῖνα ζῶα, τὸ θέαμα τῶν ὁποίων ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Τσόλαλ εἶχε προξενήσει τόση ζωηρὴ συγκίνηση μεταξὺ τῶν ἀγρίων, ἐπέρασε τὴν ἡμέρα αὐτὴ κοντὰ ἀπὸ τὸ μονόξυλο. Θέλησα νὰ τὸ πιάσω, ἀλλὰ καταλήφθηκα ἀπὸ αἰφνίδια ἀδιαφορία, καὶ δὲν τὸ συλλογίστηκα κὰν πλέον.

Ἡ θερμοκρασία τοῦ νεροῦ ἐξακολουθοῦσε πάντοτε νὰ αὐξάνεται, καὶ ἦταν ἀδύνατον νὰ βυθίσῃ κανένας τὸ χέρι του μέσα. Ὁ Πέτερος δὲν ἔλεγε οὔτε λέξη, καὶ δὲν ἤξερα πῶς νὰ ἐξηγήσω τὴν ἀπάθειά του. Ὁ Νοῦ-Νοῦ μόλις ἀνέπνεε.

Ἡ στάχτη ἔπεφτε σὰν συνεχῆς καὶ ραγδαία βροχὴ ὀλόγυρά μας. Ἡ ἀτμώδης ὀθόνη, στὸ βάθος, ὑψωνότανε τώρα σὲ τρομακτικὸ ὕψος ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα, καὶ ἄρχισε νὰ παίρνῃ μιὰ πλέον καθωρισμένη μορφή.

Δὲν μποροῦ νὰ τὴν συγκρίνω παρὰ μόνον μὲ καταρράκτη ἀπέραντο, πού ἔπεφτε σιωπηλὰ μέσα στὴ θάλασσα, ἀπὸ κάποια πανύψηλη καὶ ἀπομακρυσμένη κορυφή, στὰ βράθη τοῦ στερεώματος.

Ἡ γιγαντιαία ὀθόνη ἐκάλυπτε τώρα τὸ νότιο ὀρίζοντα σὲ ὅλη του τὴν ἔκταση. Δὲν ἀκουότανε κανένας θόρυβος.

Βαρεῖα σκοτάδια περνοῦσαν ἀπὸ πάνω μας. Ἀλλὰ, μέσα ἀπὸ τὰ βράθη τοῦ γαλακτώδους ὠκεανοῦ ἐξέφευγε ἀκτίνα φωτός, πού ἔψαυε τὶς πλευρὲς τοῦ σκάφους. Εἶχαμε σχεδὸν συντριβὴ ἀπὸ τὴν καταιγίδα ἐκεῖνη τῆς λευκῆς στάχτης, πού ἔπεφτε πάνω μας καὶ πάνω στὸ μονόξυλο, ἀλλὰ πού ἔλυωνε μόλις ἐρχότανε σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ νερό.

Ἡ κορυφὴ τοῦ καταρράκτου βυθιζότανε μέσα στὰ σκότη καὶ στὰ βράθη. Μ' ὅλο τοῦτο, πλησιάζαμε πρὸς αὐτόν, προφανῶς μὲ τρομακτικὴ ταχύτητα. Κατὰ διαστήματα, διέκρινε κανένας τεράστια χαίνοντα ἀνοιγμάτα, ἀλλὰ στιγμιαῖα, καὶ διὰ μέσον τῶν ἀνοιγμάτων αὐτῶν, ἔβλεπες νὰ κινοῦνται πλῆθος μορφὲς φευγαλέες καὶ νεφελώ-

δεις, και αισθανόσουν μιὰ ισχυρή ἀλλὰ σιωπηλὴ πνοή, ποὺ περνοῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὸν καιόμενο ὠκεανό.

Τὰ σκότη ἔγιναν σιγὰ - σιγὰ ἀκόμη πυκνότερα και ἐμετριάζοντο μονάχα ἀπὸ τὴ λάμψη τοῦ νεροῦ, ποὺ ἀντανεκλοῦσε τὴ λευκὴ ὀδόνη τοῦ βιάθους. Τώρα, σμήνη γιγαντιαίων πτηνῶν, ὠχρῆς λευκότητος, ξέφευγαν συνεχῶς πίσω ἀπὸ τὸ παράξενο παραπέτασμα, και ἡ κραυγὴ των, ἦταν τὸ αἰώνιο «Τεκελί-λί....»

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Νοῦ - Νοῦ ἔκαμε μιὰ κίνηση στὸ βιάθος τοῦ σκάφους, και μόλις τὸν ἀγγίσαμε εἶδαμε ὅτι ἦταν νεκρός. Και τότε βυθιστήκαμε μέσα στὶς ἀγκάλες τοῦ καταρράκτου, ὅπου ἀνοιχτήκε ἓνα βράθυρο, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μᾶς καταπιῇ.

Καί, νά, καθὼς περνούσαμε, ἐφάνηκε μιὰ ἀνθρώπινη μορφή, σκεπασμένη μ' ἓνα σάβανο, και μὲ διαστάσεις πολὺ μεγαλύτερες ἀπὸ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους ἐδῶ κάτω.

Και τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος τοῦ φάσματος ἦταν κάτασπρο, σὰν τὴν ἀσπράδα τοῦ χιονιοῦ...

.....

Αὐτὸ εἶναι τὸ παράδοξο μυθιστόρημα, ποὺ — καθὼς ἐνόμιζα τότε τουλάχιστον — εἶχε πλάσει ἡ ἀχαλίνωτη φαντασία τοῦ μεγαλύτερου τῶν ἀμερικανῶν συγγραφέων.

Ἔτσι τελειώνει, ἢ μᾶλλον δὲν τελειώνει.... Κατὰ τὴ γνώμη μου, ὁ Ἔντγκαρ Πόε, μὴ μπορώντας νὰ ἐπινοήσῃ λύση κατάλληλη σὲ τέτοιες θαυμάσιες περιπέτειες, διέκοψε ἀπότομα τὴ διήγησή του μὲ τὸν «Ξαφνικὸ και οὐττὸ» θάνατο τοῦ ἥρωά του, ἀφήνοντας τὸν ἀναγνώστη του μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ δημοσιεύονταν ἀργότερα και τὰ δυὸ ἢ τρία κεφάλαια, ποὺ λείπον, ἂν ποτὲ ξαναβρίσκονταν.

Ἄλλὰ ὁ ἀναγνώστης θὰ ἀντιληφθῇ ἀμέσως πόσο εἶχα γελαστῆ και πόσο οἱ κατοπινές μου περιπέτειες, ποὺ θὰ διηγηθῶ ἀμέσως παρακάτω, μ' ἔκαναν ν' ἀλλάξω γνώμη....

Τὸ μυστηριῶδες πτώμα.

Ὁ πλοῦς τοῦ «Ἄλμπρανου» ἐξακολουθοῦσε κάτω ἀπὸ τὶς εὐνοϊκώτερες συνθήκες.

Τὶς ἀκόλουθες μέρες ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ δὲν μοῦ μίλησε καθόλου γιὰ τὸν Ἀρθούρο Πύμ. Φαινότανε μάλιστα, σὰ νὰ μὴ μοῦ εἶχε κάμει κανένα λόγο γιὰ τὶς περιπέτειες τοῦ ἥρωα αὐτοῦ.

Ἄλλ' ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν μοῦ ἔλεγε, βέβαια, δὲν θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ μὲ πείσῃ ποτὲ ὅτι ἦταν ἀληθινές. Τὸ ἐπιναλαμβάνω: κανεὶς λογικὸς ἄνθρωπος δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ ὅτι πρόκειται περὶ γεγονότος καὶ ὄχι περὶ μύθου.

Φαντασθῆτε! Μιὰ γολέτα νὰ προχωρήσῃ ὡς τὸν ὀγδοηκοστὸ τέταρτο παράλληλο, καὶ τὸ ταξίδι αὐτὸ νὰ μὴ θεωρηθῆ μέγα γεωγραφικὸ γεγονός!...

Ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Ντιρκ Πέτερος νὰ ἐπιστρέψουν ἀπὸ τὶς ἐσχαιτιές τοῦ Ἀνταρκτικοῦ, καὶ νὰ μὴ δοξασθοῦν σὰν ἐξερευνητὲς ἀνώτεροι καὶ ἀπὸ τὸν Κούκ, καὶ τὸν Μπέντελ καὶ τὸ Μπίσκοε!... Καὶ ἡ θάλασσα ἐκεῖνη, ἡ χωρὶς πάγους, ἡ ἀνακαλυφθεῖσα ἀπὸ αὐτούς... καὶ ἡ φοβερὴ ταχύτητα τῶν ρευμάτων, μὲ τὰ ὁποῖα ἐφέροντο πρὸς τὸν πόλο;... Καὶ ἡ μεγάλη θερμότητα τῆς θάλασσας;... Καὶ ὁ ἀτμώδης πέπλος πὺν ἐκάλυπτε τὸν ὀρίζοντα καὶ ὁ καταρράκτης, πίσω ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐμφανίζονται μορφὲς μεγέθους ὑπερφυσικοῦ;... Εἶναι δυνατὰ αὐτά;... Εἶναι πιστευτά;...

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου, πῶς ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Ντιρκ Πέτερος ἐπέστρεψαν ἀπὸ τόσο μακριά; Πῶς, μὲ τὴν τσαλαλικὴ ἐκεῖνη φελούκα, κατῶρθωσαν νὰ διασχίσουν εἴκοσι μοῖρες, νὰ περάσουν τὸ παγόφραγμα καὶ νὰ φτάσουν στὶς πλησιέστερες ἀκτές; Καὶ γιατί ὁ Ἀρθούρος Πύμ δὲν ἐκθέτει τὶς λεπτομέρειες τῆς ἐπιστροφῆς αὐτῆς;

Θὰ πῆ κανεὶς ἴσως, ὅτι ὁ Πύμ πέθανε προτοῦ παραδώσῃ καὶ τὰ τελευταῖα κεφάλαια τῆς διηγήσεώς του. Ἔστω! Ἄλλὰ μπορούμε νὰ πιστέψουμε ὅτι δὲν εἶπε λέξη γι'

αὐτὰ στὸν ἐκδότῃ τοῦ «Μεσημβρινοῦ Φιλολογικοῦ Ἀγγελιαφόρου»;

Καὶ γιατί ὁ Ντὶρκ Πέτερς, ποὺ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἔμεινε στὸ Ἰλλινόϊς, ἀπεσιώπησε τὴ λύση τῶν περιπετειῶν ἐκείνων; Τί συμφέρον εἶχε νὰ μὴ μιλήσῃ;

Ὅλα μὲ ἔπειθαν ἀδίστακτα, ὅτι ἡ πίστις τοῦ πλοίαρχου Λὰν Γκὺ γιὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ μυθιστορήματος δὲν ἀπεδείκνυε ἄλλο, παρὰ τὴν ὑπεροχὴ τοῦ Ἀμερικανοῦ μυθιστοριογράφου, ποὺ εἶχε τὴ μαγικὴ δύναμη νὰ ἐπιβάλλῃ, σὲ εὐπιστα καὶ ἀσθενικὰ πνεύματα, τὰ πλάσματα τῆς φαντασίας του, σὰν γεγονότα...

Ἐξ ἄλλου, τὸ καταλάβειν ὅτι δὲν θὰ μέ ἄκουγε ἂν ἐπιχειροῦσα νὰ συζητήσω γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ μὲ τὸν πλοίαρχο, ποὺ ἦταν ἀμετάπειστος, ὅπως κάθε μονομανῆς.

Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ μελαγχολικός, σιωπηλὸς καὶ ἀπρόσιτος, ποτὲ δὲν ἐμφανιζότανε στὸ κατάστρομα, παρὰ μόνον ὅταν ἦταν ἀνάγκη. Καὶ τότε τὰ βλέμματά του βυθίζονταν ἐπίμονα στὸ νότιο ὄριζοντα, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ τὸν διατρυπήσουν...

Ἴσως θὰ ἐνόμιζε ὅτι βλέπει τὸν ἀτμώδη ἐκεῖνο πέπλο μὲ τὶς πλατεῖες σχισμάδες, καὶ τὸ θόλο τοῦ οὐρανοῦ βυθισμένο στὰ ἀδιαπέραστα σκότη, καὶ τὶς ἀστραπὲς ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ βάρη τῆς γαλακτώδους θάλασσας, καὶ τὸν ὀλόλευκο γίγαντα, ὄρθιον κοντὰ στὸ βάρανθο τοῦ καταρράκτη...

Περίεργος μονομανῆς ὁ πλοίαρχός μας! —ἀλλ' εὐτυχῶς μόνον στὸ ζήτημα αὐτό. Κατὰ τὰ ἄλλα, τὸ μυαλό του φαινότανε ὑγιέστατο καὶ τὰ ναυτικά του προτερήματα ἀπαράμιλλα.

Ἄλλὰ γιατί — ἔλεγα— ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ δεῖχνει τόσον ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς ναυαγοὺς τῆς «Ἰάνας»;

Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι ὑπῆρξαν, ἄς παραδεχθοῦμε ὅτι ἡ ἀγγλικὴ γολέτα διέσχισε πράγματι τὰ ἀπρόσιτα ἐκεῖνα

πελάγη· γιατί ή τόση λύπη; γιατί ό τόσον άνωφελής οϊκτος;

“Αν μερικοί ναϋτες τής «Ίάνας» ή ό πλοίαρχός της επέζησαν από την καταστροφή, ήταν λογικόν νά έλλιξη κανείς ότι μπορούσαν νά ζούν άκόμη;

Κατά τις χρονολογίες του ‘Αρθούρου Πύμ, έντεκα όλόκληρα χρόνια είχαν περάσει από τότε, και βέβαια, στο διάστημα αυτό, όσοι έσώθηκαν από τὰ χέρια των ίθαγενών θά πέθαναν από τις κακουχίες και από τις στερήσεις...

‘Αλλά νά, πού κι εγώ άρχισα νά συζητώ αυτά τὰ πράγματα, σάν νά μην έπρόκειτο για μυθιστόρημα! Λίγο άκόμη και θά πίστευα στην ύπαρξη του ‘Αρθούρου Πύμ και του Ντίρκ Πέτερς! Τί; Μήπως θά έκολλούσα κι εγώ από την τρέλλα του πλοίαρχου μας; “Οχι δά!

“Ηταν ή 3η Σεπτεμβρίου. “Αν δέν συνέβαινε τίποτε τὸ έκτακτο —καμμιά τρικυμία— μέσα σέ τρεις μέρες, ή γολέτα μας θά έμπαινε στο λιμάνι τής Τριστάν ντὰ Κούνα.

Την ήμέρα εκείνη, ανάμεσα στις δέκα και στις έντεκα τὸ πρωί, έβημάτιζα επάνω στο κατάστρωμα.

‘Ο Τζέμ Βέστ, όρθιος κοντά στο μεγάλο βαροϋλκο, με τὸ ναυτικό τηλεσκόπιο στὰ μάτια, κοιτούσε ένα αντίκειμενο, πού φαινότανε νά πλέη σέ απόσταση δύο ή τριών μιλίων, και πού πολλοί ναϋτες, σκύβοντας από την κουπαστή, τὸ έδειχναν με τὸ δάχτυλο.

“Ηταν όγκος άκανονίστου σχήματος, πού είχε στο κέντρον του ένα ύψωμα, πού έλαμπε ζωηρά. Και ό όγκος αυτός άνεβοκατίβαινε, λικνιζόμενος από τὰ κύματα.

‘Επλησίασα στην πώρρα και κοίταξα με προσοχή τὸ αντίκειμενο αυτό. “Ως έμένα έφταναν κουβέντες των ναυτῶν, των όποίων έκινούσε πάντοτε τὸ ενδιαφέρον και τὸ παραμικρότερο φαινόμενο.

—“Οχι, δέν είναι φάλαινα, έλεγε ό Χόλτ. Τόση ώρα

τώρα πού τόν κοιτάμε, θὰ εἶχε ξεφυσήση μιὰ - δυὸ φορές... Δὲν εἶναι δυνατόν!

— Βέβαια, δὲν εἶναι φάλαινα! ἐπεβεβαίωσε καὶ ὁ Χάρντυ ὁ καλοφάτης. Ἐγὼ λέω νὰ μὴν εἶναι κανένα καραβὶ ναυαγισμένο...

— Πού νὰ τὸ πάρη ὁ διάβολος! ἀνέκραξε ὁ Ρόγερ. Γιά φαντάσου νὰ ἦταν καὶ νύχτα! Ποῦ νὰ τὸ δῆς ἔτσι, χωρὶς κατάρτια, χωρὶς πανιά, χωρὶς φῶτα; Θὰ λέφαμε ἐπάνω του σίγουρα!

— Αὐτὸ λέω κι ἐγώ, πρόσθεσε ὁ Ντράπ. Αὐτὰ τὰ συντρίμματα εἶναι πὺρ ἐπικίνδυνα καὶ ἀπὸ βράχους, γιὰτὶ σήμερα εἶναι ἐδῶ, αὔριο βρίσκονται ἐκεῖ... καὶ πῶς νὰ φυλαχτῆς;

Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ μ' ἐπλησίασε ὁ Οὐρλιγκερλί.

— Τί νὰ εἶναι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ναύκληρε τὸν ρώτησα.

— Κατὰ τὴ γνώμῃ μου, κύριε Τζώρλιγκ, ἀπάντησε ὁ Οὐρλιγκερλί, ἀφοῦ ἐκοίταξε μὲ προσοχὴ τὸν ἐπιπλέοντα ὄγκο, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι οὔτε φάλαινα, οὔτε ναυάγιο... Εἶναι ἀπλούστατα... πάγος!

— Πάγος;!... ἐφώνησα κατάπληκτος.

— Ὁ Οὐρλιγκερλί ἔχει δίκιο, εἶπε τότε ὁ Τζέμ Βέστ. Εἶναι ἓνα κομμάτι ὀγκόπαγου, πού παρὰσφύθηκε ἀπὸ τὰ ρεύματα...

— Μὰ ὡς ἐδῶ κάτω; ὡς τὸν τεσσαρακοστὸ τέταρτο παράλληλο; ρώτησα μὲ ἀπορία.

— Αὐτὸ συμβαίνει κάποτε, κύριε· ἀπάντησε ὁ ὑποπλοίαρχος. Οἱ πάγοι φτάνουν καὶ παρακάτω ἀκόμη.

— Τότε λοιπὸν αὐτὸς ἐδῶ θ' ἀναλυθῆ πολὺ γρήγορα... εἶπα, ἔκκλητος γιὰτὶ ὁ ὑποπλοίαρχος Βέστ μοῦ μίλησε τόσο διεξοδικά.

— Βέβαια, ἀπάντησε ὁ ὑποπλοίαρχος· μάλιστα κατὰ μέγα μέρος θ' ἀναλύθη ἤδη, καὶ αὐτὸ πού βλέπουμε τώρα εἶναι ὅ,τι ἀπόμεινε ἀπὸ ὀλόκληρο παγόβουνο, πού θὰ ζύγιζε ἑκατομμύρια τόννους!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο. Βλέποντας τὸν ὄμιλο τῶν ναυτῶν διευθύνθηκε πρὸς τὴν πρῶρα καὶ ἄλλαξε λίγες λέξεις μὲ χαμηλὴ φωνὴ μὲ τὸν ὑποπλοίαρχο, πού τοῦ ἔδωσε τὸ τηλεσκόπιό του.

— Εἶναι πάγος, εἶπε, ἀφοῦ κοιτάξε γιὰ λίγο τὸ ἀντικείμενο τῆς γενικῆς προσοχῆς· καὶ εἶναι εὐτύχημα πού ἀναλύεται, γιὰτὶ ὁ « Ἀλμπρανος » μποροῦσε νὰ πάθῃ σημαντικὴ ζημίαι, ἂν ἔπεφτε ἐπάνω του νύχτα.

Καὶ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐξακολούθησε νὰ κοιτάζῃ μὲ τὸ τηλεσκόπιο.

Μοῦ ἔκανεν ἐντύπωση ἡ ἐπίμονη προσοχή του. Ἄκινητος στὴ θέση του, κρατοῦσε τὸ τηλεσκόπιο καὶ τὸ διήρθινε διαρκῶς πρὸς τὸν ὄγκοπαγο, μὲ τόση σταθερότητα, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι οἱ φακοὶ τοῦ ὀπτικοῦ ὀργάνου ἔγιναν ἓνα μὲ τὰ μάτια του. Τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει κάτωχρο, καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του ξέφευγαν λέξεις ἀόριστες, σὰν παραληρήματα...

Ὁ « Ἀλμπρανος » πλέοντας ὀλοταχῶς, εἶχε τώρα πλησιάσει ἀρκετὰ τὸ κομμάτι τοῦ ὄγκοπαγου. Λίγο ἀκόμη καὶ τὸ πλοῖο μας θὰ τὸ ξεπερνοῦσε, ἀλλὰ σὲ ἀπόσταση.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ πλοίαρχου, ὁ ναύκληρος ἐλασκάρισε λίγο τὶς σκότες καὶ ἡ γολέτα, πού λοξοδρόμησε, διευθύνθηκε πρὸς τὸν ὄγκοπαγο.

Ἐμάντενα τί συνέβαινε στὸ μυαλό τοῦ πλοίαρχου μας. Τὸ κομμάτι ἐκεῖνο τοῦ πάγου προερχόταν ἀπὸ τὰ μυστημιώδη πελάγη, ὅπου μὲ τὴ φαντασία του ὁ Λὰν Γκὺ ἐφέρετο ἀκατάπανστα. Ἦθελε, λοιπόν, νὰ τὸ ἰδῇ ἀπὸ κοντά, νὰ τὸ προσεγγίση... Ἴσως καὶ νὰ παραλάβῃ ἀπ' αὐτὸ κανένα σύντριμμα...

Τώρα ἀπείχαμε μόλις μισὸ χιλιόμετρο ἀπὸ τὸν ὄγκοπαγο, καὶ μποροῦσα νὰ τὸν ἐξετάσω.

Καθὼς παρατηρήθηκε, τὸ κεντρικὸ του ἕψωμα ἀναλυόταν ἀπὸ παντοῦ καὶ ἔσταζε κατὰ μῆκος τῶν πλευρῶν.

Ὁ ἥλιος τοῦ Σεπτέμβρη ἐκείνου εἶχε ἀκόμη ἀρκετὴ δύναμη, ὥστε νὰ ἐπιφέρει ἐντελῶς τὴν τήξη, καὶ ἦταν βέβαιο, ὅτι προτοῦ βραδυάσῃ, τίποτα δὲν θ' ἀπέμενε ἀπὸ τὸν ὄγκο ἐκεῖνο.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν παρατηρῇ, χωρὶς νὰ ἔχη πιά ἀνάγκη τηλεσκοπίου. Ἄρχισε μάλιστα νὰ διακρίνεται ἐπάνω σ' αὐτὸ ἓνα σῶμα ξένο, πού ξεχώριζε ἐφ' ὅσον προχωροῦσε ἡ τήξη —κάτι τὸ ἀόριστο καὶ ὑπόμαυρο, πού ἦταν ξαπλωμένο στὸ λευκὸ στρῶμα τοῦ πάγου...

Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἐκπληξή μας καὶ τὴ φρίκη μας ὅταν διακρίναμε καθαρά, πρῶτα ἓνα χέρι, ἔπειτα ἓνα πόδι, ἔπειτα ἓνα κορμί, ἔπειτα ἓνα κεφάλι —ὄχι γυμνά, ἀλλὰ σκεπασμένα μὲ ροῦχα σκοτεινοῦ χρώματος...

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἐνόμισα μάλιστα, ὅτι τὰ ἀνθρώπινα ἐκεῖνα μέλη ἐκινοῦντο... ὅτι τὰ χέρια ἐκεῖνα ἀπλώνονταν πρὸς ἐμᾶς...

Τὸ πλήρωμα δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κραυγή, πού θὰ ἀκούστηκε βέβαια ὡς τὸν πάγο.

Ἄλλ' ὄχι τὸ σῶμα ἐκεῖνο δὲν ἐκινιόταν, δὲν ἐφαινόταν ζωντανό...

Ἐκοίταξα τὸν πλοίαρχο Λὰν Γκὺ. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ὠχρότερο ἀπὸ τὸ πτώμα πού ἔβλεπε... ἀπὸ τὸ πτώμα πού μᾶς ἐρχότανε ἐπάνω στὸν πάγο ἐκεῖνο, ἀπὸ τίς ἐσχαιεῖς τοῦ Ἀνταρκτικοῦ!

Ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάνουμε, τὸ κάναμε ἀμέσως γιὰ νὰ παραλάβουμε τὸ δυστυχή ἐκεῖνον, πού ποιός ξέρει μήπως ζοῦσε ἀκόμη... Ἄλλως τε, οἱ τσέπες του πιθανὸν νὰ περιεῖχαν τεκμήρια, ικανὰ νὰ μᾶς βεβαιώσουν τὴν ταυτότητά του, νὰ μᾶς ποῦν ποιός εἶναι... Ὅστερα ἀπὸ αὐτό, μὲ μιὰ σύντομη προσευχή, τὸ ἀνθρώπινο ἐκεῖνο λείψανο θὰ ριχνότανε στὰ βράθη τοῦ Ὁκεανοῦ, στὸ ἀπέραντο κοιμητήριο τῶν ναυτικῶν, πού πεθαίνουν στὴ θάλασσα!...

Ἡ γολέτα στάθηκε σχεδὸν ἀκίνητη· ἡ βάρκα κατε-

βάστηκε και ἐπέβησαν ὁ ναύκληρος μὲ δυὸ κωπηλάτες.

Σὲ λίγο ἔφτασαν στὸν πάγο, ὅπου ἀποβιβάστηκαν ὁ Οὐρλιγκερλι μὲ τὸν ἕνα ναύτη· ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ πτώμα, τὸ ἐσῆκωσαν, ὁ ἕνας ἀπὸ τὰ πόδια καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ χέρια, καὶ τὸ μετέφεραν μέσα στὴ βάρκα, πού μὲ σύντομη κωπηλασία ἐπέστρεψε στὸ πλοῖο. Τὸ πτώμα, παγωμένο ἐντελῶς, ἀποτέθηκε κοντὰ στὴ βάση τοῦ προωραίου καταρτιοῦ.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἔσπευσε νὰ τὸ πλησιάσῃ, καὶ τὸ ἐκοίταξε ἐπὶ πολὺ, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ...

Ὁ δυστυχής ἐκεῖνος ἦταν ναυτικός. Ἡ ἐνδυμασία του, πάρα πολὺ τριμμένη, ἀποτελεῖτο ἀπὸ μάλλινο πανταλόνι, χιτῶνιο μπαλωμένο, ποικάμισο χονδρὸ καὶ ζώνη.

Καμμιά ἀμφιβολία, ὅτι εἶχε πεθάνει πρὸ πολλῶν ἤδη μηνῶν —λίγες μέρες ἴσως ἀπ' ὅτου παρασύρθηκε ἐπάνω στὸν πάγο ἐκεῖνο.

Δὲ φαινότανε περισσότερο ἀπὸ σαράντα ἐτῶν, μολονότι τὰ μαλλιά του ἦταν ἤδη ψαρά. Κάτισχνος, ἔμοιαζε μὲ σκελετό, σφιγμένο σὲ δέρμα διαφανές. Βέβαια, εἶχε ὑποφέρει τὸ φρικῶδες μαρτύριο τῆς πείνας, προστοῦ πεθάνῃ, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἀπαισίου του ταξιδιοῦ.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἀνασῆκωσε τὸ κεφάλι τοῦ πτώματος, ἀνασῆκωσε τὰ μαλλιά του, καὶ προσπάθησε νὰ διακρίνῃ τὰ μάτια του, κάτω ἀπὸ τὰ παγωμένα βλέφαρα. Ἐπειτα ἀνέκραξε μὲ λυγμούς:

—Ὁ Πάτερσον! Ὁ Πάτερσον!

—Ὁ Πάτερσον!... εἶπα ἔσπληκτος.

Μοῦ φάνηκε ὅτι δὲν ἄκουγα γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ὄνομα αὐτό. Ἀλλὰ δὲν θυμόμουν ποῦ τὸ εἶχα ξανακούσει ἢ ποῦ τὸ εἶχα διαβάσει.

Τότε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, ὄρθιος, διέτρεξε μὲ τὰ μάτια βραδέως τὸν ὀρίζοντα, σὰν νὰ ἐτοιμαζότανε νὰ δώσῃ διαταγὴ νὰ στρέψουμε τὴν πρῶρα πρὸς νότον.

Τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη, κατὰ διαταγὴν τοῦ Τζέμ Βέστ, ὁ

ναύκληρος ἐβύθισε τὰ χέρια στὴν τσέπη τοῦ νεκροῦ καὶ ἀνέσυρε ἀπὸ ἐκεῖ ἓνα μαχαίρι, μιὰ τομποκοιθῆρη ἀδειανὴ καὶ ἓνα δερμάτινο σημειωματάριο, μὲ μετάλλينو μολύβι.

Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ γύρισε, καὶ τὴ στιγμή πού ὁ Οὐρλιγκερλι ἔδινε τὸ σημειωματάριο στὸν Τζέμ Βέστ:

— Φέρ' το δῶ! εἶπε.

Μερικὲς σελίδες ἦταν γεμᾶτες ἀπὸ σημειώσεις, τὶς ὁποῖες ἡ ὑγρασία εἶχε ἐξαλείψει σχεδὸν ὁλότελα. Ἄλλὰ στὶς τελευταῖες, ὑπῆρχαν μερικὲς λέξεις εὐδιάκριτες ἀκόμη φαντασθῆμε δὲ ἀπὸ ποιὰ συγκίνηση κατελήφθη, ὅταν ἄκουσα τὸν πλοίαρχο Λάν Γκὺ νὰ διαβάξῃ μὲ τρέμουσαν φωνήν:

Ἡ «Ἰάνα»... νῆσος Τσάλαλ... ὀγδοηκοστὴ τρίτη... Ἐκεῖ... ἐδῶ καὶ ἔντεκα ὀλόκληρα χρόνια... Πλοίαρχος... πέντε ναῦτες ζοῦν ἀκόμη... Σπεύσατε πρὸς βοήθειάν των».

Καὶ κάτω ἀπὸ τὶς γραμμὲς αὐτὲς ἓνα ὄνομα, μιὰ ὑπογραφή: Πάτερσον.

Πάτερσον! Τότε τὸν θυμήθηκα... Ἦταν ὁ ὑποπλοίαρχος τῆς ἀγγλικῆς γολέτας, πού εἶχε διασώσει τὸν Ἀρθούρο Πύμ καὶ τὸν Ντιρκ Πέτερς, ὕστερα ἀπὸ τὸ νανάγιο τοῦ «Κράμπου»... ἡ ὁποία εἶχε φτάσει ὡς τὴ νῆσο Τσάλαλ... ἡ ὁποία εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς... ἡ ὁποία εἶχε ἀνατιναχθῆ στὸν ἀέρα ἀπὸ τὴν ἔκρηξη τῆς πυριτιδαποθήρης...

Ἦταν, λοιπόν, αὐτὰ ὅλα ἀληθινά...

Ὁ Ἐντγκαρ Πόε εἶχε γράψει, λοιπόν, σὰν ἱστορικὸς καὶ ὄχι πιά σὰν μυθιστοριογράφος;

Πράγματι εἶχε ὑπ' ὄψη του τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Ἀρθούρου Γόρδωνος Πύμ;... Πράγματι εἶχαν γνωρισθῆ καὶ εἶχαν σγέσεις αὐτοὶ οἱ δύο; Ὡστε, λοιπόν, ὑπῆρξεν ὁ Ἀρθούρος Πύμ; Καὶ πράγματι εἶχε πεθάνει μὲ αἰφνίδιο καὶ οἰκτρὸ θάνατο κάτω ἀπὸ περιστάσεις πού δὲν ἐγνώστηκαν ἀκόμη, προτοῦ προφτάσῃ νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ διήγησι τοῦ παραδόξου ταξιδιοῦ του;

Και μέχρι ποιᾶς μοίρας εἶχε προχωρήσει, φεύγοντας ἀπὸ τῆ νῆσο Τσόλαλ μαζί μὲ τὸν Ντιρκ Πέτερς;... Καὶ πῶς οἱ δύο τους κατώρθωσαν νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Ἀμερική;...

Ἐνόμιζα ὅτι θὰ χάσω τὸ μυαλό μου, ὅτι λίγο ἀκόμη καὶ θὰ παραφρονοῦσα, ἐγώ, πὺν ἐνόμιζα πρὸ ὀλίγου τρελλὸ τὸν πλοίαρχο Λὰν Γκύ!... Ἄλλ' ὄχι! Δὲν εἶχα σκοῦσει καλά... Δὲν θὰ εἶχα καταλάβει... Αὐτὰ ὅλα θὰ ἦσαν γεννήματα τῆς ἐξημιμένης φαντασίας μου... μιὰ προαίσθηση... μιὰ ὀπτική ἀπάτη!...

Κι ἐν τούτοις, πῶς νὰ ἀμφισβητήσω, πῶς νὰ διαψεύσω τὴ μαρτυρία, πὺν βρέθηκε ἐπάνω στὸ νεκρὸ τοῦ ὑποπλοίαρχου τῆς «Ἰάνας», πὺν μιλοῦσε τόσο σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς; Καὶ πῶς νὰ μοῦ μείνη πιὰ ἴχνος δισταγμοῦ καὶ ἀμφιβολίας, ὅταν ὁ ὑποπλοίαρχος Τζέμ Βέστ, ψυχρότερος καὶ ἡρεμώτερος, κατώρθωσε νὰ διαβάσῃ κατόπιν καὶ ἄλλες λέξεις ἀπὸ τὸ μισσοσθημένο ἐκεῖνο χειρόγραφο!...

Ἰδοὺ οἱ φράσεις πὺν διάβασε ὁ Τζέμ Βέστ:

«Ἀπὸ τῆς 3 Ἰουνίου παρασυρόμενος πρὸς βορρᾶν, ἀπὸ τῆ νῆσο Τσόλαλ... Ἐκεῖ πὺν βρίσκονται ἀκόμ... ὁ πλοίαρχος Οὐίλλιαμ Γκύ καὶ πέντε ἄνδρες ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς «Ἰάνας»... Ὁ ὀγκόπαγος ἐπάνω στὸν ὁποῖον βρίσκομαι, πλέει διὰ μέσου τοῦ προφράγματος... Τὰ τρόφιμα θὰ μοῦ λείψουν... 13 Ἰουνίου... Δὲν ἔχω πιὰ τίποτα νὰ φάω... Σήμερα... 16 Ἰουνίου... θὰ πεθάνω...»

Ἀπὸ αὐτὸ συμπεράναμε, ὅτι πρὸ τριῶν μηνῶν καὶ πλέον τὸ πτώμα τοῦ Πάτερσον κατέκοιτο ἐπάνω στὸ κομμάτι ἐκεῖνο τοῦ ἐπιπλέοντος πάγου, πὺν συναντήσαμε μεταξὺ τοῦ Πρίγκιπος Ἐδουάρδου καὶ τῆς Τριστὰν ντὰ Κούνα!

᾽Ω! Γιατί νὰ μὴ θροῦμε ζωντανὸ τὸν ὑποπλοίαρχο τῆς «Ἰάνας»; Αὐτὸς θὰ μᾶς ἔλεγε ὅ,τι δὲν ξέραμε ὡς τότε, ὅ,τι δὲν θὰ μαθαίναμε ἴσως ποτέ!... Αὐτὸς θὰ μᾶς ἀποκάλυπτε τὰ μυστήρια τοῦ φοβεροῦ ἐκεῖνου ταξιδιοῦ!

Καιμιά πλέον αμφιβολία για την αλήθεια τῶν γεγονότων, πού διηγήθηκε ὁ Ἔντγκαρ Πόε.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, πού ἤξερε τὸν Πάτερσον, τὸν ἀναγνώρισε στὸ παγωμένο ἐκεῖνο πτώμα, τὸ ἄλυτο.

Ὁ Πάτερσον εἶχε συνοδέψει τὸν πλοίαρχο τῆς «Ἰάνας», ὅταν κατέθεσε στὸ βράχο τῆς Κεργαιλάνης τὴ μποτίλια ἐκείνη μὲ τὴν ἐπιστολή, τὴν ὁποία βρῆκε ὁ πλοίαρχός μας — ᾧ, τώρα πιά τὸ ἐπίστευα...

Κι ἐδῶ κι ἔντεκα χρόνια, ὅσοι ἐπέζησαν ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς ἀγγλικῆς γολέτας, βρισκόντουσαν ἐκεῖ κάτω στοὺς ἀπρόσιτους ἐκείνους τόπους, χωρὶς ἐλπίδα βοήθειας καὶ σωτηρίας...

Καὶ τότε στὴν ταραγμένη φαντασία μου, παρουσιάστηκε ἡ ὁμοιότητα τῶν δύο ὀνομάτων, πού ἐξηγοῦσε ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον, πού ἔδειχνε ὁ πλοίαρχός μας γιὰ κάθε τι πού τοῦ θύμιζε τὴν ἱστορία τοῦ Ἀρθούρου Πύμ.

Ὁ Λὰν Γκὺ γύρισε σ' ἐμένα, καὶ πρόφερε τὶς λέξεις αὐτές:

— Πιστεύετε, λοιπόν, τώρα;

— ὦ, ναί... Ναί... ψιθύρισα. Ἄλλὰ ὁ πλοίαρχος Οὐίλιαμ Γκὺ τῆς «Ἰάνας»;

— Καὶ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ τοῦ «Ἀλμπρανου», εἶναι ἀδελφοί! ἀνέκραξε ὁ Λὰν μὲ φωνὴ ἰσχυρή, πού ἀκούστηκε ἀπ' ὅλο τὸ πλήρωμα.

.....

Ἡ διπλῆ ἐπίδραση τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ τῆς θερμοκρασίας τοῦ πελάγους ἐκείνου, ἐπέφερε γρηγόρα τὸ προσδοκώμενο ἀποτέλεσμα. Καί, ὅταν ἐστρέψαμε πάλι τὰ βλέμματα πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἔπλεε πρὸ ὀλίγου ὁ ὀγκόπαγος, οὔτε ἴχνος δὲν εἶδαμε ἀπὸ τὸ κομματί ἐκεῖνο ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

Η ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ ἡγεμονίσκος.

Πολὺ παράδοξη στ' ἀλήθεια ἡ συνάντηση αὐτή, σὲ ἀπόσταση πεντακοσίων καὶ πλέον λευγῶν ἀπὸ τὸ νότιο πολικὸ κύκλο, ἢ ἀνακάλυψη τοῦ νεκροῦ Πάτερσον.

Ὁ πλοίαρχος τοῦ « Ἀλμπρανου » καὶ ὁ ἀδελφός του πλοίαρχος τῆς « Ἰάνας » συνδεόντανε, ἐπικοινωνοῦσαν μεταξὺ τους μὲ τὸ πτώμα ἐκεῖνο!...

Ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἐπίστευα, ἂν δὲν τὸ ἔβλεπα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια! Καὶ τώρα, κάθε ἴχνος ἀμφιβολίας ἐσβήσθηκε ἀπὸ τὸ πνεῦμα μου, καὶ τὰ λείψανα τῶν δισταγμῶν μου θαβόντανε, μαζί μὲ τὸ λείψανο τοῦ Πάτερσον, στὰ βάρη τοῦ ὠκεανοῦ!...

Τὸ δὲ περίεργο εἶναι ὅτι συνεδέετο μὲ δεσμοὺς αἵματος, μὲ τὴ δραματικὴ καὶ ἀληθινὴ αὐτὴ ἱστορία, ὅχι μόνον ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, ἀλλὰ, καθὼς ἔμαθα κατόπιν καὶ ὁ ἱστιογράφος μας.

Πράγματι, ὁ Μαρτὲν Χόλτ, ἦταν ἀδελφὸς ἐνὸς ναύτη, ἀπὸ τοὺς καλύτερους τοῦ « Κράμπου » ἐνὸς ἀπὸ ἐκεῖνους πού ἐχάθησαν πρὶν ἀπὸ τὴ διάσωση τοῦ Ἀρθούρου Πύμ καὶ τοῦ Ντὶρκ Πέτερς ἀπὸ τὴν « Ἰάνα ».

Ἔτσι, λοιπόν, μεταξὺ τοῦ ὀγδοηκοστοῦ τρίτου καὶ ὀγδοηκοστοῦ τετάρτου παραλλήλου, ἔξη ἐν ὄλῳ Ἕλληνοι ναῦτες ἔζησαν ἐπὶ ἔντεκα ὀλόκληρα χρόνια στὴ νῆσο Τσάλαλ... Ὁ πλοίαρχος Οὐίλλιαμ Γκύ, ὁ ὑποπλοίαρχος Πάτερσον, ὁ πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἀποθανὼν ἐπάνω στὸν πάγο,

καὶ ἄλλοι πέντε ναῦτες τῆς «Ίάνας», ποὺ εἶχαν διαφύγει — μὲ ποῖό ἔραγε τρόπο; — τοὺς ἰθαγενεῖς τοῦ Κλόκ - Κλόκ!...

Τὸν εἶδα μὲ μεγάλη μου ἔκπληξη (σελ. 29)

Καὶ τώρα τί θὰ ἔκανε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ;...

Καμμιά ἀμφιβολία, ὅτι θὰ ἔκανε τὰ πάντα γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἐπιζώντες ἐκ τῶν ἀνδρῶν τῆς «Ίάνας»... Θὰ

προχωροῦσε μὲ τὸν «Ἄλμπρανο» ὡς τὴ νῆσο Τσάλαλ, κατὰ τὸ δρομολόγιο, πού διαγράφεται ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Ἀρθούρου Πύμ.

Ὁ ὑποπλοίαρχος Τζέμ Βέστ θὰ ἦταν πρόθυμος νὰ ἐκτελέσῃ ὅλες τὶς διαταγές του... Οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος δὲν θὰ ἐδίσταζαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, οὔτε ἦταν ἱκανὸς νὰ τοὺς ἀναχαιτίσῃ ὁ φόβος τῶν κινδύνων καὶ τῶν κακουχιῶν. Ἡ ψυχὴ τοῦ πλοίαρχου των θὰ τοὺς ἐνεψύχωνε, καὶ τὸ χέρι τοῦ ὑποπλοίαρχου θὰ διηύθυνε τὰ χέρια τους!...

Νά, λοιπόν, γιατί ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ δὲν ἤθελε νὰ δέχεται ἐπιβάτες στὸ πλοῖο του, καὶ γιατί μοῦ ἔλεγε ὅτι τὸ δρομολόγιό του δὲν ἦταν ποτὲ προδιαγεγραμμένο. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, περίμενε νὰ τοῦ παρουσιαστῇ ἡ εὐκαιρία, γιὰ νὰ προχωρήσῃ ριψοκίνδυνος πρὸς τὸ ἄγνωστον τοῦ Παγωμένου Ὠκεανοῦ!

Εἶμαι βέβαιος μάλιστα, ὅτι ἂν ὁ «Ἄλμπρανος» ἦταν ἐντελῶς ἔτοιμος, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ θὰ διέτασσε ἀμέσως νὰ στρέψουν τὴν πρῶρα πρὸς νότον. Καί, ὕστερα ἀπὸ ὅσα εἶχα ὑποσχεθῆ κατὰ τὴν ἐπιβίβασή μου, θὰ μποροῦσα τότε νὰ τὸν ἀποχρεώσω νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πλοῦν του, γιὰ νὰ μὲ ἀποβιβάσῃ στὶς Τριστὰν ντὰ Κούνα;

Εὐτυχῶς, ὁ «Ἄλμπρανος» δὲν ἦταν ἔτοιμος· ἄλλωστε τοῦ ἐπεβάλλετο καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ προμηθευτῇ νερὸ ἀπὸ τὴ νῆσο ἐκείνη, ἀπὸ τὴν ὁποία μόνον τρεῖς μέρες μᾶς ἐχώριζαν. Ἐκεῖ πιθανῶς ἡ γολέτα θὰ ἐπισκευαζότανε, σὲ τρόπο ὥστε νὰ μπορῇ ν' ἀντιπαραλαίσῃ κατὰ τῶν ὀγκόπαγων καὶ νὰ φτάσῃ στὴν χωρὶς πάγους θάλασσα.

Ἀποβιβαζόμενος στὶς Τριστὰν ντὰ Κούνα, θὰ περιμένα ἐκεῖ, ὥσπου νὰ περάσῃ κανένα ἄλλο πλοῖο νὰ μὲ παραλάβῃ.

Τέλος, στὶς 6 Σεπτεμβρίου, ἡ γολέτα ἀγκυροβόλησε στὸ μεγάλο νησί —ἀκριβῶς στὴ θέση ὅπου, κατὰ τὴ διή-

γηση τοῦ Ἀρθούρου Πύμι, εἶχε ἀγκυροβολήσει καὶ ἡ «Ἰάνα».

Τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχε σταθμεύσει ἐδῶ ἡ «Ἰάνα», ἕνας πρῶην δεκανέας τοῦ ἀγγλικοῦ πυροβολικοῦ, ὠνομαζόμενος Γκλάς, ἦταν ἀρχηγὸς μιᾶς μικρῆς ἀποικίας ἀπὸ εἰκοσιπέντε ψυχές, ποὺ ἐμπορευότανε μὲ τὸ Ἀκρωτήριο, γιὰ μόνον πλοῖο ἔχοντας μιὰ γολέτα μετρίας χωρητικότητος.

Ἄλλὰ, κατὰ τὴν ἀφιξή μας, οἱ ὑπῆκοοι τοῦ Γκλάς ἔφταναν τοὺς πενήντα. Ὁ πρῶην δεκανέας ἐδέχτηκε πρόθυμα νὰ ἐφοδιάσῃ τὸν «Ἄλμπρανο» μὲ τὸ ἀπαιτούμενον νερό, μὲ κωπὰ κρέατα καὶ μὲ διάφορα λαχανικά, καί, μολονότι ἡ προθυμία του θὰ πληρωνότανε καλά, ὁ Τζέμ Βέστ —στὸν ὅποιον ὁ πλοίαρχος εἶχε ἀναθέσει τὴ φροντίδα τῶν προμηθειῶν— δὲν παράλειψε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ τὸν ἐπαινέσῃ.

Ἀποβιβάστηκα στὸ νησί, ὅπου γνωρίστηκα μὲ τὸν Γκλάς.

— Ἐρχονται πολλὰ πλοῖα στὶς Τριστὰν ντὰ Κούνα; τὸν ρώτησα.

— Ἀρκετά, δόξα σοι ὁ Θεός! ἀπάντησε ὁ Γκλάς.

— Τὸ καλοκαίρι;

— Βέβαια τὸ καλοκαίρι... Ἄλλὰ μήπως ἔχουμε καὶ ποτὲ χειμῶνα ἐδῶ;

— Σᾶς συγχαίρω, κύριε Γκλάς. Κρῖμα ὅμως νὰ μὴν ἔχουνε οἱ Τριστὰν ντὰ Κούνα ἕνα λιμάνι τουλάχιστον...

— Λιμάνι; Καὶ τί τὸ νὰ κάνῃ; Ἀφοῦ ἡ φύση ἐφρόντισε νὰ τῆς φτιάσῃ τὸν ὄμορφο, τὸν ἀσφαλέστατον αὐτὸν ὄρμιον, τὸ τεχνητὸ λιμάνι θὰ τῆς ἦταν ὀλοσδιόλου περιττό.

Γιατί νὰ δυσαρεστήσω τὸν καλὸ αὐτὸν ἄνθρωπον, ποὺ φαινότανε τόσο περήφανος γιὰ τὸ νησί του; Δὲν ἔφερα καμμιά ἀντίρρηση, καὶ μιλήσαμε φιλικώτατα γιὰ πολλὰ καὶ διάφορα.

Μοῦ ἐπρότεινε νὰ κάνουμε μιὰ ἐκδρομὴ στὰ πικνὰ

δάση πού σκέπαζαν, σχεδόν ὡς τὰ μισὰ τοῦ ὕψους του, τὸ κεντρικὸ βουνὸ τοῦ νησιοῦ.

Τὸν εὐχαρίστησα, ἀλλὰ δὲν δέχτηκα τὴν πρότασή του, γιατί, τὶς λίγες ὥρες τῆς ἐκεῖ διαμονῆς μου, θὰ τὶς χρησιμοποιοῦσα γιὰ μελέτες ὀρυκτολογικῆς· ἔπειτα ὁ «Ἄλμπρανος» θὰ ἔφευγε ἀμέσως, ἀφοῦ ἔπαιρνε ὅ,τι τοῦ χρειαζότανε.

— Πάρα πολὺ βιάζεται ὁ πλοίαρχός σας! μοῦ εἶπε τότε ὁ Γκλάς. Καὶ ποῦ πηγαίνει, παρακαλῶ, ἢ γολέτα σας, φεύγοντας ἀπὸ δῶ;

— Στὶς Φάλκλαντ, ὅπου πρόκειται νὰ ἐπισκευασθῆ.

— Καὶ σεῖς, κύριέ μου, εἴσθε ἀπλῶς ἐπιβάτης τοῦ «Ἄλμπρανος», φαντάζομαι;

— Μάλιστα, κύριε Γκλάς. Εἶχα μάλιστα σκοπὸ νὰ μείνω στὶς Τριστὰν ντὰ Κούνα λίγες βδομάδες, ἀλλ' ἀναγκάστηκα ν' ἀλλάξω σχέδιο.

— Λυποῦμαι πολὺ, φώναξε ὁ διοικητῆς τῶν νησιῶν, λυποῦμαι πάρα πολὺ! Θὰ εἴμαστε εὐτυχεῖς νὰ σᾶς φιλοξενήσουμε.

— Κι ἐγὼ ἐπίσης, κύριε Γκλάς, λυποῦμαι πολὺ πού δὲν μορῶ νὰ ἐπωφεληθῶ μᾶς τόσο καλῆς εὐκαιρίας...

Πράγματι, εἶχα ἀποφασίσει νὰ μὴν ἐγκαταλείψω ἀκόμη τὴ γολέτα. Στὶς Φάλκλαντ, ὅπου θὰ πήγαινε τώρα, θὰ εὔρισκα καλύτερα πλοῖο γιὰ νὰ φύγω κατ' εὐθείαν γιὰ τὴν Ἀμερικὴ· βέβαια δέ, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ δὲν θὰ μοῦ ἀρνιότανε νὰ μείνω στὸν «Ἄλμπρανο» ὡς τὶς Φάλκλαντ.

— Ξέρετε, μοῦ εἶπε τότε ὁ Γκλάς, ὅτι ἀκόμα δὲν εἶδα τὸν πλοίαρχό σας!

— Οὔτε θὰ τὸν δῆτε, ἀπάντησα, γιατί μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ βγῆ ἔξω.

— Μήπως εἶναι ἄρρωστος;

— Καθόλου. Ἀλλά, βλέπετε, τὸν ἀναπληρώνει σὲ ὅλα ὁ ὑποπλοίαρχος...

— ὦ, τί λιγόλογος πού εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος Τζέμ Βέστ!

Κάπου - κάπου θὰ πῆ καὶ καμμιά λέξη... Τὸ εὐτύχημα εἶναι, ὅτι τὰ χρήματα βγαίνουν εὐκολώτερα ἀπὸ τὴν τσέπη του, παρὰ τὰ λόγια ἀπὸ τὸ στόμα του... Αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο, κύριε... Πῶς σᾶς λένε, παρακαλῶ;

— Τζώρλιγκ, ἀπὸ τὸ Κοννέκτικουτ.

— Χαίρω πολὺ. Καὶ νὰ πὺ μαθαίνω τὸ ὄνομά σας, προτοῦ μάθω τὸ ὄνομα τοῦ πλοιάρχου σας.

— Ὀνομάζεται Γκύ... Λὰν Γκύ.

— Ἄγγλος;

— Μάλιστα.

— Ἐπρεπε, νομίζω, νὰ κάνη τὸν κόπο νὰ ἐπισκεφθῆ ἓνα συμπατριώτη του, κύριε Τζώρλιγκ!... Ἄλλὰ γιὰ σταθῆτε... Ἐγὼ γνώρισα μιὰ φορὰ ἓναν πλοίαρχο, πὺ ὠνομαζότανε Γκύ... Γκύ.

— Οὐίλλιαμ Γκύ, μήπως; ρώτησα μὲ ζωηρότητα.

— Ἀκριβῶς, Οὐίλλιαμ Γκύ.

— Ὁ ὁποῖος ἐκυβερνοῦσε τὴν «Ἰάνα»;

— Τὴν «Ἰάνα», ναί.

— Μιὰ ἀγγλικὴ γολέτα, πὺ στάθμευσε στὶς Τριστὰν ντὰ Κούνα ἐδῶ καὶ ἔντεκα χρόνια;

— Μάλιστα, ἐδῶ καὶ ἔντεκα χρόνια! Τὸν θυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὸν Οὐίλλιαμ Γκύ... Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ τὸν βλέπω ἀκόμα... Εἶχε ὕφος τζέντλεμαν... Περήφανος λιγάκι... ἀλλὰ πολὺ καλὸς ἄνθρωπος... Τιμιώτατος... Τοῦ εἶχα δώσει ἓνα φορτίο ἀπὸ δέρματα φώκιας.

— Καὶ ἡ «Ἰάνα»; ρώτησα.

— Ἄ, πολὺ ὠραῖο καράβι... Ἐκατὸν ὀγδόντα τόννων... Ἄπὸ τὸ Λίβερπουλ... Ταξιδεύει ἀκόμα ἡ «Ἰάνα», κύριε Τζώρλιγκ;

— Ὁχι, κύριε Γκλάς.

— Ἐχάθηρε ἄραγε;

— Ναί, δυστυχῶς. Καὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ πληρώματός της ἐχάθηρε μαζί της.

— Καὶ δὲν μοῦ κάνετε τὴ χάρη νὰ μοῦ πῆτε πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ δυστύχημα;

Ἄρχισα τότε νὰ διηγοῦμαι στὸν πρόωην δεκανέα γιὰ τὸ ταξίδι τῆς «Ἰάνας». Μόλις ἄκουσε τὰ ὀνόματα τοῦ Ἄρθουρου Πύμ καὶ τοῦ Ντίρκ Πέτερος, ὁ Γκλάς φώναξε μὲ ζωηρότητα:

— Τοὺς ἐγνώρισα! Τοὺς ἐγνώρισα καὶ τοὺς δυό! Τί παράξενος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Ἄρθουρος Πύμ! Αἰωνίως ἀναζητοῦσε περιπέτειες. Τολμηρὸς Ἀμερικανός, πὺν δὲν θὰ δίσταζε νὰ κάμη καὶ ταξίδι στὸ φεγγάρι! Μήπως τὸ ἔκανε;

— Ὁχι, κύριε Γκλάς. Φαίνεται ὅμως, ὅτι μὲ τὴ γολέτα τοῦ Οὐίλλιαμ Γκνὺ ἐλέρασε τὸν πολικὸ κύκλο, ἐδιάβηκε τὸ παγόφραγμα, καὶ προσχώρησε πρὸς νότον περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο θαλασσοπόρο... Δυστυχῶς ὅμως, ἡ «Ἰάνα» δὲν ἐπέστρεψε.

— Ὡστε, λοιπόν, ὁ Ἄρθουρος Πύμ καὶ ὁ Ντίρκ Πέτερος, ἐκεῖνος ὁ πελώριος Ἰνδοαμερικανός, πὺν εἶχε τόση δύναμη, ὥστε δέκα ἄντρες δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τὸν βάλουν κάτω, ὥστε, λοιπόν, ἐχάθησαν καὶ οἱ δυό;

— Ὁχι, κύριε Γκλάς. Κατώρθωσαν νὰ σωθοῦν, καὶ νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Ἀμερική. Μὲ ποιὸ τρόπο, δὲν ξέρω. Ὁ Ἄρθουρος Πύμ, μετὰ τὴν ἐπιστροφή του ἐπέθανε, δὲν ξέρω πάλιν πῶς. Ὁ δὲ Ντίρκ Πέτερος — πὺν εἶχε ἀποσυρθῆ στὸ Ἰλλινόϊς— ἔφυγε μιὰ μέρα χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ κανένα, καὶ ἀπὸ τότε τὰ ἴχνη του ἐχάθησαν.

— Καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Γκνὺ; ρώτησε ὁ Γκλάς.

Τοῦ διηγήθηκα τότε πῶς βρήκαμε τὸ πτώμα τοῦ Πάτερσον καὶ πρόσθεσα ὅτι, ὅπως φαίνεται, ὁ πλοίαρχος τῆς «Ἰάνας» καὶ πέντε ἀπὸ τοὺς συντρόφους του ζοῦσαν ἀκόμη σ' ἓνα νησὶ τοῦ Νότιου Παγωμένου Ὠκεανοῦ, μόλις ὀκτὼ μοῖρες μακρυνὰ ἀπὸ τὸν Πόλο.

— Ἄ, κύριε Τζώρλιγκ! φώναξε τότε ὁ Γκλάς συγκινημένος. Ἄμποτε νὰ βρεθοῦν καὶ νὰ σωθοῦν μιὰ μέρα ὁ Οὐ-

ὼς ἵππια Γκὺ καὶ οἱ ναῦτες του, πὺ μού ἐφάνησαν τόσο καλοὶ ἄνθρωποι!

— Αὐτὸ βέβαια θὰ προσπαθήσῃ τώρα νὰ κάμῃ ὁ «Ἄλμπρανος», γιατί ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ εἶναι, ξέρετε, ἀδελφὸς τοῦ Οὐίλλιαμ Γκὺ.

— Τί μού λέτε, κύριε Τζώρλιγκ! Τότε, λοιπόν, σὰς λέω καὶ ἐγώ, μοιλονότι δὲν γνωρίζω τὸν πλοίαρχο Λάν Γκὺ, ὅτι οἱ δυὸ ἀδελφοὶ δὲν μοιάζουν καθόλου — τουλάχιστον ὡς πρὸς τὴ συμπεριφορὰ των ἀπέναντι τοῦ διοικητοῦ τῶν Τριστὰν ντὰ Κούνα!

Ἔβλεπα, ὅτι ὁ πρόην δεκανέας ἔφερε βαρέως τὴν πρὸς αὐτὸν ἀδιαφορίαν τοῦ πλοίαρχου Λάν Γκὺ, πὺ δὲν καταδέχτηκε οὔτε μιὰ ἐπίσκεψη νὰ τοῦ κάμῃ.

Φαντασθῆτε, νὰ περιφρονοῦν ἔτσι τὸν ἡγεμόνα τοῦ ἀνεξαρτήτου ἐκείνου νησιοῦ, ἡ ἰσχὺς τοῦ ὁποίου ἐξεστείνεται καὶ ὡς τὰ δυὸ γειτονικὰ νησιά, τὴν Ἄπρόσιτη καὶ τὴ Νιχτεγγάλ! Ἄλλ' ἐδικιότανε καὶ ἐκεῖνος καὶ παρηγοριόταν πούλωντας τὰ ἐμπορεύματά του εἰκοσιπέντε τοῖς ἑκατὸ ἀκριβότερα ἀπ' ὅ,τι ἄξιζαν!

Τὸ βέβαιο εἶναι, ὅτι ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή δὲν ἐφάνηκε διατεθειμένος ν' ἀποβιβάσῃ στὴν ξηρά. Αὐτὸ μού φαινότανε πολὺ παράδοξο, γιατί ὁ πλοίαρχος δὲν ἀγνοοῦσε, ὅτι στὸ νησὶ αὐτὸ ἐζοῦσε ἀκόμη ὁ τελευταῖος Εὐρωπαῖος, πὺ εἶχε σφίξει τὸ χέρι τοῦ ἀδελφοῦ του!

Ἐνῶ ὁ Τζέμ Βέστ καὶ οἱ ἄνθρωποὶ του καταγινότανε βιαστικὰ νὰ ξεφορτώσουν τὸν τοῖγκο καὶ τὸ χαλκὸ, πὺ ἀποτελοῦσε τὸ φορτίο τῆς γολέτας, καὶ ἔπειτα νὰ παραλάβουν τὶς προμήθειες, νὰ γεμίσουν τὰ ντεπόζιτα τοῦ νεροῦ κ.λ.π., ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἔμεινε κλεισμένος στὴν κάμαρά του, ὅπου, ἀπὸ τὴ τζαμόφρακτη πορτίτσα, τὸν ἔβλεπα διαρκῶς σκυμμένο μπροστὰ στὸ τραπέζι του.

Χάρτες καὶ βιβλία ἦσαν ἀνοιχτὰ ἐπάνω σ' αὐτό. Δὲν

ὑπῆρχε ἀμφιβολία, ὅτι οἱ χάρτες ἦσαν τῶν νοτίων πολι-
κῶν χωρῶν, τὰ δὲ βιβλία περιγραφῆς ταξιδιωτῶν, προγενε-
στερῶν τοῦ ταξιδιοῦ τῆς «Ίάνας», στὶς χῶρες ἐκεῖνες.

Ἐπάνω στὸ ἴδιο τραπέζι ὑπῆρχε καὶ ἓνα βιβλίον, ποῦ
διαβάστηκε ἑκατὸ φορές, οἱ περισσότερες σελίδες τοῦ ὁποί-
ου εἶχαν τὶς γωνίες διπλωμένες καὶ τὰ περιθώρια ἦσαν
γεμάτα πυκνὲς σημειώσεις, μὲ μολύβι γραμμένες.

Κι ἐπάνω στὸ ἐξώφυλλο, ἔλαμπε ὁ τίτλος αὐτός, σὰν
νὰ ἦταν τυπωμένος μὲ πύρινα γράμματα: «Περιπέτειες
τοῦ Ἀρθούρου Γόρδωνος Πύμ».

Ἡ μεγάλη ἀπόφαση.

Στὶς 8 Σεπτεμβρίου, τὸ βράδυ, ἀποχαιρέτησα τὴν
Αὐτοῦ Ἐξοχότητα, τὸν Γενικὸν Διοικητὴν τοῦ Ἀρχιπε-
λάγους Τριστὰν ντὰ Κούνα — ὅπως τοῦ ἄρεσε ν' αὐτοτι-
λοφορητῆται ὁ θαυμασίος ἐκεῖνος Γκλάς — καὶ τὴν ἄλλη
μέρα, τὴν αὐγὴ, ὁ «Ἄλμπρανος» ἀπέπλευσε.

Εἶναι περιττὸν νὰ πῶ, ὅτι ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐδέ-
χτηκε νὰ μείνω στὸ πλοῖο του μέχρι τῶν Φάλλκλαντ — τα-
ξίδι δύο χιλιάδων μιλίων καὶ δεκαπέντε περίπου ἡμερῶν.
Ἡ πρότασή μου μάλιστα δὲν τὸν ἐξέπληξε καθόλου· θὰ νό-
μιζε κανεὶς ὅτι τὴν περίμενε.

Ὡραῖος καιρὸς καὶ ἄνεμος οὖριος εὐνόησε τὸ ταξίδι
μας σὲ ὅλη τὴν πρώτη ἐβδομάδα.

Ἄν ἐξακολουθοῦσε ἔτσι, προτοῦ τελειώσῃ ὁ Σεπτέμ-
βριος, θὰ βλέπαμε τὶς ψηλότερες κορυφές τοῦ ἀρχιπελά-
γους Φάλλκλαντ.

Τώρα νομίζω ἀπαραίτητο — ἀφοῦ ὁ πλοίαρχος Λὰν
Γκὺ εἶχε σκοπὸ νὰ εἰσχωρήσῃ στὰ ἐνδότερα τοῦ Ἀνταρ-
κτικοῦ καὶ νὰ φτάσῃ, ἂν μποροῦσε, μέχρι τοῦ Πόλου — ν'
ἀναφέρω ἐδῶ, σύντομα καὶ περιληπτικὰ, ὅλες τὶς προγενέ-
στερες ἀπώπειρες.

Πολλὲς φορές ὡς τώρα μεταχειρίστηκα τὴ λέξη Ἄν-

ταρτακός. Στα γεωγραφικά συγγράμματα, ἔτσι ὀνομάζεται περιληπτικὰ ὅλη ἡ νότια περιοχή, δηλαδή ὅλο ἐκεῖνο τὸ

Φοβερὴ ὑπῆρξε ἡ ἐντύπωση αὐτῆς τῆς ἐμφανίσεως (σελ. 48)

μέρος τῆς γῆινης σφαίρας, πὺν περικλείεται ἀπὸ τὸν ἐξῆ-
κοστὸ νότιο παράλληλο κύκλο.

Στὰ 1772 ὁ Ἄγγλος πλοίαρχος Κούκ μὲ τὸν πλοία-
ρχο Φουρνῶ, ἔφτασαν ὡς τὴν 67ῆ μοῖρα. Τὸν ἄλλο χρό-

νο, τὸ Νοέμβριο, ὁ τολμηρὸς Ἄγγλος ἐπανελάβε τὴν ἀπόπειρα, καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς πάγους, κατώρθωσε νὰ φτάσῃ ὡς τὴν 71η μοῖρα.

Τριάντα χρόνια ἀργότερα, στὰ 1893, ἡ ρωσικὴ ἀποστολὴ ὑπὸ τοὺς πλοίαρχους Κρουζένστερν καὶ Λιζιάνσκι, δὲν μπόρεσε νὰ φτάσῃ πέραν ἀπὸ τὴν 60ῆ μοῖρα, μολονότι τὸ ταξίδι ἔγινε τὸ Μάρτη, ὅταν κανεῖς πάγος δὲν ἀπέκλειε τὴ δίοδο.

Στὰ 1818, ὁ Οὐίλλιαμ Σμίθ, καὶ ἔπειτα ὁ Μπάρνερσφελντ, ἀνεκάλυψαν τὴν Σούθσέτλαντ· ὁ δὲ Πάλμερ καὶ ἄλλοι φαλαινοθῆρες τὴ Γῆ τῆς Τριάδας· ἀλλὰ δὲν προχώρησαν περισσότερο.

Στὰ 1819, δυὸ πλοῖα τοῦ ρωσικοῦ ναυτικοῦ, ὑπὸ τὸν Βελλιγέχάουζεν καὶ τὸν Λαζαρέφ, ἔφτασαν ὡς τὰ νησιὰ Πέτρος Α΄ καὶ Ἀλέξανδρος Α΄.

Στὰ 1882 ὁ Ἄγγλος πλοίαρχος Ἰάκωβος Βέντελ ἔφτασε ὡς τὴν 74° 14', σὲ θάλασσα χωρὶς πάγους —καὶ αὐτὸ τὸν ἔκαμε ν' ἀρνηθῆ τὴν ὑπαρξὴ πολικῆς ἡπείρου. Σημειωτέον, ὅτι τὸ δρόμο τοῦ θαλασσοπόρου αὐτοῦ ἀκολούθησε, ἕξ ἡ χρόνια ἀργότερα, καὶ ἡ «Ἰάνα» τοῦ Ἀρθούρου Πύμι.

Στὰ 1823, ὁ Ἀμερικανὸς Βενιαμὶν Μῶρελλ συνήντησε στὴν 70ῆ μοῖρα, θάλασσα ἐπίσης χωρὶς πάγους, ἐβεβαίωσε δέ, ὅτι ἂν δὲν τοῦ τελείωναν τὰ τρόφιμα, θὰ μπορούσε εὐκόλα νὰ προχωρήσῃ, ἂν ὄχι ὡς τὸν Πόλο (90°), τουλάχιστον ὡς τὸν ὀγδοηκοστὸ πέμπτο παράλληλο. Ἐπανελάβε τὴν ἀπόπειρα στὰ 1829-30 καὶ ἀνακάλυψε τὴ Νότια Γροιλανδία (70° 30').

Στὰ 1831, ὁ Τζὼν Μπίσκοε, ἀναλαβὼν τὴν ἐξερεύνηση τῶν νοτίων χωρῶν, ἔφτασε μόλις ὡς τὴν 65° 51' καὶ ἀνακάλυψε διάφορα νησιά.

Τὴν ἐποχὴ λοιπὸν ἐκεῖνη, ὑπῆρχαν ἀκόμη στὸν Ἀνταρκτικὸ ἀνεξερεύνητα περισσότερα ἀπὸ δέκα ἑκατομμύρια τετραγωνικὰ χιλιόμετρα. Ἀπὸ τοὺς προηγουμένους

ἐξερευνητές —ἐκτός τῶν ναυγῶν τῆς «'Ιάνας»— κανεῖς δὲν εἶχε προχωρήσει πέρα ἀπὸ τὸν 74ο παράλληλο. Καὶ τώρα, ὁ «'Αλμπρανος» ἔπρεπε νὰ ὑπερβῆ καὶ τὸν 83ο, ἂν ἤθελε νὰ σώσῃ τὸν Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ τοὺς ἀνθρώπους του!

Πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ βρήκαμε τὸ πτώμα τοῦ Πάτερσον, ἡ φαντασία μου διατελοῦσε σὲ διαρκῆ ἔξαψη. Ἐνόμιζα ὅτι ἔβλεπα μπροστά μου τὶς μορφές τοῦ Ἀρθούρου Πὺμ καὶ τῶν συντρόφων του, ἐγκαταλειμμένων στὴν ἐρημιὰ τοῦ Ἀνταρκτικοῦ.

Καὶ σιγὰ - σιγὰ ἄρχισε νὰ μὲ κυριεύῃ ἡ ἐπιθυμία νὰ λάβω μέρος στὴν ἐπιχείρηση, ποὺ σχεδίαζε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ. Ἐπὶ τέλους, τίποτα δὲν μὲ ἀνάγκασε νὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως στὴν Ἀμερικὴ. Ἄν ἡ ἀπουσία μου βαιστούσε ἀκόμη ἔξι μῆνες, ἢ καὶ ἓνα χρόνο, λίγο μ' ἔμελλε.

Ἐξ ἄλλου, ἐπίστευα ὅτι ὁ κυβερνήτης τοῦ «'Αλμπρανου» εὐχαρίστως θὰ ἐπεδοκίμαζε τὸ σχέδιό μου. Καὶ γιατί νὰ μὴ θελήσῃ νὰ μὲ παραλάβῃ; Γιατί νὰ μὴ θελήσῃ νὰ μὲ ἀποθιβάσῃ στὸ νησὶ Τσάλαλ, ποὺ εἶχα ἀρνηθῆ τὴν ὑπαρξῆ, νὰ μοῦ δείξῃ ἐκεῖ τὰ συντρίμματα τῆς «'Ιάνας», νὰ μὲ βάλῃ μπροστά στὸν ἀδελφό του Οὐίλλιαμ, μπροστά στὴ χειροκταστή, στὴν ἀναμφισβήτητη ἀλήθεια; Αὐτὸ δὲν θὰ ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἱκανοποίηση γι' αὐτόν, ἂν ἐμάντεψε ὅτι, πρὸς στιγμὴν, τὸν εἶχα νομίσῃ τρελλό;

Ὅπωςδήποτε, δὲν ἤθελα νὰ πάρω ὀριστικὴ ἀπόφαση, προτοῦ νὰ μοῦ δοθῆ εὐκαιρία νὰ συνομιλήσω μὲ τὸν πλοίαρχο. Ἄλλως τε, κανεῖς λόγος δὲν ὑπῆρχε νὰ βιαστώ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 11 Ὀκτωβρίου, μοῦ δόθηκε τέλος ἡ εὐκαιρία νὰ συνομιλήσω μὲ τὸν Λὰν Γκὺ.

Ἐκαθόμουν ἔξω στὸ ὑπόστεγο, σ' ἓνα ἀπάνεμο μέρος, κοντὰ στὸ διάδρομο, ὅταν ὁ πλοίαρχος —ποὺ ὡς τότε ἔμενε κλεισμένος στὸ θαλαμίσκο του —ἐβγήκε, ἔστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν πρύμνη, καὶ ἤρθε κοντά μου.

— Δὲν ἔλαβα τὴν εὐχαρίστηση νὰ συνομιλήσω μαζί σας, κύριε Τζώρλιγκ, ἀφ'οὔτου φύγαμε ἀπὸ τὴς Τριστὰν ντὰ Κούνα, μοῦ εἶπε.

— Λυποῦμαι πολὺ, κύριε πλοίαρχε, ἀλλὰ δὲν φταίω ἐγώ, ἀπάντησα.

— Σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ μὲ συγχωρήσετε! ἐπανέλαβε ὁ Λὰν Γκὺ. Φαντασθῆτε πόσες ἀσχολίες καὶ φροντίδες μὲ βασανίζουν!... Ἔχω νὰ διοργανώσω ὀλόκληρη ἐκστρατεία... νὰ προϋπολογίσω τὰ πάντα... νὰ μὴν ἀφήσω τίποτα στὴν τύχη... Ἀλήθεια, κύριε Τζώρλιγκ, ἐξακολουθεῖτε ἀκόμη νὰ νομίζετε φανταστικὸ τὸ ταξίδι τῆς «Ἰάνας» καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Πόε ἀπλὸ μυθιστόρημα;

— Ὁχι, πλοίαρχε...

— Δὲν ἀμφιβάλλετε πιά ὅτι ὑπῆρξαν ὁ Ἄρθουρος Πύμ καὶ ὁ Ντὶρκ Πέτερς, καὶ ὅτι ζῆ ἀκόμη ὁ ἀδελφός μου Οὐίλιαμ Γκὺ καὶ πέντε ἀπὸ τοὺς συντρόφους του;...

— Τότε θὰ ἦμουν ὁ πιὸ δύσπιστος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, πλοίαρχε! Ὁχι, δὲν ἔχω πιά καμμιά ἀμφιβολία, καὶ ἡ μόνη μου εὐχὴ εἶναι νὰ σᾶς βοηθήσῃ ὁ Θεὸς νὰ σώσετε τοὺς ναυαγούς τῆς «Ἰάνας»!

— Θὰ καταβάλω κάθε προσπάθεια, κύριε Τζώρλιγκ, καί, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, θὰ ἐπιτύχω!

— Ἐλπίζω, πλοίαρχε... ἢ μᾶλλον εἶμαι βέβαιος... Καὶ ἂν θέλετε, μάλιστα, μπορῶ...

— Μήπως συνομιλήσατε γι' αὐτὰ μ' ἕναν κάποιον Γκλάς, Ἄγγλον, πρώην δεκανέα, ὁ ὁποῖος αὐτοτιτλοφορεῖται διοικητὴς τῶν Τριστὰν ντὰ Κούνα; μὲ ρώτησε ὁ πλοίαρχος, χωρὶς νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ τελειώσω τὴν κουβέντα μου.

— Μάλιστα, ἐμίλησα μαζί του, καί, ὅσα μοῦ εἶπε ὁ ἄνθρωπος αὐτός, συνέτειναν στὸ νὰ μεταβάλλουν τὴς ἀμφιβολίες μου σὲ βεβαιότητες.

— Ὡστε, λοιπόν, σᾶς τὰ ἐπεβεβαίωσε;

— Μάλιστα... Θυμᾶται κάλλιστα τὴν «Ἰάνα», ποὺ ἀγ-

κυροβόλησε πρὸ ἔντεκα χρόνων στὸν ὄρμο τῆς Τριστὰν ντὰ Κούνα.

— Θυμᾶται καὶ τὸν ἀδελφό μου;...

— Βέβαια· μοῦ εἶπε ὅτι ἐγνώρισε προσωπικῶς τὸν πλοίαρχο Οὐίλλιαμ Γκύ...

— Καὶ ἔκαμε συναλλαγές μετὰ τὴν «Ίάνα»;

— Ναί· ὅπως καὶ μετὰ τὸν «Ἄλμπρανο».

— Σᾶς εἶπε γιὰ τὸν Ἀρθούρο Πύμ καὶ γιὰ τὸν Ντίρκ Πέτερς;

— Μοῦ εἶπε ὅτι τοὺς ἐγνώρισε πολύ.

— Σᾶς ρώτησε τί ἀπέγιναν;

— Ἐννοεῖται· τοῦ εἶπα ὅτι πέθανε ὁ Ἀρθούρος Πύμ, πού τὸν θεωροῦσε σὰν ἕνα τολμηρότατο καὶ ριψοκίνδυνο ἄνθρωπο... ἰκανὸ γιὰ τὶς πιὸ παράτολμες ἐπιχειρήσεις.

— Τρελλό... δὲν ἔλεγε καλύτερα, τρελλό, καὶ ἐπικίνδυνο μάλιστα; Μήπως αὐτὸς δὲν παρέσυρε τὸ δυστυχησμένο μου ἀδελφὸ στὸ ὀλεθριὸ ἐκεῖνο ταξίδι;

— Αὐτὸ συμπεραίνεται τουλάχιστον ἀπὸ τὴ διήγηση του... Ὁ Γκλὰς ἐγνώρισε ἐπίσης καὶ τὸν ὑποπλοίαρχο τῆς «Ίάνας»... τὸν Πάτερσον.

— Λαμπρὸς ναυτικὸς, κύριε Τζώρλιγκ, θαυμάσιος ἄνθρωπος... Ἀνοιχτόκαρδος καὶ πολὺ θαρραλέος... Μόνον φίλους εἶχε ὁ Πάτερσον· ἦταν δὲ ἀφωσιωμένος μετὰ ὅλη του τὴν καρδιά στὸν ἀδελφό μου...

— Ὅπως καὶ ὁ Τζέμ Βέστ σὲ σᾶς, πλοίαρχε.

— Ἄχ, γιατί νὰ μὴ βροῦμε τὸν Πάτερσον ζωντανὸ ἐπάνω σ' ἐκεῖνο τὸν πάγο; εἶπε ἀναστενάζοντας ὁ πλοίαρχος.

— Ἡ παρουσία του θὰ σᾶς ἦταν χρησιμωτάτη, γιὰ τὴν ἐπιχείρηση πού σχεδιάζετε, παρετήρησα.

— Βέβαια, κύριε Τζώρλιγκ, ἀπάντησε ὁ Λὰν Γκύ... Ὁ Γκλὰς ξέρει πού βρῖσκονται τώρα οἱ ναυαγοὶ τῆς «Ίάνας»;

— Τοῦ τὸ εἶπα, κύριε πλοίαρχε, καθὼς καὶ ὅλα, ὅσα εἴσθε ἀποφασισμένοι νὰ κάμετε γιὰ νὰ τοὺς σώσετε.

Τὸ ἐθεώρησα περιττὸ νὰ προσθέσω ὅτι ὁ Γκλὰς ἦ-

ταν δυσσαρεστημένος, γιατί δὲν τὸν ἐπισκέφθηκε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, καὶ ὅτι, ματαιόδοξος καθὼς ἦταν ὁ πρώην δεκανέας, τὴν περίμενε τὴν ἐπίσκεψη αὐτή, γιατί εἶχε τὴν ἰδέα, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ κόμη τὴν ἀρχὴ αὐτός, ὁ διοικητὴς τῶν Τριστὰν ντὰ Κούνα! Ἄλλως τε, τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἄλλαξε θέμα ὁμιλίας.

— Νομίζετε, κύριε Τζώρλιγκ, ὅτι εἶναι ἀκριβῆ ὅλα ὅσα ἀναφέρει τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Ἄρθουρου Πύμ, πού ἐδημοσίευσε ὁ Ἔντγκαρ Πόε;

— Ἐχω πολλὰς ἀμφιβολίας, πλοίαρχε, τουλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀκρίβεια μερικῶν παραδόξων φαινομένων... πού, ὅπως λέει, παρατήρησε στὰ πελάγη, πού εἶναι πέρα ἀπὸ τὴ νῆσο Τσάλαλ. Ἄλλὰ καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸν πλοίαρχο Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, βλέπετε ὅτι ὁ Ἄρθουρος Πύμ πλανᾶται, λέγοντας μὲ βεβαιότητα ὅτι ἐσκοτώθηκαν, ὅταν κατέρρευσαν οἱ βράχοι τοῦ Κλόκ-Κλόκ...

— Ἄ, ὄχι, δὲν τὸ λέει μὲ βεβαιότητα, κύριε Τζώρλιγκ! ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ. Ἀπλῶς λέει μόνον ὅτι, μόλις ὁ Ντὶρκ Πέτερος καὶ αὐτὸς κατώρθωσαν νὰ φτάσουν σ' ἓνα μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο φαινότανε ὅλη ἡ γύρω περιοχὴ, τὸ μυστήριον τοῦ τεχνητοῦ ἐκείνου σεισμοῦ τοὺς ἀποκαλύφθηκε. Ἄφου εἶδαν, ὅτι ὅλη ἡ πλευρὰ τοῦ βράχου εἶχε καταρρεύσει ἐπάνω στὸ δρόμο, δὲν μποροῦσαν πιά ν' ἀμφιβάλλουν γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τῶν εἰκοσιεννέα συντρόφων του. Ἀπὸ αὐτὸ ὁ Πύμ συμπεράανε ὅτι ὁ Ντὶρκ Πέτερος καὶ αὐτὸς ἦσαν οἱ μόνοι λευκοί, πού ἀπέμειναν στὸ νησί τῶν μαύρων. Αὐτὸ μόνον λέει... Τίποτε ἄλλο! Συμπέρασμα ἀρκετὰ βέσιμο, ἀλλὰ πάντοτε ἀπλὸ συμπέρασμα καὶ ὄχι βεβαιότητα.

— Ἐχετε δίκιο, πλοίαρχε.

— Τώρα, ὅμως, χάρη στὸ σημειωματάριον τοῦ Πάτερσον, ἐμεῖς εἴμαστε βέβαιοι, ὅτι ὁ ἀδελφός μου καὶ πέντε σύντροφοί του διέφυγαν τὸ φρικώδη ἐκεῖνο θάνατον.

— Ἀσφαλῶς, πλοίαρχε. Ἄλλὰ ὅσο γιὰ τὴν τύχη τῶν διασωθέντων, ἂν συνελήφθησαν καὶ πάλι ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Τσάλαλ, ἢ ἂν κατώρθωσαν νὰ μείνουν ἐλεύθεροι, οἱ σημειώσεις τοῦ Πάτερσον δὲν μᾶς λένε τίποτα, οὔτε γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο αὐτὸς τοὺς ἀποχωρίστηκε καὶ παρῆσαν μακριὰ τους.

— Αὐτά... θὰ τὰ μάθουμε, κύριε Τζώρλιγκ. Ναί, θὰ τὰ μάθουμε... Τὸ οὐσιῶδες εἶναι αὐτό, ὅτι εἴμαστε βέβαιοι τώρα, πὼς ὁ ἀδελφός μου καὶ πέντε ἀπὸ τοὺς ναῦτες τῆς τῆς «Ἰάνας» ζοῦσαν, ἐδῶ καὶ τέσσερεις σχεδὸν μῆνες, σὲ κάποιο μέρος τῆς νήσου Τσάλαλ. Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι ζοῦνε ἀκόμη!

— Πλοίαρχε, εἶπα τότε, θέλετε νὰ σᾶς συντροφέψω κι ἐγὼ στὸ ταξίδι, πὺν πρόκειται νὰ ἐπιχειρήσῃ ὁ «Ἄλμπρανος» ὡς τὶς ἔσχατιές τοῦ Ἄνταρκτικοῦ;

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ μὲ κοίταξε μ' ἓνα βλέμμα διαπεραστικὸ καὶ ὀξύ. Δὲν φάνηκε νὰ παραξενεύτηκε μὲ τὴν πρόταση πὺν τοῦ ἔκανα, καὶ πὺν ἴσως νὰ τὴν περίμενε... καὶ δὲν ἐπρόφερε παρὰ μόνο τὴ λέξη αὐτή:

— Εὐχαρίστως.

Οἱ προετοιμασίες.

Σχηματίστε ἓνα τετράπλευρο ὀρθογώνιο, μήκους ἐξηνταπέντε λευγῶν ἀπὸ ἀνατολὰς πρὸς δυσμὰς, καὶ πλάτους σαράντα ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον, κλειῖστε μέσα σ' αὐτὸ δυὸ μεγάλα νησιά καὶ καμμιά ἑκατοστὴ νησάκια, μεταξὺ 60° 10' - 64° 37' δυτικοῦ μήκους, καὶ 51° - 52° 45' νοτίου πλάτους — καὶ θὰ ἔχετε τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Μαλουϊνῶν νήσων, πὺν γεωγραφικὰ λέγεται Φάλλκλαντ καὶ βρίσκεται τετρακόσια μίλια μακριὰ ἀπὸ τὸ Μαγγελάνειο Πορθμῶ.

Στὰ 1592 τὸ ἀνακάλυψε ὁ Τζὼν Ντάβις, στὰ 1593 τὸ ἐπισκέφτηκε ὁ πειρατὴς Χάουκινς, καὶ στὰ 1869 τοῦ ἔδωσε ὄνομα ὁ Στρούγκ, ὅλοι Ἄγγλοι. Ὅστερα ἀπὸ ἓνα

περίου αιώνα, οί Φάλακλαντ κατοικήθησαν ἀπὸ Γάλλους, ἔπειτα ἔπασαν στὴν κυριαρχία τῶν Ἑγγλων. Ὡστε, στὶς 16 Ὀκτωβρίου, πού ὁ «Ἄλμπρανος» ἀγκυροβολοῦσε στὸ Πόρτ - Ἐγμοντ, τὴν πρωτεύουσα, τὸ Ἀρχιεπίσκοπος ἦταν κτήση ἀγγλική.

Τὰ δυὸ μεγάλα νησιά, ἀνάλογα μὲ τὴ θέση τους, ὀνομάζονται τὸ ἓνα Ἀνατολικὴ Φάλακλαντ καὶ τὸ ἄλλο Δυτικὴ Φάλακλαντ. Στὰ βόρεια τοῦ δευτέρου νησιοῦ ἀνοίγεται τὸ Πόρτ - Ἐγμοντ.

Ὅταν ὁ «Ἄλμπρανος» ἀγκυροβόλησε στὸ λιμάνι, ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἔδωσε δωδεκάωρη ἄδεια σὲ ὅλο τὸ πλήρωμα. Ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἄρχισε ἡ ἐργασία μὲ λεπτομερέστατη ἐπιθεώρηση τοῦ σκάφους καὶ τῆς ἐξαρτήσεως — ἐργασία ἀπαραίτητη προκειμένου γιὰ ταξίδι μεγάλο στὶς πολικῆς θάλασσες.

Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ βγήκε τὴν ἡμέρα ἐκείνη, γιὰ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸ διοικητὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου — διοικητὴ διορισμένο ἀπὸ τὴ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας — γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐπαρκοῦς τροφοδοτήσεως τοῦ «Ἄλμπρανου».

Ὁ πλοίαρχός μας δὲν ἐννοοῦσε νὰ λυπηθῇ λεπτά, γιὰτὶ μιὰ τέτοια οἰκονομία μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀποτυχία τῆς δύσκολης ἐκείνης ἐπιχειρήσεως. Ἄλλως τε, καὶ ἐγὼ ἤμουν πρόθυμος νὰ τὸν βοηθήσω χρηματικῶς — καὶ τοῦ τὸ εἶπα. Εἶχα ἐνθουσιασθῇ τόσο, ὥστε ἤθελα ν' ἀναλάβω καὶ μέρος τῶν δαπανῶν, τὶς ὁποῖες ἀπαιτοῦσε τὸ μεγάλο ἐκεῖνο τόλμημα.

Ὅπως ἓνας ἀπὸ τοὺς ἥρωες τοῦ Ἐντγκαρ Πόε, ἐνόμιζα καὶ ἐγὼ ὅτι «ἓνα ταξίδι στὶς πολικῆς θάλασσες χρειάζεται γιὰ κάθε ἄνθρωπο, γιὰ τὸν ὁποῖον ἡ τελεία ἀπομόνωση, ὁ ἀπόλυτος ἀποκλεισμός, ἡ δυσκολία τῆς εἰσόδου καὶ τῆς ἐξόδου, θ' ἀποτελοῦσαν τὸ μεγαλύτερο θέλημα».

Νά πού εἶχα καταντήσει, διαβάζοντας τὰ φανταστικὰ ἔργα τοῦ Πόε!... Ἐξ ἄλλου ὅμως, ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ βοήθεια σὲ δυστυχεῖς ἐγκαταλειμμένους καὶ ἤθελα, κινού-

μενος από αίσθημα φιλανθρωπίας, να συντελέσω κι εγώ στη σωτηρία τους.

Ἐπροχωρήσαμε κατ' εὐθείαν πρὸς νότον . (σελ. 66)

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, πὺ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ βγήκε, ὁ ὑποπλοίαρχος Τζέμ Βέστ ἔμεινε, κατὰ τὴ συνήθειά του, στὸ πλοῖο, καί, ἐνῶ οἱ ἄντρες τοῦ πληρώματος ἀνα-

παιώντουσαν, εκείνος εργάστηκε επιθεωρώντας τὸ κύτος ὡς τὴ νύχτα.

Κι ἐγὼ ἐπίσης τὴν πρώτη μέρα δὲν βγήκα ἀπὸ τὸ πλοῖο. Στὶς Φάλκλαντ ἐπρόκειτο νὰ μείνουμε ἀρκετὲς μέρες, ἐπομένως εἶχα καιρὸ ὅσο ἤθελα, γιὰ νὰ ἐξερευνήσω τὰ περὶχωρα τοῦ Πόρτ - Ἔγμοντ, καὶ νὰ μελετήσω τὸ νησιὸ ὀρυκτολογικῶς καὶ γεωλογικῶς.

Τῆς εὐκαιρίας, λοιπόν, αὐτῆς ἔσπευσε νὰ ἐπωφεληθῆ ὁ φλύαρος Οὐρλιγκερλί, γιὰ νὰ πιάσῃ μαζί μου κουθέντα.

— Τὰ θερμοτάτα συγχαρητήριά μου, κύριε Τζώρλιγκ! ἄρχισε.

— Καὶ γιατί πράγμα, ναύκληρε;

— Γι' αὐτὸ ποὺ ἔμαθα, ὅτι δηλαδή ἔχετε σκοπὸ νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου!

— Ὅχι δὰ καὶ τόσο μακριά! Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν πρόκειται νὰ προχωρήσουμε περισσότερο ἀπὸ τὸν ὀγδοηκοστὸ τέταρτο παράλληλο...

— Κι αὐτό, λοιπόν, δὲν σᾶς φοβίζει;

— Καθόλου!

— Οὔτε ἐμένα, κύριε Τζώρλιγκ!... Εἶδατε, λοιπόν, τί καλὸς ποὺ εἶναι ὁ πλοίαρχός μας, καὶ ἄς μὴν μιλήσῃ καὶ πολὺ;... Φτάνει νὰ ξέρῃ κανεὶς νὰ τὸν μεταχειρίζεται!... Πρῶτα δὲν ἤθελε νὰ σᾶς πάρῃ οὔτε στὶς Τριστὰν ντὰ Κούνα, καὶ νὰ τώρα σᾶς παίρνει ὡς τὸ Νότιο Πόλο!

— Σᾶς εἶπα ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ τὸν Πόλο, ναύκληρε! Πρόκειται νὰ φτάσουμε μόνο ὡς τὴ νῆσο Τσάλαλ, ἐκεῖ εἶναι ἡ δουλειά μας!

— Naί, ἔχετε δίκιο, ἐκεῖ εἶναι ἡ δουλειά μας! ἐπανέλαβε ὁ Οὐρλιγκερλί· ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀπαντήσατε σ' ἐκεῖνο ποὺ σᾶς ρώτησα. Εἶδατε τί καλὸς ποὺ εἶναι ὁ πλοίαρχός μας; Εἶδατε τώρα πόσο σᾶς καλομεταχειρίζεται;

— Γι' αὐτὸ τὸν εὐγνωμονῶ πολὺ, ναύκληρε, καθὼς καὶ σᾶς, ἔσπευσα νὰ προσθέσω, γιὰτὶ στὴν ἐπιρροή σας βέβαια ὀφείλω τὸ ταξίδι ποὺ ἔκανα...

— Καὶ τὸ ἄλλο ποῦ θὰ κόμειτε..

— Δὲν ἀμφιβάλλω, ναύκληρε!

Καθόλου δύσκολο νὰ κατάρταβε ὁ Οὐρλιγκερλι τὴν εἰρωνεία τῆς ἀπαντήσεώς μου. Ὅπωςδὴποτε, δὲν ἔδειξε τίποτα, καὶ φαινόταν ἀποφασισμένος νὰ ἐξακολουθήσῃ ὡς τὸ τέλος, παίζοντας ἀπέναντί μου ρόλο προστάτου.

Τὸν ἄφησα, λοιπόν, μὲ τὴν ἰδέα του, καὶ ἐξακολούθησα τὴν κουβέντα, γιὰτὶ ὁ ναύκληρος ἐγνώριζε κατὰ βάθος τὶς Φάλκλαντ, καθὼς καὶ ὅλα τὰ νησιά τοῦ νοτίου Ἀτλαντικοῦ, ποῦ τόσες φορὲς τὰ εἶχε ἐπισκεφθῆ. Ἔτσι, λοιπόν, χάρις στὶς πληροφορίες του, βρέθηκε ἀρκετὰ προπαρασκευασμένος τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἡ βάρκα τοῦ « Ἀλμπρανού » μὲ ἀποβίβασε στὴν ἀκτὴ.

Ἄν ἐπὶ δυὸ μῆνες ταξίδεψα μὲ κλειστὰ μάτια χωρὶς νὰ ξέρω ποῦ πηγαίω, καὶ τὰ ἀνοιγὰ ἔξαφνα ἐκεῖ, δὲν θὰ ἤξερα ἂν βρισκόμουν στὶς Φάλκλαντ ἢ στὴ Νορβηγία.

Πράγματι, ἡ θέα τῶν ἀκτῶν ἐκεῖνων, ποῦ κόβονται ἀπὸ ὄρηους βαρθεῖς, τῶν ἀπόκρημνων βουνῶν μὲ τὶς κάθετες πλευρὲς των, τῶν γκριζῶν βράχων ποῦ κατεβαίνουν ὡς τὴν παραλία, καὶ Νορβηγὸ ἀκόμη θὰ μπορούσαν νὰ ξεγελάσουν!

Ἀκόμη καὶ τὸ κλίμα εἶναι τὸ ἴδιον οἱ βροχὲς ἀφθονες, ἡ ομίχλη πυκνὴ τὴν ἀνοιξη καὶ τὸ φθινόπωρο, οἱ ἄνεμοι ὀρητικοί, τόσο, ὥστε ξεριζώνουν καὶ τὰ λαχανικά...

Ἄλλὰ θὰ ἔφταναν λίγοι περίπατοι γιὰ νὰ μὲ πείσουν, ὅτι μ' ἐχώριζε ἀκόμη ὁ Ἰσημερινὸς ἀπὸ τὶς βόρειες χῶρες τῆς Εὐρώπης!

Στὰ περίχωρα τοῦ Πόρτ-Ἐγγμοντ, ποῦ τὰ ἐξερεύνησα τὶς πρῶτες μέρες, οὔτε ἴχνος δὲν συνήντησα ἀπὸ τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα ἐλάτια, ποῦ σκεπάζουν τὰ νορβηγικὰ βουνά, ἀλλὰ μόνον μερικὰ καχεκτικὰ δενδρόλια, μικροὺς θάμνους, βρούα καὶ λειχήνες. Ποῦ τὰ πυκνὰ δάση τῆς Νορβηγίας;

Στοὺς ὄρηους τοῦ ἀρχιπελάγους — ὅπου οἱ φάλαινες ἦταν σπάνιες — ἀφθονοῦσαν ἄλλα εἶδη θαλασσίων γιγαν-

τιαίων μαστοφόρων, φῶκες, θαλάσσιοι ἐλέφαντες, θαλάσσιοι λύκοι καὶ λέοντες, ὅλα τεράστια. Εἶναι δύσκολο νὰ φανταστῇ κανεὶς πόσο δυνατὰ φωνάζουν τὰ ἀμφίβια σὺ τὰ — προπάντων, τὰ θηλυκὰ καὶ τὰ νεογνά. Νομίζει κανεὶς ὅτι ὀλόκληρες ἀγέλες βωδιῶν μουγκανίζουν στὶς ἀκτὲς ἐκεῖνες. Μὲ τὰ θορυβώδη αὐτὰ μαστοφόρα, συναγωνίζονται, ἀπὸ τὰ διάφορα ἀπειράριθμα πουλιὰ τοῦ ἀρχιπελάγους, οἱ λιπαρόχηνες, ἀφθονώτατες καὶ ἐδῶ.

Μιά μέρα, ἐνῶ τὰ ἤχηρὰ γκαρίσματα διεσταυρώνοντο ἀπὸ παντοῦ κι ἐγέμιζαν τὸν ἀέρα, ρώτησα ἓνα γέρο ναυτικὸ τοῦ Πόρτ-Έγμοντ:

— Μήπως ὑπάρχουν γαϊδούρια στὰ περὶχωρα;

— Ὅχι, κύριε, μοῦ ἀποκριθῆκε· αὐτὰ ποὺ ἀκοῦτε δὲν εἶναι γαϊδούρια... εἶναι λιπαρόχηνες!

— Μπά!

Κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ πληθυσμὸς τοῦ Ἀρχιπελάγους δὲν περνοῦσε τὶς τριακισίες ψυχές. Οἱ περισσότεροι ἦταν Ἄγγλοι· ἀλλ' ὑπῆρχαν καὶ μερικοὶ Ἰνδοί, Πορτογάλοι, Ἴσπανοί, Γκῶσσοι ἀπὸ τὶς ἀργεντινὲς πάμπες καὶ Φουεγιανοὶ ἀπὸ τὴ Γῆ τοῦ Πυρός. Πολυάριθμα ὅμως ἦσαν τὰ ζῶα, ποὺ διετρέφοντο στὰ νησιά ἐκεῖνα — πρόβατα, βώδια, γουρούνια, κουνέλια καὶ ἄλλα. Γι' αὐτὸ οἱ Φάλκλαντ χαρακτηρίζονται σὰν ἓνα μεγάλο κτηνοτροφεῖο, καὶ συχνάζονται ἀπὸ τὰ πλοῖα, ποὺ μποροῦν ἐκεῖ νὰ προμηθεύονται ἀφθονώτατα τρόφιμα, γιὰ τὰ μακρονά τους ταξίδια.

Τρεῖς μέρες, στὶς 17, 18 καὶ 19 Ὀκτωβρίου, βάσταξε ἡ ἐπιθεώρηση καὶ ἡ ἐπισκευὴ τοῦ σκάφους, κάτω ἀπ' τὴν ἐπίβλεψη τοῦ Τζέμ Βέστ καὶ τὶς ὁδηγίες τοῦ Χάρντυ. Ὁ «Ἀλμπρανος» ἐρρίχτηκε στὰ πλάγια, πρῶτα δεξιά καὶ ἔπειτα ἀριστερά, καὶ ἐφράχτηκε μὲ ἐπιμέλεια καὶ ἡ παραμικρότερη χαραμάδα τοῦ σκάφους. Ἀντικαταστάθηκαν παντοῦ ὅσα ἀπὸ τὰ ξυλόματα εἶχαν κάπως φθαρῆ, καὶ σιερεώθηκε ὁ μηχανισμὸς τοῦ πηδαλίου. Καί, ὕστερα

ἀπὸ τὸ σκάφος, ἤρθε ἡ σειρὰ τῆς ἐξαρτήσεως — τῶν καταρτιῶν, τῶν πανιῶν, τῶν σχοιניῶν — ποὺ ἐπίσης ἐπιθεωρήθησαν καὶ ἐπισκευάστηκαν μὲ ὁδηγίαι τοῦ Μαρτὲν Χόλτ.

— Βλέπετε, κύριε Τζώρλιγκ, μοῦ εἶπε τὴν ἡμέρα ἐκείνη — 21 Ὀκτωβρίου — ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ· βλέπετε, ὅτι τίποτα δὲν θὰ παραμελήσουμε ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῆ ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐπιχειρήσεώς μας. Γιὰ ὅλα, καὶ γιὰ τὰ παραμικρότερα θὰ προνοήσουμε. Καὶ ἂν ὁ «Ἄλμπρανος» εἶναι πεπρωμένον νὰ ὑποστῆ καμμιά καταστροφή, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ θνητὸς τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῃ ἐναντίον τῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ!

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, πλοίαρχε, ὅτι ἔχω πολλὰς ἐλπίδες, ἀπάντησα. Ἡ γολέτα σας καὶ οἱ ἄνδρες σας εἶναι ἄξια κάθε ἐμπιστοσύνης! Δύσκολα θὰ εὗρισκε κανεὶς σκάφος τόσο στερεὸ καὶ ἀνθρώπους τόσο ἰκανοὺς καὶ ἀφωσιωμένους. Μόνον, ἂν τὸ ταξίδι βαιστάξῃ πολὺ, ἴσως τὰ τρόφιμα... μπορεῖ νὰ μᾶς λείψουν...

— Θὰ πάρομε γιὰ δυὸ χρόνια, κύριε Τζώρλιγκ. Τὸ Πόρτ-Ἐγμοντ μπορεῖ νὰ μᾶς προμηθεύσῃ, ὅ,τι χρειαζόμεσθε.

— Καὶ μιὰ ἄλλη ἐρώτηση, ἂν ἐπιτρέπετε...

— Εὐχαρίστως.

— Δὲν θὰ σᾶς χρειαστῆ τώρα μεγαλύτερο πλήρωμα; Οἱ ἄντρες τοῦ «Ἄλμπρανος» εἶναι βέβαια ἀρκετοὶ γιὰ τοὺς χειρισμούς· ἀλλὰ ἂν ἔξαφνα παρουσιαστῆ ἀνάγκη προσβολῆς ἢ ἀμύνης;... Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι, κατὰ τὴ διήγηση τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, οἱ ἰθαγενεῖς τῆς νήσου Τσάλαλ εἶναι πάρα πολλοί... Καὶ ἂν ὁ ἀδελφός σας, ἂν οἱ σύντροφοί του εἶναι ἀκόμη αἰχμάλωτοι;

— Ἐλπίζω, κύριε Τζώρλιγκ, ὅτι τὰ κανόνια μας θὰ ὑπερασπιστοῦν τὸν «Ἄλμπρανο» καλύτερα ἀπ' ὅ,τι ὑπερασπίστηκαν τὴν «Ἰάνα» τὰ δικά της... Ἔπειτα ξέρω ὅτι τὸ σημερινὸ πλήρωμα δὲν εἶναι ἀρκετὸ γιὰ τὴν ἐπιχείρησή μας, καὶ ἔχω σκοπὸ νὰ πάρω ἀκόμη πολλοὺς ναῦτες.

— Είναι δύσκολο ἄραγε;

— Ναί και ὄχι. Ἐλπίζω ὅμως νὰ μὴ βρῶ μεγάλες δυσκολίες, γιατί ὁ διοικητὴς μου ὑποσχέθηκε νὰ μὲ βοηθήσει.

— Νομίζω, ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῆ ἀνθρώπους, δίνοντας μεγάλο μισθό.

— Μισθὸ διπλάσιο ἀπὸ τὸν κανονικό, κύριε Τζώρλιγκ, πού, ἄλλως τε, θὰ δοθῆ και σὲ ὅλο τὸ πλήρωμα.

— Ξέρετε, πλοίαρχε, ὅτι ἔχω τὴ διάθεση, τὴν ἐπιθυμία μάλιστα, νὰ συμμεριστῶ τὰ ἔξοδα τῆς ἐπιχείρησης... Σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ θεωρῆτε ὡς συνέταιρο...

— Σὰς εὐγνωμονῶ πολύ, κύριε Τζώρλιγκ... ἀργότερα θὰ τὰ κανονίσουμε αὐτά... Τὸ οὐσιῶδες εἶναι τώρα νὰ συμπληρωθῆ ὁ ἔξοπλισμὸς τοῦ «Ἀλμπρανοῦ» σύντομα. Ἔστερα ἀπὸ ὄχτῶ μέρες πρέπει νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ ἀποπλεύσουμε.

Ἡ εἶδηση ὅτι ὁ «Ἀλμπρανος» ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ γιὰ τὶς ἀνταρκτικὲς θάλασσες, ἔκαμε κάποια αἴσθηση στὸ Πόρτ-Ἐγμοντ και τὰ ἄλλα λιμάνια τοῦ Φάλκλαντ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, ἔμεναν ἐκεῖ πολλοὶ ναυτικοὶ διαθέσιμοι, περιμένοντας νὰ ῥθθοῦν οἱ φαλαινοθηρίδες, γιὰ νὰ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες των.

Ἄν ἐπρόκειτο γιὰ κοινὸ ταξίδι ψαρέματος, στὶς μεταξὺ τῶν νήσων Σάντουίτς και Νέας Γεωργίας θάλασσες, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ δὲν θὰ εἶχε παρὰ νὰ διαλέξῃ.

Ἄλλὰ, προκειμένου γιὰ ταξίδι πέρα ἀπὸ τὸν πολικὸ κύκλο και τὸ παγόφραγμα, γιὰ νὰ διασωθοῦν ναυαγοί, οἱ περισσότεροὶ ἐδίσταζαν. Ἐπρεπε νὰ εἶναι κανεὶς παλιὸς ναύτης τοῦ «Ἀλμπρανοῦ», γιὰ νὰ μὴ δειλιάσῃ μπροστὰ στοὺς κινδύνους μιᾶς τέτοιας ἐπιχειρήσεως και ν' ἀποφασίσῃ ν' ἀκολουθήσῃ τυφλὰ τοὺς ἀρχηγούς του!

Κι ἐν τούτοις, ἦταν ἀνάγκη νὰ τριπλασιασθῆ τουλάχιστον τὸ πλήρωμα τῆς γολέτας. Συμπεριλαμβανομένου τοῦ πλοίαρχου, τοῦ ὑποπλοίαρχου, τοῦ ναυκλήρου, τοῦ μαγείρου και ἐμοῦ, μόλις εἴμαστε δεκατρεῖς ἄντρες στὸ πλοῖο.

Ἐάν ἐγινόμασθε λοιπὸν τριανταδύο ἢ τριαντατέσσερες, καὶ πάλι δὲν θὰ εἶμασθε πολλοί, ἀφοῦ ἡ «Ἰάνα» εἶχε τριανταοχτὼ ἄντρες.

Ἐκτὸς τούτου, ἢ μᾶλλον γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, χρειάζοτανε μεγάλη προσοχὴ στὴν ἐκλογή τῶν ἀντρῶν. Τὸ νὰ πάρη κανεὶς τρεῖς ἢ τέσσερες νέους σ' ἐ πλοῖο, τὸ πλήρωμα τοῦ ὁποίου εἶναι ἤδη πολυάριθμο, δὲν μπορούσε νὰ ἔχη συνέπειες.

Ἄλλ' οἱ ἄντρες, πού ἐπρόκειτο τώρα νὰ προσλάβῃ ὁ «Ἄλμπρανος», ἀποτελοῦσαν τὴν πλειοψηφία τοῦ πληρώματός του, ἐπομένως ἔπρεπε νὰ εἶναι τέτοιοι, ὥστε νὰ ἐμπνέουν κάθε ἐμπιστοσύνη.

Ὡστόσο, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἔλπιζε ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἐδίνετο ποτὲ ἀφορμὴ νὰ μετανοήσῃ γιὰ τὴν ἐκλογή του, ἀφοῦ οἱ ἀρχῆς τοῦ Ἀρχιπελάγους ἐπρόκειτο νὰ τὸν βοηθήσουν σ' αὐτό.

Πραγματικά, ὁ διοικητὴς ἔδειξε μεγάλο ζήλο γιὰ τὴν ὑπόθεση αὐτή, καί, χάρις στὶς ἐνέργειές του καὶ στὸ διπλάσιο μισθό, πού πρόσφερε ὁ Λὰν Γκὺ, τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἄλμπρανου», ἀπὸ τὴν 27 Ὀκτωβρίου, ἦταν ἤδη συμπληρωμένο.

Ἀπὸ τοὺς νεοσυλλέκτους αὐτούς, ἕξη ἦταν Ἄγγλοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Χήνρε, ὁ ὑποναύκληρος· πέντε ἦταν Ἀμερικανοί, ἀπὸ τὴν Ἠνωμένης Πολιτείας· οἱ ἄλλοι ὀχτὼ μᾶλλον ἀμφιβόλου ἐθνικότητος, μισσολλανδοί, μισσοῖσπανοὶ καὶ μισσοφουεγιανοὶ ἀπὸ τὴν Γῆ τοῦ Πυρός. Ὁ νεώτερος ἦταν δεκαεννέα ἐτῶν καὶ ὁ μεγαλύτερος σαράντα.

Οἱ περισσότεροι δὲν ἦταν ξένοι πρὸς τὸ ναυτικὸ ἐπάγγελμα, γιὰτὶ εἶχαν ὑπηρετήσῃ καὶ ἄλλοτε εἴτε σ' ἐμπορικὰ ἱστιοφόρα, εἴτε σ' ἐφαιλαινοθηρίδες. Ἡ πρόσληψη τῶν μὴ ναυτικῶν εἶχε σκοπὸ μόνον νὰ ἐνισχυθῇ τὸ ἀμυντικὸ προσωπικὸ τῆς γολέτας.

Τώρα οἱ ἄνδρες τοῦ «Ἄλμπρανου», συμπεριλαμβανομένου καὶ ἐμοῦ, εἶμασθε τριανταδύο, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ

δεκαεννέα νεοσύλλεκτοι. Ἄλλὰ νά πῶς σέ λίγο ἐγίναμε τριάντα τρεῖς.

Τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς μας, κάποιος — ναυτικὸς βέβαια, ὅπως φαινότανε ἀπὸ τὴν ἐνδυμασία του, ἀπὸ τοὺς τρόπους καὶ τὴν ὀμιλίαν του — πλησίασε τὸν πλοίαρχο Λὰν Γκύ, ποὺ περπατοῦσε στὸ λιμάνι καὶ τοῦ εἶπε:

— Πλοίαρχε... ἔχω νὰ σᾶς κάνω μιὰ πρόταση.

— Τί πρόταση;

— Δηλαδή θέλω νὰ πῶ... Ἔχετε ἀκόμα καμμιά θέση στὸ καράβι;

— Γιὰ ναύτη;

— Γιὰ ναύτη.

— Ναὶ καὶ ὄχι. Ναί, ἂν ὁ ἄνθρωπος ποὺ μοῦ τὴν ζητάει μοῦ κάνει...

— Μὲ θέλετε ἐμένανε;

— Εἶσαι ναυτικὸς;

— Ἔταξιδεψα εἰκοσιπέντε ὀλόκληρα χρόνια.

— Ποῦ;

— Κατὰ τὸ νότο...

— Κι ἐπῆγες μακρυνά;

— Ναί... δηλαδή θέλω νὰ πῶ... πολὺ μακρυνά.

— Πόσο χρόνων εἶσαι;

— Σαραντατεσσάρων.

— Εἶσαι πολὺν καιρὸ στὸ Πόρτ-Ἐγμοντ;

— Τὰ Χριστούγεννα ποὺ μᾶς ἔρχονται, κλείνουν τρεῖς χρόνια.

— Εἶχες σκοπὸ νὰ μπῆς σὲ κανένα ψαράδικο;

— Ὅχι.

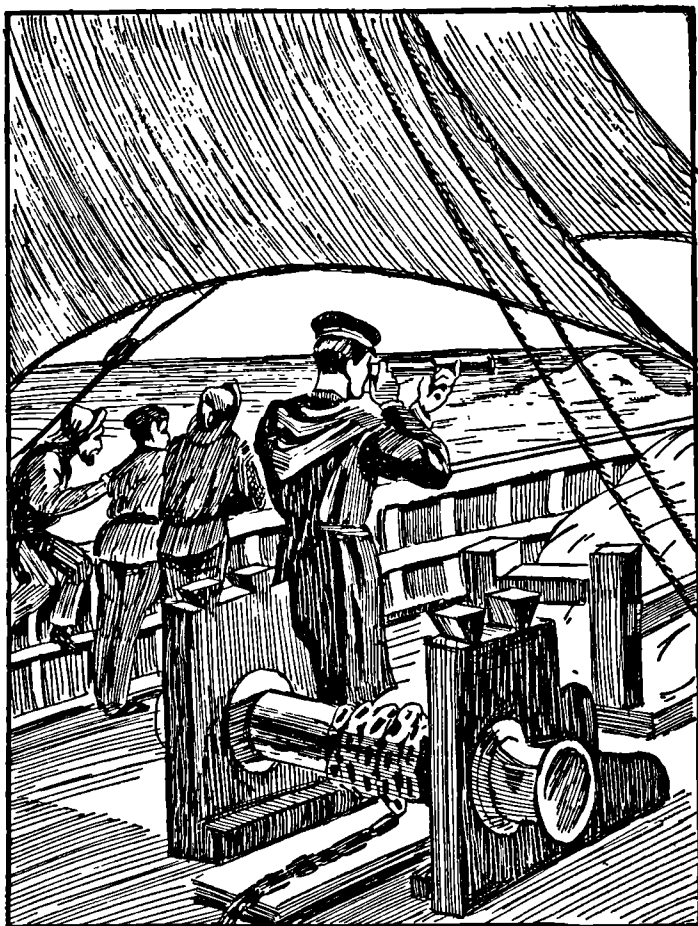
— Τί ἔκανες λοιπὸν ἐδῶ;

— Τίποτα... δηλαδή θέλω νὰ πῶ... δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ ταξιδέψω.

— Καὶ τώρα πῶς ἄλλαξες ἀπόφαση;

— Νά, ἄκουσα γιὰ τὸ μακρυνὸ ταξίδι ποὺ θὰ κάνῃ ἡ γο-

λέτα σας, και μοῦρθε πάλι ἡ ὄρεξη... δηλαδή θέλω νὰ πῶ...
— Καλά. Εἶσαι γνωστὸς στὸ Πόρτ-Έγγοντ;

Ἐξακολούθησε νὰ κοιτάζει μὲ τὸ τηλεσκόπιο (σελ. 74)

— Ὅλοι μὲ ξέρουν... δηλαδή θέλω νὰ πῶ, πὼς δὲν ἔδωσα ποτὲ ἀφορμὴ γιὰ τὸ παραμικρό.

— Θὰ ζητήσω πληροφορίες.

— Νὰ ζητήσετε, πλοίαρχέ μου, καὶ ἂν μοῦ πῆτε ναί, τὰ ροῦχα μου θὰ εἶναι ἀπόψε στὸ καράβι.

— Πῶς σὲ λένε;

— Χοῦντ.

— Καὶ εἶσαι;

— Ἀμερικανός.

Ὁ Χοῦντ αὐτὸς ἦταν μᾶλλον κοντός, ἀλλ' εὐρωστος καὶ ρωμαλέος. Ἐκαμιναν ἐντύπωση τὰ τεράστια χέρια του, τὸ ὄξυ βλέμμα του, τὰ ἰσχυρά του σαγόνια καὶ τὰ πυκνότατα ψαρὰ μαλλιά του. Ἐξοῦσε ἐδῶ καὶ τρία χρόνια στὶς Φάλλκλαντ, κἀνοντας τὸν ψαρὰ.

Ἀκοινώνητος, εἰρηνικός, ὀλιγαρκῆς καὶ ἡρεμος, εἶχε δώσει πολλές φορές δείγματα τῆς φοβερῆς του δυνάμεως, βοηθώντας τοὺς ἐργάτες, ἀλλὰ ποτὲ καμμιὰ ἀφορμὴ παραπόνου.

Γιὰ τὸ παρελθόν του κανεὶς δὲν ἤξερε περισσότερα ἀπὸ τὸν πλοίαρχο Λὰν Γκύ, οὔτε σὲ ποιά οἰκογένεια ἀνήκε. οὔτε ἀπὸ ποῦ κατήγετο ὠρισμένως. Ποτὲ δὲν εἶχε μιλήσει γι' αὐτὰ σὲ κανένα. Ἀλλὰ καὶ ναυτικός ἂν δὲν ὑπῆρξε ποτέ, αὐτὸ λίγο μᾶς ἐνδιέφερε.

Τέλος, οἱ πληροφορίες ποὺ συνέλεξε γι' αὐτὸν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, ἂν δὲν ἦταν ἀπολύτως καλές, δὲν ἦταν ὅμως χειρότερες ἀπὸ ἐκεῖνες, χάρις στὶς ὁποῖες εἶχαν προσληφθῆ οἱ ἄλλοι νεοσύλλεκτοι.

Ἐπομένως, ὁ πλοίαρχος ἐδέχτηκε τὴν πρότασή του καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Χοῦντ ἦρθε στὸ πλοῖο.

Ἡ ἐπισκευὴ καὶ ἡ προετοιμασία τοῦ «Ἀλμπρανοῦ» εἶχε τελειώσει αἰσίως. Τρόφιμα γιὰ δυὸ χρόνια, πολεμοφόδια, τὰ πάντα εἶχαν φορτωθῆ καὶ ἀποθηκευθῆ. Δὲν ἔλειπε πιὰ τίποτα.

Τέλος, τὸ πρωὶ τῆς 27 Ὀκτωβρίου, ἔγιναν μὲ θαυμαστή ταχύτητα οἱ προετοιμασίες τοῦ ἀπόπλου, καὶ μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν τελευταίων ἀποχαιρετισμῶν καὶ τῶν εὐχῶν, ἡ ἄγκυρα σηκώθηκε καὶ ὁ «Ἀλμπρανος» ξεκίνησε.

Τὸ μεγάλο ταξίδι ἄρχιζε.

Καὶ μόνο ὁ Θεὸς ἐγνώριζε, ἂν ἔμελλε νὰ ἐπιτύχουν οἱ ἀγῶνες τῶν τολμηρῶν ἐκείνων ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους τὸ αἶσθημα τῆς φιλανθρωπίας τοὺς ἔσπρωχνε πρὸς τὶς φοβερῶτερες χῶρες τοῦ Ἀνταρκτικοῦ!

Πρὸς τὸ ἄγνωστο!

Νά λοιπὸν πού ταξίδευα πρὸς τὸ Νότιο Πόλο, παρασυρόμενος σὲ περιπέτειες, πού, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ ὑπερέβαιναν, ἀπὸ ἔποψη παραδοξότητας, ὅλες μου τὶς προηγούμενες. Ποιὸς θὰ τὸ περίμενε αὐτὸ ἀπὸ μένα;...

Ἄλλὰ νά πού ἐφερόμουν πρὸς τὸ ἄγνωστο, πρὸς τὸ ἄγνωστο ἐκεῖνο τῶν πολικῶν χωρῶν, πού τόσοι καὶ τόσοι ἐξερευνητὲς ἐπεχείρησαν ὡς τώρα μάταια νὰ διευκρινήσουν τὸ μυστήριον. Καὶ ποιὸς ξέρει, μήπως αὐτὴ τῆ φορὰ ἢ Σφίγγα τῶν ἀνταρκτικῶν χωρῶν δὲν θὰ μιλοῦσε σὲ ἀνθρώπινα αὐτιά!

Κατὰ τὶς πρώτες μέρες τοῦ ταξιδιοῦ, οἱ νεοσύλλεκτοι τοῦ πληρώματος, βοηθούμενοι ἀπὸ τοὺς παλιοὺς — πού πραγματικὰ ἦταν πρώτης τάξεως ἄνθρωποι— ἔμαθαν τὸν ὀργανισμό τῆς ὑπηρεσίας· φαίνεται δὲ ὅτι ἡ ἐκλογή τοῦ πλοίαρχου Λάν Γκὺ ὑπῆρξε καλὴ, γιατί ὅλοι, ἐκεῖνοι, οἱ κάθε ἐθνικότητας ναῦτες, ἔδειχναν τὸν ἴδιο ζῆλο καὶ τὴν ἴδια καλὴ θέληση.

Ἄλλως τε, ὁ ναύκληρος Οὐρλιγκερλι εἶχε φροντίσει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ τοὺς δώσῃ νὰ καταλάβουν ὅτι ὁ ὑποπλοίαρχος τοῦ «Ἀλμπρανου» δὲν ἐχωράτεψε καὶ ὅτι, ἂν κανένας ἤθελε νὰ κάμῃ τοῦ κεφαλιοῦ του, τὸ κεφάλι αὐτὸ θὰ τὰ εὔρισκε πολὺ ἄσχημα...

Ὁ δὲ παράδοξος καὶ αἰνιγματώδης Χούντ, μολονότι πειθήνιος καὶ πειθαρχικώτατος στὴ δουλειά του, ἔμενε πάντοτε χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, μὴ μιλώντας σὲ κανένα καὶ κοιμώμενος σὲ μιὰ γωνιά τοῦ καταστρώματος, γιατί ἐξ ἀρ-

χῆς ἀρνήθηκε νὰ δεχτῆ θέση στὸ θάλαμο τοῦ πληρώματος.

Ὁ καιρὸς ἦταν ἀκόμη ψυχρὸς. Οἱ ἄνδρες, λοιπόν, δὲν εἶχαν ἀκόμη βγάλει τὰ βαρειά τους ρούχα — πουνκάμισο καὶ χιτώνιο μάλλινο, πανταλόνι ἀπὸ χοντρὴ τσόχα καὶ μανδύα ἀδιάβροχο, μὲ κουκούλα ἀπὸ χοντρὸ χρωματιστὸ ὕφασμα, καταλληλότετα γιὰ νὰ τοὺς προφυλάξῃ ἀπὸ τὸ χιόνι, τὴ βροχὴ καὶ τὸν ἄνεμο.

Ὁ σκοπὸς τοῦ πλοιάρχου Λὰν Γκὺ ἦταν νὰ φτάσουμε στὶς νήσους Σάντουϊτς καὶ νὰ ξεκινήσουμε ἀπὸ κεῖ πρὸς νότον. Τότε ὁ «Ἀλμπρανος» θὰ βρισκότανε σὲ γεωγραφικὸ μῆκος στὸ δρόμο τῆς «Ἰάνας» καὶ θὰ ἔφτανε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸν ὀγδοηκοστὸ τέταρτο παράλληλο.

Ἔτσι φτάσαμε στὶς 2 Νοεμβρίου στὴ θέση ἐκείνη, ὅπου μερικοὶ θαλασσοπόροι ἐσημείωσαν τὴ νῆσο Αὐγὴ, ἢ μᾶλλον τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτὸ Ἀρχιπέλαγος, πὺν ἀπετελεῖτο, κατὰ τοὺς θαλασσοπόρους αὐτοὺς, ἀπὸ τρεῖς νησιά, καὶ βρισκότανε στὴν 53 μοῖρα καὶ 15' πλάτους καὶ στὴν 46° καὶ 33' μῆκους δυτικῶν. Ἄλλ' ὅπως ὁ Βέντελ στὰ 1820 καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ στὰ 1827, ἔτσι κι ἐμεῖς σήμερα οὔτε ἴχνος γῆς δὲν εἶδαμε σὲ ὅλη ἐκείνη τὴν ἔκταση τῆς θάλασσας πὺν ἐξερευνήσαμε.

Ὡς τὶς 6 Νοεμβρίου, ὁ καιρὸς κρατοῦσε καλὸς. Τὸ ταξίδι μας γινότανε γρηγορότερα ἀπ' ὅσο γινότανε τῆς «Ἰάνας». Ἐπῆρχε λοιπὸν πιθανότητα, ὅτι θὰ φτάναμε μπροστὰ στὸ παγόφραγμα πρὶν ἀκόμη ἀνοιχτοῦν οἱ πόρτες του — πράγμα πὺν δὲν ἔπρεπε νὰ μᾶς κἀνῃ νὰ βιαζόμαστε.

Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ «Ἀλμπρανος» χτυπήθηκε ἀπὸ πολλὰ ἀνεμόβροχα, πὺν ἀνάγκασαν τὸν Τζέμ Βέστ νὰ μαζέψῃ τὴ γάμπια, τὸν παπαφίγκο, τὸ φλαῖσι καὶ τὸ μεγάλο φλόκο.

Ἔτσι ἡ γολέτα προχώρησε ἐλαφρῇ στὴν κορυφὴ τῶν κυμάτων.

Στὴν ἐκτέλεση τῶν χειρισμῶν αὐτῶν, τὸ νέο πλήρωμα ἔδειξε μεγάλη ικανότητα, καὶ ἐπαινέθηκε θερμότατα ἀπὸ τὸν ναύκληρο. Ἔκαμε ἐντύπωση πρὸ πάντων ἡ δεξιότητα

Τὸ πρόσωπό του ἦταν ὠχρότερο ἀπὸ τὸ πτώμα (σελ 75)

καὶ ἡ δύναμη τοῦ Χούντ, πού, καθὼς μ' ἐβεβαίωσε ὁ Οὐρλιγκερλί, ἔκαμε μόνος αὐτὸς ὅ,τι θὰ ἔκαναν τρεῖς ἄλλοι ἄντρες μαζί.

— Εἶδατε τί φοβερό κεφάλι πού ἔχει, κύριε Τζώρλιγκ, πρόσθεσε ὁ ναύκληρος.

— Συνάντησα πολλές φορές Ἀμερικανούς τέτοιου τύπου στό Φάρ - Ουέστ, ἀποκριθῆκα, καί δὲν θὰ ἐκπλαγῶ ἂν μάθω ὅτι ὁ Χούντ ἔχει ἰνδιάνικο αἷμα στίς φλέβες του.

— Ἄς εἶναι. Ὑπάρχουν ὅμως καί πολλοὶ Ἄγγλοι πού τοῦ μοιάζουν στή δύναμη, εἶπε ὁ ναύκληρος μὲ πατριωτικὴ ὑπερηφάνεια.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, ναύκληρε!... Μιλᾶτε καμμιά φορὰ μὲ τὸν Χούντ;

— Πολὺ λίγο, κύριε Τζώρλιγκ! Καὶ τί νὰ πῆ κανεὶς μ' ἓναν ἄνθρωπο πού μένει διαρκῶς παρόμερα καὶ δὲν βγάζει ἀπὸ τὸ στόμα του οὔτε λέξη; Κροῖμα στό στόμα πού ἔχει! Ποτέ μου δὲν εἶδα τόσο μεγάλο, κύριε Τζώρλιγκ!... Ἄμ' τὰ χέρια του; Εἶδατε τί πελώρια χέρια πού ἔχει; Μὴ γελαστήτε ποτὲ νὰ τοῦ δώσετε νὰ σᾶς σφίξει τὸ χέρι, κύριε Τζώρλιγκ, γιατί ἀλλοίμονό σας!

— Τὸ εὐτύχημα εἶναι ὅτι ὁ Χούντ φαίνεται ἓνας πολὺ ἥσυχος ἄνθρωπος, πού δὲν θέλει ποτὲ νὰ κἀνῃ κατάχρηση τῆς δυνάμεώς του.

— Ποτέ... παρὰ μονάχα ὅταν τραβάῃ τὸ σχοινί. Χριστὲ καὶ Παναγιά, τί εἶναι ἐκεῖνο! Φοβάμαι μὴν ἔρθῃ κάτω καὶ καρούλι καὶ ἀντένα!

Παράδοξος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Χούντ καὶ ἀξιοπρόσεκτος. Τὸν ἔβλεπα συχνὰ ὄρθιο κοντὰ στήν πρύμνη, μὲ τὰ χέρια στίς λαβὲς τοῦ τροχοῦ τοῦ πηδαλίου, καὶ πάντοτε τὸν κοίταζα μὲ περιέργεια. Ἄλλὰ κι ἐκεῖνος μὲ κοιτοῦσε μὲ κάποια ἐπιμονή... Θὰ ἤξερε βέβαια ὅτι ἤμουν ἀπλὸς ἐπιβάτης καὶ θὰ ἔμαθε πῶς ἀπεφάσισα νὰ συμμερισθῶ τοὺς κινδύνους τοῦ ταξιδιοῦ ἐκείνου. Ἄλλὰ τί νὰ σκεπτόταν ἄραγε;

Στίς 10 Νοεμβρίου, ὥρα δύο τὸ ἀπόγευμα, ὁ σκοπιωρὸς ἐφώνηξε:

— Γῆ ἐμπρός δεξιά!

Ἡ γῆ ἐκείνη δὲν ἦταν ἄλλη, παρὰ ἡ νῆσος ᾿Αγιος Πέτρος, ἡ Νοτία Γεωργία, ἡ Νέα Γεωργία, ἡ Νῆσος τοῦ Βασιλέως Γεωργίου — ἀνήκουσα, ἀπὸ τῆ θέσης της, στίς γύρω ἀπὸ τὸν Πόλο χῶρες.

Ἡ γολέτα διευθύνθηκε πρὸς τὸ νησί αὐτό, πού τὰ πανύψηλα καὶ χιονοσκεπῆ βουνά του διακρίνονταν ἀπὸ μιὰ ὑποκίτρινη ομίχλη.

Ὁ πλοίαρχος ἐσκόπευε νὰ σταθῆ εἰκοσιτέσσερες ὄρες στὸ Βασιλικὸ ᾿Ορμο τοῦ νησιοῦ γιὰ ν' ἀνανεώσῃ τὴν προμήθεια τοῦ νεροῦ, γιατί εἴχαμε ἀκόμη ἀνάγκη. Μόνον ἀργότερα, ὅταν θὰ ἐπλέαμε ἀνάμεσα στοὺς πάγους, θὰ εἴχαμε πόσιμο νερὸ διαηγῆς καὶ ὄροσερὸ ὅσο θέλαμε!

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνῶ οἱ ἄντρες εἶχαν πάει γιὰ νερό, ἐγὼ περιπλανήθηκα μόνος στὰ περὶχωρα τοῦ Βασιλικῷ ᾿Ορμου. Ὁ γυαλὸς ἦταν ἐντελῶς ἔρημος, καὶ δὲν συνήνησα παρὰ ἀγέλες ἀπὸ φώκιες καὶ ἄλλα θαλάσσια μαστοφῶρα, καθὼς καὶ πουλιά, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα τὶς αἰώνιες λιπαρόχηνες.

Παραδόξως, ὅμως, εἶδα καὶ σμήνη κορυδαλλῶν, πού τὸ γλυκὺ κελάδισμά τους ἐξύπνησε μέσα μου τὴν ἀνάμνηση ἄλλων χωρῶν, περιμώτερο ἀπὸ τὴ φύση εὐνοουμένων!... Εὐτυχῶς, τὰ πουλιά αὐτὰ δὲν ἔχουν ἀνάγκη κλαδιῶν γιὰ νὰ φτιάσουν τὶς φωλιές τους, γιατί τοῦ κάκου θ' ἀναζητοῦσαν ἓνα δέντρο σὲ ὅλη τὴ Νέα Γεωργία, ὅπου μόνον χλόη, βρύα καὶ λειχῆνες φυτρώνουν!

Στίς 12 Νοεμβρίου, ὁ «Ἄλμπρανος» ἀπέπλευσε καὶ διευθύνθηκε νοτιοανατολικά πρὸς τὶς νήσους Σάντουιτς.

Τώρα, ψυχρὸς ἄνεμος μὲ βροχὴ καὶ χαλάζι ἔπνεε ἀρκετὰ ὀρμητικὸς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦταν πρῶμος δὲν παραπονώμαστε.

Τὸ πρωὶ τῆς 16, ἡ βροχὴ ἔπαυσε, καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ἀπὸ τὶς δέκα τὸ πρωί, ἐφάνηκε μακρὰ τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Νήσων Σάντουιτς.

Κι ἐδῶ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ εἶχε σκοπὸ νὰ σταθμεύσῃ

δυὸ μέρες, γιατί ἤθιλε νὰ ἐξερευνήσῃ ὅλες τὶς χῶρες ποὺ θὰ συναντοῦσε στὸ δρομολόγιό του, μήπως ἀνακαλύψῃ καμμιά νέα ἔνδειξη ἢ πληροφορία γιὰ τοὺς ναυαγούς.

Τὴν ἴδια μέρα μπήκαμε στὸ μικρὸ φυσικὸ λιμάνι τῆς νήσου Μπρίστολ καὶ ἀποβιβάστηκαμε.

Ὁ νικητὴς τῶν κυμάτων!

Στις 30 Νοεμβρίου τέλος, βρεθήκαμε σὲ πλάτος 66° 23' 3''. Ὁ «Ἀλμπρανος» λοιπὸν εἶχε περάσει τὸν Πολικὸ κύκλο. Τὸ πλοῖο μας μπῆκε σὲ μιὰ καινούργια χώρα — χώρα ἔρημη, γεμάτη σιωπὴ καὶ μυστήριο— στὴ χώρα τοῦ Ἀνταρκτικοῦ... Εἶναι μιὰ ἀπέραντη ἔκταση, ἀπὸ δεκαπέντε ἑκατομμύρια τετραγωνικὰ χιλιόμετρα, ποὺ ἀτόμεινε στὴν ἴδια κατάσταση, στὴν ὁποία βρισκότανε καὶ ὅλη ἡ γῆ μας κατὰ τὴν περίοδο τῶν παγετώνων.

Τὸ καλοκαίρι, στὸν Ἀνταρκτικὸ βασιλεύει αἰώνια ἡμέρα, γιατί ὁ ἥλιος διαγράφει μιὰ σπειροειδῆ καμπύλη πάνω στὸν ὀρίζοντα, καὶ δὲν βασιλεύει ποτέ. Ἄλλ' ὅταν βασιλέψῃ, περνᾶνε ὀλόκληροι μῆνες χωρὶς νὰ φανῇ, κι ἔτσι, τὸ χειμῶνα, ἡ νύχτα ἐκεῖ εἶναι διαρκῆς, ὅσο καὶ ἡ μέρα.

Εὐτυχῶς, ὁ «Ἀλμπρανος» θὰ διέσχισε τὴ φοβερὴ ἐκείνη χώρα ἡμέρα, καὶ τὸ φῶς τῆς θὰ μᾶς ἐφώτιζε διαρκῶς ὡς τὴ νῆσο Τσάλαιλ, ὅπου, χωρὶς ἀμφιβολία θὰ βρισκαμε τοὺς ναυαγούς τῆς «Ἰάνας».

Ἄλλος ἄνθρωπος, περισσότερο φαντασιόπληκτος, γιὰ πρώτη φορὰ περνώντας τὸ κατώφλι τοῦ Ἀνταρκτικοῦ καὶ μπαίνοντας στὴ χώρα τῶν θαυμάτων καὶ τῶν μυστηρίων, θὰ βρισκότανε κάτω ἀπὸ σφοδρὴ συγκίνηση, φανταζόμενος διάφορα παράδοξα, θὰ ἀνυπομονοῦσε νὰ μάθῃ τί κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸν νεφελώδη ἐκεῖνο πέπλο, ποὺ μᾶς ἐσκέπαζε τὸν ὀρίζοντα. Ἄλλ' ἐγώ, θετικώτερος πάντοτε, ὅσο καὶ ἂν μὲ τραβοῦσε τὸ ἄγνωστο, εἶχα κατορθώσει νὰ μείνω μέσα στὰ ὄρια τῆς πραγματικότητος καὶ ἡ μόνη μου εὐχὴ

ἦταν νὰ διατηρηθῆ ἐπίσης ὁ ἄνεμος καὶ πέρα ἀπὸ τὸν Πολικὸ κύκλο.

Μιλήσαμε φιλικώτατα γιὰ πολλὰ καὶ διάφορα (σελ 83)

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, ὁ ὑποπλοίαρχος καὶ οἱ παλιοὶ ναῦτες τοῦ « Ἀλμπρανού » εὐχαριστήθηκαν πολὺ πὺν ἔμαθαν ὅτι περάσαμε τὸν ἐξηκωστὸ ἔκτο παράλληλο.

—“Ε, πάει πιά! μοῦ εἶπε ὁ Οὐρλιγκερλί· τὸν ἀφήσαμε πίσω μας τὸν περίφημο αὐτὸν κύκλο!... Ἔνα πράγμα μόνο μοῦ κακοφάνηκε, κύριε Τζώρλιγκ! Ποῦ δὲν ἐκάναμε ὅ,τι κάνουν σ’ ὅλα τὰ πλοῖα, ὅταν περνοῦνε τὸν κύκλο.

— Θέλετε, δηλαδή, νὰ τὸν βρέξουμε, καθὼς λένε;

— Μὰ ξέρω κι ἐγώ... Κάτι ἔπρεπε νὰ γίνη... Ὅχι βέβαια μεγάλα πράγματα, ἀλλὰ τέλος πάντων! Καὶ ὄχι γιὰ μᾶς, ποῦ τὸν περάσαμε τόσες φορές, ἀλλὰ γιὰ σᾶς, ποῦ τὸν περνᾶτε τώρα πρώτη φορά!

Πραγματικά, πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου προχώρησα σὲ τέτοιο πλάτος καὶ ἄξιζε νὰ γίνη κάτι τι.

— Ὅριστε, λοιπόν, εἶπα βάζοντας τὸ χέρι στὴν τσέπη, πᾶρτε δυὸ δολλάρια γιὰ νὰ βρέξετε τὸν Πολικὸ κύκλο καὶ νὰ πιῆτε στὴν ὑγείᾳ μου στὴν πλησιέστερη ταβέρνα.

— Τότε αὐτὸ θὰ γίνη στὴν Μπένεττ ἢ στὴν Τσάλαλ, φτάνει πάντα νὰ ὑπάρχουν ταβέρνες καὶ ἄπειρα αὐτὰ νησιά...

Τὴν νύχτα τῆς 4 πρὸς τὴν 5 Δεκεμβρίου, ὁ ἄνεμος ἐκόπασε ἐντελῶς.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὰ πανιὰ κρεμόντουσαν ἀπὸ τὰ κατάρτια ξεφουσκωμένα. Ἄν καὶ καμμιά πνοὴ δὲν ἔφτανε ὡς ἐμᾶς καὶ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Ὠκεανοῦ ἦταν ἐντελῶς ἀρτυδίωτη, ἐν τούτοις οἱ παρατεταμένες κυμάνσεις τοῦ θαλασσίου σάλου ἐταλάντευαν φοβερὰ τὴ γολέτα.

— Αὐτὴ ἡ φουσκοθαλασσιὰ προμηνύει θύελλα, εἶπε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ. Νά ἀπὸ κεῖ ἔρχεται! πρόσθεσε δείχνοντας μὲ τὸ χέρι πρὸς τὰ δυτικά.

— Πραγματικά, ὁ ὀρίζοντας εἶναι ἀνταριασμένος, ἀποκρίθηκα. Ἴσως ὅμως ὁ ἥλιος, κατὰ τὸ μεσημέρι, θὰ διαλύσῃ τὴν ὁμίχλη.

— Ἄ, δὲν ἔχει ἐδῶ πέρα τόση δύναμη, οὔτε τὸ καλοκαίρι, κύριε Τζώρλιγκ! Γύρισε καὶ φώναξε τὸν ὑποπλοίαρχο.

Ὁ Τζέμ Βέστ μᾶς ἐπλησίασε:

— Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ οὐρανός;

— Δὲν εἶναι ἥσυχος... Πρέπει νὰ εἶμαστε ἔτοιμοι γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, πλοίαρχε. Θὰ κατεβάσω τὰ ψηλὰ πανιά, γιατί μπορεῖ τὸ ἀπόγευμα νὰ ἔχουμε καταιγίδα.

— Προσεξε, Τζέμ, νὰ διατηρήσουμε τὴ διεύθυνση πού ἔχουμε.

— Θὰ κάνουμε ὅ,τι μπορούμε.

— Ὁ σκοπιωρὸς ἐσημείωσε τώρα τοὺς πρώτους πλωτοὺς πάγους; ρώτησα.

— Ναί, ἀποκριθῆκε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, καὶ ἀπὸ μιὰ σύγκρουση τοῦ πλοίου μας μὲ τοὺς ὄγκοπάγους, δὲν θὰ πάθαιναν βέβαια αὐτοί... "Ἄν, λοιπόν, χρειαστῆ νὰ παρκαλίνομε δεξιά ἢ ἀριστερά, θὰ τὸ κάνουμε, ἀλλὰ στὴ μεγαλύτερη ἀνάγκη.

Ὁ σκοπιωρὸς δὲν εἶχε γελαστῆ. Τὸ ἀπόγευμα ἐφάνηκαν οἱ ὄγκοπάγοι, κινούμενοι ἀργὰ ἀπὸ τὸ νότο. Δὲν ἦταν ἀκόμη τόσο μεγάλοι, οὔτε τόσο ψηλοί, καὶ ὁ «Ἄλμπρανος» μπορούσε νὰ τοὺς ἀποφύγη εὐκόλα. "Ἄν ὁ ἄνεμος τοῦ ἐπέτρεψε ὡς τώρα νὰ διατηρήσῃ τὴ διεύθυνσή του, τώρα πιά δὲν ἐπροχωροῦσε σχεδὸν καθόλου, καί, μιὰ πού δὲν εἶχε ταχύτητα, ἐκλυβερνιόταν μὲ κόπο.

Στὶς δύο μετὰ τὸ μεσημέρι, ὁ ἄνεμος ἄρχισε νὰ πνέη ἀπὸ παντοῦ. Ἡ γολέτα ἐκλονιζότανε φοβερά, καὶ ὁ ναύκληρος ἀναγκάστηκε νὰ δέσῃ ἐπάνω στὸ κατὰστρομα ὅσα πράγματα ἐκινδύνευαν νὰ κατρακυλίσουν.

Στὶς τρεῖς, ἡ θύελλα ἐξέσπασε ἀπὸ τὴ δύση μὲ μανία. Ὁ ὑποπλοίαρχος ἔδωσε τὴ μπούμα, τὴ γκλίτσα τοῦ τουρκέτου καὶ τὴν τουρκετίνα τοῦ στάνζου. "Ἐλπίζε ἔτσι ν' ἀνθέξῃ στὴν καταιγίδα καὶ νὰ μὴ ριχτῆ ἀνατολικά, ἔξω ἀπὸ τὸ δρομολόγιό του. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι οἱ πλωτοὶ πάγοι πῆγαιναν νὰ μαζευτοῦν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ δὲν ὑπάρχει πιὸ επικίνδυνον πρᾶγμα γιὰ ἓνα πλοῖο παρὰ νὰ ριχτῆ ἀνάμεσα στὸν κινούμενο ἐκεῖνο λαβύρινθο.

Πόσο θὰ βαστοῦσε ἡ τρικυμία αὐτή, οὔτε ὁ καλύτερος μετεωρολόγος δὲν θὰ μπορούσε νὰ πῆ. Εἰκοσιτέσσερες ὥρες; Δυὸ μέρες; Τρεῖς μέρες; Ἔγνωστον. Κανεῖς ποτὲ δὲν ξέρει, τί τοῦ ἐπιφυλάσσουν οἱ ἀνταρκτικῆς αὐτῆς θάλασσες.

Ἔστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἄρχισαν ἀκατάπαυστα ἀνεμόβροχα μὲ χαλάζι, ἢ μᾶλλον χιονοστρόβιλοι. Αὐτὸ ἔφρασε σημαντικὴ πτώση τῆς θερμοκρασίας. Τὸ θερμόμετρο ἔδειχνε τριανταῆξι βαθμοὺς ἄνω τοῦ μηδενός, ἡ δὲ βαρομετρικὴ στήλη 721 χιλιοστά.

Ἦταν δέκα ἡ ὥρα τὸ βράδυ —καὶ λέω «βράδυ» ἀπὸ συνηθειά, γιατί ὁ ἥλιος ἐξακολουθοῦσε νὰ λάμπη ἐπάνω στὸν ὀρίζοντα.

Στὶς δέκα καὶ τριανταπέντε, ἡ ὀρμὴ τῆς καταιγίδας ἐδιπλασιάστηρε. Δὲν θέλησα νὰ πάω στὸν θαλαμίσκο μου, καὶ κατέφυγα πίσω ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο. Λίγα βήματα μακριά μου, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος συζητοῦσαν. Ἀνάμεσα στὸ φοβερὸ ἐκεῖνο θόρυβο τῶν μαινομένων στοιχείων, ἡ φωνὴ τους μόλις ἀκουγότανε, ἀλλ' οἱ ναυτικοὶ εἶναι συνηθισμένοι νὰ συνεννοοῦνται καὶ μὲ νεύματα.

Ἦταν φανερὸ ὅτι ἡ γολέτα ἔπλεε νοτιοανατολικά, πρὸς τὸ μέρος τῶν πάγων, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἀργοῦσε νὰ τοὺς συναντήσῃ, γιατί οἱ ὄγκοι ἐκεῖνοι ἐκινοῦντο μὲ λιγώτερη ταχύτητα ἀπ' αὐτήν. Διπλὴ κακοτυχία: ἐνῶ ἐβγαίναμε ἀπὸ τὸ δρόμο μας, μᾶς ἀπειλοῦσε σύγχρονα καὶ ὁ κίνδυνος τῆς συγκρούσεως. Καὶ ὁ σάλος τοῦ πλοίου ἦταν τώρα τόσο δυνατός, ὥστε ἀρχίσαμε νὰ φοβόμαστε γιὰ τὰ κατάρτια, πὺ ἡ κορυφὴ τους διέγραφε εὐρύτατα τόξα. Ἐνόμιζες ὅτι ὁ «Ἀλμπρανος» εἶχε κοπῆ στὰ δύο. Ἀπὸ τὴν πρῶρα στὴν πρύμνη, ἦταν ἀδύνατον νὰ ἰδῇ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

Στὸ πέλαγος, ὅταν ἔπεφτε τὸ κοντινὸ μας πελώριο κῆμα, ἀποκάλυπτε μακριὰ μιὰ θάλασσα ταραγμένη, πὺ ἡ χτυποῦσε κατὰ μῆκος τοῦ σωροῦ τῶν ὀγκοπάγων, σὰν σὲ

βράχους. 'Ωστόσο, ἐλπίζαμε ὅτι ἡ τρικυμία θὰ ἔλυωνε τοὺς πλωτοὺς πάγους, πὺ ὁ ἀριθμὸς των εἶχε μεγαλώσει, καὶ θὰ ἔκανε ἔτσι εὐκολότερο τὸν πλοῦν ὡς τὸ παγόφραγμα.

'Οποσδήποτε, ἔπρεπε ν' ἀντισταθοῦμε κατὰ τοῦ ἀνέμου. Ἡ γολέτα ἀγωνιζότανε φοβερά, προσβαλλομένη πλάγια ἀπὸ τὰ κύματα, βυθιζομένη στὰ διάμεσα χάσματα καὶ ἀνεγειρομένη ἔπειτα μὲ τρομεροὺς κλονισμούς.

'Ο ναύτης Ντραπ τοποθετήθηκε στὸ πηδάλιο. 'Ο πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐπέβλεπε τὶς κινήσεις.

Στὴν πρόρα, τὸ πλήρωμα ἐτοιμαζότανε νὰ ἐκτελέσει τὶς διαταγὲς τοῦ Τζέμ Βέστ ἐνῶ ἕξι ἄνδρες, διευθυνόμενοι ἀπὸ τὸ ναύκληρο, καταγινόντανε ν' ἀντικαταστήσουν τὴν μπούμα μὲ μιὰ σταντζιέρα, τρίγωνο πανὶ ἀπὸ δυνατὸ ὕφασμα, σὲ σχῆμα φλόκου.

Γιὰ νὰ δεθοῦν οἱ μοῦδες τῆς γάμπιας, ἔπρεπε νὰ σκαρφαλῶση κάποιος στὸ κουρζέτο τοῦ προωραίου καταρτιοῦ, καὶ γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτὴ χρειάζοντουσαν τέσσερεις ἄνδρες.

Πρῶτος ἀνέβηκε ὁ Χούντ· δεύτερος ὁ Μαρτέν Χόλτ, ὁ ἱστιογράφος μας· τρίτος ὁ Μπούρς, καὶ τέταρτος ἓνας ἀπὸ τοὺς νεοσυλλέκτους.

Μ' ἐξέπληξε ἡ εὐκινησία καὶ ἡ ἐπιδεξιότητα τοῦ Χούντ. Τὰ πόδια του καὶ τὰ χέρια του μόλις ἄγγιζαν τὰ σχοινιά. Φτάνοντας στὸ κουρζέτο, προχώρησε ἀπὸ κεῖ ὡς τὴν ἄκρη τῆς κεραίας.

'Ο Μαρτέν Χόλτ προχώρησε στὴν ἄλλη ἄκρη, ἐνῶ οἱ δυὸ ἄλλοι ἄντρες ἔμειναν στὴ μέση. Κι ἐνῶ οἱ τέσσερεις αὐτοὶ ἐργαζόντουσαν ἐκεῖ πάνω, ὁ ναύκληρος, πὺ εἶχε ἐτοιμάσει τὸ τρίγωνο πανί, περιμένε τὴ διαταγὴ τοῦ ὑποπλοίαρχου γιὰ νὰ τὸ σηκῶση.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη, ἡ καταιγίδα ἐμαίνετο κυριολεκτικὰ.

Τὰ σχοινιά τῆς ἐξαρτήσεως τεντωνόντανε νὰ σπάσουν καὶ ἐκραδαίνοντο βγάζοντας ἓναν ἦχο μετάλλινου. 'Απο-

ρουσε κανείς πῶς δὲν ἐσχιζόντουσαν καὶ τὰ πανὰ σὲ χίλια κομμάτια...

Ἐξαφνα, ἓνας φοβερός κλυδωνισμὸς ἀνέτρεψε τὰ πάντα στὸ κατάστρωμα. Μερικὰ βαρέλια, σπάζοντας τὰ δεσμά τους, ἐκυλίστηκαν ὡς τὴν κουπαστή. Καὶ ἡ γολέτα ἔκλινε στὰ πλάγια τόσο πολὺ, ὥστε ἡ θάλασσα εἰσώρμησε. Ἐγὼ ρίχτηκα μὲ ὀρμὴ κάτω, καὶ γιὰ πολλὴ ὥρα δὲν μπόρεσα νὰ σηκωθῶ. Τόσο μεγάλη ἦταν ἡ κλίση τῆς γολέτας, ὥστε ἡ ἄκρη τῆς κεραίας τῆς γάμπιας ἐβυθίστηκε μισὸ ὡς ἓνα μέτρο στὴν κορυφὴ ἐνὸς κύματος...

Ὅταν ἡ κεραία βγήκε ἀπὸ τὸ νερό, ὁ Μαρτὲν Χόλτ, πού βρισκότανε ἀκριβῶς σ' ἐκείνη τὴν ἄκρη, ἐργαζόμενος, δὲν ἐφάνηκε.

Καὶ ἀκούστηκε μιὰ φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ δυστυχοῦς ἱστιορράφου, πού παρασυρότανε ἀπὸ τὸ κύμα, ἐνῶ τὰ χέρια του ἐκινουῖντο μὲ ἀπόγνωση ἀνάμεσα στοὺς ἀφρούς.

Οἱ ναῦτες ἔσπευσαν τότε νὰ ρίξουν στὴ θάλασσα, ἄλλος ἓνα σχοινί, ἄλλος ἓνα βαρέλι, ἄλλος μιὰ σανίδα—κάτι τέλος πάντων πού νὰ μπορῇ νὰ ἐπιπλεύσει, ὥστε νὰ πιαστῇ σ' αὐτὸ ὁ Μαρτὲν Χόλτ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, εἶδα ἓνα σῶμα νὰ διασχίζῃ τὸν ἀέρα, νὰ πέφτῃ, νὰ ἐξαφανίζεται στὰ κύματα.

Ἦταν δεῦτερο δυστύχημα; Ἦχι! Ἦταν πέσιμο ἐκούσιο... Ἦταν πράξη αὐταπαρνήσεως...

Ἀφοῦ ἔδωσε καὶ τὸ τελευταῖο του σχοινί, ὁ Χοὺντ ἐσύρθηκε κατὰ μῆκος τῆς κεραίας, καὶ ρίχτηκε νὰ βοηθήσῃ τὸν ἱστιορράφο.

— Δυὸ ἄνθρωποι στὴ θάλασσα! ἀνέκραξε τὸ πλήρωμα.

Ναί, δυό... Ὁ ἓνας γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄλλον... Ἄλλ' ἂν ἐπιγιόντουσαν καὶ οἱ δυό;...

Μὲ μιὰ μικρὴ στροφὴ τοῦ πηδαλίου, καὶ μὲ τὴν κατάλληλη διάταξη τῶν πανιῶν τῆς, ἡ γολέτα ἔμεινε σχεδὸν ἀκίνητη.

Ὁ Μαρτὲν Χόλτ καὶ ὁ Χοὺντ ἐφάνηκαν στὴν ἐπιφά-

νεια τῆς ἀφρισμένης θάλασσας. Ὁ Χοὺντ ἐκολυμποῦσε γρήγορα, διευθυνόμενος πρὸς τὸν ἰστιορράφο. Αὐτὸς ἀπείχε ἑκατὸ περίπου μέτρα, ἐμφανιζόμενος διαδοχικὰ —μαῦρο σημάδι δυσδιάκριτο ἀνάμεσα στὰ λυσσαλέα κύματα.

Τὸ πλήρωμα, ἀφοῦ ἔρριξε τὰ σωσίβια ἐκεῖνα, περιμενε μὲ ἀγωνία τὸ ἀποτέλεσμα. Ὅ,τι ἦταν δυνατὸν νὰ γίνη, ἔγινε. Γιὰ βάρκα οὔτε λόγος. Θὰ ἦταν τρέλλα νὰ κατεβαστῆ μὲ τέτοια τρικυμία, γιατί ἢ θ' ἀναποδογυριζότανε ἢ θὰ ἔσπαζε ἐπάνω στὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου.

— Ἐχάθηκαὶ καὶ οἱ δύο... Καὶ οἱ δύο! ἐπιθύρισε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

Ἐπειτα πρὸς τὸν ὑποπλοίαρχο:

— Τζέμ!... Τῆ βάρκα!... φώναξε.

— Ἄν διατάξετε νὰ κατεβαστῆ στὴ θάλασσα, ἀπήντησε ὁ ὑποπλοίαρχος, εἶμαι ἔτοιμος νὰ ἐπιβιθαστῶ πρῶτος, μολονότι θὰ διακινδυνέψω τὴ ζωὴ μου... Ἄλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ διαταχθῶ.

Ἀκολούθησαν μερικὲς στιγμὲς ἀπεριγράπτου ἀγωνίας γιὰ τοὺς θεατὲς τῆς σκηνῆς αὐτῆς. Κανεὶς δὲν συλλογιζότανε πιά τὴ θέση τοῦ «Ἄλμπρανου» ὅσο δύσκολη καὶ ἂν ἦταν.

Σὲ λίγο ἀντήχησαν κραυγές... Ὁ Χοὺντ ἐφάνηκε γιὰ τελευταία φορὰ ἀνάμεσα σὲ δυὸ κύματα. Ἐβυθίστηκε πάλι, ἔπειτα δέ, σὰν νὰ συνήντησε τὸ πόδι του κάτι στερεό, ἐφάνηκε πάλι κολυμπώντας μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὸν Μαρτὲν Χόλτ, ἢ μᾶλλον πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ὁ δυστυχῆς ἐκεῖνος εἶχε βυθιστῆ...

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Τζέμ Βέστ ἐχαλάρωσε τὶς σκότες τῆς τουρκετίνας καὶ ἡ γολέτα μπόρεσε νὰ πλησιάσῃ ὡς πενήντα μέτρα.

Νέες κραυγὲς ἐκάλυψαν τότε τὸ θόρυβο τῶν μαινομένων στοιχείων.

— Οὐρρά!... Οὐρρά!... Οὐρρά! ἐκραύγαζε τὸ πλήρωμα ὀλόκληρο.

Μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι ὁ Χούντ ἐβαστοῦσε τὸν Μαρτὲν Χόλτ — ἐντελῶς πλέον ἀκίνητον — ἐνῶ μὲ τὸ δεξιὸ κολυμποῦσε μὲ δύναμη, πλησιάζοντας ὀλοένα τὴ γολέτα.

Ἐπὶ τέλους ἔφτασε καὶ ἄρπαξε ἓνα παλαμάρι, ποὺ κρεμότανε ἀπὸ τὸ πλοῖο...

Σὲ λίγο, καὶ οἱ δυὸ βρισκόντουσαν στὸ κατάστρωμα. Ὁ Μαρτὲν Χόλτ τοποθετήθηκε στὴ βάση τοῦ προωραίου καταρτιοῦ, ὁ δὲ Χούντ, χωρὶς ἴχνος κοπώσεως, φαινόταν ἔτοιμος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ δουλειά του!

Ὁ ἰστιορράφος δέχτηκε τὶς περιποιήσεις, ποὺ ἀπαιτοῦσε ἢ κατάστασή του. Ἦταν ἀρχὴ ἀσφυξίας. Ἄλλὰ λίγο - λίγο ἐπανῆλθε ἢ ἀναπνοή· μερικὲς δυνατὲς ἐντριβὲς τὸν ἔκαναν νὰ συνέλθῃ καὶ ἐπὶ τέλους ἄνοιξε τὰ μάτια.

— Μαρτὲν Χόλτ, τοῦ εἶπε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, μᾶς ἐγύρισες, βλέπω, ἀπὸ πολὺ μακριά...

— Ναί, πλοίαρχέ μου, πράγματι... ἀποκρίθηκε ὁ Μαρτὲν Χόλτ, κοιτάζοντας γύρω του... Ἄλλὰ ποιὸς ἦρθε καὶ μὲ πῆρε;

— Ὁ Χούντ... ἀνέκραξε ὁ ναύκληρος, ὁ Χούντ ἐκινδύνευσε τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ σὲ φέρῃ ἀπὸ κεῖ πέρα...

Καὶ καθὼς ὁ Χούντ στεκότανε πίσω παράμερα, ὁ Οὐρλιγκερλι ἐγύρισε καὶ τὸν ἔσπρωξε πρὸς τὸν Χόλτ, τὰ μάτια τοῦ ὁποίου ἐξέφραζαν τὴ ζωηρότερη εὐγνωμοσύνη.

— Χούντ, εἶπε, μ' ἔσωσες!... Χωρὶς ἐσένα, τώρα θὰ ἤμουν πνιγμένος... Σ' εὐχαριστῶ...

Ὁ Χούντ δὲν ἀποκρίθηκε τίποτα.

— Ἔ, Χούντ! φώναξε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ· δὲν ἀκοῦς λοιπόν;...

Ὁ Χούντ φαινότανε πράγματι σὰν νὰ μὴν ἄκουγε τίποτα.

— Χούντ! ἐπανέλαβε ὁ Χόλτ, πλησίασε... Θέλω νὰ σ' εὐχαριστήσω... Θέλω νὰ σοῦ σφίξω τὸ χέρι.

Καὶ ἔδωσε τὸ χέρι στὸ σωτήρα του.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ὀπισθοχώρησε μερικὰ βήματα, κουνών-

τας τὸ κεφάλι, μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ δὲν ζητάει ἐπαίνους
καὶ εὐχαριστίες γιὰ πρᾶγμα τόσο ἀπλό...

Μήπως αὐτὸς δὲν παρέσυρε τὸν ἀδελφὸ μου, . (σελ. 93)

Κατόπιν ἐπῆγε στὴν πρῶρα καὶ ἐπανελάβε τὴ δου-
λειά του. Περίεργος ἀνθρώπος τέλος πάντων!

Ἐν τούτοις, ἡ τρικυμία ἐξακολούθησε μὲ τὴν ἴδια ἐν-

ταση και πολλές φορές μᾶς ἐπροξένησε σοβαρότατες ἀνησυχίες. Ἐκατὸ φορές φοβηθήκαμε μήπως σπάσουν τὰ κατάρτια και ἐπὶ τέλος ἀναγκαστήκαμε νὰ μείνουμε τραβέρο.

— Τζέμ, εἶπε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, κατὰ τὶς πέντε εἶναι ἀνάγκη νὰ ὀπισθοχωρήσουμε.

— Θὰ ὀπισθοχωρήσουμε, πλοίαρχε, ἀλλ' εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο...

Ἐπὶ τρεῖς μέρες, —6, 7 και 8 Δεκεμβρίου— ἡ θύελλα ἐξακολουθοῦσε στὰ πελάγη ἐκεῖνα, συνοδευομένη ἀπὸ χιονοστροβίλους ποὺ ἔφεραν σημαντικὴ πτώση τῆς θερμοκρασίας.

Εἶναι περιττὸ νὰ πῶ, ὅτι ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐδείχτηκε τέλειος ναυτικός, ὅτι ὁ Τζέμ Βέστ ἐπέβλεψε σὲ ὅλα, ὅτι τὸ πλήρωμα ἐξετέλεσε τὶς διαταγές των θαυμάσια, ὅτι ὁ Χοὺντ ἦταν πάντοτε πρῶτος στὴ δουλειά.

Ἀλήθεια, θὰ ἦταν δύσκολο νὰ σχηματίση κανεὶς ἀκριβῆ ἰδέα γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτό. Ποιὰ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Χοὺντ και τῶν περισσοτέρων ἀνδρῶν, ποὺ ἐναντολογήθησαν στὶς Φάλκλαντ, πρὸ πάντων δὲ τοῦ ὑποναικλήρου Χῆνρε! Ναι μὲν ὑπάκουε, γιὰτὶ ἐκούσια ἢ ἀκούσια ὅλοι ὑπάκουσαν σὲ ἀξιωματικὸ τόσο ἐπιβλητικὸ και αὐστηρό, ὅπως ὁ Τζέμ Βέστ. Ἀλλὰ πίσω του αἰώνια διαμαρτυροῦνε, και παραπονιότανε, κι ἐψιθύριζε... ὦ, βέβαια, τίποτα καλὸ δὲν ἐσημαιναν αὐτὰ γιὰ τὸ μέλλον. Εἰλικρινά, ἄρχισα νὰ φοβοῦμαι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο...

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Μαρτὲν Χόλτ δὲν ἄργησε ν' ἀναλάβη τὴν τακτικὴ ὑπηρεσία του, και ὅτι αὐτὸς δὲν παραπονιόταν διόλου. Ἀφωσιωμένος στὸ πλοῖο του και στὸ ἐπάγγελμά του, ἦταν ὁ μόνος, πού, ὑπὸ ἔποψη ἰκανότητας και ζήλου, μπορούσε νὰ συναγωνιστῆ μὲ τὸν Χοὺντ.

— Λοιπόν, Χόλτ, τὸν ρώτησα μιὰ μέρα, ἐνῶ συνομιλοῦσε μὲ τὸ ναύκληρο, σὲ ποιές σχέσεις βρισκεσαι τώρα μ'

ἐκείνον τὸν παράξενο Χούντ;... Ἐπὶ κείνη τὴν ἡμέρα ποῦ σ' ἔσωσε, σὲ πλησιάζει περισσότερο...

— Ὁχι, κύριε Τζώρλιγκ, ἀπάντησε ὁ ἱστιορράφος. Ἐπεναντίας μοῦ φαίνεται ὅτι μ' ἀποφεύγει...

— Σὲ ἀποφεύγει;... Περίεργο!

— Μὰ αὐτὸ ἔκανε καὶ πρὶν!

— Πολὺ περίεργο!

— Εἶναι ὅμως ἀλήθεια, εἶπε ὁ Οὐρλιγκερλί. Κι ἐγὼ τὸ παρατήρησα πολλές φορές.

— Σὲ ἀποφεύγει, λοιπόν, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους; ρώτησά πάλι τὸν Χόλτ.

— Ἐμένα... περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους!

— Καὶ γιατί αὐτό, ἀραγε;

— Δὲν ξέρω, κύριε Τζώρλιγκ!

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τοῦ χρωστᾶς μιὰ μεγάλη λαμπάδα! εἶπε ὁ ναύκληρος στὸν Χόλτ. Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴν τοῦ τὴν ἀνάψης μπροστά του, γιατί ἐγὼ τὸν ξέρω, θὰ τὴν σβήσῃ ἀμέσως!

Ἐξεπλάγην πολὺ μὲ ὅσα ἄκουσα καὶ σχεδὸν δὲν τὰ ἐπίστεψα. Ἐν τούτοις, ἐπρόσεξα καὶ εἶδα καὶ ὁ ἴδιος, ὅτι πράγματι ὁ Χούντ ἀπόφευγε σὲ κάθε περίσταση νὰ πλησιάσῃ τὸν ἱστιορράφο μας.

Μετὰ τὰ μεσάνυχτα τῆς 8 πρὸς τὴν 9 Δεκεμβρίου, ὁ ἄνεμος ἔδειξε κάποια τάση νὰ γίνῃ ἀνατολικός. Ἐν συνέπειαν αὐτό, ὁ «Ἄλμπρανος» θὰ μποροῦσε νὰ κερδίσῃ ὅ,τι εἶχε χάσει στὴν τρικυμία, καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸν πλοῦν του στὸν τεσσαρακοστὸ τρίτο μεσημβρινό.

Τῆ δευτέρῃ πρωινῇ ὥρᾳ, βρεθίκαμε σὲ θέση ν' ἀνοίξουμε περισσότερα πανιὰ χωρὶς κίνδυνον πιά.

Στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀνταρκτικῆς θάλασσης, οἱ πλωτοὶ πάγοι ἦσαν πολυαριθμότεροι, ὑπῆρχε δὲ κάποια ἐλπίδα, ὅτι ἡ τρικυμία θὰ εἶχε ἴσως σπάσει ἀνατολικά τὸ παγόφραγμα.

Πίσω από τὸ παγόφραγμα.

Ὁ «Ἄλμπρανος» ἐξακολουθοῦσε νὰ πλῆη ἀνάμεσα στοὺς πάγους. Τὸ πλήρωμα δὲν δυσκολευότανε πολὺ ν' ἀποφεύγη τοὺς πλωτοὺς ἐκείνους ὄγκους, καί, μὲ ὅλες τὶς μικρὲς κακοτυχίες, ἡ γολέτα μας προχωροῦσε αἴσια. Σοβαρὲς δυσχέρειες θὰ παρουσιαζόντουσαν μόνον τὴν ἡμέρα πού ὁ «Ἄλμπρανος» θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ περάσῃ τὸ παγόφραγμα. Ἄλλως τε, κανένα ἀπρόοπτο δὲν εἶχαμε νὰ φοβηθοῦμε. Ἡ παρουσία τῶν πάγων εἶχε τώρα φανερωθῆ μετὸ ὑποκίτρινο ἐκείνο χρῶμα τῆς ἀτμοσφαιράς, ἀντανεκλαστικὸ φαινόμενο παρουσιαζόμενο συχνὰ στὴν κατεψυγμένη ζώνη, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ποτὲ δὲν γελιέται ὁ παρατηρητής.

Ἐπὶ πέντε μέρες ὁ «Ἄλμπρανος» ἔπλευσε χωρὶς ἀβαρίες καὶ χωρὶς φόβο συγκρούσεως. Εἶναι ὅμως ἀλήθεια ὅτι ἐφ' ὅσον προχωροῦσε πρὸς νότον, ὁ ἀριθμὸς τῶν πάγων μεγάλωνε ὀλοένα καὶ τὰ περάσματα γινόντουσαν στενότερα.

Στις 14 Δεκεμβρίου, βρεθίκαμε σὲ πλάτος 72° 37' καὶ στὸ ἴδιο μῆκος, δηλαδὴ μεταξὺ τοῦ τεσσαρακοστοῦ δευτέρου καὶ τεσσαρακοστοῦ τρίτου μεσημβρινοῦ.

Λίγοι θαλασσοπόροι εἶχαν προχωρήσει σὲ τέτοιο σημεῖο πέρα ἀπὸ τὸν ἀνταρκτικὸ κύκλο.

Τὸ ταξίδι τῆς γολέτας ἔγινε, λοιπόν, δυσκολώτερο ἀνάμεσα στὰ θαμπὰ ἐκεῖνα συντρίμματα, πού ἦταν λερωμένα ἀπὸ κοπρίσματα πουλιῶν, ὥστε μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ εἶχαν ὄψη μαύρη, Καί, ἀπέναντι στὸν τεράστιο ὄγκο τους, πόσο μικρὸ φαινότανε τὸ πλοῖο μας, ἀφοῦ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πάγους ἐκείνους ἦταν ψηλότεροι καὶ ἀπὸ τὰ κατάστια.

Ἡ ποικιλία τῶν μεγεθῶν διπλασιαζότανε ἀπὸ τὴν ἄπειρη ποικιλία τῶν σχημάτων. Τὸ θέαμα ἦταν ὑπέροχο, ὅταν οἱ πάγοι, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ὁμίχλη, ἀντανεκλούσαν, σὰν γιγαντιαῖα κρυστάλλα, τὶς ἠλιακὲς ἀκτίνες.

Κάποτε παρούσνιαζαν άνταύγειες ύπέρυθρες και άλλοτε ιώδεις ή γαλάζιες όφειλόμενες πιθανώς στη διάθλαση του φωτός.

Δέν άπέκαμνα θαναμάζοντας τὸ ἔξοχο αὐτὸ θέαμα— πὸν άλλωστε, τόσο λαμπρὰ περιγράφεται στη διήγηση του Ἀρθούρου Πύμ.

Ἐδῶ πυραμίδες ὀξύκορφες, ἐκεῖ θόλοι σάν βυζαντινῆς ἐκκλησίας, άλλου ὀθελίσκοι ιδιόρρυθμοι ἢ στῆλες με ὀριζόντια ἐπιστεγάσματα, ἢ ἀγγεῖα σπασμένα, ἢ κρατῆρες ἀναποδογυρισμένοι— τέλος πάντων ὅ,τι τὸ μάτι, βοηθούμενο ἀπὸ τὴ φαντασία, θέλει κάποτε ν' ἀνακαλύπτει στὰ ιδιότροπα σχήματα τῶν νεφῶν... Ἀλλὰ μήπως και τὰ σύννεφα δέν εἶναι οἱ πλωτοὶ πάγοι τῆς οὐράνιας θάλασσας;

Πρέπει νὰ ὀμολογήσω, ὅτι ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ, ἐκτὸς ἀπὸ τόλμη, εἶχε συγχρόνως και μεγάλη σύνεση. Ποτὲ δέν περνοῦσε ἀπέναντι σὲ ὀγκόπαγο, ἀν ἢ ἀπόσταση δέν ἦταν τέτοια, ὥστε νὰ ἐξασφαλῖζει τὴν ἐπιτυχία ἐνὸς ὀποιοῦδήποτε χειρισμοῦ, ὁ ὀποῖος θὰ του ἐπεβάλλετο ξαφνικά. Ἀλλά, συνηθισμένος με τὰ ἀπρόοπτα τῆς θαλασσοπορίας, δέν ἐδίσταζε νὰ εἰσχωρῆ ἀνάμεσα στοὺς πλωτοὺς ἐκείνους σκοπέλους, τοὺς ὀποῖους ξεπερνοῦσε θαναμάσια.

Ἀπὸ τὶς 15 Δεκεμβρίου οἱ δυσχέρειες ἐμεγάλωσαν, ὅπως κι ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀγκόπαγων.

Ὀπωσδήποτε, ὁ ἄνεμος ἐξακολουθοῦσε νὰ πνέη οὐριος, πότε βορειοανατολικὸς και πότε βορειοδυτικὸς, χωρὶς καμμιά τάση νὰ μεταβληθῆ σὲ νότιο. Κάποτε μόνο δύναμωνα, και τότε ἀναγκαζόμαστε νὰ λιγοστεύουμε τὰ πανιά, ἐνῶ ἢ θάλασσα, ἀφρίζοντας κατὰ μήκος τῶν πάγων, τοὺς περιέβρεχε με ἕνα ὑγρὸ κονιορτὸ, σάν βράχους μιᾶς πλωτῆς νήσου, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κόβῃ τὴν πορεία τους.

Ἡ 16 Δεκεμβρίου πέρασε με κινδύνους. Ἡ ὀμίχλη, πὸν ἀπλωνόταν πάνω στη θάλασσα ἐκείνη, ἔκαμνε δύσκολη τὴν ἀποφυγὴ τῶν συγκρούσεων. Ἐπρεπε πρὸ παντὸς νὰ ὑπάρχη διαρκῆς ἐπαγρύπνιση.

Γι' αὐτὸ ὁ Τζέμ Βέστ διέταξε ν' ἀνεβάσουν στὸ πρωραῖο κατάρτι ἓνα βαρέλι, μέσα στὸ ὁποῖο ἓνας σκοπιωρὸς ἔπρεπε νὰ φυλάη διαρκῶς. Ἡ σκοπιὰ αὐτὴ ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς θαλασσινοὺς καρακαξοφωλιά.

Τὸ πλήρωμα, ὅλη ἐκείνη τὴν ἐπικίνδυνη μέρα, ἐργάστηκε μὲ παραδειγματικὴ πειθαρχία, εἶναι δὲ περιττὸ νὰ πῶ ὅτι ὁ μυστηριώδης Χοὺντ ἔδωσε νέα δείγματα ζήλου καὶ ἐπιδεξιότητος.

Τὸ πρωὶ τῆς 17 Δεκεμβρίου, ὁ σκοπιωρὸς ἀπὸ τὴν καρακαξοφωλιά ἀνάγγειλε ἐπὶ τέλους τὴν ἐμφάνιση τοῦ παγοφράγματος.

— Δεξιά! Ἀντικρὺ! ἐφώνησε.

Σὲ ἀπόσταση πέντε ἢ ἕξι μιλιῶν πρὸς νότον, ὑψωνότανε μιὰ ἀπέραντη ράχη σὰν βουνοῦ, μὲ ἀνώμαλη ὀδοντωτὴ κορυφογραμμὴ, διαγραφόμενη καθαρὰ στὸν ἀρκετὰ αἰθριο οὐρανό, ἐνῶ κατὰ μῆκος τῆς ἔπλεαν πολυάριθμοι πάγοι. Ὁ φραγμὸς αὐτὸς ἐντελῶς ἀκίνητος, ἐκτεινότανε ἀπὸ τὰ βορειοδυτικὰ πρὸς τὰ νοτιοανατολικὰ, οὕτως ὥστε, πλέοντας κατὰ μῆκος του, ὁ «Ἄλμπρανος» θὰ μπορούσε νὰ προχωρήσῃ μερικὲς μοῖρες πρὸς νότον.

Πολλὲς φορὲς ὡς τώρα μεταχειρίστηκα τὴ λέξη «παγοφράγμα» ἀλλ' ἀκόμη δὲν σᾶς ἐξήγησα τί εἶναι καὶ τί διαφέρει ἀπὸ τοὺς πλωτοὺς πάγους.

Οἱ πλωτοὶ πάγοι δὲν σχηματίζονται στὴ θάλασσα, ἀλλὰ προέρχονται ἀπὸ τὴν ξηρὰ. Οἱ ὀγκόπαγοι ἔχουν ἀνάγκη τοῦ στερεοῦ ἐδάφους τῶν ἀκτῶν γιὰ νὰ σχηματισθοῦν καὶ ν' ἀναπτυχθοῦν. Οἱ ἀκτές, πού ὑποβαστάζουν τὰ γιγαντιαῖα αὐτὰ ἀπὸ πάγο βουνά, ὑπόκεινται στὴν ἐπίδραση τῶν ρευμάτων, πού κατέρχονται ἀπὸ θάλασσεσ θερμοτέρησ.

Στις παλιόρροιες, ἡ βίαση τῶν ὄγκων ἐκείνων ὑπονομεύεται ἀπὸ τὸ νερό, περιτρώγεται, ἐλαττώνεται· ἡ ἰσοροπία τοῦ συνόλου χαλάει ξαφνικὰ, καὶ πελώρια συντρίμματα — ἑκατοντάδες ὀλόκληρες σὲ λίγες ὥρες — ἀποσπῶν-

ται μὲ τρομακτικὸ πάταγο, κατρακυλοῦνε στὴ θάλασσα, βυθίζονται μὲ δίνη φοβερὴ καὶ ἀνεβαίνουν πάλι στὴν ἐπιφάνεια.

Ἔτσι μεταβάλλονται σὲ πλωτοὺς ὀγκόπαγους, ὅπως ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους συναντήσαμε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ τσιξιδιοῦ μας, καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ πλέουν, μέχρις ὅτου κατέβουν σὲ χαμηλότερα πλάτη, ὅπου σιγὰ - σιγὰ λυώνουν καὶ ἐξαφανίζονται ἐντελῶς.

Ἀπεναντίας, τὸ παγόφραγμα σχηματίζεται μακρὰ ἀπὸ κάθε ξηρά, ἐπάνω στὸν ὠκεανό, μὲ τὴ συνεχῆ συσσώρευση τῶν πλεόντων συντριμμάτων.

Εἶναι τεῖχος ἀκίνητο καὶ ἀνυπέρβλητο. Ἄλλ' ὑπόκειται καὶ αὐτὸ στὴ διαβρωτικὴ δύναμη τῆς θάλασσας, πού εἶναι θερμότερη τὸ καλοκαίρι, διασπᾶται, ραγίζει καὶ ἀφήνει διόδους, ἔτσι, ὥστε πολλὰ πλοῖα ὡς τώρα κατώρθωσαν νὰ τὸ διαπεράσουν. Αὐτὸ ἐλπίζαμε νὰ κατορθώσουμε κι ἐμεῖς, ἂν εἶχε ἤδη σχηματισθῆ κανένα ρήγμα, ἐπάνω στὸ φοβερὸ ἐκεῖνο τεῖχος.

— Σκέπτομαι νὰ πλησιάσουμε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο, μοῦ εἶπε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, κι ἔπειτα νὰ περάσουμε στὸ ἄλλο μέρος, ἀπὸ τὴν πρώτη δίοδο πού θὰ βροῦμε. Ἄν ὅμως δὲν ὑπάρχει ἀκόμη καμμιὰ, θὰ πλεύσουμε κατὰ μῆκος τοῦ παγοφράγματος, ὡς τὴν ἀνατολική του ἄκρη, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ρεύματος, πού ἔχει τὴν ἴδια κατεύθυνση.

Σὲ λίγο ὁ «Ἀλμπρανος» περικυκλώθηκε ἀπὸ γιγαντιαίους πλωτοὺς ὀγκόπαγους· ἔπρεπε δὲ νὰ προχωρῆ σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ προσοχή, ἂν δὲν ἤθελε ν' ἀποκλεισθῆ ἀνάμεσα σὺς στενὲς ἐκεῖνες διόδους, τίς μεταξὺ τῶν πάγων, ἢ ἔξοδος τῶν ὁποίων δὲν ἐφαινότανε πάντοτε.

Ἔτσι, μὲ κόπο, ἔφτασε σὲ ἀπόσταση τριῶν μόλις μιλίων ἀπὸ τὸ παγόφραγμα, ἀνάμεσα σὲ μιὰ ἀνοιχτὴ κάπως θάλασσα, πού τοῦ ἐξασφάλιζε κάθε ἐλευθερία κινήσεως, κι ἐκεῖ στάθηκε στὰ πανιά.

Μιά βάρκα κατεβάστηκε τότε ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ μπήκαν σ' αὐτὴν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, ὁ ναύκληρος, τέσσερις ναῦτες καὶ ὁ πηδαλιούχος.

Ἡ βάρκα διευθύνθηκε πρὸς τὸ παγόφραγμα καὶ ζήτησε ν' ἀνακαλύψῃ κανένα πέρασμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο νὰ μπορῇ νὰ εἰσχωρήσῃ ἡ γολέτα· ἀλλὰ τοῦ κάκου! Ἡ βάρκα ἐπέστρεψε ἄπρακτη.

Ἐπῆλθε τότε ραγδαία βροχὴ μὲ χιόνι, ἡ ὁποία κατέβασε τὴ θερμοκρασίαν μέχρι 2 βαθμῶν ὑπεράνω τοῦ μηδενὸς καὶ μᾶς ἀπέκρινε τὴ θέαν τοῦ παγοφράγματος.

Ἦταν λοιπὸν ἀπαραίτητο νὰ διευθυνθοῦμε νοτιοανατολικά καὶ νὰ πλεύσουμε κατὰ μῆκος τοῦ παγοφράγματος.

Τὸ ταξίδι ἦταν ἀρκετὰ δυσχερές, ἔνεκα τῶν ὀγκοπᾶγων, τοὺς ὁποίους συναντούσαμε πάλι μπροστὰ μας, καὶ τοὺς ὁποίους —τοὺς μεγαλύτερους τουλάχιστον— ἔπρεπε ν' ἀποφεύγουμε γιὰ νὰ μὴ συγκρουστοῦμε. Τὸ εὐτύχημα εἶναι, ὅτι ὁ ἄνεμος ἐξοκολούθησε νὰ πνέῃ πρῶτος, κι ἔτσι ὁ «Ἄλμπρανο» ἐπροχωροῦσε μὲ ταχύτητα ἑπτὰ ἕως ὀχτῶ μιλίων τὴν ὥρα, παρᾶλληλα μὲ τὸ παγόφραγμα, σὲ ἀπόσταση τριῶν ὡς τεσσάρων μιλίων.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ θὰ ἤθελε νὰ προσεγγίσῃ περισσότερο, μήπως ἀνακαλύψῃ καμμιά δίοδο. Δὲν τὸ ἔκαμε ὅμως, φοβούμενος νὰ ἐξωθήσῃ τὸν «Ἄλμπρανο» πρὸς τοὺς ἔλιγμους καὶ τὶς γωνιὰς τοῦ παγοφράγματος, ἀπὸ τὶς ὁποῖες δὲν θὰ ἦταν εὐκόλο νὰ βγῇ, ἀφοῦ καὶ τώρα, ἂν ἔξαφνα ὁ ἄνεμος ἄλλαξε, τὸ ναυάγιο τοῦ «Ἄλμπρανο» θὰ ἦταν ἀναπόφευκτο.

Ἔτσι ἐπλεύσαμε ἐπὶ εἰκοσιτέσσερις ὥρες. Εἶχαμε πιά παραιτηθῆ τῆς ιδέας νὰ βροῦμε δίοδο.

Ἐπαναλαμβάνω ἐν τούτοις, ὅτι ποτὲ ἄλλοτε ἴσως δὲν ἔγινε θαλασσοπορία στὶς ἀνταρκτικὰς θάλασσας ὑπὸ εὐνοϊκότερες συνθῆκες. Ἡ πρωιμότητα τῆς θερινῆς ἐποχῆς, ἡ σταθερότητα τῶν βορείων ἀνέμων, ἡ θερμοκρασία (9° ὑπεράνω τοῦ μηδενὸς κατὰ μέσον ὄρον) καὶ ἡ διαρκὴς ἡ-

μέρα, όλα συνέτειναν ὥστε νὰ ἐξασφαλιστῆ ἡ ἐπιτυχία τοῦ τολμηροῦ ταξιδιοῦ μας.

—Ἐχετε ἀκόμα καμμιά θέση στὸ καράβι, (σελ 104)

Ἐπὶ τέλους, στὶς 19 Δεκεμβρίου, μεταξὺ τῆς δευτέρας καὶ τῆς τρίτης ὥρας, ἀντήχησεν ἀπὸ πάνω ἡ φωνὴ τοῦ σκοπιωροῦ.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Τζέμ Βέστ.

— Ἐκεῖ κάτω, στὰ νοτιοανατολικά, τὸ παγόφραγμα τελειώνει.

— Καὶ ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα;

— Δὲν φαίνεται τίποτα!

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἀνέβηκε ἀμέσως στὴ σκοπιὰ τοῦ προωραίου καταρτιοῦ. Κάτω στὸ κατάστρομα, περιμέναν ὅλοι μὲ ἀπερίγραπτη ἀγωνία. "Ἄν ὁ σκοπιωρὸς γελάστηκε;... ἂν ἐπρόκειτο περὶ ὀπτικῆς ἀπώτης;... Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ Τζέμ Βέστ ἦταν δυνατὸν νὰ κἀνὴ λάθος...

"Ἐπειτα ἀπὸ δέκα λεπτῶν ἐπισκόπηση — διάστημα πὸν μᾶς ἐφάνηκε ἀτελείωτο — ἡ δυνατὴ φωνὴ τοῦ ὑποπλοίαρχου ἀκούστηκε:

— Ἄνοιχτὴ θάλασσα!

Ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίες τοῦ ἀποκρίθηκαν ἀπὸ κάτω.

"Ἦστερα ἀπὸ δυὸ ὄρες, παρακάμψαμε τὴν ἄκρη τοῦ παγοφράγματος, καὶ μπροστὰ στὰ μάτια μας ἀποκαλύφθηκε θάλασσα ἀπέραντη καὶ σπινθηροβολοῦσα, ἀνοιχτὴ, ἐντελῶς ἐλεύθερη ἀπὸ πάγους.

Φωνὴ μέσα σὲ ὄνειρο.

Ἐντελῶς ἐλεύθερη ἀπὸ πάγους;... Ὅχι εἶπα ὑπερβολή. Μερικοὶ πάγοι φαινότουσαν ἀκόμη πλέοντας μακρὰ, πρὸς ἀνατολάς. Ἄλλ' ὅπωςδήποτε, στὸ μέρος αὐτό, ἡ τήξη εἶχε προχωρήσει πολὺ, καὶ ἡ θάλασσα ἦταν ἀρκετὰ ἐλεύθερη, ὥστε τὸ πλοῖο μας νὰ ταξιδέψῃ σ' αὐτὴ ἀνενόχλητο.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι τὴ θάλασσα αὐτὴ — ἓνα εἶδος πλατιᾶς διώρυγας, ἀνάμεσα στὴν Ἄνταρκτικὴ ἥπειρο — εἶχαν διαπλεύσει καὶ τὰ πλοῖα τοῦ Βέντελ, καὶ εἶχαν φτάσει μέχρι τῆς ἐβδομηκοστῆς μοίρας νοτίου πλάτους,

τὴν ὁποία ἡ «Ίάνα» εἶχε περάσει κατὰ ἑξακόσια μίλια περίπου.

— Ὁ Θεὸς μᾶς ἐβοήθησε! μοῦ εἶπε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, καὶ εἶπε νὰ μᾶς βοηθήσῃ ὡς τὸ τέλος καὶ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ στὸ τέρμα.

— Σὲ ὀχτῶ μέρες, ἀπάντησα, ἐλπίζω νὰ φτάσουμε στὴν Τσάλαλ.

— Ναί· ἀρκεῖ μόνον νὰ βαστάξουν οἱ ἀνατολικοὶ ἄνεμοι. Ἄλλως τε, μὴν ξεχνᾶτε ὅτι, πλέοντας κατὰ μῆκος τοῦ παραφράγματος ὡς τὴν ἀνατολική του ἄκρη, ὁ «Ἄλμπρανος» ἀπομακρύνθηκε πολὺ ἀπὸ τὸ δρόμο του, καὶ πρέπει νὰ τὸν ἐπαναφέρουμε πρὸς δυσμάς.

— Ὁ ἄνεμος εἶναι οὖριος, πλοίαρχε...

— Καὶ θὰ τὸν ἐπωφεληθοῦμε, γιατί σκέπτομαι νὰ διευθυνθῶ πρὸς τὴ νῆσο Μπένεττ. Ἐκεῖ πρώτα-πρώτα ἐπιβιβάστηκε ὁ ἀδελφός μου Οὐίλλιαμ· ὥστε, ἅμα συναντήσουμε τὸ νησάκι αὐτό, θὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι πηγαίνουμε καλά.

— Καὶ ποιὸς ξέρει, μήπως βροῦμε ἐκεῖ τίποτα νέα τεκμήρια, πλοίαρχε...

— Πολὺ πιθανόν, κύριε Τζώρλιγκ. Σήμερα λοιπόν, ἅμα γίνεῖ ἡ καταμέτρηση, καὶ μάθουμε ποῦ ἀκριβῶς βρισκόμαστε, θὰ στρέψουμε τὴν πρῶρα πρὸς τὴν Μπένεττ.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἔπρεπε νὰ συμβουλευθοῦμε τὸν ἀσφαλέστερο ὀδηγό, ποῦ εἶχαμε στὴ διάθεσή μας· ἐννοῶ τὸ βιβλίον τοῦ Ἐντγκαρ Πόε — αὐτὴ τὴν ἀληθινή, τὴν αὐθεντικὴ διήγηση τοῦ Ἀρθούρου Γόρδωνος Πύμ. Ἀφοῦ διάβασα ἐπανειλημμένως, καὶ μὲ κάθε δυνατὴ προσοχή, τὴ διήγηση αὐτή, συνεπέρανα τὰ ἑξῆς:

Ὅτι ἡ «Ίάνα» ἀνακάλυψε καὶ προσέγγισε τὴ νῆσο Τσάλαλ, δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία· ἐπίσης καὶ τὸ ὅτι ἐπιζοῦσαν ἕξι ναυαγοί, τὴν ἐποχὴ ποῦ ὁ Πάπτερσον εἶχε παρασυρθῆ ἀπὸ τὸν πλωτὸ πάγο. Αὐτὰ ἦταν τὸ πραγματικὸ μέρος τῆς διηγῆσεως, τὸ βέβαιο τὸ ἀναμφισβήτητο.

Ἄλλὰ δὲν ὑπῆρχε, ἄραγε, καὶ ἓνα ἄλλο μέρος, ἀμφί-

βολο καὶ φανταστικό, γέννημα καθαρὸ τῆς ἐξημιμένης, τῆς ἀχαλίνωτης φαντασίας τοῦ μυθιστοριογράφου;

Καὶ πρῶτα - πρῶτα, ἔπρεπε νὰ παραδεχθῆ κανεὶς σὰν ἀληθινὰ τὰ παράδοξα φαινόμενα, πού ὁ Πύμ ἰσχυρίζεται ὅτι παρατήρησε στὰ βράθη τοῦ Ἀνταρκτικοῦ ἐκείνου;... Ἔπρεπε νὰ παραδεχθῆ κανεὶς τὴν ὑπαρξὴ ἀνθρώπων καὶ ζώων ἰδιορρυθμῶν; Ἦταν ἀλήθεια ὅτι τὸ ἔδαφος τῆς νήσου ἐκείνης καθὼς καὶ τὰ νερά της, ἦσαν ἐντελῶς διαφορετικῆς συστάσεως;

Ἐπῆρχαν βάρανθρα καὶ λαβύρινθοι μυστηριώδεις; Πραγματικὰ τὸ λευκὸ χρώμα προξενοῦσε τρόμο στους ἰθαγενεῖς; Ἀλλὰ καὶ γιατί ὄχι, ἀφοῦ τὸ λευκὸ, ἡ στολὴ τοῦ χειμῶνος, τὸ χρώμα τῶν χιονιῶν, τοὺς ἀνήγγελλε τὴν προσέγγισή τῆς ἐποχῆς, πού θὲ τοὺς ἀπέκλειε μέσα σὲ μιὰ φυλακὴ ἀπὸ πάγο;

Ἀλλὰ τί νὰ παραδεχθῆ κανεὶς γιὰ τὰ φαινόμενα, τὰ τόσο παράδοξα, τὰ παρατηρηθέντα πέραν τῆς νήσου Τσάλαλ, γιὰ τοὺς γκριζοὺς ἀτμούς τοῦ ὀρίζοντα, γιὰ τὸ σκοτεινίασμα τῆς ἀτμόσφαιρας, γιὰ τὴ φωταύγεια, τὴν ἀναδιδόμενη ἀπὸ τὰ βράθη τῆς θάλασσας, γιὰ τὸν μυστηριώδη καταρράκτη, καὶ τέλος γιὰ τὸν λευκὸ γίγαντα, τὸν ὀρθοῦμενο στὸ κατώφλι τοῦ Πόλου;

Γι' αὐτὰ ὅλα εἶχα μεγάλες ἀμφιβολίες καὶ ἐπιφυλάξεις, καὶ περίμενα... Ἐξ ἄλλου, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ φαινόταν ἀδιάφορος πρὸς κάθε τι ἀπὸ τὴ διήγησή τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, πού δὲν ἐσχετίζετο ἀπ' εὐθείας μὲ τοὺς ναυγούς, ἢ σωτηρία τῶν ὁποίων ἦταν ἡ μόνη καὶ διαρκὴς του φροντίδα.

Ὡστόσο, ἔχοντας ὑπ' ὄψη μου τὸ βιβλίον τοῦ Πόε, ἐσκόπευα νὰ τὸ ἐξελέγξω λέξη πρὸς λέξη, νὰ χωρίσω τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψέμα, τὸ πραγματικὸ ἀπὸ τὸ φανταστικό... Εἶχα δὲ τὴν πεποιθῆση ὅτι δὲν θὰ συναντοῦσα οὔτε ἴχνος ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἐκείνες παραδοξολογίες, πού, κατὰ τὴ γνώμη μου, ἐνέπνευσαν στὸν Πόε τὸ «Πνεῦμα τοῦ Παρα-

δόξου», ὅπως παρουσιάζεται σ' ἓνα ἀπὸ τὰ περιεργότερα ἔργα τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως.

Στὶς 19 Δεκεμβρίου ἡ γολέτα μας βρισκότανε μιάμιση μοῖρα νοτιότερα τοῦ σημείου στὸ ὁποῖο εἶχε φτάσει ἄλλοτε ἡ «Ἰάνα», δεκαπέντε μέρες ἀργότερα ἀπὸ τὴν ἡμερομηνία αὐτή. Τὸ ταξίδι λοιπὸν τοῦ «Ἀλμπρανού» γινότανε μὲ ὄρους πολὺ εὐνοϊκότερους.

Θάλασσα ἐλεύθερη ἀπλωνότανε μπροστὰ στὸν πλοίαρχο Λάν Γκὺ — ὅπως ἄλλοτε μπροστὰ στὸν πλοίαρχο Οὐίλλιαμ Γκὺ — καί, πίσω του τὸ παγόφραγμα, ἐκτεινόμενο ἀπὸ τὰ βορειοδυτικὰ πρὸς τὰ νοτιοανατολικά, ἀπέκρουπτε, σὰν ἀδιαπέραστο τεῖχος, τὴν θέα.

Πρὶν ἀπ' ὅλα, ὁ Τζέμ Βέστ θέλησε νὰ βεβαιωθῆ ἂν τὸ θαλάσσιο ρεῦμα ἔφερενε πρὸς τὸ νότο, ὅπως ἔγραφε ὁ Ἀρθούρος Πύμ. Κατὰ διαταγὴν του λοιπὸν, ὁ ναύκληρος ἔριξε στὴ θάλασσα ἓνα σχοινὶ μῆκους διακοσίων ὀργυίων, μὲ τὸ ἀνάλογο βῆρος δεμένον στὴν ἄκρη, καὶ βεβαιώθηκεμε ὅτι ἡ φορὰ τοῦ ρεύματος ἦταν ἡ ἴδια, καὶ κατὰ συνέπεια, πολὺ εὐνοϊκὴ γιὰ τὸν πλοῦν τῆς γολέτας.

Στὶς δέκα καθὼς καὶ τὸ μεσημέρι, ἔγιναν δυὸ καταμετρήσεις μὲ μεγάλη ἀκρίβεια, γιατί ὁ οὐρανὸς ἦταν ἐξαιρετικὰ αἶθριος. Καὶ τὸ μὲν πλάτος βρέθηκε $74^{\circ} 45'$ τὸ δὲ μῆκος $39^{\circ} 15'$.

Εἶχαμε δηλαδὴ παρεκκλίνει ἀπὸ τὸ μεσημβρινὸ μας κατὰ τέσσερεις περίπου μοῖρες πρὸς ἀνατολὰς· γι' αὐτὸ, ἀμέσως μετὰ τὴν καταμέτρηση, ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἔστρεψε τὴν πρῶρα νοτιοδυτικὰ, γιὰ νὰ ἐπανέλθουμε στὸν τεσσαρακοστὸ τρίτο μεσημβρινὸ, πρὸχωροῦντες ὀλοένα πρὸς νότον.

Κατὰ τὴ διήγησιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, ἀπὸ τῆς 1 μέχρι τῆς 4 Ἰανουαρίου τοῦ 1828, τὸ ταξίδι τῆς «Ἰάνας» ἐδυσκολεύτηκε πολὺ ἀπὸ τὴν κακοκαιρία. Δυνατὴ θύελλα ἐξοσφενδόνισε κατὰ τοῦ πλοίου συντρίμματα πάγων, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ σπάσουν τὸ πηδάλιο. Ἐπειτα ὁ δρόμος τῆς

ἐφράχτηκε ἀπὸ νέο παγόφραγμα, πὺν μὲ δυσκολία κατώρθωσε νὰ διαπεράσῃ· τέλος, τὸ πρωτὶ τῆς 5 Ἰανουαρίου, μπόρεσε νὰ ὑπερβάμῃ καὶ τὰ τελευταῖα προσκόμιματα, σὲ πλάτος 73° 15'.

Ἡ θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαιρας ἦταν τότε 0° 50' Κελσίου ὑπεράνω τοῦ μηδενὸς ἐνῶ τὴν ἴδια ἐποχὴ ἐμεῖς εἶχαμε 9° 40' Κελσίου ὑπεράνω τοῦ μηδενὸς. Τέλος, ἐνῶ ἡ «Ἰάνα» χρειάστηκε 15 ἀκόμη μέρες (5—19 Ἰανουαρίου), γιὰ νὰ διατρέξῃ τὰ ἑξακόσια μίλια, πὺν τὴν ἐχώριζαν ἀπὸ τὴ νῆσο Τσάλαλ, ὁ «Ἄλμπρανος» ἦδη ἀπὸ τὴς 19 Δεκεμβρίου, ἀπέιχε ἀπὸ τὴ νῆσο αὐτὴ μόνις τετρακόσια μίλια, πρὸ τοῦ τέλους δὲ τῆς ἐβδομάδος, θὰ βλέπαμε τὴν Τσάλαλ, ἢ τουλάχιστον τὴν Μπένεττ, τριάντα μίλια πλησιέστερη, ὅπου ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἐσχόπευε νὰ σταθμεύσῃ γιὰ εἰκοσιτέσσερες ὥρες.

Ὁ πλοῦς ἐξακολουθοῦσε μὲ καλὲς συνθῆκες. Μολονότι ὁ ἄνεμος ἔπνεε ἀρκετὰ ἰσχυρός, ὁ Τζέμ Βέστ εἶχε ἀνοίξει τὰ ψηλὰ πανιά καὶ ὁ «Ἄλμπρανος» ὠλίσθαινε ἐλαφρὰ σὲ θάλασσα μόνις κυματίζουσα.

Δὲν ἀπαντήσαμε παγόθουνα, ἀπὸ ἐκεῖνα πὺν εἶδε πλέοντα ἐδῶ ὁ Ἀρθουῆρος Πύμ, καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχαν ὕψος ἑκατὸ ὄργυιῶν.

Τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἄλμπρανον» δὲν βρισκότανε στὴν ἀνάγκη νὰ ἐργάζεται μέσα σὲ ὁμίχλη, σὰν ἐκεῖνη πὺν ἐδυσκόλευε τόσο τὴν πορεία τῆς «Ἰάνας». Δὲν βρήκαμε οὔτε χαλάζι, οὔτε χιόνια, οὔτε κροῦ τσουχτερό. Μόνον μερικὸς πλωτοὺς ὀγκόταγους συναντούσαμε κάποτε, ἐπάνω στοὺς ὁποίους καθόντουσαν λιπαρόχηνες καὶ φῶκες, σὰν περιηγητὲς πὺν ταξιδεύουνε μὲ τὴς θαλαμηγούς των.

Κι ἐνῶ, ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἰδιόρρυθμο αὐτὸ στολισκο, ἐπετοῦσαν διαρκῶς γλάροι, φαλακροκόρακες, κλυδωνομάντεις καὶ ἄλλα πουλιὰ τοῦ Ἀνταρκτικοῦ, στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσης, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἔπλεον μεγάλες μέδουσες, σὰν ἀνοιχτὲς ὀμπρέλλες, στολισμένες μὲ τὰ ὠραιότερα

χρώματα. Μεταξὺ δὲ τῶν ψαριῶν, ποὺ ἐνάρεινε ἄφθονα τὸ πλήρωμα, εἶτε μὲ καλάμι εἶτε μὲ καμάκι, θὰ ὀνομάσω ἰδιαιτέρως ἓνα εἶδος γιγαντιαίων χρουσόφαρων, μήκους τριῶν ποδῶν, τὸ κρέας τῶν ὁποίων ἦταν νοστιμώτατο.

Τὸ ἄλλο πρωῖ, ὕστερα ἀπὸ νύχτα ἡσυχῆ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ὁ ἄνεμος εἶχε πέσει λίγο, ὁ ναύκληρος μὲ πλησίασε γελαστὸς καὶ πολυλογὰς ὅπως πάντοτε.

— Καλημέρα σας! Καλημέρα σας, κύριε Τζώρλιγκ! μοῦ εἶπε.

— Καλημέρα, Οὐρλιγκερλί! τοῦ ἀπάντησα, μὲ ὅλη τὴ διάθεση νὰ πιάσω κουβέντα μὲ τὸν εὐθυμο αὐτὸ σύντροφο.

— Λοιπὸν, πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὴ ἡ θάλασσα, ὕστερα ἀπὸ τὸ παγόφραγμα;

— Τὴν συγκρίνω μὲ τὶς μεγάλες λίμνες τῆς Σουηδίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἀπάντησα.

— Naί... βέβαια... μόνον ὅτι, ἀντὶ γιὰ βουνά, περικυφίζεται ἀπὸ παγόβουνα.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι πρέπει νὰ εἴμαστε πολὺ εὐχαριστημένοι, ναύκληρε, καὶ νὰ εὐχόμεσθε νὰ ἐξασκολουθήσῃ ἔτσι τὸ ταξίδι μας ὡς τὴ νῆσο Τσάλαλ.

— Καὶ γιατί ὄχι ὡς τὸν Πόλο, κύριε Τζώρλιγκ!

— Ἄ, ὁ Πόλος εἶναι πολὺ μακρυνά... πολὺ μακρυνά... κανεὶς δὲν ξέρει τί εἶναι ἐκεῖ πέρα.

— Θὰ τὸ μάθῃ κανεὶς ἅμα πάη, ἀπάντησε ὁ ναύκληρος· καὶ αὐτὸς μάλιστα εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ τὸ μάθῃ.

— Εἶμαι σύμφωνος, Οὐρλιγκερλί! Ὁ «Ἄλμπρανος» ὅμως δὲν ταξιδεύει γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ Νότιο Πόλο. Ἄμα ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ κατορθώσῃ νὰ βρῆ τοὺς ναυγούους τῆς «Ἰάνας» καὶ τοὺς ἐπιβιβάσῃ στὸν «Ἄλμπρανο», εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ θεωρήσῃ τὸ ἔργο του τελειωμένο καὶ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ κάμῃ τίποτα ἄλλο, δὲν θὰ προχωρήσῃ δηλαδὴ περισσότερο.

— Αὐτὸ κοντὰ στὴ γνώση, κύριε Τζώρλιγκ! Ὅταν ὁ

μως δὲν θ' ἀπέχη παρὰ μόλις τριακόσια ἢ τετρακόσια μίλια ἀπὸ τὸν Πόλο, δὲν νομίζετε ὅτι μπορεῖ θαυμάσια νὰ αἰσθανθῆ τὴν περιέργεια νὰ πλησιάσῃ, γιὰ νὰ ἰδῆ καὶ τὴν ἄκρη τοῦ ἄξονος, στὸν ὁποῖο στριφογυρίζει ἡ γῆ μας σὰν ἀρνὶ στὴ σούβλα; εἶπε γελώντας ὁ ναύκληρος.

— Ἔστω· ἀλλ' αὐτὸ ἀξίζει τὸν κόπο, γιὰ νὰ ἐκτεθοῦμε καὶ σὲ νέους κινδύνους; εἶναι ἰσωστὸ νὰ φτάνη ὡς ἐκεῖ τὸ πάθος τῶν γεωγραφικῶν ἀνακαλύψεων;

— Καὶ ναὶ καὶ ὄχι, κύριε Τζώρλιγκ! Τί νὰ σᾶς πῶ ὁμως! Ἄν μποροῦσα νὰ προχωρήσω περισσότερο ἀπ' ὅσο προχώρησαν ὅλοι οἱ ἄλλοι ὡς τώρα, αὐτὸ θὰ ἐκολάκρευε πολὺ τὸ φιλότιμό μου ὡς ναυτικοῦ...

— Μὲ τὸ δίκιο σου, Οὐρλιγκερλί, ἀπάντησα. Ὅλοι οἱ παλιοὶ ναῦτες τοῦ «Ἄλμπραου», τὸ ξέρω, θὰ κολακεύονταν ἐπίσης καὶ θὰ ἦσαν ἔτοιμοι ν' ἀκολουθήσουν τὸν πλοίαρχό τους, ὅπουδῆποτε κι ἂν τοὺς ἐπήγαινε. Ἀλλὰ δὲν σκέπτεσαι ὅτι οἱ νέοι θὰ ἀρνιόντουσαν; Αὐτοὶ δὲν ναυτολογήθησαν μὲ τὴ συμφωνία νὰ προχωρήσουν ὡς τὸν Πόλο, δηλαδὴ νὰ ριψοκινδυνεύσουν τόσο πολὺ.

— Τὸ ξέρω, κύριε Τζώρλιγκ· μοῦ φαίνεται ὁμως, ὅτι κι αὐτοὶ θὰ ἐδεχόντουσαν, ἂνπραδείγματος χάρη ὁ πλοίαρχος τοὺς ἔλεγε ὅτι ὁ μισθὸς τους θὰ μεγαλώνη ὀλοένα, γιὰ κάθε παράλληλο πού θὰ περνοῦμε, ὕστερα ἀπὸ τὴ νῆσο Τσάλαλ. Δὲν εἶμαι ὁμως καὶ τόσο βέβαιος...

— Οὔτε κι ἐγώ, ναύκληρε.

— Καὶ δὲν εἶμαι βέβαιος, γιὰτὶ ξέρω καλά, ὅτι ὁ Χῆρνε καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Φάλκλαντ — δηλαδὴ οἱ πῶ πολλοὶ μέσα στὸ πλοῖο — εἶχαν ἐλπίδες ὅτι δὲν θὰ κατορθώνομε νὰ περάσομε τὸ παγόφραγμα, καὶ ὅτι τὸ ταξίδι θὰ σταματοῦσε ὡς τὸν πολικὸ κύκλο... Φαντασθῆτε λοιπὸν τί λένε τώρα ἀπὸ μέσα τους, πού βλέπουνε ὅτι προχωροῦμε τόσο πολὺ. Δὲν ξέρω τί μπορεῖ νὰ συμβῆ ὡς τὸ τέλος· μοῦ φαίνεται ὁμως, ὅτι ὁ Χῆρνε εἶναι πολὺ ὑποπτο πρόσωπο, καί, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, τὸν ἐπιβλέπω πάντοτε.

Ὁ ναύκληρος δὲν εἶχε ἄδικο. Ὁ Χῆρνε αὐτός, μὲ τὴν ἐπιρροή πού ἐξασκούσε στοὺς νεοσυλλέκτους, δὲν ἦταν ἐντελῶς ἀκίνδυνος γιὰ τὸ μέλλον...

Κατὰ τὴν νύχτα τῆς 19 πρὸς τὴν 20 Δεκεμβρίου, ὁ ὕπνος μου γιὰ μιὰ στιγμή ταράχτηκε ἀπὸ κάποιο παράδοξο ὄνειρο. Naί, ὄνειρο θὰ ἦταν βέβαια. Ὡστόσο, πρέπει νὰ τὸ διηγηθῶ ἐδῶ, γιατί θὰ σᾶς δώσῃ μιὰ ἰδέα γιὰ τὴν ψυχικὴ μου κατάσταση κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Ἔκανε ἀκόμη ἀρκετὸ κρύο, καὶ γι' αὐτό, ἅμα ξαπλώνομουνα στὴν κονκέτα μου, τυλιγόμενα καλὰ μὲ ὅλα τὰ σκεπάσματα. Συνήθως, ὁ ὕπνος πού μ' ἔπιανε ἀπὸ τὶς ἐννέα τὸ βράδυ, βαστοῦσε ἀδιάκοπα ὡς τὶς πέντε τὸ πρωί.

Ἐκοιμόμουναι λοιπὸν καὶ τὴ νύχτα ἐκείνη, ὅταν, κατὰ τὶς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἐξύπνησα ἀπὸ ἕναν ψίθυρο θρηνώδη καὶ παρατεταμένο. Ἄνοιξα τὰ μάτια — ἢ μᾶλλον μοῦ φάνηκε ὅτι τὰ ἄνοιξα. Τὰ πορτόφυλλα ἦταν κλειστά· ὁ θαλαμίσκος μου ἦταν βυθισμένος σὲ βαθὺ σκοτάδι.

Ὁ ψίθυρος ἐξακολουθοῦσε, καὶ μοῦ φάνηκε ὅτι μιὰ φωνὴ — φωνὴ τὴν ὁποία δὲν ἐγνώριζα — ἐψέλλιξε αὐτὲς τὶς λέξεις:

— Τὸν Πύμ!... Τὸν Πύμ!... Τὸν καημένο τὸν Πύμ!

Ἦταν παραίσθησις βέβαια... ἐκτὸς ἂν εἶχε μπεῖ κάποιος στὸ δωμάτιό μου, ἀπὸ τὴν πόρτα πού δὲν τὴν ἐκλείδωνα ποτέ...

— Τὸν Πύμ!... ἐξακολουθοῦσε ἡ ἄγνωστη φωνή... Δὲν πρέπει, δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ποτὲ τὸν καημένο τὸν Πύμ!...

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἄκουσα καθαρώτατα τὶς λέξεις, ἀπὸ πολὺ κοντά, σχεδὸν στὸ αὐτί μου... Τί ἐσήμαινε λοιπὸν αὐτὴ ἡ σύστασις, καὶ γιατί ἀπευθυνότανε πρὸς ἐμένα;... Ἄλλὰ μήπως δὲν εἶχε πεθάνει, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιστροφή του, στὴν Ἀμερικὴ, ἀπὸ θάνατο αἰφνίδιο καὶ οἰκτρό, τοῦ ὁποίου κανεὶς δὲν ἤξερε τὶς λεπτομέρειες;...

Κατάλαβα τότε ὅτι παραλογιζόμενον καὶ ξύπνησα ἐν-

τελῶς, μὲ τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶχα δεῖ ἓνα ὄνειρο πολὺ ζωηρό, ὀφειλόμενο σὲ κάποια ἐγκεφαλικὴ διέγερση.

Ἐσηκώθηκα διὰ μιᾶς ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου, καὶ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα κοίταξα ἔξω.

Κανεῖς δὲν βρισκότανε στὴν πρῶμνη τῆς γολέτας, παρὰ μόνος ὁ Χούντι, ὄρθιος κοντὰ στὸν τροχὸ τοῦ πηδάλιου, μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα στὴν πυξίδα.

Δὲν εἶχα νὰ κάμω τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ πέσω πάλι. Αὐτὸ ἔκαμα πράγματι, καί, μολονότι μοῦ φάνηκε πάλι, ὅτι πολλὲς φορὲς ἄκουσα τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρθούρου Πύμν' ἀντηγῆ στὸ αὐτί μου, κοιμήθηκα ὡς τὸ πρωτὶ.

Ὅταν ἐξύπνησα, ἀπὸ τὸ νυκτερινὸ αὐτὸ περιστατικὸ δὲν μοῦ ἔμενε παρὰ μιὰ ἀόριστη καὶ ἀμυδρὴ ἐντύπωση, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ χαθῆ.

“Ὅ,τι ἔμεινε ἀπὸ τὴν ἔκρηξη...

Στις 10 Ἰανουαρίου, ἡ καταμέτρηση τοῦ πλοιάρχου τῆς «Ἰάνας» εἶχε δώσει πλάτος μὲν 81° 21' μῆκος δὲ 42° 5'. Μ' ἐλάχιστη διαφορά, τέτοια βρέθηκε καὶ ἡ δική μας θέση τὸ πρωτὶ τῆς 20 Δεκεμβρίου. Προχωρήσαμε ἐπομένως κατ' εὐθείαν πρὸς τὴ νῆσο Μπένεττ, ποὺ θὰ τὴν βλέπαμε σὲ εἰκοσιτέσσερις ὥρες τὸ ἀργότερο.

Πράγματι, στὶς 21 Δεκεμβρίου, κατὰ τὶς ἔξη τὸ ἀπόγευμα, ἡ φωνὴ τοῦ σκοπιοῦ ἀνήγγειλε γῆ.

Ὁ «Ἀλμπρανος», ἀφοῦ διέτρεξε περὶ τὰ ὄχτακόσια μίλια ἀπὸ τὸν πολικὸ κύκλο, βρισκότανε τώρα ἀπέναντι στὴ Μπένεττ. Τὸ πλήρωμα εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀναπαύσεως, γιατί εἶχε ἐξαντληθῆ κατὰ τὶς τελευταῖες ὥρες, ἀναγκασμένο νὰ ρυμουλκῆσθαι τὸν «Ἀλμπρανο» μὲ τὶς βάρκες σὲ θάλασσα ἐντελῶς ἀκίνητη. Ἡ ἀποβίβαση λοιπὸν εἶχε ἀναβληθῆ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα καὶ ἐγὼ ἐπέστρεψα στὸ θαλαμίσκο μου.

Τὴ νύχτα ἐκείνη, καμμιά φωνὴ δὲν ἐτάραξε τὸν ὕ-

πνο μου, και από τις πέντε βρέθηκα με τους πρώτους επάνω στο κατάστρωμα.

Είναι περιττόν να πω ότι ο Τζέμ Βέστ είχε λάβει όλα τα προφυλακτικά μέτρα, που ήταν αναγκαία για την προσέγγισή μας στα ύποπτα εκείνα νερά. Η αυστηρότερη επίβλεψη γινότανε στο πλοίο. Τα κανόνια, οι όβιδες, τα τουφέκια, τα πιστόλια, τα προστατευτικά δίχτυα, τα πάντα ήταν έτοιμα. Δεν ξεχνούσαμε ότι η «Ίάνα» είχε υποστεί έφοδο από τους ιθαγενείς της νήσου Τσάλαλ, η δε γολέτα μας βρισκότανε τότε σε απόσταση μόλις εξήντα μιλίων από τον τόπο της καταστροφής εκείνης.

Η νύχτα είχε περάσει ήσυχη την ημέρα κανένα σκάφος δεν εφάνηκε στη γύρω μας θάλασσα, κανείς άνθρωπος στην αντικυρνή μας ακτή. Το μέρος φαινόταν έρημο· άλλως τε εκεί ούτε ο Ούίλλιαμ Γκνὺ δὲν είχε ανακαλύψει ίχνος ανθρώπου. Το νησάκι Μπένεττ ήταν εντελῶς ακατοίκητο.

Βράχος ξερὸς και ἄγονος, χωρὶς ίχνος βλαστήσεως επάνω του, με περίμετρο μιᾶς λεύγας περίπου — τέτοια μου εφάνηκε η Μπένεττ και τέτοια την περιγράφει ο Ἄρθουρος Πύμ.

Η γολέτα μας ἀγκυροβόλησε σε απόσταση ενός μιλίου, πρὸς βορράν. Ἦταν η θέση, στην οποία είχε ἀγκυροβολήσει και η «Ίάνα».

— Κύριε Τζώρλιγκ, μου εἶπε ο πλοίαρχος Λάν Γκνὺ, βλέπετε τὸ ἀκρωτήριο εκείνο, πρὸς τὸ βορειοανατολικὸ μέρος τοῦ νησιού;

— Τὸ βλέπω.

— Δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα σωρὸ βράχους που μοιάζουν με παράλλες ἀπὸ μπαμπάκι ἢ μιὰ επάνω στην ἄλλη;

— Πραγματικά· εἶναι ὅπως περιγράφεται στη διήγηση τοῦ Ἄρθουρου Πύμ.

— Δὲν μένει τώρα, παρὰ ν' ἀποβιβαστοῦμε σ' αὐτὸ τὸ ἀκρωτήριο, κύριε Τζώρλιγκ. Ποιὸς ξέρει μήπως δὲν βροῦ-

με ἐκεῖ τίποτα λείψανα τῶν ἀνδρῶν τῆς «Ίάνα», ἂν βέβαια κατώρθωσαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν νῆσο Τσάλαλ.

Πρέπει νὰ περιγράψω ποιά ἦταν τότε ἡ ψυχικὴ μας κατάσταση.

Ἀπέναντί μας, σὲ μικρὴ ἀπόσταση, βρισκόταν τὸ νησάκι, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ὁ Ἀρθουρος Πὺμ καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ εἶχαν ἀποβιβασθῆ ἔδῳ καὶ ἔντεκα χρόνια. Ὅταν ἡ «Ίάνα» ἔφτασε ἐδῶ, βρισκότανε ὑπὸ συνθήκες κάθε ἄλλο παρὰ καλές, γιατί ἄρχισαν ἤδη νὰ τῆς λείπουν τὰ τροφίμα καὶ οἱ ἄνδρες τῆς νὰ ὑποφέρουν. Ἀπεναντίας, ἡ υγεία τῶν ἀνδρῶν τοῦ «Ἄλμπρανο» διατηρεῖτο καλὴ καί, ἐκτὸς τῶν νεσοσυλλέκτων, πού ἐγκρίνιαζαν μεταξύ τους, ὅλοι οἱ παλιοὶ ναῦτες φαινότουσαν γεμάτοι ἐλπίδες, κατευχαριστημένοι γιατί βρισκόμαστε τόσο κοντὰ στὸ τέρας.

Τί σκεπτότανε, τί ἐποθοῦσε, πόσο ἀνυπομονοῦσε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, τὸ μαντεύει κανεὶς εὐκολα. Μπορῶ νὰ πῶ, ὅτι κατάτροωγε μὲ τὰ μάτια τὸ νησί.

Ἄλλ' ὑπῆρχε κι ἓνας ἄλλος, τὰ βλέμματα τοῦ ὁποίου ἦσαν προσηλωμένα σ' αὐτὸ μὲ μεγαλύτερη ἐπιμονή. Ἦταν ὁ Χοὺντ.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ἀγκυροβολήσαμε, ὁ Χοὺντ δὲν εἶχε κοιμηθῆ διόλου στὸ κατάστρωμα — ὅπως συνήθιζε νὰ κάνη — ἔστω καὶ ἐπὶ δυὸ ἢ τρεῖς μόνον ὥρες. Στεκότανε διαρκῶς κοντὰ στὸ δρύφακτο τῆς πλώρας, μὲ τὸ μεγάλο του στόμα σφιγμένο, μὲ τὸ μέτωπο αὐλακωμένο ἀπὸ χίλιες ρυτίδες, καὶ κοίταζε διαρκῶς τὴν ἀντικρινὴ ἀκτὴ, μὴ στρέφοντας ἀπ' αὐτὴ τὸ βλέμμα του οὔτε μιὰ στιγμὴ.

Προτοῦ φύγη μὲ τὸν «Ἄλμπρανο», ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐσύστησε στὸν ὑποπλοίαρχο τὴ μεγαλύτερη προσοχὴ καὶ ἐπίβλεψη — μολονότι ὁ Τζέμ Βέστ δὲν εἶχε ἀνάγκη τέτοιας συστάσεως. Ἡ ἐξερεύνησή μας δὲν θὰ βαστοῦσε περισσότερο ἀπὸ πέντε ἢ ἕξι ὥρες· καὶ ἂν ἡ βάρκα μας δὲν ἐπέστρεφε τὸ ἀπόγευμα, ὁ ὑποπλοίαρχος ὄφειλε νὰ στείλῃ δευτέρη γιὰ νὰ μᾶς ἀναζητήσῃ.

— Πρόσεχε επίσης τούς νεοσύλλεκτους, πρόσθισε ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ.

— Μείνετε ἤσυχος, πλοίαρχε, ἀποκρίθηκε ὁ Τζέμ Βέστ. Καὶ μάλιστα ἀφοῦ σᾶς χρειάζονται τέσσερεις κοπηλάτες, πάρετε ἀπὸ τούς νεοσύλλεκτους, γιὰ νὰ ἐλαττωθῇ ὁ ἀριθμὸς τους μέσα στὸ πλοῖο.

Ἡ συμβουλὴ ἦταν φρόνιμη, γιατί, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδραση πάντοτε τοῦ Χῆρνε, ἡ δυσαρέσκεια τῶν συντρόφων του τῶν Φάλκλαντ μεγάλωνε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα.

Ὅταν ἡ βάρκα ἐτοιμάστηκε, τέσσερεις ἀπὸ τούς νεοσύλλεκτους τοποθετήθηκαν στὰ κουπιά ὁ δὲ Χούντ, πὺ τὸ ζήτησε ὁ ἴδιος στὸ πηδάλιο. Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ, ὁ ναύκληρος κι ἐγώ, ὅλοι καλὰ ὀπλισμένοι, καθήσαμε πίσω καὶ ἡ βάρκα ξεκίνησε γιὰ τὸ νησάκι.

Ἵστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἐστρίψαμε τὸ ἀκρωτήριο, πὺ ἀπὸ κοντὰ δὲν ἔμοιαζε πιά μὲ σωρὸ δερμάτων μπαμπακιοῦ — καὶ τότε παρουσιάστηκε μπροστὰ μας ὁ μικρὸς ὄρμος, στὸν ὁποῖο εἶχαν προσορμιστεῖ καὶ οἱ βάρκες τῆς «Ίάνας».

Στὸν ὄρμο αὐτὸ μᾶς διεύθυνε ὁ Χούντ. Μποροῦσε κανεὶς νὰ ἔχη πεποιθήση στὸ ναυτικὸ του ἔνστικτο. Ἄλλως τε, ὠδηγοῦσε τὴ βάρκα μὲ τόση ἐπιδεξιότητα, ἀποφεύγοντας τούς σκοπέλους, πὺ πρόβαλαν ἐδῶ κι ἐκεῖ, ὥστε θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἤξερε τελείως τὴν ἀκτὴ ἐκείνη...

Ἀποβιβαστήκαμε στὸ βάθος τοῦ ὄρμου, σὲ κάτι μεγάλες πέτρες, πὺ τὶς ἐσκέπαζε ἰσχνὴ βλάστηση λειχήνων. Ἐνεκα τῆς ἀμπώτιδας, ἡ θάλασσα ἀποσυρότανε τώρα καὶ ἀποκάλυπτε ἓνα εἶδος ἀμμώδους γιαλοῦ, σπαρμένου μὲ μαῦρες πέτρες, πὺ ἔμοιαζαν μὲ κεφάλια τεραστίων καρφιῶν.

Ἐπάνω στὴν ἄμμο, εἶδαμε κάτι παράξενα μαλάκια ἐπιμήκη, πάχους ἐνὸς ὡς ὀκτῶ ἐκατοστῶν καὶ μήκους τριῶν μέχρι δεκαοκτώ. Ἄλλα ἀπ' αὐτὰ ἀναπαυόντουσαν ἡσυχά, καὶ ἄλλα σερονόντουσαν, ἀναζητώντας ἥλιο καὶ τρο-

φή: ἦταν δὲ ἡ τροφή τους ζωῦφια ἀπὸ κείνα στὰ ὁποῖα ὀφείλεται ἡ παραγωγή τοῦ κοραλλίου.

— Αὐτὰ εἶναι τὰ μαλάκια, μού εἶπε τότε ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ, πού τὰ ὑπεραγαποῦν καὶ τ' ἀκριβοπληρώνουν οἱ Κινέζοι... Σᾶς τὸ ὑπενθυμίζω, κύριε Τζώρλιγκ, γιατί ἐξ αἰτίας τους ἡ «Ίάνα» παρέμεινε στὴ νῆσο Τσόαλαλ. Θυμώσαστε βέβαια, ὅτι ὁ ἀδελφός μου εἶχε κάνει σύμβαση μὲ τὸν Τοῦ - Βίτ γιὰ τὸ ψάρεμά τους, ὅτι εἶχε πάρει τὴν ἄδειά του νὰ φτιάσῃ παράγκες καὶ ν' ἀφήσῃ τρεῖς ἄντρες νὰ ἐτοιμάσουν τὸ φορτίο, ἐνῶ ἡ γολέτα θὰ ἐξακολουθοῦσε τὸ ἐξερευνητικὸ της ταξίδι. Θυμώσατε ἐπίσης πῶς ὑπέστη ἔπειτα τὴν ἐπίθεση τῶν ἀγρίων καὶ πῶς καταστράφηκε.

Ναί· ὅλες αὐτὲς οἱ λεπτομέρειες ἦσαν πρόχειρες στὴ μνήμη μου, καθὼς κι ἐκεῖνες πού δίνει ὁ Ἀρθούρος Πύμ, περιγράφοντας τὰ μαλάκια αὐτά. Μοιάζουν μὲ σκουλήκια ἢ μὲ κάμπιες, γιατί οὔτε ὄστρακο ἔχουν, οὔτε πόδια, ἀλλὰ μόνον δαχτύλια ἐλαστικά. Τὰ μαζεύουν, τὰ σχίζουν κατὰ μῆκος, βγάζουν τὸ ἐντόσθιά τους, τὰ πλένουν, τὰ βράζουν, τὰ θάβουν γιὰ λίγες ὥρες στὴν ἄμμο, κι ἔπειτα τ' ἀπλώνουν στὸν ἥλιο.

*Ἔτσι ἀποξηραμένα καὶ πακεταρισμένα, στέλνονται στὴν Κίνα, ἅπου οἱ Κινέζοι, πού τ' ἀγαποῦν τρελλὰ ὅσο καὶ τὶς φωλιές τῶν χελιδονιῶν, τὰ πληρώνουν εἰκοσιπέντε δολλάρια τὸ ἑκατόλιτρο. Γίνεται δὲ μεγάλη ξόδεψη ἀπὸ αὐτά, ὄχι μόνον στὴν Καντώνα, ἀλλὰ καὶ στὴν Σιγκαπούρη, στὴν Μπαταβία καὶ στὴ Μανίλα.

Δυὸ ἀπὸ τοὺς κοπηλάτες μας ἔμειναν νὰ φυλάνε τὴ βάρκα. Συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄλλους, ὁ Λάν Γκύ, ὁ ναύκληρος, ὁ Χούντ κι ἐγώ, διευθυνθήκαμε πρὸς τὸ κέντρο τῆς Μπένεττ.

Ὁ Χούντ ἐβάδιζε ἐπὶ κερφαλῆς, σιωπηλὸς ὅπως πάντοτε. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι μᾶς ἔκανε τὸν ὀδηγό. Αὐτὸ παρετήρησα στὸν πλοίαρχο καὶ στὸ ναύκληρο, οἱ ὁποῖοι συμ-

φώνησαν ὅτι, πράγματι ὁ Χούντ φαινότανε σὰν νὰ εἶχε ἐπισκεφθῆ καὶ ἄλλοτε τὸ νησάκι...

Τὸ ἔδαφος ἦταν τραχύτατο καὶ ἄγονο, ἐντελῶς ἀνεπίδεκτο καλλιεργείας. Δὲν ἐφύτρωναν σ' αὐτὸ παρὰ ἀγκυροὶ θάμνοι, πὺν δὲν θὰ μπορούσαν νὰ χρησιμεύσουν σὰν τροφή οὔτε σὲ ζῶα. Ἄν ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοί του, ὕστερα ἀπὸ τὴν καταστροφή τῆς «Ἰάνας», δὲν εὔρισκαν ἄλλο καταφύγιο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Μπένεττ, ἢ πείνα βέβαια θὰ τοὺς ἐξώντωνε ὅλους.

Ἄπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, πὺν ὑψωνόταν στὸ κέντρο τοῦ νησιοῦ, μπορούσαμε νὰ τὸ ἐπισκοπήσουμε σὲ ὅλη του τὴν ἔκταση... Τίποτα... τίποτα πουνθενά... Ἄλλ' ἄραγε δὲν εἶχε διατηρήσει τίποτε ἴχνη ἀνθρώπινων ποδιῶν, ἢ λείψανα φατιᾶς, ἢ ἐρείπια καλυθῶν; Ἐνδεῖξεις τέλος πάντων ὅτι οἱ ἄνδρες τῆς «Ἰάνας» τὴν εἶχαν κάποτε ἐπισκεφθῆ;

Θέλοντας νὰ βεβαιωθοῦμε γι' αὐτό, ἀποφασίσαμε ν' ἀκολουθήσουμε τὴν περίμετρο τῆς ἀκτῆς, ξεκινώντας ἀπὸ τὸν ὄρμο στὸν ὁποῖον εἶχαμε ἀποβιβασθῆ, καὶ νὰ τριγυρίσουμε ἔτσι ὅλο τὸ νησάκι.

Κατεβήκαμε ἀπὸ τὸ λόφο, καὶ ἀκολουθήσαμε τὸ Χούντ, πὺν καὶ πάλι προηγῆθηκε σὰν ὁδηγός. Ὅταν φτάσαμε ἔτσι στὴ μεσημβρινὴ ἄκρη τῆς νήσου, ὁ Χούντ ἐστάθηκε, κοίταξε γύρω του, ἔσκυψε καὶ μᾶς ἔδειξε μὲ τὸ πελώριο χέρι του, ἀνάμεσα στὰ διεσπαρμένα λιθάρια, ἓνα κομμάτι ξύλου, φθαρμένον καὶ σάπιον.

— Ἄ, τὸ θυμοῦμαι αὐτὸ τὸ ξύλο!... Κατὰ τὸν Ἄρθουρο Πύμ, εἶναι ἀπὸ πρῶρα πλοίου... ἔχει μάλιστα ἐπάνω καὶ κάτι σκαλισμάττα, εἶπα.

— Ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα ὁ ἀδελφός μου διέκρινε ἀμυδρῶς καὶ τὰ ἴχνη μιᾶς χελώνας, πρόσθεσε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ.

— Ἀκριβῶς, ἀπάντησα, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ παραδέχτηκε ὁ Ἄρθουρος Πύμ. Ὅπωςδήποτε, ἀφοῦ τὸ ξύλο αὐτὸ ἐξακολουθεῖ νὰ βρῖσκεται στὸ ἴδιο μέρος, στὸ ὁποῖο ἀναφέρει

ἡ διήγησις, θὰ πῆ ὅτι, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς πρώτης ἐπισκέψεως τῆς «Ίάνας», κανεὶς ἄλλος δὲν ἀποβιβάστηκε στὸ νησί. Νομίζω λοιπὸν ὅτι χάνουμε τὸν καιρὸ μας, ζητώντας ἐδῶ ἴχνη καὶ τεκμήρια. Μόνο στὴ νῆσο Τσάλαλ πρέπει νὰ περιοριστοῦμε.

— Ναί... στὴ νῆσο Τσάλαλ, ἀποκρίθηκε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

Ὡστόσο, ἐξακολογήσαμε τὴν περιουδεΐα μας. Βρισκόμαστε τώρα στὴν ἀνατολικὴ παραλία — βαδίζοντας πρὸς τὸν ὄρμο, γιὰ νὰ ἐπιβιβαστοῦμε καὶ νὰ ἐπανέλθουμε στὸν «Ἄλμπρανο» — ὅταν ὁ Χούντ, πού προηγεῖτο καμμιὰ δεκαριά βήματα περίπου, σταμάτησε ἀτότομα καὶ μᾶς ἐκάλεσε μ' ἓνα νεῦμα ζωηρό.

Πλησιάσαμε τρέχοντας.

Ὁ Χούντ εἶχε γονατίσει μπροστὰ σ' ἓνα ἄλλο κομμάτι ξύλο, σανίδας σάπιας, μισοχωμένης στὴν ἄμμο. Ἐννοοῦμαι ὅτι ἂν μπροστὰ στὴν πρώτη καμμιὰ ἐκπληξὴ δὲν εἶχε δεῖξει, τώρα ὅμως ἡ στάση του ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὴ. Τὴν ἐψηλαφοῦσε, τὴν ἐχάιδευε μὲ τὰ πελώρια χέρια του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ αἰσθανθῆ μὲ τὴν ἀφή ὅλες τῆς τῆς ἀνωμαλίες, σὰν νὰ ζητοῦσε στὴν ἐπιφάνειά της κανένα σχῆμα, καμμιὰ γραμμὴ, πού νὰ μπορῆ νὰ ἔχη σημασίαν ἰδιαιτέραν.

Ἡ σανίδα αὐτὴ, δρύινη, μήκους ἐνάμισον ὡς δύο μέτρων καὶ πλάτους 6 ἑκατοστῶν, φαίνεται ὅτι θὰ ἀνῆκε σὲ σκάφος ἀρκετὰ μεγάλων διαστάσεων — ἴσως σὲ κανένα ἱστιοφόρο πολλῶν ἑκατοντάδων τόννων. Τὸ στρώμα τῆς μαύρης μογογιᾶς, πού τὴν ἐσκέπαζε ἄλλοτε, εἶχε χαθῆ ἀπὸ τὴν πολυκαιρία.

Καθὼς παρατήρησε ὁ ναύκληρος — καὶ μὲ τὴν παρατήρησή του συμφώνησε καὶ ὁ πλοίαρχος, τὴν ἐπιδοκίμασε δὲ μ' ἓνα νεῦμα καὶ ὁ Χούντ — ἡ σανίδα θ' ἀποτελοῦσε μέρος τοῦ ἐξωτερικοῦ περιβλήματος τῆς πρύμνης.

— Γιὰ νὰ βρισκῆται ὅμως ἐδῶ, εἶπα τότε ἐγώ, πρέπει νὰ ἐξεβράσθῃ ἀπὸ τὴ θάλασσα, ὥστερα ἀπὸ τὸ ναυάγιο.

— Μήπως είναι... ανέκραξε ο Λάν Γκνύ.
 Ἡ ἴδια σκέψη γεννήθηκε στὸ μυαλό μας συγχρόνως.

—Αὐτὴ ἡ φουσκοθαλασσιὰ προμηνύει θύελλα (σελ 114)

Φαντασθῆτε δὲ τὴν ἐκπληξή μας, τὴν ἔκστασή μας, τὴν ἀνέκφραστη συγκίνησή μας, ὅταν ὁ Χούντ μᾶς ἔδειξε ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ γράμματα, χαραγμένα στὴ σανίδα ἐκεῖνη—

ὄχι ἀπλῶς ζωγραφισμένα, ἀλλὰ σκαλιστά, ἀνάγλυφα, ἔτσι ὥστε νὰ τὰ αἰσθάνεται κανεὶς μὲ τὴν ἀφή!...

Ἦταν εὐκολώτατο νὰ διακρίνη κανεὶς τὰ γράμματα δυὸ λέξεων, σὲ δυὸ γραμμὲς γραμμένων:

ΑΝ
ΛΙ Ε ΠΟ Λ

«Ἰάνα» - Λίβεραπουλ!... Αὐτὴ ἦταν ἡ γολέτα, ἡ κυβερνώμενη ἀπὸ τὸν πλοίαρχο Οὐίλλιαμ Γκὺ! Ἐξαιρετικὸν ἂν ὁ χρόνος ἔσβησε τὰ ἄλλα γράμματα. Μήπως ὅσα ἔμειναν δὲν ἦταν ἀρκετὰ νὰ μᾶς ποῦν τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου καὶ τοῦ λιμανιοῦ ποῦ εἶχε καθελκυσθῆ;

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ πῆρε στὰ χέρια του τὴ σανίδα, καὶ κόλλησε σ' αὐτὴν τὰ χεῖλη του, ἐνῶ θεομὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ἦταν κομμάτι, λείψανο τῆς «Ἰάνας», ἀπὸ κείνα ποῦ εἶχαν ἐξακοντισθῆ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ στὴν ἔκρηξη, καὶ ἐξεβράσθηκε κοντὰ στὴν ἀκτὴ αὐτὴ ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Χωρὶς νὰ προφέρω λέξη, περίμενα νὰ κατευνασθῆ ἡ τόσο δίκαιη συγκίνηση τοῦ πλοίαρχου Λὰν Γκὺ. Ἐνῶ καὶ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Χούντ, τί κεραυνοβόλο βλέμμα ἐκτοξεύθηκε τότε πρὸς τὸν ὀρίζοντα, πρὸς νότον!

Ἐπὶ τέλους, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ σηκώθηκε. Ὁ Χούντ, ἄφωνος πάντοτε, φορτώθηκε τὴ σανίδα στους ὤμους του, καὶ ἐξακολουθήσαμε τὸ δρόμο μας... Μετὰ μιὰ ὥρα, συμπληρώνοντας τὴν περιοδεία τοῦ νησιοῦ, βρισκόμαστε στὸν «Ἄλμπρανο».

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ θέλησε νὰ μείνουμε στὴν Μπένεττ ὡς τὴν ἄλλη μέρα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι, ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἔπνεε ἄνεμος βόρειος ἢ ἀνατολικός. Αὐτὸ ἦταν ἀναγκαιότατο, γιατί πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ρυμουλκηθῆ ὁ «Ἄλμπρανο» μὲ τὶς βάρκες του ὡς τὴ νῆσο Τσάλαλ, ἀπ' τὴν ὁποία μᾶς ἐχώριζαν ἀκόμη τριάντα μίλια; Μολονότι τὸ ρεῦμα ἐφέρετο πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, δὲν ἔφταναν οὔτε δυὸ μέρες γιὰ νὰ διανύσῃ τὸ διάστημα.

Ὁ ἀπόπλους, λοιπόν, ἀναβλήθηκε γιὰ τὴν ἄλλη μέρα. Κι ἐπειδὴ μιὰ ἐλαφρὰ αὔρα ἄρχισε νὰ πνέη κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὑπῆρχε ἐλπίδα ὅτι, χωρὶς πολλὴ ἀργοπορία, ἡ γολέτα μας θὰ ἔφτανε στὸ ἔσχατο ὄριο τοῦ ταξιδιοῦ της.

Τὸ πρωὶ τῆς 23 Δεκεμβρίου, κατὰ τὶς ἐξήμιση, ὁ «Ἄλμπρανος», μὲ τὴν πρῶρα πρὸς νότον, ἀπέπλευσε ἀπ' τὴ Μπένεττ. Ἀσθενέστατος ἦταν ὁ ἄνεμος πού μᾶς ἔσπρωχνε καὶ συχνὰ τὰ πανιὰ χτυποῦσαν χαλαρωμένα στὰ κατώτια. Προχωροῦσαμε ἀργά. Ἡ νῆσος Τσάλαλ δὲν θὰ φαινότανε πρὶν περνοῦσαν τουλάχιστον τριάντα ἕξι ὥρες.

Πέρασα σχεδὸν ὅλη τὴν ἡμέρα καθήμενος στὴν πρύμνη, μὲ τὸ βιβλίον τοῦ Ἔντγκαρ Πόε στὰ χέρια. Μολονότι ἐδιάβαζα μὲ προσοχή, δὲν μοῦ διέφυγε ἡ ἐπιμονή, μὲ τὴν ὁποία μὲ κοιτοῦσε ὁ Χούντ, ὅσες φορὲς ἡ ὑπηρεσία τὸν ἐκαλοῦσε κοντὰ στὸ ὑπόστεγο.

Ὁ ἄνεμος δὲν ἔδειχνε ὅτι θὰ δυνάμωνε. Ἦταν πέντε τὸ βράδυ, ὅταν οἱ τελευταῖες γραμμὲς τῆς Μπένεττ ἐξαφανίσθηκαν. Πόσο λίγο διάστημα εἶχαμε διανύσει ἀπὸ τὸ πρωί.

Ἀπὸ τὶς ἕξι ὁ ἥλιος ἐκαλύφθηκε ἀπὸ πυκνὸ πέπλο ὁμίχλης, πίσω ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐξακολούθησε νὰ διαγράφη τὴν τροχιά του. Ἐν τούτοις, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ ἄνεμος δυνάμωσε κάπως καὶ ὁ «Ἄλμπρανος» μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ κάπου δώδεκα μίλια. Τὴν ἄλλη μέρα, 24 Δεκεμβρίου, ἡ καταμέτρηση ἔδωσε πλάτος μὲν $83^{\circ} 2'$, μῆκος δὲ $43^{\circ} 5'$. Ἄρα ὁ «Ἄλμπρανος» ἀπεῖχε μόλις ἕνα τρίτον τῆς μοῖρας ἀπὸ τὴ νῆσο Τσάλαλ, δηλαδή εἴκοσι μίλια.

Δυστυχῶς, ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ἡ ἔνταση τοῦ ἀνέμου ἐλαττώθηκε. Ὄπωσδήποτε, χάρις στὸ εἰννοϊκὸ ρεῦμα, ἡ νῆσος Τσάλαλ ἀνηγγέλθη ἀπὸ τὸν σκοπιωρὸν τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ στὶς 6 καὶ 45'.

Μόλις ρίχτηκε ἡ ἄγκυρα, ἐπιθεωρήθηκαν μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχὴ τὰ ὄπλα καὶ τὰ πολεμοφόδια. Ὅλα βρέθηκαν ἐν τάξει. Ὁ «Ἄλμπρανος» δὲν διέτρεχε κίνδυνον νὰ

καταληφθῆ ξαφνικά. Πολλὰ μάτια ἀγρυπνοῦσαν ἐπάνω στοῦ πλοῖο, καὶ ἰδιαιτέρως τὰ μάτια τοῦ Χούντ, πού οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή δὲν ἔπαυαν νὰ κοιτᾶνε τὸν ἀπώτατο ἐκεῖνο ἀνταρκτικὸ ὄριζοντα!

Στὸ νησί τῶν ἀγρίων.

Ἡ νύχτα πέρασε μὲ ἡσυχία. Καμμιά βάρκα δὲν ἦρθε ἀπὸ τὸ νησί· κανεὶς ἰθαγενὴς δὲν ἐφάνηκε στὴν ἀκρογιαλιά. Ἀσφαλῶς, οἱ κάτοικοι ἦσαν περιορισμένοι στοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς νήσου. Ἄλλωστε, ξέραμε ἀπὸ τὴ διήγηση τοῦ Πύμ, ὅτι ἔπρεπε νὰ περπατήσῃ κανεὶς τρεῖς ἢ τέσσερες ὥρες, γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν πρωτεύουσα τῆς Τσάλαλ.

Ἄρα δὲν εἶχαν δῆ τὸν «Ἀλμπρανο», καὶ αὐτὸ ἦταν εὐχάριστο.

Εἶχαμε ἀγκυροβολήσῃ σὲ ἀπόσταση μισοῦ μιλίου, καὶ ἦταν εὔκολο νὰ παρατηρήσουμε τὸ νησί.

Ὅχτῶ ὡς ἐννέα μιλίων περίμετρος, ἀκτὴ ἀνώμαλη καὶ δυσπρόσιτη, ἐκτεταμένες πεδιάδες ἄγονες, ὑπόμαυρες, πλαισιούμενες ἀπὸ λοφοσειρὰ μετρίου ὕψους, αὐτὴ ἦταν ἡ θέα, πού παρουσίαζε ἡ Τσάλαλ. Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἡ παραλία ἦταν ἔρημη... Ἄραγε, τί εἶχε συμβῆ στὸ διάστημα τῶν ἑντεκα αὐτῶν χρόνων; Μήπως ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἰθαγενῶν, ὁ Τοῦ Βίτ, δὲν ὑπῆρχε πιά;... Ἔστω· ἀλλ' οἱ κάτοικοι, οἱ τόσο πολυάριθμοι;... Καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Γκύ;... Καὶ οἱ ναυαγοί;...

— Νὰ κατεβαστῆ ἡ μεγάλη βάρκα! διέταξε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, ἀνυπόμονος.

Ἡ διαταγὴ ἐκτελέστηκε.

— Τζέμ, εἶπε τότε ὁ πλοίαρχος· ἄς μπουῖν μέσα ὀκτῶ ἄνδρες μὲ τὸν Μαρτὲν Χόλτ. Ὁ Χούντ στοῦ πηδάλιο. Σὺ θὰ μείνῃς στοῦ πλοῖο καὶ θὰ προσέχῃς καλὰ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θάλασσης...

— Μείνετε ἡσυχος, πλοίαρχε.

— Θ' ἀποβιβαστοῦμε καὶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ φτάσουμε στὸ χωριὸ Κλόκ - Κλόκ. Ἐὰν τυχὸν σᾶς συμβῆ τίποτε, εἰδοποιεῖς μὲ τρεῖς κανονιές.

— Αὐτό, λοιπόν, θὰ εἶναι τὸ σύνθημα, ἀποκρίθηκε ὁ ὑποπλοίαρχος. Τρεῖς κανονιές κατὰ διαλείμματα ἑνὸς λεπτοῦ τῆς ὥρας.

— Ἐὰν δὲν ἐπιστρέψουμε ὡς τὸ βράδυ, ἐξακολούθησε ὁ πλοίαρχος, στείλε τότε τὴ δεύτερη βάρκα, καλὰ ἐξοπλισμένη μὲ δέκα ἄνδρες, ὑπὸ τὸν ναύκληρο, γιὰ νὰ μᾶς παραλάβη.

— Μάλιστα.

— Ὅμως σὲ ὁποιαδήποτε περίπτωση ἐσύ, Τζέμ, δὲν θ' ἀφήσης τὸ πλοῖο.

— Ὅχι.

— Καὶ ἂν δὲν ἐπιστρέψουμε πιά, ἂν, καὶ ἀφοῦ κἀνὴς πᾶν τὸ δυνατόν, δὲν βρεθοῦμε, τότε θ' ἀναλάβης ἐσὺ τὴν κυβέρνησι τῦ πλοίου, καὶ θὰ τὸ ἐπαναφέρης στὶς Φάλκλαντ.

— Εἶμαι σύμφωνος.

Ἐκτὸς τοῦ Μαρτὲν Χόλτ καὶ τοῦ Χοῦντ, ὀχτὼ ἄνδρες ὅλοι καλὰ ὀπλισμένοι, μὲ τουφέκια καὶ μὲ πιστόλια, μὲ φυσιογιωθῆκες γεμᾶτες καὶ μὲ μαχαίρια στὴ ζώνη, μπῆκαν στὴ βάρκα. Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ προσχώρησα καὶ εἶπα:

— Κύριε πλοίαρχε, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συνοδέψω στὴν ξηρά;

— Ὅπως θέλετε, κύριε Τζώρλιγκ.

Μπῆκα στὸ θαλαμίσκο μου, πῆρα τὸ δίκαννο κνηγετικό μου ντουφέκι καὶ ἐπέστρεψα κοντὰ στὸν πλοίαρχο, πὸ μού εἶχε φυλάξει μιὰ θέση στὴν πρόμνη τῆς βάρκας.

Μὲ ἰσχυρὴ κωπηλασία διευθυνθήκαμε πρὸς τοὺς σκοπέλους, γιὰ ν' ἀνακαλύψουμε τὸ πέρασμα ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶχαν περάσει ὁ Ἄρθουρος Πῆμ καὶ ὁ Ντίρκ Πέτερος, μὲ τὴ βάρκα τῆς «Ἰάνας», στὶς 19 Ἰανουαρίου 1828.

Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ, οἱ ἄγγιοι εἶχαν φανῆ μέσα στὰ μο-

νόξυλά τους, φωνάζοντας «άναμου - μου!» και «λάμα - λάμα», όταν ο Ουίλλιαμ Γκύ, σηκώνοντας ένα άσπρο μαντήλι, σαν σημαία ειρήνης, τους επέτρεψε φιλικά να επισκεφθούν το πλοίο με τόν άρχηγό τους Τού - Βίτ, καθώς θα θυμόσαστε, βέβαια, απ' τή διήγησή του 'Αρθούρου Πύμι.

Έπί είκοσι λεπτά τής ώρας, ή βάρκα μας έπλεε ακολουθώντας τή σειρά τών σκοπέλων ώς ότου ο Χούντ άνακάληψε τó πέρασμα, στο όποιο μπήκαμε. Σέ λίγο, ή βάρκα μας στερεώθηκε με τήν άγκυρά της από τούς βράχους τής άκτής. 'Αφήσαμε εκεί δυό άνδρες να τήν φυλάνε, οί δε λοιποί, με τόν Χούντ επί κεφαλής, διεθυνθήκαμε προς τó κέντρον τής νήσου.

Ο πλοίαρχος Λάν Γκύ κι εγώ, βαδίζοντας όλοένα, ανταλλάσαμε τίς σκέψεις μας και τίς έντυπώσεις μας για τή χώρα εκείνη, πού, κατά τήν έκφραση του 'Αρθούρου Πύμι, «διέφερε ούσιωδώς από κάθε άλλη χώρα, πού έξερευνηθήκε ως τότε από άνθρώπους πολιτισμένους».

Αυτό φαινότανε εκ πρώτης όψεως. Τουλάχιστον τó χρώμα τών πεδιάδων ήταν μελανό, ώσαν τó χώμα τους ν' άποτελείτο από σκόνη λάβας, και σέ κανένα μέρος δέν φαινότανε τίποτε άσπρο.

Προπορευόμενος καμμιά έκασοστή βήματα, ό Χούντ έτρεξε σ' ένα μεγάλο βράχο, σκαρφάλωσε σ' αυτόν μ' εύκινησία αιγάγρου, εστάθηκε στην κορυφή, κι από κει έπεσκόπησε όλη τήν περιοχή, σέ άπίνα πολλών μυλίων. Δέν έφάνηκε όμως εύχαριστημένος. 'Ενόμιζε κανείς, ότι έβλεπε άνθρωπο πού «είχε χάσει τά νερά του».

— Τί συμβαίνει; με ρώτησε ό πλοίαρχος Λάν Γκύ, κοιτάζοντας τόν Χούντ προσεκτικά.

— Δέν ξέρω, πλοίαρχε, άπάντησα. Τó βέβαιον είναι ότι οί τρόποι του ανθρώπου αυτού είναι πολύ παράδοξοι και άνεξήγητοι... Θα έλεγε κανείς ότι είναι από τούς «νέου είδους άνθρώπους» πού ό 'Αρθούρος Πύμι ισχυρίζεται ότι συνήντησε σ' αυτό τó νησί... Και ίσως - ίσως μάλιστα...

— Τί;

— Εἶσθε βέβαιος, ἀνέκραξα τότε χωρὶς ν' ἀποτελειώσω τὴ σκέψη μου, ὅτι ἡ χθεσινή σας καταμέτρηση ἦταν ἀκριβής;

— Βεβαιότατος! Πλάτος 83° 20', μῆκος 43° 5'...

— Ὡστε δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία, ὅτι αὐτὸ τὸ νησὶ εἶναι ἡ Τσάλαλ;

— Καμμιά. Εἶναι ἀκριβῶς ἡ θέση, πού σημειώνει ὁ Ἄρθουρος Πύμ· καὶ πιστεύω ὅτι δὲν ἔκαμε λάθος.

Πράγματι· καμμιά ἀμφιβολία γι' αὐτό. Ἄλλ' ἂν ὁ Πύμ δὲν εἶχε κάνει λάθος, ὡς πρὸς τὴ γεωγραφικὴ θέση τῆς νήσου, τί νὰ σκεφθῆ κανεὶς ὅμως γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῆς διηγῆσεώς του, ὅσον ἀφορᾷ τὴ χώρα, πού περιερχόμεθα τώρα ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Χούντ;

Μιλáει γιὰ δέντρα πρωτοφανῆ, γιὰ βράχους παραδόξους καὶ στὸ σχῆμα καὶ στὴ σύσταση, γιὰ ποτάμια καὶ ρυάκια ἀποτελούμενα ἀπὸ νερό, πού δὲν ἦταν νερό, ἀλλὰ σὰν μιὰ διάλυσις ἀραβικοῦ κόμεως, μὲ φλέβες χρωματιστές, μὲ ἀποχρώσεις μετáξης — ἓνα ρευστὸ πού μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ κόψη μὲ τὸ μαχαίρι!...

Καὶ ὅμως δὲν ὑπῆρχε τίποτε — ἢ μᾶλλον δὲν ὑπῆρχε πιά τίποτε, ἀπὸ ὅλα αὐτά! Οὔτε ἓνα δέντρο, οὔτε ἓνα δενδρύλλιο, οὔτε ἓνας θάμνος σὲ ὅλη τὴν περιοχὴ... Λόφους δεντροφύτους ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ χωριὸ Κλόκ - Κλόκ, δὲν ἐβλέπαμε πουνθενά... Ἄπὸ τὰ ρυάκια ἐκεῖνα, ἀπ' τὰ ὁποῖα οἱ ἄντρες τῆς «Ἰάνας» δὲν εἶχαν τολμήσει νὰ πιοῦν, δὲν ἐφαινότανε τώρα οὔτε ἓνα, οὔτε μιὰ σταγόνα νερό, εἴτε κοινοῦ, εἴτε παραδόξου... Παντοῦ ξηρότητα ἀπόλυτη, ἀπελπιστικὴ, ἀπαίσια!...

Ἐν τούτοις, ὁ Χούντ ἐβάδιζε μπροστά μας γρήγορα, χωρὶς νὰ δείχνῃ κανένα δισταγμὸ. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸν ὀδηγοῦσε τὸ ἔνστικτο, ὅπως τὰ χελιδόνια, ὅπως τὰ ταχυδρομικὰ περιστέρια, πού ξέρουν νὰ ἐπιστρέφουν στὶς φωλιές τους, ἀπὸ τὸ συντομώτερο δρόμο... Ἄλλὰ κι ἐμεῖς,

δὲν ξέρω ἀπὸ ποιά προαίσθησι, τὸν ἀκολουθοῦσαμε σὰν τὸν καλύτερο καὶ τὸν ἀσφαλέστερο ὁδηγό...

Τὸ ἐπαναλαμβάνω ὁμῶς καὶ τὸ τονίζω, ὅτι δὲν εἶχαμε μπροστά μας τὴ μυθικὴ ἐκεῖνη χώρα, ποὺ περιγράφει ὁ Ἀρθούρος Πύμ. Τὸ ἔδαφος, ποὺ πατοῦσαν τὰ πόδια μας, ἦταν καταστραωμένο, σὰν νὰ εἶχε ὑποστῆ συγκλονισμούς. Μαῦρο καὶ καμμένο, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶχε ἐκθρασθῆ ἀπὸ αὐτὰ τὰ σπλάγχχνα τῆς γῆς. Κάποιος τρομερὸς καὶ ἀκαταγώνιστος κατακλυσμὸς τὰ εἶχε συνταράξει καὶ ἀλλοιώσει ἐντελῶς σὲ ὅλη τὴν ἔκτασι.

Ἄλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ζῶα, ποὺ ἀναφέρονται καὶ περιγράφονται στὴ διήγησι, δὲν συναντήσαμε κανένα —οὔτε χελῶνες, οὔτε γουρούνια μὲ φουντωτὲς οὐρὲς καὶ μὲ πόδια ἀντιλόπης, οὔτε τὰ παράδοξα ἐκεῖνα μαυρότριχα πρόβατα, οὔτε τὰ μελανόπτερα καὶ γιγαντιαῖα ἐκεῖνα πουλιά... Καὶ αὐτὲς οἱ λιπαρόχηνες, οἱ τόσοσ ἀφθονες σὲ ὅλες τὶς ἀπτεὲς τοῦ ἀνταρκτικοῦ, εἶχαν ἐγκαταλείψει, καθὼς φαίνεται, τὴν ἀκατοίκητη, τὴν ἔρημη, τὴ σιωπηλὴ καὶ πένθυμη αὐτὴ χώρα!

Καὶ πούθενά οὔτε ἓνας ἄνθρωπος!... Κανεὶς... Οὔτε στὴν παραλία, οὔτε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ!

Ἀνάμεσα στὴν ἐρήμωσι αὐτῆ, ὑπῆρχε ἀκόμη πιθανότητα νὰ βρεθοῦν ἐκεῖ ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοὶ του;...

Ἐκοίταξα τὸν πλοίαρχο Λὰν Γκὺ. Τὸ ὄχρό του πρόσωπο, τὸ συνοφρυωμένο του μέτωπο, μαρτυροῦσαν καθαρὰ ὅτι ἡ ἐλπίδα ἄσχισε τώρα νὰ τὸν ἐγκαταλείπη...

Ἐφτάσαμε τέλος στὴν κοιλάδα, ὅπου ὑπῆρχε ἄλλοτε τὸ χωριὸ Κλόκ - Κλόκ. Κι ἐδῶ, ὅπως παντοῦ, τελεία ἐρήμωσι καὶ καταστροφὴ. Οὔτε ἴχνος οἰκῆματος, ἀπὸ τὰ περιγραφόμενα ἀπὸ τὸν Πύμ —καμμιὰ σκιρῆ, ἀπὸ κείνες ποὺ ἀποτελοῦντο ἀπὸ ἓνα μαῦρο δέριμα, ἀπλωμένο γύρω ἀπὸ κορμὸ δέντρον καμμιὰ κυλύβα ἀπὸ κλαδιά· καμμιὰ ἀπὸ τὶς τρώγλες ἐκεῖνες, τὶς σκαμμένες στὰ μαῦρα σπλάγχχνα

τοῦ βράχου... Καὶ τὸ ρυάκι ἐκεῖνο, πὺν διέρρηε τὸ χωριό, τί εἶχε γίνεῖ; Ποῦ ἦταν; Ἀπὸ ποῖο μέρος ἔφυγε, κυλώντας τὰ μαγικά του νερά, μέσα σὲ κοίτη ἀπὸ μελανὴ ἄμμο;

Καὶ οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ σχεδὸν ἡμίγυμνοι, πὺν φοροῦσαν δέρματα μαύρων ζώων, οἱ ὠπλισμένοι μὲ δόρατα καὶ ρόπαλα; Καὶ οἱ γυναῖκες ἐκεῖνες, οἱ ψηλὲς καὶ εὐλύγιστες, πὺν εἶχαν μιὰ χάρη, πὺν δὲν βρῖσκεται σὲ χῶρες πολιτισμένες —κατὰ τὴν ἔκφραση τοῦ Πύμ— καὶ τὸ πλῆθος τῶν παιδιῶν, πὺν τὶς περιεστοίχιζαν... Ὅλος ἐκεῖνος ὁ πληθυσμὸς τῆς Τσάλαλ, τί εἶχε γίνεῖ; Ποῦ ἦταν οἱ ἰθαγενεῖς οἱ μελανόχρωμοι, μὲ τὰ μαῦρα μαλλιά καὶ τὰ μαῦρα δόντια, οἱ παράδοξοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους ἐτρόμαξε τόσο ἡ θέα τοῦ λευκοῦ χρώματος;

Τοῦ κάκου ἐζήτησα τὴν καλύβα τοῦ Τοῦ - Βίτ, τὴν κατασκευασμένη ἀπὸ τέσσερα μεγάλα δέρματα καὶ πασσάλους μπηγμένους στὴ γῆ. Δὲν ἀναγνώρισα οὔτε τὴ θέση, στὴν ὁποία βρισκότανε ἄλλοτε... Καὶ ὅμως, στὴν καλύβα ἐκεῖνη εἶχαν φιλοξενηθῆ, μὲ ἐνδείξεις μεγάλου σεβασμοῦ, ὁ Οὐίλλιαμ Γκύ, ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ, ὁ Ντιρκ Πέτερος καὶ οἱ σύντροφοί τους, ἐνῶ τὸ πλῆθος τῶν ἰθαγενῶν σπρωχνόταν ἀπ' ἔξω μὲ περιέργεια...

Ἐκεῖ εἶχε δοθῆ τὸ ἄγριο ἐκεῖνο γεῦμα, μὲ ἀσπείροντα ἐντόσθια ἐνὸς ζώου ἀγνώστου, πὺν μὲ τόση λαίμαργία τὰ κατεβρόχθισαν ὁ Τοῦ - Βίτ καὶ οἱ ἄνθρωποι του...

Ἡ μυστηριώδης φωνή.

Κι ἐνῶ συλλογιζόμουν ὅλα αὐτὰ καὶ ἔβλεπα γύρω μου τὴν ἐρημιὰ ἐκεῖνη, ξαφνικὰ τὸ μυαλό μου φωτίστηκε σὰν ἀπὸ ἀστραπή, ἔγινε μέσα μου μιὰ ἀποκάλυψη, κι ἐμάντεψα, κατάλαβα διὰ μιᾶς τὴν αἰτία τῆς καταστροφῆς...

— Σεισμὸς! ἐφώναξα. Ναί! Γιὰ ν' ἀλλοιωθῆ ἡ ὄψη τοῦ νησιοῦ, ἔφτασαν δυὸ ἢ τρεῖς ἀπὸ τὶς τρομερὲς ἐκεῖνες δονήσεις, πὺν εἶναι συνηθέστατες στὶς χῶρες αὐτές. Ἡ θά-

λασσα εισδύει κάτω από τὸ ἔδαφος. Οἱ ἀτμοὶ συσσωρεύονται ὑπογείως σὲ μεγάλη ποσότητα, συμπιέζονται, ζητᾶνε διέξοδο, καὶ διὰ μιᾶς καταστρέφουν τὰ πάντα ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια.

— Νομίζετε, λοιπόν, ὅτι ὁ σεισμὸς ἀλλοίωσε σὲ τόσο βαθμὸ τὴ νῆσο Τσάλαλ; ψιθύρισε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

— Βέβαια, πλοίαρχε. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ παράδοξα, πὺ εἶδεν ἐδῶ ὁ Ἄρθουρος Πύμ, κατεχώσθησαν καὶ ἐξαφανίστηκαν. Δὲν θὰ βροῦμε οὔτε ἴχνος!

Ὁ Χούντ, πὺ εἶχε πλησιάζει, ἄκουγε καὶ κινούσε τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ ἐπιδοκίμαζε.

— Μήπως ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη τοῦ ἀνταρκτικοῦ δὲν εἶναι ἠφαιστιογενῆ; ἐξακολούθησα. Μήπως, ἂν ὁ «Ἄλμπτρανος» μᾶς μετέφερε στὴ Γῆ τῆς Βικτωρίας, δὲν θὰ βλέπαμε τὸν Ἐρεβο καὶ τὸν Τρόμο, τὰ δυὸ αὐτὰ ἠφαιστεια πὺ εἶναι διαρκῶς ἐν ἐκρήξει;

— Ὅμως, παρατήρησε ὁ Μαρτὲν Χόλτ, ἂν εἶχε συμβῆ ἐδῶ ἐκρηξη, θὰ βλέπαμε λάβα...

— Δὲν εἶπα ὅτι συνέβη ἐκρηξη, ἀποκρίθηκα στὸν ἰστιογράφο, ἀλλὰ σεισμός. Ἄλλο τὸ ἓνα, ἄλλο τὸ ἄλλο.

Ἐν τούτοις, θυμήθηκα ὅτι, κατὰ τὴ διήγηση τοῦ Ἄρθουρου Πύμ, ἡ νῆσος Τσάλαλ ἀποτελοῦσε μέρος ὀλοκλήρου Ἄρχιπελάγους, πὺ ἐκτεινότανε πρὸς δυσμᾶς.

Ἄν δὲν εἶχε καταστραφῆ καὶ αὐτό, πολὺ πιθανὸν οἱ κάτοικοι τῆς Τσάλαλ νὰ κατέφυγαν σὲ κανένα ἀπὸ τὰ γειτονικὰ νησιά. Ἐπρεπε, λοιπόν, κατ' ἀνάγκην νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ Ἄρχιπέλαγος, στὸ ὁποῖο καὶ οἱ ναυαγοὶ τῆς «Ἰάνας» πιθανὸν νὰ ἐξήγησαν καταφύγιο, μετὰ τὴν καταστροφὴ τῆς νήσου Τσάλαλ, ὅπου θὰ ἦταν ἀδύνατον πὰ νὰ βροῦν τίποτα νὰ φᾶνε.

Μίλησα γι' αὐτὸ στὸν πλοίαρχο Λὰν Γκύ.

— Ναί! ἐφώνηξε, ἐνῶ δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια του ναί, πολὺ πιθανόν... Ἄλλὰ πῶς... Μὲ ποιὸ τρόπο ὁ ἀδελφός μου καὶ οἱ δυστυχησμένοι σύντροφοί του κατώρ-

θωσαν νὰ φύγουν;... Δὲν εἶναι πιθανώτερο ὅτι ἐχάθησαν στὸ σεισμό;...

Τῆ στιγμῇ ἐκείνη, ὁ Χούντ μᾶς ἔνευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε.

Εἰσέδυσσε στὴν κοιλάδα, προχώρησε ἀρκετὰ καὶ σταμάτησε.

Τί θέαμα παρουσιάστηκε τότε στὰ μάτια μας!

Μεγάλος σωρὸς ἀπὸ ἀνθρώπινα ὀστά βρισκότανε ἐκεῖ πέρα. Κρανία γυμνά, μὲ λίγες τρίχες μόνον ἐδῶ κι ἐκεῖ, στέρνα, πλευρές, περόνες, σπόνδυλοι — ὅλα τὰ τεμάχια τοῦ ἀνθρωπίνου σκελετοῦ — κατέκειντο ἀνάμικτα, ἀσπρισιμένα ἀπὸ τὴν πολυκαιρία, σ' ἐκείνη τὴ θέση... Μπροστὰ στὸ ἀπαίσιω αὐτὸ θέαμα, τρόμος καὶ φρίκη μᾶς ἔπιασε.

Αὐτά, λοιπόν, ἦσαν τὰ μόνα λείψανα τῶν πολυπληθῶν κατοίκων τῆς νήσου Τσάλαλ;... Ἄλλὰ καὶ ἂν ἐπέθαναν ὅλοι ἀπὸ σεισμό, πῶς τὰ ὀστά τους βρισκόνταν σπαρμένα ἐκεῖ, στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους, καὶ ὄχι χωμένα στὰ σπλάχνα του;... Ἔπειτα, ἦταν λογικὸ νὰ παραδεχθῆ κανεὶς ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, γέροντες, ὅλοι κατελήφθησαν ἐκεῖ διὰ μιᾶς, ὥστε νὰ μὴ λάβουν καιρὸ νὰ σωθοῦν μὲ τὰ μονόξυλά τους, στὰ ἄλλα νησιά τοῦ Ἀρχιπελάγους;

Ἀπομείναμε ἐκεῖ μπροστὰ στὸ σωρὸ ἐκστατικοί, ἄφωνοι, ἀκίνητοι, ἀτελεισμένοι!...

— Ἀδελφέ μου!... Δυστυχισμένε μου ἀδελφέ!... ψιθύριζε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, γονατιστός.

Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι ὑπῆρχαν ἐδῶ πολλὰ πράγματα σκοτεινὰ καὶ ἀνεξήγητα. Πῶς, π. χ., μποροῦσα νὰ συνδυάσω τὴν καταστροφὴ ἐκείνη, τὴν μπροστὰ στὰ μάτια μας, μὲ τίς σημειώσεις τοῦ Πάτερσον;

Οἱ σημειώσεις αὐτὲς ἔλεγαν ρητῶς, ὅτι ὁ ὑποπλοίαρχος τῆς «Ἰάνας», πρὸ ἑπτὰ μηνῶν, εἶχε ἀφήσει τοὺς συντρόφους του στὴ νῆσο Τσάλαλ. Δὲν ἦταν, λοιπόν, δυνατὸν νὰ σκοτώθηκαν στὸ σεισμό, ὁ ὁποῖος, ὅπως φαινόταν ἀπὸ

τὴν κατάστασιν στὴν ὁποία βρέθηκαν τὰ ὀστά τῶν θυμάτων του, θὰ συνέβη πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καὶ βεβαίως μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ καὶ τοῦ Ντιρκ Πέτερς, ἀφοῦ ἡ διήγησις δὲν τὸν ἀναφέρει καθόλου.

Ἦταν πράγματι ἀκατανόητο. Ἄν ὁ σεισμὸς ἦταν πρόσφατος, τότε δὲν ἔπρεπε ν' ἀποδώσουμε σ' αὐτὸν τὴν παρουσίαν τῶν σκελετῶν, ποὺ εἶχαν λευκανθῆ ἀπὸ τὴν πολυκαιρία.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, οἱ ναυαγοὶ τῆς «Ἰάνας» δὲν εὐρίσκοντο μετὰ τῶν θυμάτων τοῦ σεισμοῦ... Ἄλλὰ τότε... ποῦ βρισκόντουσαν;

Ὅταν, ἐξερευνήσαντες τὴ θέσιν στὴν ὁποία ἦταν ἄλλοτε τὸ χωριὸν Κλόκ - Κλόκ, ἐπιστρέψαμε ἀπὸ κεῖ, σὲ ἀπόστασιν μισοῦ μιλίου περίπου, ὁ Χούντ ἐσταμάτησε καὶ πάλιν μπροστὰ σὲ ἄλλα ὀστά, τὰ ὁποία δὲν ἐφαίνοντο ἀνθρώπινα... Μήπως ἦσαν λείψανα κανενὸς τσαλαλικοῦ ζώου, ἀπὸ τὰ παράδοξα ἐκεῖνα, τὰ περιγραφόμενα ἀπὸ τὸν Ἀρθούρον Πύμ;

Κραυγὴ — ἢ μᾶλλον ἄγριος μυκηθμὸς — βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χούντ.

Τὸ πελώριον χέρι του, τεντωμένο πρὸς ἐμᾶς, κρατοῦσε ἓνα μετάλλινον κλειδί... ἓνα περιλαίμιον.

Ναί... ἓνα περιλαίμιον χάλκινον... Ἐνα περιλαίμιον φεγγαμῆνο ἀπὸ τὴ σκουριά... ἐπάνω στὸ ὁποῖο ὑπῆρχαν χαραγμένα μερικὰ γράμματα, εὐανάγνωστα ἀκόμη.

Καὶ τὰ γράμματα σχηματίζαν τὶς τρεῖς αὐτὲς λέξεις:

«Τίγρης. — Ἀρθούρος Πύμ».

Ἦταν, λοιπόν, τὸ περιλαίμιον τοῦ τίγρη, τοῦ σκύλου τῆς Νέας Γῆς, ποὺ εἶχε σώσει τὴ ζωὴ τοῦ κυρίου του, ὅταν βρισκότανε στὸ κύτος τοῦ «Κράμπου»... Τοῦ Τίγρη, ποὺ εἶχε παρουσιάσει συμπτώματα λύσσης... Τοῦ Τίγρη, ποὺ ὅταν ἐστασίασε τὸ πλήρωμα, εἶχε ὀρμήσει ἐπάνω στὸ ναύ-

τη Τζών, πού τὸν ἀποτελείωσε ἀμέσως σχεδὸν ὁ Ντίρκ Πέτερς.

“Ὅστε, λοιπόν, τὸ πιστὸ αὐτὸ ζῶο δὲν εἶχε χαθῆ στὸ ναυάγιο τοῦ «Κράμπου»... Εἶχε σωθῆ καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὴν «Ίάνα», μαζὶ μὲ τὸν Ἀρθούρο Πύμ καὶ τὸν Πέτερς. Ἐν τούτοις —περίεργον!— στὴ διήγηση καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ ναυάγιο ἀκόμη, παύει πιά νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸν Τίγρη!

Παράδοξα!... Ὅλα παράδοξα καὶ ἀνεξήγητα!... Ὁ Τίγρης ἀσφαλῶς εἶχε ἀκολουθήσει τὸν κύριό του, ὡς τὴ νῆσο Τσάλαλ, εἶχε σωθῆ ἀπὸ τὴ δολοφονικὴ πτώση τῶν βράχων, καὶ τέλος εἶχε βρῆ τὸ θάνατο κατὰ τὸ σεισμό, μαζὶ μὲ τοὺς περισσότερους κατοίκους τοῦ νησιοῦ; Αὐτὰ ἦσαν ἀναμφίβολα. Ἐπιαναλαμβάνω, ὅμως, ὅτι ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ πέντε ναῦτες τῆς «Ίάνας» δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ βρισκῶνται μεταξὺ τῶν σκελετῶν ἐκεῖνων, γιὰτὶ ξέραμε καλά, ὅτι ἐξοῦσαν κατὰ τὴν ἀναχώρηση τοῦ Πάτερσον, δηλαδὴ πρὸ ἑπτὰ μηνῶν, ἐνῶ ὁ σεισμός εἶχε συμβῆ πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια!

Μετὰ τρεῖς ὥρες βρισκόμαστε στὸν «Ἄλμπρανο».

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ κλείστηκε στὸν θιλαμισκό του καὶ δὲν ἐφάνηκε οὔτε κατὰ τὴν ὥρα τοῦ γεύματος. Ἐσυλλογίστηκα ὅτι ἦταν καλύτερα νὰ σεβασθῶ τὴ λύπη του, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐξήγησα νὰ τὸν ἰδῶ.

Τὴν ἄλλη μέρα, θέλησα νὰ ἐξερευνήσω καὶ πάλι τὸ νησί, καὶ παρακάλεσα τὸν ὑποπλοίαρχο νὰ θέσῃ στὴ διάθεσή μου τὴ βάρκα. Ὁ Τζέμ Βέστ συγκατατέθηκε, ἀφοῦ πῆρε τὴν ἄδεια τοῦ πλοίαρχου, πού αὐτὸς ὅμως ἀρνήθηκε νὰ μὲ συνοδεύσῃ.

Ὁ Χούντ, ὁ ναύκληρος, ὁ Μαρτέν Χόλτ, τέσσερις ναῦτες κι ἐγώ, μπήκαμε στὴ βάρκα, ἄσπλοι, ἀφοῦ κανεὶς φόβος δὲν ὑπῆρχε πιά.

Ἀποθιβαστήκαμε στὸ ἴδιο μέρος, καὶ ὁ Χούντ διευθύνθηκε πάλι πρὸς τὸ λόφο τοῦ Κλόκ - Κλόκ. Θέλαμε τώρα

νά ἐξερευνήσουμε τὸν τόπο, ὅπου συνέβηκε τὸ ἀπαίσιο ἐκεῖνο δράμα, ἢ κατάρρευση τῶν βράχων.

Ἄλλ' οὔτε καὶ ἡ χαράδρα στὴν ὁποία εἶχε μπῆ ὁ Ἄρθουρος Πύμ μὲ τὸν Ντίρκ Πέτερς καὶ μὲ τὸν Ἄλλεν, γιὰ νὰ κόψουν φουντούκια, ὑπῆρχε πιά, οὔτε τὸ ὕψωμα, τὸ φυσικὸ ἐκεῖνο δῶμα, στὸ ὁποῖο ἀνέβηκαν καὶ ἐπεσκόπησαν τὴν περιοχὴ καὶ εἶδαν στὸ πέλαγος τὴν ἔφοδο τῶν ἰθαγενῶν κατὰ τῆς «Ἰάνας»· οὔτε ἡ σκοτεινὴ ἐκεῖνη καὶ ἀδιέξοδος ἄβυσσος, ἢ γεμάτη ἀπὸ σπήλαια καὶ βάραιθρα, μέσα στὴν ὁποία ἔζησαν μετὰ τὴν καταστροφή, ὡς ὅτου κατώρθωσαν νὰ βροῦν διέξοδο καὶ νὰ σωθοῦν.

— Τίποτε!

Τὰ πάντα εἶχε καταστρέψει καὶ ἀλλοιώσει ὁ τρομερὸς ἐκεῖνος σεισμός. Καὶ τὸ μυστήριο τῆς παραδόξου, τῆς σχεδὸν ὑπερφυσικῆς ἐκείνης χώρας, ὅπως τὴν περιγράφει ὁ Ἄρθουρος Πύμ, δὲν θ' ἀπεκαλύπτετο ποτέ, σὲ κανένα!

Ἐπιστρέφοντας, περάσαμε ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ παραλία, ὅπου ὁ Χούντ μᾶς ἔδευξε τὴ θέση στὴν ὁποία εἶχαν χτιστῆ οἱ παράγκες γιὰ τὴν παρασκευὴ τοῦ φορτίου τῶν μαλακίων. Ἐρείπια μόνον εἶδαμε. Εἶναι περιττὸν νὰ πῶ, ὅτι ἡ κραυγὴ τεκελί - λί! πού ἔβγαζαν οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ νησιοῦ, καθὼς καὶ κάτι μαῦρα πουλιά, δὲν ἀκούστηκε οὔτε μιὰ φορά. Παντοῦ σιωπὴ καὶ ἐρημιά!

Ἐσταματήσαμε καὶ στὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὁ Ἄρθουρος Πύμ καὶ ὁ Ντίρκ Πέτερς εἶχαν ἐπιβιβασθῆ στὸ μονόξυλο, πού τοὺς ἔφερε ὡς τὶς ἐσχάτιες τοῦ ἀνταρκτικοῦ, ὡς τὸν ἀτμώδη ἐκεῖνο πέπλο, τὸ μυστηριώδη τοῖχο, πίσω ἀπὸ τὶς ρωγμὲς τοῦ ὁποίου ἐφάνηκε ἡ πελωρία ἀνθρώπινη μορφή, ὁ λευκὸς γίγας...

Ὁ Χούντ, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, κατέτρωγε μὲ τὰ μάτια τὴν ἀπέραντη ἔκταση τῆς θάλασσας.

— Λοιπόν, Χούντ; τοῦ εἶπα.

Δὲν μοῦ ἀπάντησε· δὲν ἔστρεψε κανὲν τὸ κεφάλι.

— Τί θὰ κάνουμε ἐδῶ; τὸν ρώτησα, ἀγγίζοντάς τον.

Ἐστράφηκε τότε καὶ μοῦ ἔρριξε ἓνα βλέμμα, πὺν εἰσέδουσε στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου...

— Ἔλα, λοιπόν, Χούντ, ἐφώνηξε ὁ Οὐρλιγκερλί· τί διάβολο! Ἐρρίζωσες ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ βράχο; Δὲν βλέπεις τὸν «Ἄλμπρανο» πὺν μᾶς περιμένει;... Ἔλα, δρόμο!... Καὶ αὐριο θὰ ξεκινήσουμε... Τίποτε πιά δὲν ἔχουμε νὰ κάνουμε ἐδῶ!

Μοῦ ἐφάνηκε ὅτι τὰ τρέμοντα χεῖλη τοῦ Χούντ ἐπανελάβαν τὴ λέξη «τίποτα», ἐνῶ ἡ ὄψη του, ἡ στάση του ὅλη διεμαρτύρετο γιὰ τοὺς λόγους τοῦ ναυκλήρου.

Ἐπιστρέψαμε στὸ πλοῖο. Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ δὲν εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ θαλαμίσκο του· ὁ Τζέμ Βέστ περιμένε τις διαταγές του, περπατώντας στὴν πρύμνη. Ἐκάθησα κοντὰ στὴ βάση τοῦ μεγάλου ἰστοῦ, κοιτάζοντας τὴ θάλασσα.

Τῆ στιγμῆ ἐκείνη, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο, κάτωχρος καὶ μὲ τὴν ὄψη ἀλλοιωμένη.

— Κύριε Τζῶρλιγκ, μοῦ εἶπε. Ἔχω ἡσυχὴ τὴ συνείδησή μου, ὅτι ἔκαμα ὅ,τι ἦταν δυνατὸν νὰ κάμω! Ἀλλὰ γιὰ τὸν ἀδελφό μου καὶ τοὺς συντρόφους του δὲν ὑπάρχει καμμιά ἐλπίδα πιά. Τελείωσε! Θὰ ἐπιστρέψουμε ἄπρακτοι!

Ὁ πλοίαρχος ἐστράφηκε καὶ ἔρριξε ἓνα τελευταῖο βλέμμα στὴ νῆσο Τσάλαλ.

— Πρέπει νὰ φύγουμε, πρὶν μᾶς βρῆ ἐδῶ ὁ χειμῶνας... Τζέμ, αὐριο τὸ πρῶτ θ' ἀποπλεύσουμε.

— Καὶ τὸν Πύμ;... Τὸν καημένο τὸν Πύμ;... ἀντήχησε τὴ στιγμῆ ἐκείνη μιὰ τραχειὰ φωνή.

*Α, τὴν ἐγνώριζα ἐγὼ αὐτὴ τὴ φωνή!

*Ἦταν ἡ φωνή, πὺν τὴν εἶχα ἀκούσει στὸ ὄνειρό μου!

Ὁ σύντροφος τοῦ Πύμ.

Ἡ ἀπόφαση τοῦ πλοίαρχου Λὰν Γκὺ μ' ἐξέπληξε. Πῶς; Ὁ «Ἄλμπρανος» θὰ ἐπέστρεφε πρὸς βορρᾶν, ἀφή-

νοντας χωρίς βοήθεια τούς ἔξι ἄνδρες πού, κατά τις σημειώσεις τοῦ Πάτερσον, ἐδῶ κι ἑφτά ἀκόμη μῆνες, ἐξοῦσαν ἐκεῖ;... Δὲν θὰ ἔκανε τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἤπειρο ἢ τὴ νῆσο, στὴν ὁποία θὰ εἶχαν βέβαια καταφύγει οἱ δυστυχημένοι ναυαγοί, μετὰ τὴν ἀπὸ τὸ σεισμό καταστροφή τῆς νήσου Τσάλαλ; Τὸ καθῆκον, πού ἐπέβαλλε ἡ φιλανθρωπία, δὲν θὰ ἐξεπληροῦτο, λοιπόν, ἐξ ὀλοκλήρου;...

Καὶ ὅμως βρισκόμαστε μόλις στὰ τέλη τοῦ Δεκεμβρίου, δηλαδή στὶς ἀρχὲς τοῦ πολιτικοῦ καλοκαιριοῦ. Εἶχαμε ἐπομένως στὴ διάθεσή μας δυὸ ὀλόκληρους μῆνες, γιὰ νὰ ἐξερευνήσουμε τὶς θάλασσες ἐκεῖνες καὶ νὰ ἐπανέλθουμε ἐγκαίρως στὸν πολικὸ κύκλο, προτοῦ μᾶς ἀποκλείσῃ ὁ τρομερὸς χειμῶνας τοῦ Ἀνταρκτικοῦ... Καὶ μ' ὅλα αὐτά, ὁ «Ἄλμπρανος» ἐτοιμαζότανε νὰ στρέψῃ τὴν πρόωρα πρὸς βορρᾶν!...

Αὐτὰ ἦταν τὰ «ὑπὲρ» τοῦ ζητήματος. Ἄλλ' ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ὑπῆρχαν καὶ «κατὰ» μεγάλης σημασίας.

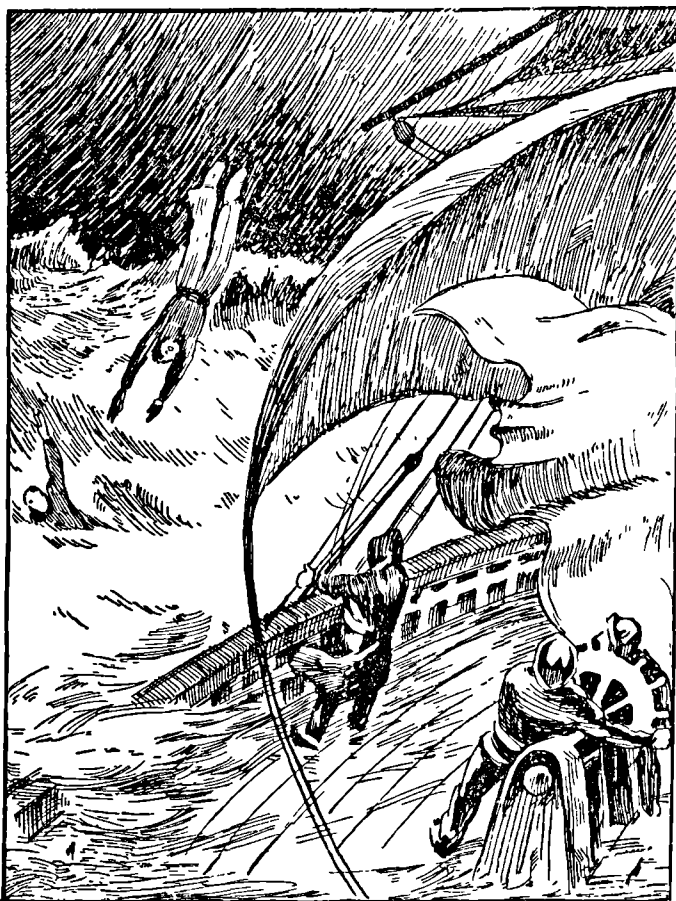
Καί, πρῶτα - πρῶτα, ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ «Ἄλμπρανος» δὲν εἶχε βαδίσει στὴν τύχη. Ἀκολουθώντας τὸ δρομολόγιο τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, διευθυνότανε πρὸς ὠρισμένο τέρμα —τὴ νῆσο Τσάλαλ. Κατὰ τὶς διαβεβαιώσεις τοῦ ἄτυχου Πάτερσον, στὸ νησι αὐτὸ βρισκόντουσαν οἱ ναυαγοί, τούς ὁποίους ἐπρόκειτο νὰ σώσουμε.

Ἐν τούτοις, δὲν βρήκαμε ἐκεῖ οὔτε αὐτούς, οὔτε κανένα ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς, πού χάθηκαν κατὰ τρόπον ἄγνωστον σ' ἐμᾶς. Εἶχαν, ἄραγε, κατορθώσει νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ κεῖ πρὶν ἀπὸ τὴν καταστροφή, πού συνέβηκε μετὰ τὴν ἀναχώρηση τοῦ Πάτερσον, δηλαδή πρὸ ἑφτὰ ἢ ὀχτῶ μηνῶν;

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὸ ζήτημα ἦταν τὸ ἑξῆς: Ἡ οἱ ἄνδρες τῆς «Ἰάνας» εἶχαν πεθάνει, καὶ τότε ὁ «Ἄλμπρα-

νος» ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως, ἢ εἶχαν ἐπιζήσει, καὶ τότε ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὶς ἐρευνές του.

Ἄς παραδεχθοῦμε τὸ δεύτερο. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώ-

Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ εἶδα ἓνα σῶμα νὰ διασχίζῃ τὸν ἀέρα. (σελ. 118)

σει, τί ἄλλο εἶχαμε νὰ κάνουμε, παρὰ νὰ ἐξερευνήσουμε, νῆσον πρὸς νῆσον, τὸ Ἄρχιπέλαγος, τὸ ἐπτεινόμενον πρὸς δυσμάς; Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου, οἱ φυγάδες τῆς Τσάλαλ δὲν

ἦταν, ἄραγε, δυνατὸν νὰ κατέφυγαν καὶ σὲ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ Ἐνταρκτικῶ; Στὴν ἀνοικτὴ ἐκεῖνη θάλασσα, ποὺ τὴν διέσχισαν μὲ τὶς φελοῦκες τοὺς ὁ Ἄρθουρος Πύμι καὶ ὁ Ντιρκ Πέτερος, δὲν ὑπῆρχαν ἄραγε καὶ ἄλλα νησιά;...

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι δὲν μᾶς λείπει τίποτε γι' αὐτὸ ἡ διήγηση τοῦ Ἄρθουρου Πύμι, τῆς ὁποίας τὸ τέλος εἶναι τόσο ἀόριστο καὶ νεφελοῶδες. Μόνον ὁ Ντιρκ Πέτερος θὰ μπορούσε νὰ μᾶς φανῆ χρήσιμος στὴν περίστασι αὐτή, μόνον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μιγάδος ἐκείνου θὰ μπορούσαμε νὰ μάθουμε ὅλη τὴν ἀλήθεια. Τί ἀτυχία νὰ μὴν τὸν βρῆ στοὺς Ἰλλινόις, ὅταν ἐπῆγε ἐκεῖ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, καὶ νὰ μὴν τὸν ἔχουμε τώρα στὸν «Ἄλμπρανο»!

Ἄλλ' ἐπανέρχομαι στὸ ζήτημα. Ἄν ἀποφασίζοτανε ἡ ἐξακολούθησι τοῦ ταξιδιοῦ, πρὸς ποῖο μέρος τῆς ἀγνώστου καὶ μυστηριώδους ἐκείνης χώρας ἔπρεπε νὰ διευθυνθῆ ἡ γολέτα μας; Δὲν θὰ ἀναγκαζότανε τώρα νὰ πλεύσῃ στὴν τύχη, πρὸς τὸ ἀγνωστο; Καὶ ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους — ἄλλη σπουδαιότατη δυσκολία — τὸ πλήρωμα, καὶ μάλιστα τῶν ἀπὸ τὶς Φάλκλαντ νεοσυλλέκτων, θὰ συγκατετίθετο νὰ μείνῃ ἀκόμη στὸν Ἐνταρκτικό, νὰ προχωρήσῃ περισσότερο πρὸς τὸν Πόλο, ν' ἀποκλεισθῆ ἐκεῖ ἴσως ἀπὸ κανένα ἀνυπερέβλητο παγόφραγμα, νὰ ὑποστῆ τὸν μακρὸν καὶ δριμύτατον καὶ σκοτεινὸ ἐκεῖνο χειμῶνα; Ὁ πλοίαρχος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκθέσῃ σὲ κίνδυνον τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, μὲ τὴν ἐλπίδα μόνον ὅτι θὰ διέσωζε τοὺς ναυαγοὺς τῆς «Ἰάνας», ἐλπίδα ὅχι καὶ τόσο βásiμη πιά, ἀφοῦ δὲν εὐρέθησαν στὴ νῆσο Τσάλαλ;

Αὐτὰ ὅλα βεβαίως τὰ εἶχε καλὰ συλλογιστῆ ἀπὸ τὴν προηγουμένη ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ. Καὶ μὲ καρδιὰ συντριμμένη, χωρὶς ἐλπίδα πιά νὰ ἐπανεύρῃ τὸν ἀδελφὸ του καὶ τοὺς συμπολίτες του, ἔδωκε κατόπιν μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησι τὴ διαταγὴ τοῦ ἀπόπλου... ὦ, πόση προσπάθεια κατέβαλλε γιὰ ν' ἀποκρήψῃ τὴν πάλῃ, ποὺ γινότανε μέσα του, ὡς ὅτου πάρη τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν — γιὰ νὰ

καταπνίξη τὴν ἀνέκφραστη θλίψη, πὺ τοῦ προξενούσε ἡ ἀποτυχία τῆς ἐκστρατείας του!

Ὅφειλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι κι ἐγὼ αἰσθανόμουνα βαθύτατη λύπη καὶ ἀπογοήτευση. Θὰ ἐπιθυμοῦσα, καὶ θὰ ἔδεχομουν εὐχαρίστως, νὰ ἐξακολουθήσουμε τὶς ἔρευνές μας γιὰ νὰ διασώσουμε τοὺς ναυαγούς, γιὰ τοὺς ὁποίους ἐνδιαφερόμουν τώρα πιά σὰν νὰ ἦσαν συγγενεῖς μου.

Ἐπειτα ὁ «Ἄλμπρανος» ἀπείχε μόλις ἑπτὰ μοῖρες, δηλαδὴ τετρακόσια μίλια ἀπὸ τὸν Πόλο. Πόσοι στὴ θέση μας δὲν θὰ προσπαθοῦσαν νὰ λύσουν τὸ γεωγραφικὸ αὐτὸ αἰνίγμα, ν' ἀνακαλύψουν τὸ μυστήριον τοῦ Νοτίου Πόλου, νὰ φτάσουν στὴν ἄκρην αὐτοῦ τοῦ γηίνου ἄξονος! Χάρις στὴν ἐποχή, στοὺς ἀνέμους καὶ στὰ ρεύματα, αὐτὸ θὰ μᾶς ἦταν εὐκολώτατο. Ἄν ἡ ἐλεύθερη θάλασσα ἔφτανε ὡς ἐκεῖ, θὰ ἦταν ζήτημα λίγων ἡμερῶν ἂν ὑπῆρχε καμμιά ἥπειρος, θὰ ἦταν ζήτημα λίγων ἐβδομαδῶν...

Ἐν τούτοις, κανένας ἐπάνω στὸ πλοῖο δὲν συλλογιζότανε τὸ Νότιο Πόλο· ἂν ὁ «Ἄλμπρανος» ἀφήγησε τοὺς κινδύνους τοῦ Νοτίου Παγωμένου Ὁκεανοῦ, δὲν τὸ ἔκαμε βέβαια γιὰ νὰ κατακτήσῃ ἓνα γεωγραφικὸ σημεῖο!...

— Καὶ τὸν Πύμ;... Τὸν καημένο τὸν Πύμ;...

Φαντάζεστε τὴν ἐκπληξή μας, ὅταν ἀκούσαμε ξαφνικὰ τὴ φωνὴ αὐτῆ, ἀποκρινόμενη πρὸς τὸν πλοίαρχο Λὰν Γκύ, τὴ στιγμὴ πὺ διέταξε τὴν ἀναχώρηση.

Ἔστράφηκα.

Ἦταν ὁ Χούντ. Αὐτὸς εἶχε μιλήσει.

Ἀκίνητος κοντὰ στὸ ὑπόστεγο, κατέτρωγε τὸν ὀρίζοντα μὲ τὰ μάτια.

Οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἦσαν τόσο λίγο συνηθισμένοι ν' ἀκοῦνε τὴ φωνὴ τοῦ Χούντ — νομίζω μάλιστα ὅτι ἦσαν οἱ πρῶτες λέξεις, πὺ ἐπρόφερε μπροστά τους ἀπὸ τότε πὺ ἐπιβιβάστηκε— ὥστε ὅλοι τὸν τριγύρισαν μὲ περιέργεια. Προαισθανόντουσαν ὅτι ἡ ἀπρόοπτη ἐκείνη ἐπέμβαση ἦταν τὸ προσήμιο κάποιας θαυμαστῆς ἀποκαλύψεως.

Μ' ἓνα νεῦμα ὁ Τζέμ Βέστ διέταξε τοὺς ἄνδρες τοῦ πληρώματος ν' ἀπομακρυνθοῦν. Δὲν ἔμειναν ἐκεῖ, παρὰ μόνον ὁ ὑποπλοίαρχος, ὁ ναύκληρος, ὁ Μαρτέν Χόλτ καὶ ὁ Χάρντυ, ποὺ ἐνόμισαν ὅτι εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ μείνουν.

— Τί εἶπες; ρώτησε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, πλησιάζοντας τὸν Χούντ.

— Εἶπα: Καὶ τὸν Πύμ;... Τὸν καημένο τὸν Πύμ;

— Καὶ τί ἐννοεῖς μὲ αὐτό; Γιατί μᾶς ὑπενθυμίζεις τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου οἱ ὀλέθριες συμβουλὲς παρέσυραν τὸν ἀδελφό μου σ' αὐτὸ τὸ νησί, ὅπου καταστράφηκε ἡ «'Ιάνα», ὅπου τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ πληρώματος ἐχάθηρε, ὅπου δὲν βρέθηκε οὔτε ἓνας, ἀπ' ὅσους ὑπῆρχαν ἀκόμη ἐδῶ κι ἑπτὰ μῆνες;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Χούντ ἔμεινε ἄφωνος:

— 'Αποκρίσου, λοιπόν! ἀνέκραξε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐξαγριωμένος, ἀκράτητος.

Ὁ δισταγμὸς τοῦ Χούντ δὲν προήρχετο ἀπὸ τὸ ὅτι ἐφοβότανε, ἢ δὲν ἤξερε τί ν' ἀποκριθῆ, ἀλλὰ, καθὼς φάνηκε κατόπιν, ἀπὸ τῆ δυσκολία του νὰ ἐκφράζεται. Μολονότι οἱ ιδέες του ἦταν σαφεῖς, οἱ φράσεις του ἦσαν ἀσύνδετες, κομμένες. Μπορῶ νὰ πῶ ὅτι εἶχε δική του γλῶσσα, ἢ δὲ τραχεῖα του προφορὰ ὑπενθύμιζε τοὺς Ἴνδους τοῦ Φὰρ Οὐέστ.

— Μὰ νά, εἶπε, δὲν ξέρω νὰ τὰ πῶ καὶ καλά - καλά... Δηλαδή θέλω νὰ πῶ... ἢ γλῶσσα μου μπερδεύεται... Σᾶς εἶπα γιὰ τὸν Πύμ... Δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ πλοίαρχος. Τί ἔχεις νὰ μᾶς πῆς γιὰ τὸν Ἄρθουρο Πύμ;

— Δηλαδή θέλω νὰ πῶ... πὼς δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσουμε.

— Νὰ τὸν ἀφήσουμε; ἀνέκραξα.

— Ὁχι... Ποτέ! ἐπανελάβεν ὁ Χούντ. Βάλτε μὲ τὸ νοῦ σας... Θὰ ἦτανε σκληρό... Πολὺ σκληρό... Πρέπει νὰ πᾶμε νὰ τὸν βροῦμε...

— Νὰ τὸν βροῦμε; ἐπανελάβε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

— Δηλαδή θέλω νὰ πῶ... πὼς γι' αὐτὸ μόνον μπαρκαρίστικα στὸν «'Αλμπρανο»... Γιὰ νὰ βρῶ τὸν Πύμ... Τὸν καημένο τὸν Πύμ!

— Καὶ ποῦ εἶναι, λοιπόν; ρώτησα. Ὁ Πύμ δὲν πέθανε;

— "Οχι! Εἶναι ἐκεῖ πέρα πού ἔμεινε μονάχος... Ὁλομόναχος, ἀποκρίθηκε ὁ Χούντ, ἀπλώνοντας τὸ χέρι πρὸς νότον. Ἐπὶ τότε ὡς τώρα, δώδεκα φορὲς ὁ ἥλιος ἀνέβηκε σ' αὐτὸ τὸν οὐρανό!

Μὲ αὐτὰ ὁ Χούντ ἤθελε νὰ πῆ, ὅτι ὁ Πύμ βρισκότανε στὶς χῶρες τοῦ Ἀνταρκτικοῦ ἔντεκα χρόνια, γιατί ἐδῶ μιὰ φορὰ τὸ χρόνο ἀνατέλλει ὁ ἥλιος γιὰ νὰ βασιλέψῃ μετὰ ἕξι μῆνες. Ἄλλὰ τί παράδοξος ἰσχυρισμός!

— Δὲν ξέρεις, λοιπόν, ὅτι ὁ Ἀρθούρος Πύμ πέθανε; ρώτησε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

— Πέθανε; ἐπανελάβε ὁ Χούντ, συνοδεύοντας τὴ λέξη μὲ μιὰ ἐκφραστικὴ χειρονομία. "Οχι... Ἀκοῦστε με... Ἐγὼ ξέρω καλὰ τὴν ὑπόθεση... Θέλω δηλαδή νὰ πῶ... ὁ Πύμ δὲν πέθανε!

— Ἀκουσε, Χούντ, εἶπα τότε ἐγώ. Ὁ Ἔντγκαρ Πόε, στὸ τελευταῖο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου του, λέει ὅτι ὁ Ἀρθούρος Πύμ, πέθανε «ἀπὸ ἓνα θάνατο αἰφνίδιο καὶ οἰκτρό». Πῶς, λοιπόν, σὺ μᾶς λὲς ὅτι ζῆ, καὶ ὅτι ἀκόμα δὲν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὶς πολιτικὲς χῶρες;

— Ἐλα, Χούντ, ἐξηγήσου, διέταξε ὁ πλοίαρχος, συμμεριζόμενος τὴν ἐκπληξή μου. Συλλογίσου μὲ τὴν ἡσυχία σου, καὶ πὲς μας, ὅ,τι ἔχεις νὰ πῆς.

Καὶ ἐνῶ ὁ Χούντ ἔφερε τὸ χέρι στὸ κεφάλι, σὰν νὰ ἤθελε νὰ περισυλλέξῃ παλιὲς ἀναμνήσεις, ἐψιδύρισα στὸν πλοίαρχο:

— Πολὺ παράδοξη ἢ ἐπέμβαση αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἂν δὲν εἶναι κανένας τρελλός...

Ἀκούοντας τὶς λέξεις αὐτὲς ὁ ναύκληρος, ἐκίνησε ἐκ-

φραστικά τὸ κεφάλι, γιατί, κατὰ τὴ γνώμη του, ὁ Χούντ «δὲν τὰ εἶχε σωστά».

Ἄλλ' ἐκεῖνος τὸ κατάλαβε ἀμέσως καὶ μὲ τραχειὰ φωνή:

— Ὅχι!... Δὲν εἶμαι τρελλός! ἀνέκραξε. Πρέπει νὰ μὲ πιστέψετε. Δηλαδή θέλω νὰ πῶ, ὄχι! Ὁ Πύμ δὲν πέθανε!

— Ὁ Ἔντγκαρ Πόε, ὅμως...

— Ὁ Ἔντγκαρ Πόε ἀπὸ τὴ Βαλτιμόρη;... Ναί, τὸν ξέρω... Αὐτὸς ὅμως δὲν εἶδε ποτέ του τὸν Πύμ... Ποτέ...

— Τί λές;! ἀνέκραξε ὁ πλοίαρχος· δὲν ἐγνωρίστηκαν, λοιπόν, αὐτοὶ οἱ δυὸ ἄνθρωποι;

— Ποτέ.

— Ὡστε δὲν διηγήθηκε ὁ ἴδιος ὁ Ἄρθουρος Πύμ τὶς περιπέτειές του στὸν Ἔντγκαρ Πόε;

— Ὅχι, πλοίαρχε, ὄχι! ἀποκρίθηκε ὁ Χούντ. Ὁ Πόε... αὐτὸς ἀπὸ τὴ Βαλτιμόρη... πήρε μονάχα κάτι σημειώσεις τοῦ Πύμ, γραμμένες μὲ τὸ χέρι του, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ κρύφτηκε στὸ ἀμπάρι τοῦ «Κράμπου»... ὡς τὴν τελευταία ὥρα... τὴν ὑστερονή... δηλαδή θέλω νὰ πῶ... Θέλω νὰ πῶ!...

— Καὶ ποιὸς τοῦ πήγε αὐτὰ τὰ χειρόγραφα; ρώτησε ὁ πλοίαρχος, ἀρπάζοντας τὸ χέρι τοῦ Χούντ.

— Ὁ σύντροφος τοῦ Πύμ... Ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἀγαποῦσε σὰν παιδί του, τὸν καημένο τὸν Πύμ... Ὁ Ντίρκ Πέτερς... ποὺ ἐπέστρεψε μόνος του ἀπὸ ἐκεῖ πέρα.

— Ὁ μιγὰς Ντίρκ Πέτερς; ἀνέκραξα.

— Ναί.

— Καὶ αὐτὸς ἐπέστρεψε μόνος;

— Μονάχος.

— Ὡστε ὁ Ἄρθουρος Πύμ;

— Εἶναι ἀκόμα ἐκεῖ! ἀποκρίθηκε ὁ Χούντ μὲ ἰσχυρὴ φωνή, δείχνοντας τὸ νότιο ὄριζοντα, ποὺ τὸν ἀτένιζε πάντοτε μὲ ἐπιμονή.

Ὁ Χούντ, λοιπόν, ἦταν τρελλός;

Αὐτὸ φαίνεται ὅτι ἐνόμιζαν οἱ ἀκροατές του, ὁ Χόλτ,

ὁ Οὐρλιγκερλί, ὁ Τζέμ Βέστ, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

Ἄλλ' ἐγὼ ἐδίστασα νὰ τὸ παραδεχθῶ. Οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἦσαν πολὺ παραδόξοι, πράγματι· ἀλλ' ἂν δὲν ἦταν τρελλός; Ἄν τουναντίον ἀποκάλυπτε μιὰν ἀλήθεια, ποῦ ὡς τώρα δὲν ἐγνωρίζαμε;... Καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῶ γι' αὐτό, σκέφθηκα νὰ τὸν ὑποβάλλω σὲ ἀνάκριση.

Παρατήρησα δέ — καθὼς βλέπετε παρακάτω — ὅτι σ' ὅλες μου τὶς ἐρωτήσεις ἀπάντησε μὲ σταθερότητα καὶ σαφήνεια, χωρὶς νὰ ὑποπέση σὲ καμμιά ἀντίφραση.

— Ἄκουσε, τοῦ εἶπα. Ὁ Ἄρθουρος Πύμ καὶ ὁ Ντίρκ Πέτερς, ἀφοῦ τοὺς ἐπῆρε ἡ «Ἰάνα», ποῦ πῆγαν;

— Στὴ νῆσο Τσάλαλ.

— Πολὺ καλά. Ἐκεῖ, ἐνῶ πῆγαιναν μαζὶ μὲ τὸν Οὐίλλιαμ Γκύ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ χωριὸ Κλόκ-Κλόκ, ὁ Ἄρθουρος Πύμ ἐχωρίστηκε ἀπὸ τὴ συντροφιά καὶ ἀπομακρύνθηκε μαζὶ μὲ τὸν Πέτερς κι ἓνα ναύτη ἀκόμη;

— Ναί, ἀπήνησε ὁ Χούντ, μὲ τὸ ναύτη Ἄλλεν, ποῦ ἐπλακώθηκε ἀπὸ τὰ χόματα καὶ πέθανε ἀμέσως.

— Ὅστερα, ὅταν ἔμειναν οἱ δύο τους, ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου εἶδαν μαζὶ τὴν καταστροφὴ τῆς γολέτας;

— Ναί.

— Καὶ ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι μέρες, ὅταν ἔφτασαν μπροστὰ στὸν ἀπιώδη ἐκεῖνο πέπλο, παρασύρθηκαν καὶ οἱ δύο μαζὶ στὸν καταρράκτη;

Ὁ Χούντ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Ἐδίστασε, ἐμουρμούρισε μερικὲς λέξεις ἀσυνάρτητες, καὶ ἐπὶ τέλους, κοιτάζοντάς με καὶ κινώντας τὸ κεφάλι του εἶπε:

— Ὅχι καὶ οἱ δύο... Θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ... ὁ Ντίρκ Πέτερς δὲν μοῦ εἶπε ποτέ...

— Ὁ Ντίρκ Πέτερς! ἀνέκραξε μὲ ζωηρότητα ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ. Ἐγνώρισες ἐσὺ τὸν Ντίρκ Πέτερς;

— Ναί.

- Ποῦ;
 — Στὴ Βανταλία... τοῦ Ἰλλινόις.
 — Καὶ αὐτὸς σοῦ ἔδωσε ὅλες αὐτὲς τὶς πληροφορίες;
 — Ναί.
 — Καὶ ἐπέστρεψε ἀπὸ κεῖ μονάχος ὁ Ντὶρκ Πέτερος, χω-
 ρὶς τὸν Ἀρθοῦρο Πύμ;
 — Ὀλομόναχος.
 — Μίλα, λοιπόν! Μίλα! ἐφάναξα.

ᾠ, δὲν εἶχα ἄδικο ν' ἀνυπομονῶ! Ὁ Χούντ, λοι-
 πόν, ἐγνώρισε πράγματι τὸν Ντὶρκ Πέτερος; Ἀπὸ αὐτὸν εἶ-
 χε μάθει πράγματα, πὺ τὰ ἐνόμιζα καταδικασμένα σ' αἰώ-
 νιο σκοτάδι, δηλαδὴ τὸ μυστηριῶδες τέλος τῶν παραδόξων
 ἐκεῖνων περιπετειῶν;

Καὶ τότε ὁ Χούντ, μὲ φράσεις κομμένες ἀλλὰ κατα-
 ληπτές, ἀποκριθῆκε:

— Ναί... Ἐκεῖ... Ἐνας πέπλος ἀπὸ ἀτμούς... Δηλαδὴ
 θέλω νὰ πῶ... Ἔτσι μοῦ ἔλεγε συχνὰ ὁ Ντὶρκ Πέτερος... Οἱ
 δυὸ τους, ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ καὶ αὐτός, ἦσαν μέσα στὴ φε-
 λούκα πὺ εἶχανε πάρει ἀπὸ τὴν Τσάλαλ... Ἔπειτα ἕνας
 πάγος... Ἐνα πελώριο παγόβουνο... ἔπεσε ἀπάνω τους καὶ
 τράνταξε τὴ φελούκα... Ὁ Ντὶρκ Πέτερος ἔπεσε στὴ θά-
 λασσα... Κατώρθωσε ὅμως νὰ πιασθῆ ἀπάνω στὸ παγό-
 βουνο καί... δηλαδὴ θέλω νὰ πῶ... εἶδε ἀπὸ κεῖ τὴ φελού-
 κα πὺ τὴν παρέσυρε τὸ δυνατὸ ρεῦμα, μακρυνά... πολὺ μα-
 κρυνά... Ὁ Πύμ ἐδοκίμασε τὰ πάντα γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὸ
 σύντροφό του... μὰ τίποτα! Ἡ φελούκα ἔφευγε... ἔφευγε...
 καὶ μαζί της ἔφευγε καὶ ὁ καημένος ὁ Πύμ... Γι' αὐτὸ δὲν
 ξαναῦρισε... Δηλαδὴ θέλω νὰ πῶ... μένει ἀκόμα ἐκεῖ
 πέρα!

ᾠστε, λοιπόν, μπροστὰ στὸν ἀτμῶδη ἐκεῖνο πέπλο,
 ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ καὶ ὁ Ντὶρκ Πέτερος εἶχαν χωρισθῆ; Ἔ-
 σταω. Ἀλλὰ τότε, ἂν πράγματι ὁ Πύμ ἔμεινε ἐκεῖ, πῶς ὁ
 σύντροφός του κατώρθωσε νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὰ βόρεια,
 νὰ περάσῃ τὸ παγόφραγμα, νὰ ὑπερβῆ τὸν πολικὸ κύκλο

καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀμερική, φέροντας τὰ χειρόγραφα ἐκεῖνα, πὺ τὰ παρέδωσε ἔπειτα στὸν Πόε;

Γιὰ ὅλα αὐτὰ ρωτήσαμε τὸν Χούντ καὶ μᾶς ἀπήντησε —σύμφωνα πάντοτε μὲ ὅσα τοῦ εἶχε πῆ ὁ Ντίρκ Πέτερς— ὅτι ὁ Πύμ εἶχε δώσει προηγουμένως νὰ τοῦ φυλάξῃ τὸ σημειωματάριό του, πὺ τὸ εἶχε ἤδη στὴν τσέπη του, ὅταν εὐρέθηκε πάνω στὸν ὀγκόπαγο· καὶ ἔτσι διασώθηκε τὸ περίφημο ἡμερολόγιο, πὺ δημοσιεύτηκε ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸ συγγραφέα.

— Θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ, ἐξακολούθησε ὁ Χούντ, ὅτι σᾶς λέω τὰ πράγματα, ὅπως μοῦ τὰ εἶπε ὁ Ντίρκ Πέτερς... Τὴν ὥρα πὺ ἀπομακρυνότανε ἀπάνω στὸ παγόβουνο, φώναξε μὲ ὅλη του τὴ δύναμη: Πύμ, Πύμ!... Ὁ Πύμ, ὅμως, ὁ καημένος ὁ Πύμ, εἶχε χαθῆ πιά μέσα στοὺς ἀτμούς... Ὁ ἄλλος, ἀπάνω στὸν πάγο, ἔτρωγε ὠμὰ ψάρια... κι ἔτσι κατώριωσε νὰ ψευτοζήσει, ὥσπου τὸν ἔβγαλε ὁ πάγος μισοπεθαμένο στὴ νῆσο Τσάλαλ.

— Ἐγύρισε, λοιπόν, στὴν νῆσο Τσάλαλ; ρώτησε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ. Καὶ ὕστερα ἀπὸ πόσον καιρὸ;

— Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς ἐβδομάδες, ἀπήντησε ὁ Χούντ. Τρεῖς ἐβδομάδες καὶ πὺ πολὺ εἶχαν περάσει, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὺ ἔφυγαν ἀπὸ κεῖ οἱ δύο τους...

— Τότε, λοιπόν, θὰ βρῆκε ἐκεῖ τὸν ἀδελφό μου Οὐίλιαμ καὶ τοὺς συντρόφους του, εἶπε ὁ πλοίαρχος.

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Χούντ. Δὲν βρῆκε κανένα. Οὔτε ψυχὴ δὲν ἦταν πιά σ' ἐκεῖνο τὸ νησί!

— Δὲν βρῆκε κανένα! ἐπανέλαβε κατάπληκτος ὁ Λὰν Γκύ.

— Κανένα, σᾶς λέω... Τὸ νησί ἦταν ἔρημο ὀλωσδιόλου.

— Καὶ οἱ ἰθαγενεῖς τί ἔγιναν;

— Δὲν ξεύρω... Δηλαδὴ θέλω νὰ πῶ ὅτι ὁ Ντίρκ Πέτερς δὲν εἶδε κανένα... Μιὰ βάρκα ἦταν παρατημένη ἐκεῖ κάτω, στὸ λιμάνι... μὲ παστὰ κρέατα μέσα καὶ μὲ δύο - τρία βαρέλια νερό... Ὁ Ντίρκ Πέτερς μπῆκε μέσα... καὶ ἡ νοτιὰ τὸν

ἔβγαλε ἴσια στὸ παγόφραγμα... Ἦταν ἀνοιχτὸ σ' ἓνα μέρος, καὶ κατώρθωσε νὰ περάσῃ... Ἀπὸ κεῖ πάλι ἴσια στὸν πολιτικὸ κύκλο...

— Καὶ ἀπὸ κεῖ;

— Ἀπὸ κεῖ... τὸν πῆρε ἓνα ψαράδικο ἀμερικανικὸ καὶ τὸν ἐπῆγε στὴν Ἀμερική. Δηλαδή θέλω νὰ πῶ... ἔτσι μοῦ τὰ ἔλεγε ὁ Ντίρκ Πέτερος!

Ὅταν ἡ ἀνάκριση τοῦ Χούντ ἐτελείωσε, ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ, βαθυτάτα συγκινημένος ἀπὸ τὶς ἀπρόοπτες καὶ σπουδαιότατες αὐτὲς ἀποκαλύψεις, συνῆλθε διὰ μιᾶς ἀπὸ τὸ θλιβερὸ ρεμβασμὸ του — πόσα θὰ συλλογιζότανε τὴ στιγμή ἐκείνη; — καὶ μὲ φωνὴ ἔντονη καὶ σταθερὴ διέταξε:

— Ὅλο τὸ πλήρωμα στὴν πρόμνη!

Καὶ ἀφοῦ οἱ ἄνδρες τοῦ πλοίου ἐμαζεύτηκαν ὅλοι γύρω του, εἶπε:

— Ἄκουσε, Χούντ, καὶ συλλογίσου καλὰ τὴ σπουδαιότητα τῶν ἐρωτήσεων ποὺ θὰ σοῦ κάνω.

Ὁ Χούντ ἐσφύρωσε τὸ κεφάλι κι ἐκοίταξε διαδοχικῶς ὅλους τοὺς ναῦτες τοῦ «Ἄλμπρανου».

— Εἶναι ἀληθινὰ ὅσα μᾶς εἶπες πρὸ ὀλίγου γιὰ τὸν Ἀρθούρο Πύμ; ρώτησε ὁ πλοίαρχος.

— Ναί, ἀπήντησε ὁ Χούντ.

— Ἐγνώρισες τὸν Ντίρκ Πέτερος;

— Ναί.

— Ἐξησες πολλὰ χρόνια μαζί του στὸ Ἰλλινόις;

— Ἐννέα χρόνια.

— Σοῦ διηγῆθηκε πολλὲς φορὲς αὐτὰ τὰ πράγματα;

— Ναί.

— Ἐχεις καμμιά ἀμφιβολία ὅτι σοῦ εἶπε ὅλη τὴν ἀλήθεια;

— Ὁχι.

— Δὲν τοῦ ἤρθε ποτὲ ἡ σκέψη, ὅτι πιθανὸν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τῆς «Ἰάνας» νὰ ἔμειναν στὴ νῆσο Τσάλαλ;

— Ὁχι.

—'Επίστευε ὅτι ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐσκοτώθησαν ὅλοι, ὅταν κατέπεσαν οἱ βράχοι τοῦ Κλόκ - Κλόκ;

— Ναί, καί... καθὼς μοῦ ἔλεγε συχνά... καὶ ὁ Πῦμ τὸ ἐνόμιζε αὐτό...

— Ποῦ εἶδες τὸν Ντιρκ Πέτερς γιὰ τελευταία φορὰ;

— Στὴ Βανταλία.

— Εἶναι πολὺς καιρὸς;

— Δυὸ χρόνια.

—'Απὸ τοὺς δυὸ σας, ποιὸς ἔφυγε πρῶτος ἀπὸ τὴ Βανταλία, ἐσὺ ἢ ἐκεῖνος;

Ἄ Ο Χούντ ἐδίστασε λίγο κι ἔπειτα ἀπήντησε:

—'Εφύγαμε μαζὶ καὶ οἱ δυὸ μας.

— Καὶ σὺ ποῦ πῆγες;

— Στὶς Φάλκλαντ.

— Κι ἐκεῖνος;...

—'Εκεῖνος;... ἐπανελάβε ὁ Χούντ.

Καὶ τὸ βλέμμα του σταμάτησε μηχανικῶς ἐπάνω στὸν Μορτεν Χόλτ, τὸν ἱστοροράφο, τοῦ ὁποίου εἶχε σώσει τὴ ζωὴ, μὲ κίνδυνο τῆς δικῆς του, στὴν τρικυμία.

— Λοιπόν; ἐπανελάβε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, κατάλαβες τί σὲ ρώτησα;

— Ναί.

—'Αποκρίσου, λοιπόν! Ὅταν ὁ Ντιρκ Πέτερς ἔφυγε ἀπὸ τὸ Ἰλλινόις ἄφησε καὶ τὴν Ἄμερική;

— Ναί.

— Καὶ πῆγε ποῦ; λέγει!

— Στὶς Φάλκλαντ.

— Καὶ τώρα ποῦ εἶναι;

— Μπροστὰ σας!

— Ἄ, ὁ Ντιρκ Πέτερς, λοιπόν;

— Εἶμαι ἐγώ!

Η ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Ἡ ἀπόφαση.

Ὁ Ντιρκ Πέτερος!... Ὁ Χούντ ἦταν ὁ μιγάς Ντιρκ Πέτερος, ὁ πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος σύντροφος τοῦ Ἀρθούρου Πύμ!...

Ἄν οἱ ἀναγνώστες μου τὸ εἶχαν καταλάβει ἤδη καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπίσημη ἀποκάλυψη, καμμιά ἔκπληξη γιὰ μένα· μόνον τὸ ἐναντίον θὰ μ' ἐξέπληττε.

ὑποθέτω μάλιστα, ὅτι πολλὰς φορὰς θὰ ἐκάματε τὴ σκέψη αὐτή: Πῶς ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνὺ κι ἐγώ, ἀφοῦ τόσες φορὰς εἶχαμε διαβάσει τὸ βιβλίον τοῦ Ἔντγκαρ Πόε, ὅπου μὲ τόση ἀκριβεία περιγράφονται τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ντιρκ Πέτερος, πῶς δὲν εἶχαμε καταλάβει ὡς τότε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πὺν ἐπιβιβάστηκε στὶς Φάλκλαντ καὶ ὁ μιγάς ἦταν ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο; Αὐτὸ δὲν ἐφάνερονε ἔλλειψη ὀξυδερκείας; Τὸ ὁμολογῶ, μολοντί μπορῶ νὰ τὸ δικαιολογήσω κάπως.

Πρῶτα - πρῶτα, οἱ περιστάσεις, ὑπὸ τις ὁποῖες μᾶς ἦρθε ὁ Χούντ, δὲν ἐπέτρεπαν ἀμφιβολία γιὰ τὴν ταυτότητά του. Βρισκόταν στὶς Φάλκλαντ, μακρὰ ἀπὸ τὸ Ἰλλινόϊς, μεταξὺ τῶν ναυτῶν, πὺν περιμέναν ἐκεῖ τὴν ἐποχὴ τοῦ ψαρέματος, γιὰ νὰ προσληφθοῦν σὲ φαλαινοθηρίδες. Καί, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὺν ἐπιβιβάστηκε στὸ πλοῖο μας ὡς τὰ σήμερα, εἶχε φανεῖ πολὺ ἐπιφυλακτικὸς ἀπέναντί μας. Γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἀκούσαμε νὰ μιλεῖ πρὸ ὀλίγου τίποτα δὲν μᾶς εἶχε κάνει νὰ πιστέψουμε, μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὅτι ἔκρυβε τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα.

Και ναι μὲν οἱ τρόποι του, προπάντων ἀπὸ τῆ στιγμῆ πὺν περάσαμε τὸν πολικὸ κύκλο, — ἡ ἐπιμονὴ μὲ τὴν ὁποία ἐκοίταξε τὸ νότιο ὄριζοντα, οἱ γνώσεις πὺν ἐφαίνετο ὅτι εἶχε γιὰ τὴ νῆσο Μπένεττ καὶ τὴν Τσάλαλ, ὅπου σιωπηλὸς μᾶς εἶχε χρησιμεύσει γιὰ ὁδηγός, ἡ φανερὴ συγκίνησή του μπροστὰ στὰ μέρη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐπισκέφθηκε ὁ Ἄρθουρος Γόρδων Πύμ, — ὅλα αὐτὰ εἶχαν κινήσει ἀρκετὰ τὴν προσοχὴ μας γιὰ τὸν παράδοξο αὐτὸν ἄνθρωπο, καὶ ἴσως ἔπρεπε νὰ μᾶς κάνουν νὰ ὑποπτευθοῦμε τὴν ἀλήθεια.

Καὶ ὅμως! Τόσον ὁ πλοίαρχος, ὅσον κι ἐγώ, στὴν περιστασιὴ αὐτὴ ἐδειχτήριαμε τυφλοὶ!

Ὡστόσο, καμμιά ἀμφιβολία τώρα, ὅτι ὁ Χοῦντ ἦταν πραγματικὰ ὁ Ντίρκ Πέτερος. Μολονότι κατὰ ἔντεκα χρόνια μεγαλύτερος, ἦταν ἀκόμη ὅπως περιγράφεται ἀπὸ τὸν Ἄρθουρο Πύμ. Χαμηλὸς τὸ ἀνάστημα, μὲ ἰσχυροὺς μῦς, μὲ «ἠράκλεια μέλη», μὲ χέρια «τόσο μεγάλα καὶ ὀγκώδη, ὥστε μετὰ βίας διατηροῦσαν τὸ σχῆμα τοῦ ἀνθρώπινου χεριοῦ», μὲ κεφάλι πελώριο, μὲ πόδια τοξοειδῆ, μὲ στόμα ἀνοιγόμενο σὲ ὅλο τὸ πλάτος τοῦ προσώπου, καὶ μὲ δόντια τόσο μεγάλα, ὥστε τὰ χεῖλη δὲν τὰ σκέπαζαν καθόλου.

Μόνον ἡ ἀγρία ἔκφραση τῆς φυσιολογικῆς τοῦ εἶχε λείψει, καὶ προπαντὸς ἡ εὐθυμία ἐκεῖνη, πὺν ἐξεδήλωνε κάποτε καὶ τὴν ὁποία ὁ συγγραφεὺς τὴν ὠνόμαζε «εὐθυμία δαίμονος». Ἡ ἡλικία, καὶ προπάντων οἱ φοβερὲς περιπέτειες τῆς ζωῆς του, εἶχαν μεταβάλει τὸ ἠθικὸ τοῦ Ντίρκ Πέτερος. Καὶ νὰ κυρίως γιὰ τὸν ἀναγνωρίσαμε!

Καὶ τώρα, γιὰ τὸ νὰ κρύβεται στὶς Φάλλικαντ μὲ ψευδώνυμο; Γιὰ τὸ νὰ μᾶς πεῖ ἀμέσως ποῖός ἦταν καὶ τί σκοπὸ εἶχε ἐπιβιβαζόμενος στὸν «Ἄλμπρανο»;

Βέβαια, γιὰ τὸ ὄνομά του προξενοῦσε φρίκη! Μήπως δὲν ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου πὺν εἶχε λάβει μέρος στὶς τρομερὲς ἐκεῖνες σκηνὲς τοῦ «Κράμπου»... πὺν εἶχε σκοτώσει τὸ ναῦτη Πάρκερ... καὶ εἶχε χορτάσει τὴν

πείνα του με τις σάρκες του δυστυχημένου εκείνου και τη δίψα του με το αίμα του;...

Και μόνο με την έλπιδα, ότι ο «Άλμπρανος» μπορούσε να εξακολουθήσει το ταξίδι του για να βρη τον Άρθουρο Πύμ, άποφάσισε τέλος ν' άποκαλύψη το όνομά του.

Άφου έζησε λίγα χρόνια στο Έλλινόις, ο Ντιρκ Πέτερς έπηγε στις Φάλκλαντ με σκοπό να έπωφεληθη της πρώτης εύκαιρίας που θα του παρουσιαζότανε για να ξαναπάη στις άνταρκτικές θάλασσες.

Έλπιζε, άραγε, να πείση τον πλοίαρχο Λάν Γκύ, άν εύρισκε τον άδελφό του στη νήσο Τσάλαλ, να εξακολουθήσει την έξερεύνηση για να σώσει και τον Άρθουρο Πύμ; Άλλ' άνθρωπος φρόνιμος θα παραδεχότανε ποτέ ότι μετά έντεκα χρόνια ο δυστυχημένος εκείνος θα ζούσε ακόμη; Τουλάχιστον ή ύπαρξη του Ούίλλιαμ Γκύ και των συντρόφων του είχε πιστοποιηθη με τη μαρτυρία του Πάτερσον. Άλλά για την ύπαρξη του Άρθούρου Πύμ ποιός έγγωώταν;

Και όμως! Ο ίσχυρισμός του Ντιρκ Πέτερς δέν μου έφαινετο τώρα όλως διόλου άπαραδέκτος.

Δέν ξέρω γιατί, άλλ' όταν τον άκουγα να έπαναλαμβάνη με τόση πεποίθηση: «Ο Άρθούρος Πύμ δέν πέθανε! Ο Πύμ βρίσκεται εκεί πέρα... δέν πρέπει ν' αφήσουμε τον καημένο τον Πύμ!...» οί λόγοι του εύρισκαν άπήχηση στην καρδιά μου. Άρχισα μάλιστα να φαντάζωμαι την έκπληξη και την άμηχανία του Πόε, άν ποτέ ο «Άλμπρανος» έπανεφερε ζώντα, εκείνον του όποιου είχε άναγγείλει τον οίκτρο και αφρνίδιο θάνατο! Έπειτα το αισθανόμουν. Ο Ντιρκ Πέτερς έβασίζετο σε μένα... έλπιζε ότι έγώ θ' άνελάμβανα να πείσω τον πλοίαρχο.

Σιωπή είχε διαδεχθη την άποκάλυψη του μιγάδα. Κανείς δέν έσκέφθηκε να την άμφισβητήσει. Είπεν «είμαι ο Ντιρκ Πέτερς». Ήταν ο Ντιρκ Πέτερς. Έπίσης και

ὅσα εἶπε γιὰ τὸν Ἀρθούρο Πύμ σὲ κανένα δὲν ἐφάνηκαν ἀπίστευτα. Ἄλλ' ὅτι ὁ Πύμ ἐξοῦσε ἀκόμη, ὅτι τὸ καθήκον ἐπέβαλε ν' ἀψηφίσουμε νέους κινδύνους καὶ νὰ σπεύσουμε πρὸς αὐτόν, ἅ, αὐτὸ ἦταν ἄλλο ζήτημα!

Ὅπως δὴποτε, ἀποφασισμένοι νὰ ὑποστηρίξω τὸν Ντίρκ Πέτερς, ἀλλὰ φοβούμενος νὰ προχωρήσω, γιὰτὶ ἐκινδύνευα ν' ἀποκρουσθῶ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, ἐσκέφτηκα ν' ἀνακησίω τὸ ζήτημα τοῦ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ τῶν συντρόφων του, πὺ βέβαια θ' ἀκουγότανε πολὺ εὐμενέστερα.

— Φίλοι μου — εἶπα — πρὶν πάρουμε μιὰν ἀπόφαση ὀριστική, ὀφείλουμε νὰ ἐξετάσουμε τὰ πράγματα μὲ ἀπάθεια. Δὲν θὰ μᾶς ἔτυπτεν αἰωνίως ἡ συνείδηση, ἂν ἐγκαταλείπαμε τὴν ἐπιχείρησή μας, τὴ στιγμὴ πὺ ἴσως παρουσιάζει τὶς μεγαλύτερες πιθανότητες ἐπιτυχίας; Σκεφθῆτε! Πρὸ ἑπτὰ μηνῶν ὁ Πάτερσον ἄφησε ζωντανούς τοὺς συμπολίτες σας στὴ νῆσο Τσάλαλ. Ἐπὶ ἔντεκα χρόνια δηλαδὴ κατώρθωσαν νὰ ζήσουν ἐκεῖ, τρεφόμενοι ἀρκετὰ καὶ μὴ ἔχοντας πιά νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς, ἐκ τῶν ὀποίων ἄλλοι ἐχάθησαν ὑπὸ περιστάσεις ἀγνώστους σ' ἐμᾶς, ἄλλοι δὲ μετανάστευσαν πιθανὸν σὲ κανένα γειτονικὸ νησί. Αὐτὸ εἶναι τόσο φανερό, ὥστε νομίζω ὅτι καμμιά ἀντίρρηση δὲν ὑπάρχει.

Καὶ πράγματι κανεὶς δὲν ἐμίλησε, καμμιά φωνὴ ἀντιλογίας δὲν ἀκούστηκε.

— Ἄν δὲν βρήκαμε ἐκεῖ — ἐξακολούθησα μὲ περισσότερο θάρρος — τὸν πλοίαρχο Οὐίλλιαμ καὶ τοὺς συντρόφους του, αὐτὸ σημαίνει ὅτι, μετὰ τὴν ἀναχώρηση τοῦ Πάτερσον, ἀναγκάστηκαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴ νῆσο Τσάλαλ. Γιατὶ ἄραγε; Κατὰ τὴ γνώμη μου, γιὰτὶ ὁ σεισμὸς τὴν εἶχε κάμει ἀκατοίκητη. Ὑποθέτω λοιπόν, ὅτι θὰ ἐπιβιβάστηκαν σὲ κανένα μονόξυλο τσαλαλικὸ καὶ θὰ ἔφτασαν εἴτε σὲ καμμιά ἄλλη νῆσο, εἴτε σὲ κάποιον μέρος τῆς ἀνταρκτικῆς ἠπείρου. Ὅτι ἔγινε, δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐπιβεβαιώσω. Ἐνα μόνον ξέρω καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω: Ὅτι δὲν θὰ

κάνουμε τίποτε, ἂν δὲν ἐξακολουθήσουμε τὶς ἔρευνές μας, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία τῶν συμπολιτῶν σας!

Ρώτησα μὲ τὸ βλέμμα τὸ ἀκροατήριό μου· ἀλλὰ καμμιὰ ἀπάντηση δὲν ἔλαβα. Ὁ Λὰν Γκύ, κατεχόμενος ἀπὸ μεγάλη συγκίνηση, ἔκλινε σιωπηλὸς τὸ κεφάλι, γιατί ἀναγνώριζε ὅτι εἶχα δίκιο, ὅτι ὑποδείκνυα τὸ μόνο δρόμο ποῦ ἄρμοξε σὲ ἀνθρώπους συναισθανόμενους τὸ καθῆκον τῆς φιλανθρωπίας!

— Καὶ περὶ τίνος πρόκειται; — ἐξακολούθησα ὕστερα ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ· — πρόκειται νὰ διαισχίσουμε λίγες ἀκόμη μοῖρες, καὶ αὐτὸ ἐνῶ ἡ θάλασσα εἶναι ἐλεύθερη, ἐνῶ ἔχουμε ἀκόμη μπροστά μας δυὸ μῆνες καλοκαίρι, ἐνῶ ὁ «Ἄλμπρανος» εἶναι τόσο καλὰ ἐφωδιασμένος, ἐνῶ τὸ πλήρωμά του εἶναι ὑγιέστατο!... Ὁχι, δὲν πρέπει νὰ μᾶς φοβίση ἡ ἰδέα φανταστικῶν κινδύνων, ὥστε νὰ μὴν προχωρήσουμε περισσότερο μὲ θάρρος καὶ μ' ἐλπίδα... ἐκεῖ... ἐκεῖ....

Καὶ ἔδειξα τὸ νότιο ὀρίζοντα, ἐνῶ μαζί μου τὸν ἔδειξε καὶ ὁ Ντιρκ Πέτερος, σιωπηλὸς μὲ μιὰ μεγαλοπρεπὴ καὶ ἐπιβλητικὴ χειρονομία.

Τὰ μάτια ἐξακολούθησαν νὰ μένουν προσηλωμένα ἐπάνω μου, ἀλλὰ καμμιὰ ἀκόμη ἀπάντηση!

Βέβαια ἡ γολέτα μας μποροῦσε νὰ ταξιδέψῃ ἀκόμη στὴ θάλασσα ἐκείνη χωρὶς κίνδυνο, ἐπὶ ὄχτῳ ἢ ἐννέα ἐβδομάδες. Εἴχαμε μόλις 26 Δεκεμβρίου, ἐνῶ τὸν Ἰανουάριο, τὸ Φεβρουάριο καὶ τὸ Μάρτη ἀκόμα, εἶχαν ἀρχίσει τὰ ταξίδια ἄλλων προγενεστέρων ἐξερευνητῶν — Βελλιγξάουζεν, Μπίσκοε, Βέντελ, Κένταλ — οἱ ὁποῖοι, ἐν τούτοις, εἶχαν προφτάσει νὰ ἐπιστρέψουν πρὶν ἀπὸ τὸν πολικὸ χειμῶνα. Καὶ ναὶ μὲν τὰ πλοῖα τους δὲν ἐπροχώρησαν πρὸς νότον, ὅσο ἐπρόκειτο νὰ προχωρήσῃ ὁ «Ἄλμπρανος» ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶμε καὶ τὶς εὐνοϊκὰς συνθήκας ὑπὸ τὶς ὁποῖες θὰ ταξίδευε ἡ γολέτα μας.

Καὶ ἀνέπτυξα ὅλα αὐτά, περιμένοντας μιὰν ἐπιδοκι-

μασία, τῆς ὁποίας καρεὶς ἐν τούτοις δὲν ἤθελε ν' ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνη.

Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ πήρε στὰ χέρια του τὴ σανίδα . (σελ 146)

Σιγὴ ἀπόλυτη, ὅλα τὰ μάτια χαμηλωμένα...

Ἐν τούτοις, οὔτε μιὰ φορὰ δὲν εἶχα προφέρει τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, οὔτε φάνηκε καθόλου ὅτι ὑποστή-

ριζα τὴν πρότασι τοῦ Ντίρκ Πέτερς. ὦ, τότε θὰ ἔπαιρνα πολὺ διαφορετικὴ ἀπάντησι ἀπὸ ἐκείνη πού περιμένα, καὶ θὰ ἄκουγα ἴσως καὶ ἀπειλὲς ἐναντίον μου.

Τότε ἔλαβε τὸν λόγον ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ.

— Ντίρκ Πέτερς, εἶπε, μᾶς βεβαιώνεις ὅτι, ἀφοῦ ἐφύγατε ἀπὸ τὴν Τσάλαλ, ὁ Ἄρθούρος Πύμ καὶ σύ, εἶδατε μακρὰ ξηρὰ πρὸς νότον;

— Ναί, εἶδαμε ἀπὸ μακρὰ κάτι χῶρες, ἀπάντησε ὁ μιγάς. Νησιά ὅμως ἦταν, ἥπειρος ἦταν, δὲν ξέρω... Δηλαδή θέλω νὰ πῶ... μοῦ φαίνεται... εἶμαι βέβαιος... ὁ Πύμ, ὁ καημένος ὁ Πύμ εἶναι ἐκεῖ... καὶ περιμένει νὰ πάη κανένας νὰ τὸν σώσῃ...

— Ἐκεῖ περιμένει ἴσως καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ μὲ τοὺς συντρόφους του! ἐφώνησα ἀμέσως, γιὰ νὰ ἐπαναφέρω τὴ συζήτησι σὲ εὐνοικώτερο ἐπίπεδο.

Καὶ πράγματι, ἡ ξηρὰ ἐκείνη θὰ μᾶς ἐχρησίμευε ὡς τέριμα, πού ἦταν εὔκολο νὰ τὸ φτάσουμε, καὶ ὁ «Ἄλμπρανος» δὲν θὰ ἔπλεε τώρα, ὅπως εἶχαμε φοβηθῆ, στὴν τύχη. Θὰ διηυθύνετο ὠρισμένως ἐκεῖ, ὅπου ὑπῆρχε μιὰ πιθανότητα ὅτι κατέφυγαν οἱ ναυαγοὶ τῆς «Ἰάνας»!

Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἐσκέφτηκε γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ ἔπειτα στράφηκε πρὸς τὸν Ντίρκ Πέτερς καὶ τὸν ρώτησε:

— Εἶναι ἀλήθεια ὅτι, πέρα ἀπὸ τὸν ὀγδοηκοστὸ τέταρτο παράλληλο, ὁ ὀρίζοντας κλεινότανε ἀπὸ τὸν ἀτμώδη ἐκείνο πέπλο, πού περιγράφεται στὸ βιβλίο;... Τὸν εἶδες;... Τὸ εἶδες μὲ τὰ μάτια σου αὐτὸ τὸ μυστηριῶδες παραπέτασμα; Καὶ τὸν καταρράκτη;... Καὶ τὸ βράαδρο, μέσα στὸ ὁποῖο χάθηκε τὸ μονόξυλο τοῦ Ἄρθούρου Πύμ;

Μᾶς ἐκοίταξε τὸν ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλον ὁ μιγάς καὶ κίνησε τὸ ὀγκῶδες του κεφάλι.

— Δὲν ξέρω... εἶπε. Τί μ' ἐρωτήσατε πλοίαρχε;... Ἔνας πέπλος ἀπὸ ἀτμούς;... ἦ, ναί!..., μπορεῖ... μοῦ φαίνεται...

Ἄσφαλῶς ὁ Ντιοκ Πέτερς ποτὲ δὲν εἶχε διαβάσει τὸ βιβλίον τοῦ Ἐντγκαρ Πόε, πιθανὸν μάλιστα καὶ νὰ μὴν ἤξερε γράμματα. Ἄφου παρέδωσε τὸ χειρόγραφο τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, δὲν εἶχε φροντίσει, φαίνεται, γιὰ τὰ παρακάτω.

Ἀπομονωμένος, πρῶτα στὸ Ἰλλινόις καὶ ἔπειτα στὶς Φάλκιλαντ, δὲν εἶχε μάθει οὔτε τὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βιβλίου οὔτε τὴν ἐντύπωση ποὺ εἶχε κάνει, οὔτε τὴ φανταστικὴ καὶ ἀπίθανη λύση, ποὺ εἶχε ἐπινοήσει ὁ Ἀμερικανὸς συγγραφεὺς, γιὰ νὰ τελειώσῃ ὅπωςδήποτε τὴ διήγησιν τῶν παραδόξων ἐκείνων περιπετειῶν.

Ἄλλως τε, ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὑπερφυσικὰ καὶ τὰ θαυμάσια, ποὺ περιγράφονται στὸ τέλος τοῦ βιβλίου, δὲν μπορούσαν νὰ εἶναι ἀπλῶς μιὰ ὀπτικὴ ἀπάτη, γεννήματα τῆς ἐξημμένης φαντασίας τοῦ Ἀρθούρου Πύμ;

Τότε, γιὰ πρώτη φορὰ, ἀφότου ἄρχισε ἡ συζήτηση αὐτή, ἀκούστηκε καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Τζέμ Βέστ. Ἄν ὁ ὑποπλοίαρχος ἦταν μὲ τὴ γνώμη μου, ἂν ἐκηρύσσετε ὑπὲρ τῆς ἐξακολουθήσεως τοῦ ταξιδιοῦ — δὲν ἤξερα τίποτα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ Τζέμ Βέστ περιορίστηκε νὰ ρωτήσῃ:

— Πλοίαρχε, οἱ διαταγές σας;

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐστράφηκε πρὸς τοὺς ἄνδρες τοῦ πληρώματος. Παλιοὶ καὶ νέοι τὸν περιτριγύριζαν, ἐνῶ ὁ Χῆρνε στεκότανε λίγο παράμερα, ἕτοιμος νὰ ἐπέμβῃ, ὅταν θὰ ἔκρινε τὴν εὐκαιρία κατάλληλη.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ρώτησε μὲ τὸ βλέμμα τὸ ναύκληρο καὶ τοὺς συντρόφους του, γιὰ τοὺς ὁποίους ἤξερε καλά, ὅτι ἡ ἀφοσίωσή τους ἦταν ἀνεπιφύλακτη. Τί ἀπάντησιν ἔλαβε, τί ἐδιάβασε στὴ φυσιογνωμία τῶν ἀνδρῶν του δὲν ξέρω. Τὸν ἄκουσα μόνον νὰ ψιθυρίζῃ αὐτὲς τὶς λέξεις:

— ὦ, ἂν ἐξηρῶτο μόνον ἀπὸ μένα... ἂν ὅλοι μ' ἔβεβαίωναν γιὰ τὴ συνδρομὴ τους!...

Πράγματι, χωρὶς τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ πληρώματος,

χωρίς τὴν εἰλικρινὴ συνδρομὴ ὄλων, δὲν μποροῦσε νὰ ἐπιχειρήσῃ νέες ἔρευνες.

Τότε ὁ Χῆρνε ἔλαβε τὸ λόγο ἀποτόμως:

— Πλοίαρχε, εἶπε, δυὸ μῆνες ἐπέρρισαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ φύγαμε ἀπὸ τὴς Φάλκλαντ. Μᾶς ἐπήρατε ἀπὸ κεῖ μὲ τὴ συμφωνία, ὅτι δὲν θὰ μᾶς πηγαίνατε μακρύτερα ἀπὸ τὸ παγόφραγμα καὶ ἀπὸ τὴ νῆσο Τσάλαλ...

— Δὲν εἶναι ἔτσι! ἀνέκραξε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, διακόπτοντας μὲ ἀγανάκτηση τὸ Χῆρνε. "Οχι! δὲν εἶναι ἔτσι! Σᾶς ἐπῆρα γιὰ ταξίδι, ποὺ ἔχω δικαίωμα νὰ τὸ παρατεῖνω ὅσο θέλω καὶ ὅσο μοῦ ἀρέσει!

— Μὲ συγχωρεῖτε, πλοίαρχε, ἐπανέλαβε ὁ Χῆρνε, μὲ τὸ ἴδιο ἀπότομο ὕφος. Ἐφτάσαμε ὡς ἐδῶ, ὅπου κανένα πλοῖο δὲν ἔφτασε ποτέ, δηλαδὴ δὲν ἐτόλμησε ποτὲ νὰ φτάσῃ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν «Ἰάνα». Ἔχουμε τὴν ἰδέα λοιπόν, ἐγὼ κ' οἱ σύντροφοί μου, ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ γυρίσουμε στὴς Φάλκλαντ, προτοῦ μᾶς βρῆ ἔδῶ πέρα ὁ χειμώνας... Ἀπὸ κεῖ, ἔσεῖς πάλι μπορεῖτε νὰ γυρίσετε στὴ νῆσο Τσάλαλ, καὶ μάλιστα νὰ προχωρήσετε ὡς τὸν Πόλο, ἀν αὐτὸ σᾶς ἀρέσῃ.

Ψίθυρος ἐπιδοκίμασίας ἀκούστηκε. Ἦταν φανερὸ ὅτι ὁ ὑποναύκληρος διερμήνευε τὰ αἰσθήματα τῆς πλειοψηφίας, ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν ἀκριβῶς οἱ νεοσύλλεκτοι τοῦ πληρώματος. Τὸ ν' ἀντιταχθῆ κανεὶς στὴ γνώμη τους, τὸ νὰ ζητήσῃ ὑπακοὴ ἀπὸ ἀνθρώπους τόσο λίγο διαθεθειμένους νὰ ὑπακούσουν, καί, μὲ τέτοιους ὄρους νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴς ἐσχατιὲς τοῦ Ἀνταρκτικοῦ, θὰ ἦταν κίνημα ὄχι ἀπλῶς παρατόλμο, ἀλλὰ καθαρὴ τρέλλα, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ κατέληγε σὲ συμφορά.

Ἐν τούτοις, ὁ Τζέμ Βέστ ἐπενέβη καὶ προχωρώντας πρὸς τὸν Χῆρνε, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ἀπειλητικὴ:

— Ποιὸς σοῦ ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ μιλήσῃς;...

— Ὁ πλοίαρχος μᾶς ρώτησε, ἀποκρίθηκε ὁ Χῆρνε. Εἶχα λοιπόν τὸ δικαίωμα ν' ἀπαντήσω.

Οί λόγοι αὐτοὶ ἐλέχθησαν μὲ τόση αὐθάδεια, ὥστε ὁ ὑποπλοίαρχος ποὺ συνήθως συνεκρατεῖτο, θὰ παρεκτρεπότανε χωρὶς ἄλλο, ἂν ὁ Λὰν Γκὺ δὲν ἐπενέβαινε λέγοντας :

— Ἡσύχασε, Τζέμ... Τίποτα δὲν μποροῦμε νὰ κόνουμμε ἂν δὲν συμφωνήσουν ὅλοι!

Ἔπειτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ναύκληρο εἶπε :

— Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σου, Οὐρλιγκερλί;

— Εἶμαι ἔτοιμος, πλοίαρχε, νὰ ὑπακούσω στὶς διαταγές σας, ὅποιεσδήποτε καὶ ἂν εἶναι! ἀπάντησε ὁ ναύκληρος. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι τὸ καθήκον μας εἶναι νὰ μὴν ἐγκαταλείψουμε τὸν Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ τοὺς ἄλλους, ὅσο ὑπάρχει ἀκόμα κάποια ἐλπίδα νὰ τοὺς βροῦμε καὶ νὰ τοὺς σώσουμε.

Ὁ ναύκληρος ἐσταμάτησε πρὸς στιγμήν, ἐνῶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ναῦτες, — ὁ Ντράπ, ὁ Ρόγερ, ὁ Γρατιάν, ὁ Στέρν, ὁ Μπούρρυ — ἔνευσαν ἐπιδοκιμαστικῶς. Ἔπειτα ἐξακολούθησε :

— Ὅσο γιὰ τὸν Ἄρθουρο Πύμ...

— Δὲν πρόκειται γιὰ τὸν Ἄρθουρο Πύμ! διέκοψε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ μὲ ζωνρότητα, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἀδελφὸ μου Οὐίλλιαμ καὶ τοὺς συντρόφους του...

Καὶ καθὼς εἶδα ὅτι ὁ Ντὶρκ Πέτερς ἐτοιμαζότανε νὰ διαμαρτυρηθῇ, τὸν ἄρπαξα ἀπὸ τὸ χέρι, καί, μολονότι λυσσώντας ἀπὸ θυμὸ, τὸν ἀνάγκασα νὰ σιωπήσῃ.

Ἄσχι, δὲν ἦταν ἡ στιγμή κατάλληλη γιὰ νὰ ἐπανέλθουμε στὸ ζήτημα τοῦ Ἄρθούρου Πύμ.

Ὁ πλοίαρχος ἐξακολούθησε νὰ ρωτᾷ τοὺς ἄνδρες τοῦ πληρώματος. Θέλησε νὰ ξέρῃ μὲ τ' ὄνομα ὅλους ἐκείνους, στοὺς ὁποίους μποροῦσε νὰ βραβεῖται. Ἔτσι εἶδε, ὅτι ὅλοι οἱ παλιοὶ ναῦτες τοῦ « Ἀλμπρανον » ἦσαν πρόθυμοι νὰ ὑπακούσουν στὶς διαταγές του καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν πιστά, ὅσο μακρὰ καὶ ἂν ἤθελε νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ.

Τοὺς τίμιους αὐτοὺς ἄνδρες ἔσπευσαν νὰ μιμηθοῦν καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς νεοσυλλέκτους — τρεῖς μόνον, οἱ ὁ-

ποιοι ἦσαν Ἄγγλοι. Ὅπωςδήποτε, ἡ πλειοψηφία ἐφαίνετο ὅτι ἦταν μὲ τὴ γνώμη τοῦ Χῆρνε. Γι' αὐτούς, τὸ ταξίδι τοῦ «Ἄλμπρανου» ἐτελείωνε στὴ νῆσο Τσάλαλ. Ἀρχιόντουςαν νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν παρακάτω καὶ ἀπαιτοῦσαν νὰ ἐπιστρέψουμε πρὸς βορρᾶν. Ἦσαν εἴκοσι. Ἄν τοὺς ἐξηνάγκαζε κανεὶς νὰ βοηθήσουν στοὺς χειρισμοὺς καὶ νὰ διευθύνουν τὸ πλοῖο πρὸς νότον, ἐνῶ ἐκεῖνοι ἤθελαν νὰ τὸ διευθύνουν πρὸς βορρᾶν, θὰ τοὺς ἐξωθοῦσε ἀσφαλῶς σὲ στάση.

Ὡστόσο, ἔμενε ἀκόμα ἓνα μέσον γιὰ νὰ μεταπειθοῦν — τὸ τελευταῖο, ἀλλὰ καὶ τὸ ἰσχυρότερο.

Ἔλαβα πάλι τὸ λόγο, καὶ μὲ φωνὴ σταθερῆ, πού σέ κανένα δὲν ἐπέτρεπε ν' ἀμφιβάλῃ γιὰ τὴ σοβαρότητα τῆς προτάσεώς μου, εἶπα:

— Ναῦτες τοῦ «Ἄλμπρανου», ἀκοῦστε με!... Ὅπως ἔκαμαν διάφορες Κυβερνήσεις, προκειμένου γιὰ ἐξερευνητικὰ ταξίδια στὶς πολικῆς χώρες, θὰ κάμω κι ἐγὼ μιὰ δωρεὰ ὑπὲρ τοῦ πληρώματος τῆς γολέτας! Λοιπόν, προσφέρω χίλια δολλάρια γιὰ κάθε μοῖρα πού θὰ διασχίζουμε, πέρα ἀπὸ τὸν ὀγδοημιστὸ τέταρτο παράλληλο.

Μιὰ ἀναλογία ἀπὸ ἐβδομήντα σχεδὸν δολλάρια γιὰ κάθε ἄνδρα καὶ γιὰ κάθε μοῖρα· ὁ πειρασμὸς τοῦ συμφέροντος δὲν ἦταν μικρός.

Κατάλαβα ὅτι οἱ λόγοι μου ἔκαναν ἐντύπωση καὶ ἐξακολούθησα:

— Τὴν ὑπόσχεση αὐτὴ θὰ τὴν δώσω ἐγγράφως καὶ μὲ τὴν ὑπογραφή μου στὸν πλοίαρχο Λὰν Γκύ, καὶ τὰ χρήματα πού θὰ κερδίσετε θὰ σᾶς μετρηθοῦν κατὰ τὴν ἐπιστροφή σας, μὲ ὅποιονδήποτε ὄρους καὶ ἂν γίνῃ αὐτὴ.

— Οὐρρά!... οὐρρά!... ἀνέκραξε ὁ ναύκληρος, δίνοντας τὸ σύνθημα καὶ τὸ παράδειγμα στοὺς συντρόφους του, τῶν ὁποίων οἱ ἐπευφημίες ἀντήχησαν συγχρόνως μὲ τὴ δική του.

Ὁ Χῆρνε δὲν εἶχε πιά τὸ θάρρος ν' ἀντιταχθῇ.

Κι ἔτσι ἡ συμφωνία ἐκλείστηκε. Γιὰ νὰ ἐπιτύχω τὸ σκοπὸ μου, ἐθυσίαζα ἕνα χρηματικὸ ποσὸ, ὄχι εὐκαταφρόνητο. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἀπείχαμε ἀπὸ τὸ Νότιο Πόλο παρὰ ἑπτὰ μῶρες, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἀκόμη ὅτι ὁ «Ἄλμπρανος» θὰ ἔφτανε ἕως ἐκεῖ, πάλι δὲν θὰ ἐξόδευα περισσότερες ἀπὸ δεκατέσσερες χιλιάδες δολλάρια.

Τὸ χαμένο ἀρχιπέλαγος.

Τὸ πρωὶ τῆς Παρασκευῆς, 27 Δεκεμβρίου, ὁ «Ἄλμπρανος» ἀπέπλευσε ἀπ' τὴ νῆσο Τσάλαλ, στρέφοντας τὴν πρῶρα πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ πλοίου ἐγένετο μὲ τὴν ἴδια πειθαρχίαν καὶ τάξιν. Ἄλλως τε, οὔτε κίνδυνοι ἀκόμη ὑπῆρχαν, οὔτε κόποι ἐξαιρετικοὶ χρειαζόντουσαν. Ὁ καιρὸς βαστοῦσε καλὸς, ἡ θάλασσα γαλήνια. Καὶ ἐφ' ὅσον οἱ συνθήκες αὐτὲς δὲν ἄλλαζαν, τὸ σπέρμα τῆς ἀνυποταξίας — ἔτσι ἤλιπα τουλάχιστον — δὲν θὰ εὔρισκε κατάλληλο ἔδαφος γιὰ ν' ἀναπτυχθῇ, καὶ οἱ δυσχέρειες δὲν θὰ μᾶς ἐρχόντουσαν ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτό.

Ὁ Ντιρκ Πέτερος, καὶ μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ταυτότητός του, δὲν ἄλλαξε συνήθειες καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ὅπως καὶ πρὶν ἀκοινώνητος. Ἐν τούτοις τὸ πλήρωμα, καὶ ἀφοῦ ἔμαθε ποιὸς εἶναι, δὲν ἔδειξε σ' αὐτὸν καμμιὰ ἀντιπάθεια γιὰ τὶς φρικαλέες σκηνὲς τοῦ «Κράμπου», πὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὶς συγχωρήσῃ, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν του τὶς περιστάσεις... Ἐπειτα, πῶς νὰ ξεχάσῃ κανεὶς ὅτι ὁ μιγὰς εἶχε ἐκθῆσει τὴ ζωὴ του σὲ κίνδυνον. γιὰ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ τοῦ Μαρτὲν Χόλτ;

Ὅπωςδήποτε, ὁ Ντιρκ Πέτερος ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη πάντοτε χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, νὰ τρώῃ μονάχος σὲ μιὰν ἄκρην, νὰ κοιμᾶται σὲ μιὰν ἄλλην, ν' ἀποφεύγῃ συστηματικὰ ὅλο τὸ πλήρωμα... Μήπως εἶχε κανένα ἄλλο

λόγο νὰ φέρεται ἔτσι, πὺ θὰ μᾶς τὸν ἀποκάλυπτε τὸ μέλλον; Ἰσως.

Οἱ βόρειοι σταθεροὶ ἐκεῖνοι ἄνεμοι, μὲ τοὺς ὁποίους, ἢ μὲν «Ἰάνα» εἶχε φτάσει ὡς τὴ νῆσο Τσάλαλ, τὸ δὲ μονόξυλο τοῦ Ἀρθούρου Πὺμ μερικὲς μοῖρες πέρα ἀπ' αὐτή, ἔπνεαν καὶ τώρα εὐνοϊκώτατοι γιὰ τὸ ταξίδι μας. Πλησίσιος ὁ «Ἄλμπρανος» διέσχισε τὰ διαφανῆ καὶ ὄχι γαλακτώδη ἐκεῖνα νερά, ἀφήνοντας πίσω του αὐλάκι μακρὸν καὶ κάταιστρο.

Ἦστερα ἀπὸ τὶς σκηνὲς τῆς προηγουμένης, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ εἶχε ἀποσυρθῆ γιὰ ν' ἀναπαυθῆ λίγες ὥρες. Ὄταν, τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ὑποπλοίαρχος κι ἐγὼ τὸν συναντήσαμε στὸ κατὰστρομα, μᾶς ἐκάλεσε κοντά του.

— Κύριε Τζώρλιγκ, μοῦ εἶπε, μὲ μεγάλη λύπη εἶχα ἀποφασίσει νὰ ἐπιστρέψω. Συναισθανόμενι πὺς δὲν εἶχα κάμει ὅ,τι ἔπρεπε γιὰ τὸ δυστυχισμένο ἀδελφὸ μου καὶ τοὺς συντρόφους του! Ἄλλὰ καταλάβαινα καλά, ὅτι ἡ πλειοψηφία τοῦ πληρώματος θὰ ἐκηρύσσετο ἐναντίον μου, ἂν διέτασσα τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ταξιδιοῦ!

— Πράγματι, πλοίαρχε. Τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ἀνυποταξίας ἐξεδηλώθηκαν στὸ πλοῖο, καὶ δὲν ἦταν δύσκολο νὰ καταλήξουν σὲ στάση.

— Τότε θὰ σκότωνα τὸν Χῆρνε, εἶπε ψυχρὰ ὁ Τζέμ Βέστ, γιὰτὶ εἶναι ὅλη ἡ ἀφορμὴ τοῦ κακοῦ.

— Θὰ ἔκανες καλά, ἀποκρίθηκε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ. Ἄλλ' ἢ δικαία τιμωρία τοῦ ἐνόχου θὰ ἔφερεν καὶ τὴ σύμπνοια πὺ μᾶς χρειάζεται;

— Πράγματι, πλοίαρχε, εἶπε ὁ Τζέμ Βέστ· καὶ εἶναι εὐτύχημα ὅτι διωρθώθηκαν τὰ πράγματα, χωρὶς νὰ καταφύγουμε σὲ βίαια μέτρα. Ἄν ὅμως ἀρχίσῃ πάλι τὰ ἴδια ὁ Χῆρνε, ὦ, τότε ἀλλοίμονό του!

— Τώρα οἱ σύντροφοί του γλυκάθηκαν, παραιτήρησε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, μὲ τὰ χρήματα, πὺ τοὺς ὑποσχεθήκαμε. Τὸ πάθος τοῦ κέρδους θὰ τοὺς κάμῃ πὺ εὐπειθεῖς

και πιό υπομονετικούς. Ἡ γενναιοδωρία τοῦ κ. Τζώρλιγκ κατώρθωσε νὰ κάνη ὅ,τι δὲν θὰ ἔκαναν ποτὲ αἱ παρακλήσεις μας. Τὸν εὐγνωμονῶ...

— Πλοίαρχε, ἀπάντησα, ὅταν εἴμαστε ἀκόμα στὶς Φάλκλαντ, σᾶς εἶπα ὅτι ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ βοηθοῦσα και χρηματικῶς τὴν ἐπιχείρησή σας. Ἐπωφελήθηκα λοιπὸν τῆς πρώτης εὐκαιρίας, πὺ παρουσιάστηκε, γιὰ νὰ τὸ κάμω· δὲν εἶμαι ἄξιος εὐχαριστιῶν... Ἄς φτάσουμε στὸ τέρμα... ἄς σώσουμε τὸν ἀδελφό σας Οὐίλλιαμ και τοὺς πέντε ναῦτες τῆς «Ἰάνας», και τίποτε δὲν ζητῶ...

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι του, πὺ τὸ ἔσφιξα μὲ ἐγκαρδιότητα.

— Κύριε Τζώρλιγκ, πρόσθεσε, παρατηρήσατε ὅτι ὁ «Ἄλμπρανος» δὲν διευθύνεται ἀκριβῶς πρὸς τὸ νότο, μολονότι τὰ νησιά ἢ ἡ ἥπειρος πὺ διέκρινε, ἢ τουλάχιστον ἐνόμισε ὅτι διέκρινε ὁ Ντὶρκ Πέτερος, ἦσαν στὰ νότια;

— Τὸ παρατήρησα πλοίαρχε.

— Μὴν ξεχνᾶμε, εἶπε ὁ Τζέμ Βέστ, ὅτι γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ τίποτε ἀπολύτως δὲν ἀναφέρεται στὴ διήγηση τοῦ Ἄρθουρου Πύμ, και ὅτι ἐπιστέψαμε πὺς ὑπάρχει ξηρὰ πρὸς νότον, βασιζόμενοι μόνο και μόνο στὴ διαβεβαίωση τοῦ μιγάδος.

— Εἶναι ἀλήθεια, ὑποπλοίαρχε, ἀπάντησα. Ἄλλὰ νομίζω ὅτι ὁ Ντὶρκ Πέτερος εἶναι ἀνώτερος κάθε ὑποψίας. Μήπως ἡ διαγωγή, πὺ ἔδειξε ὡς τώρα, δὲν εἶναι ἰκανὴ νὰ μᾶς ἐμπνεύση κάθε ἐμπιστοσύνη;

— Πραγματικά, ἡ ὑπηρεσία κανένα παράπονο δὲν ἔχει ἐναντίον του ἀπάντησε, ὁ Τζέμ Βέστ.

— Δὲν ἀμφιβάλλουμε οὔτε γιὰ τὴν παλληκαριά του, οὔτε γιὰ τὴν τιμιότητά του, πρόσθεσε ὁ πλοίαρχος. Ἡ συμπεριφορὰ του, ὄχι μόνον στὸν «Ἄλμπρανο», ἀλλὰ και στὸν «Κράμπο», και στὴν «Ἰάνα», δικαιολογεῖ πληρέστατα τὴν καλὴ ἰδέα...

— Τῆς ὁποίας εἶναι ἄξιος! συμπλήρωσα ἐγώ.

Δὲν ξέρω γιατί ἤθελα πάντοτε ν' ἀναλαμβάνω τὴν ὑπεράσπιση τοῦ μιγάδα. Μήπως γιατί προαισθανόμουν, ὅτι ἔμελλε νὰ παίξῃ σπουδαῖο ρόλο στὴν ἐπιχείρησή μας; Μήπως γιατί ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ ξαναβρῆ τὸν Ἀρθούρο Πύμ, γιὰ τὸν ὁποῖο, χωρὶς νὰ θέλω, ἄρχισα νὰ ἐνδιαφέρομαι πάρα πολύ;

Ὅμολογῶ ἐν τούτοις, ὅτι οἱ ἐλπίδες τοῦ Ντίρκ Πέτερς γιὰ τὸν ἀγαπημένο του σύντροφο πιθανὸν νὰ ἦσαν παράτολμες καὶ ἀστήρικτες. Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ δὲν παρέλειψε νὰ τὸ δηλώσῃ.

— Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε, κύριε Τζώρλιγκ, μοῦ εἶπε, ὅτι ὁ μιγάς ἔχει τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ Ἀρθούρος Πύμ κατῶρθωσε ν' ἀποβιβάστῃ σὲ καμμιά ξηρά, ὅπου πιθανὸν ἀκόμη νὰ ζῆ...

— Νὰ ζῆ!... ὕστερα ἀπὸ ἔντεκα χρόνια.. καὶ σὲ τέτοιες χώρες!... ἀνέκραξε ὁ Τζέμ Βέστ.

— Δύσκολο, πολὺ δύσκολο! Τὸ ὁμολογῶ, πλοίαρχε, ἀπάντησα. Καὶ ὅμως, ἂν τὸ συλλογιστῆ κανεῖς, γιατί ἄραγε εἶναι ἀδύνατο νὰ βρῆκε καὶ ὁ Ἀρθούρος Πύμ, ἀκόμα νοτιώτερα κανένα νησί, σὰν τὴν Τσάλαλ, ὅπου ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοί του κατῶρθωσαν νὰ ζήσουν τόσον καιρό;

— Ἀδύνατον, ὄχι, κύριε Τζώρλιγκ.

— Καὶ μάλιστα — ἀφοῦ τώρα κάνουμε ὑποθέσεις — γιατί νὰ μὴν πρᾶδεχθοῦμε ὅτι οἱ συμπολίτες σας, ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὴ νῆσο Τσάλαλ καὶ παρασύρθησαν, βέβαια, ἀπὸ τὸ ἴδιο ρεῦμα, δὲν μπορεῖ νὰ βρῆκαν τὸν Ἀρθούρο Πύμ, ἐκεῖ ὅπου ἴσως...

Καὶ δὲν ἐτελείωσα, γιατί ἡ ὑπόθεσή μου αὐτὴ θὰ φαινότανε πολὺ τολμηρὴ· οὔτε ὑπῆρχε ἄλλως τε ἀνάγκη νὰ συνηγορήσω ἀπὸ τώρα ὑπὲρ τοῦ σχεδίου τῆς ἀναζητήσεως τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, μετὰ τὴν ἀνεύρεση τῶν ναυαγῶν τῆς «Ἰάνας».

Τότε ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἐπανῆλθε στὸ κύριο θέμα τῆς συνομιλίας μας.

— Σᾶς ἔλεγα λοιπὸν ὅτι ὁ «Ἄλμπρανος» δὲν διευθύνεται ἀκριβῶς πρὸς τὸ νότο. Αὐτὸ τὸ ἔκαμα, γιατίι θέλησα νὰ ἰδῶ πρῶτα τὰ νησιά, πού βρῖσκονται κοντὰ στήν Τσάλαλ, δηλαδή τὸ ἀρχιπέλαγος, πού ἐκτείνεται πρὸς δυσμάς.

— Πολὺ καλὰ σκεφτήκατε, ἀπάντησα· ἴσως μάλιστα, ἐπισκεπτόμενοι τὰ νησιά αὐτά, νὰ βεβαιωθοῦμε καλύτερα ὅτι ὁ σεισμὸς ἔγινε ἐσχάτως.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, εἶπε ὁ πλοίαρχος. Ὁ σεισμὸς εἶναι μεταγενέστερος ἀπὸ τὴν ἀναχώρηση τοῦ Πάτερσον, ἀφοῦ ὁ δυστυχῆς αὐτὸς εἶχε ἀφήσει ἀκόμη τοὺς συντρόφους του στὴ νῆσο Τσάλαλ.

— Στὴ διήγηση τοῦ Ἀρθούρου Πύμ δὲν γίνεται λόγος γιὰ ἀρχιπέλαγος ἀποτελούμενο ἀπὸ ὀκτώ νησιά; ρώτησε ὁ Τζέμ Βέστ.

— Ναί, ὀκτώ, ἀπάντησα. Αὐτὸ τουλάχιστον ἄκουσε ὁ Ντίρκ Πέτερς νὰ τὸ λέη ὁ ἄγριος ἐκεῖνος, πού τὸν εἶχαν πάρει μοζί τους στὴ φελούκα. Ὁ Νου-Νου μάλιστα ἔλεγε, ὅτι τὸ ἀρχιπέλαγος αὐτὸ εἶχε καὶ ἓνα βασιλιά, πού λεγότανε Τσαλομόν καὶ ἔμενε στὸ μικρότερο νησί. Τὴ λεπτομέρεια αὐτὴ μπορεῖ νὰ μᾶς τὴν ἐπιβεβαιώση καὶ ὁ Ντίρκ Πέτερς.

— Ἄρα, συνεπέρανε ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ, ἐπειδὴ πιθανὸν ὁ σεισμὸς νὰ μὴν κατέστρεψε ὅλο τὸ ἀρχιπέλαγος, καὶ ἐπειδὴ πιθανὸν ἀκόμη τὰ νησιά νὰ κατοικοῦνται, πρέπει νὰ προσέχουμε καλὰ ὅταν θὰ πλησιάσουμε...

— Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἴμαστε πολὺ μακρυνά, εἶπα ἐγώ. Ἔπειτα, πλοίαρχε, ποιὸς ξέρει μήπως ὁ ἀδελφός σας καὶ οἱ ναῦτες του δὲν βρῆκαν καταφύγιο σὲ κανένα ἀπὸ τὰ νησιά αὐτά;...

Ἐπίθεση ὄχι ἀπαράδεκτη, ἀλλὰ καὶ πολὺ λίγο καθησυχαστική, γιατίι οἱ δυστυχισμένοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι θὰ εἶχαν πέσει καὶ πάλι στὰ χέρια τῶν ἀγρίων, ἀπὸ τοὺς ὁποί-

ους είχαν γλυτώσει ὅσον καιρὸ ἔμεναν στὴν Τσάλαλ.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ «Ἄλμπρανος» θὰ ἀναγκάζοτανε νὰ μεταχειρισθῆ βία γιὰ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ. Καὶ θὰ ἐπετύγχανε, ἄραγε, μιὰ τέτοια ἀπόπειρα;

— Τζέμ, εἶπε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, πλέουμε μὲ ταχύτητα ὀκτὼ ὡς ἑννέα μιλίων, καὶ σὲ λίγες ὥρες ἢ ξηρὰ θὰ φανῆ. Δῶσε διαταγὰς νὰ προσέχουν καλὰ.

— Ἐδωσα, πλοίαρχε.

— Ἐπάρχει κανεὶς στὴ σκοπιά;

— Ὁ Ντίρκ Πέτερς... τὸ ζήτησε ὁ ἴδιος.

— Καλὰ, Τζέμ. Μποροῦμε νὰ ἔχουμε πεποίθησι στὴν προσοχὴ του...

— Καὶ στὰ μάτια του πρόσθεσα.

Ἐν τούτοις, ἡ γολέτα ἐξακολούθησε νὰ πλῆι πρὸς δυσμὰς ὡς τὶς δέκα, χωρὶς ν' ἀκουστῆ ἢ φωνῆ τοῦ μιγάδος ἀπὸ τὴν καρραξοφολιά. Ἄρχισα γι' αὐτὸ νὰ φοβᾶμαι μήπως θὰ συνέβαινε καὶ μὲ τὰ νησιὰ αὐτὰ ὅ,τι καὶ μὲ τὸ Ἄρχιπέλαγος τῆς Αὐγῆς, ποὺ τοῦ κάκου, καθὼς θυμᾶστε, ἀναζητήσαμε μεταξὺ Φάλκλαντ καὶ Νέας Γεωργίας. Καμμιά κορυφὴ δὲν ἐπρόβαλλε στὴ θάλασσα, καμμιά ἀκτὴ δὲν διαγραφότανε στὸν ὀρίζοντα. Μήπως τὰ νησιὰ τοῦ Ἄρχιπελάγους εἶχαν τέτοια θέσι, ὥστε δὲν θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ τὰ διακρίνουμι πορὰ σὲ ἀπόστασι ἑνὸς ὡς δύο μιλίων;

Ἐκτὸς αὐτοῦ, καὶ ὁ ἄνεμος ἐξασθένησε ἀρκετά, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ἢ δὲ γολέτα μας ἄρχισε νὰ παρεκκλίνῃ, παρασυρομένη ἀπὸ τὸ νότιο ρεῦμα. Εὐτυχῶς ὁ ἄνεμος ἐδυνάμωσε πάλι ἀπὸ τὶς δυὸ μετὰ τὸ μεσημέρι καὶ ὁ Τζέμ Βέστ μπόρεσε νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ πλοῖο στὸ δρόμο του.

Ἐπὶ δύο ὥρες ὁ «Ἄλμπρανος» διατήρησε τὴ διεύθυνσι αὐτὴ μὲ ταχύτητα ἑπτὰ ὡς ὀκτὼ μιλίων· ἀλλὰ καμμιά γῆ δὲν φαινότανε πουθενά.

— Δὲν πιστεύω νὰ χάσαμε τὸ δρόμο, μοῦ εἶπε ὁ πλοί-

αρχος Λάν Γκνύ γιατί, κατὰ τὸν Ἀρθούρο Πύμ, ἡ νῆσος Τσάλαλ ἀνήκει σὲ μεγάλο Ἀρχιπέλαγος.

— Δὲν λέει ὁμως ὅτι τὸ ἔβλεπε, ὅταν ἡ «Ἰάνα» βρισκόταν ἀγυροβολημένη στὴν Τσάλαλ, παρατήρησα.

— Ἐχετε δίκιο, κύριε Τζώρλιγκ. Ἄλλ' ἀφοῦ ὁ «Ἄλμπρανος» διέτρεξε σήμερα τουλάχιστον πενήντα μίλια, καὶ ἀφοῦ πρόκειται γιὰ νησιά πού βρίσκονται κοντὰ-κοντὰ...

— Συμπεραίνετε λοιπόν, πλοίαρχε, καὶ δὲν μοῦ φαίνεται ἀπίθανο, ὅτι τὸ Ἀρχιπέλαγος στὸ ὁποῖο ἀνῆρε ἡ νῆσος Τσάλαλ, ἐξαφανίστηκε ἐντελῶς ἀπὸ τὸ σεισμό...

— Γῆ ἔμπρός, δεξιά! φώναξε ὁ Ντιρκ Πέτερος ἀπὸ τὴν καρακαξοφολιά.

Ὅλα τὰ μάτια ἐστράφησαν πρὸς τὴ διεύθυνση αὐτή, ἀλλὰ τίποτα δὲν φαινότανε στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Ἀπὸ τὴν ψηλὴ σκοπιά του ὁ μιγὰς θὰ εἶχε ἰδῆ βέβαια κάτι.

Πράγματι, μετὰ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, τὰ ναυτικά μας κυάλια μᾶς ἐπέτρεψαν νὰ διακρίνουμε μερικὰ νησάκια σπαρμένα στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, φωτιζομένης ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἀπὸ τὶς πλάγιες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, καὶ σὲ ἀπόσταση δύο ὡς τριῶν μιλίων πρὸς δυσμάς.

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἐμάζεψε τὰ ἠγλὰ πανιά, καὶ ὁ «Ἄλμπρανος» ἀτόμεινε μὲ τὴν μπούμα, τὴ γκλίτσα τοῦ τουρκέτου καὶ τὸ φλόκο.

Δὲν ἔπρεπε τώρα νὰ ληφθοῦν τὰ κατάλληλα ἀμυντικά μέτρα, καὶ ν' ἀνεβασθοῦν τὰ ὄπλα στὸ κατάστρωμα, καὶ νὰ γεμιστοῦν τὰ κανόνια, καὶ ν' ἀπλωθοῦν τὰ προστατευτικά δίχτυα;... Ἐν τούτοις, ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ ἐνόμισε ὅτι, χωρὶς μεγάλο κίνδυνο, μποροῦσε νὰ πλησιάσῃ ἀκόμη περισσότερο στὴν ξηρά.

Ποιά μεταβολὴ εἶχε ἄραγε ἐπέλθει;... Ἐκεῖ ὅπου, κατὰ τὸν Ἀρθούρο Πύμ, ὑπῆρχαν πολλὰ καὶ μεγάλα νησιά, δὲν ἔβλεπες τώρα παρὰ νησάκια μικρὰ καὶ λίγα — ἕξη μόλις, πού τὸ ὕψος τους, ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θά-

λασσας, δὲν ὑπερέβαινε τὶς ὀκτὼ ἢ δέκα ὀργιές...

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ὁ μιγάς ἐγκατέλειψε τὴ σκοπιὰ, γλίστρησε κατὰ μῆκος τοῦ καταρτιοῦ καὶ πήδησε στὴν κουβέρτα.

— Λοιπὸν, Ντιρκ Πέτερος, τὸν ρώτησε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, εἶδες τὸ Ἀρχιπέλαγος;

— Τὸ Ἀρχιπέλαγος; ἐπανέλαβε ὁ μιγάς, κουνώντας τὸ κεφάλι. Χμ! καὶ τί Ἀρχιπέλαγος εἶναι αὐτό; Πέντε ἕξι βράχια μονάχα, καὶ οὔτε ἓνα νησί!

Πράγματι, τίποτα δὲν ἀπόμεινε πλὴν ἀπὸ τὸ Ἀρχιπέλαγος, ἢ τουλάχιστον ἀπὸ τὸ δυτικὸ του μέρος. Οἱ χαμηλὲς καὶ ἀσήμαντες ἐκεῖνες κορυφές, πού ἐπρόβαλλαν ἐδῶ κι ἐκεῖ, οὔτε νησιά ἦταν, οὔτε ἀρχιπέλαγος ἐσχημάτιζαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἓνα σύνολο σκοπέλων.

Ἐν τούτοις, ἂν τὸ Ἀρχιπέλαγος εἶχε μεγάλη ἔκταση, πιθανὸν ὁ σεισμός νὰ μὴν κατέστρεφε παρὰ μόνον τὰ δυτικὰ νησιά. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ βεβαιωνώμαστε, ἀφοῦ πρῶτα ἐπισκεπτόμαστε ξεχωριστὰ κάθε νησιάκι ἀπ' ἐκεῖνα, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουμε σὲ ποιά ἐποχὴ εἶχε συμβεῖ ὁ μεγάλος σεισμός.

Ἐφ' ὅσον προχωροῦσε ἡ γολέτα μας, φαίνονταν καθαρώτερα τὰ λείψανα τοῦ Ἀρχιπελάγους. Ἡ ἐπιφάνεια τῶν μεγαλυτέρων νησιῶν δὲν ὑπερέβαινε τὰ ἑκατὸ ἢ ἑκατὸν εἴκοσι τετραγωνικὰ μέτρα, ἐνῶ τῶν μικροτέρων ἦταν μόλις τριῶν ἢ τεσσάρων τετραγωνικῶν μέτρων.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ «Ἀλμπρανος» δὲν μποροῦσε νὰ εἰσχωρήσῃ χωρὶς κίνδυνο ἀνάμεσα στοὺς σκοπέλους αὐτοὺς. Ὅπωςδῆρτοτε, θὰ ἦταν ἀνάγκη ν' ἀποβιβάστοῦμε μὲ μιὰ βάρκα σὲ μερικὰ σημεῖα, γιὰ νὰ ἴδουμε τί εἶχε συμβεῖ.

Ὅταν ἐφτάσαμε σὲ ἀπόσταση χιλίων ὀργιῶν περίπου ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο νησιάκι, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ θέλησε νὰ μετρήσῃ τὸ βάθος τῆς θάλασσας, τὸ βρῆκε δὲ εἴκοσι ὀργιές. Ὁ βυθὸς ἐκεῖνος θὰ ἦταν πιθανῶς τὸ ἕδαφος τοῦ νησιοῦ πού καταποντίσθηκε, τὸ κέντρο τοῦ ὁποίου φαινό-

τανε ακόμη πέντε ἢ ἕξη ὀργιές ψηλότερα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσης. Ἐπλησιάσαμε ἀκόμη λίγο καὶ ἀγκυροβολήσαμε.

Ἡ θάλασσα κυμάτιζε ἐλαφρῶς καὶ ἡ ἀτμοσφαιρική κατάσταση ἐξακολουθοῦσε ἡ ἴδια.

Ἀμέσως μιὰ βάρκα κατεβάστηκε ἀπὸ τὸν «Ἄλμπρανο» καὶ μπήκαν σ' αὐτὴ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, ὁ ναύκληρος, ὁ Ντὶρκ Πέτερς, ὁ Μαρτὲν Χόλτ, δυὸ ναῦτες κι ἐγώ.

Ἐνα τέταρτο τοῦ μιλίου μᾶς ἐχώριζε ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο νησάκι. Οἱ χαμηλοὶ ἐκεῖνοι βράχοι, οἱ διαρκῶς πληττόμενοι ἀπὸ τὰ κύματα, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ εἶχαν διατηρήσει κανένα τεκμήριον, πὺν νὰ μᾶς διαφωτίσῃ γιὰ τὴ χρονολογία τοῦ σεισμοῦ; Ἄλλως τε, τὸ ἐπαναλαομβάνω, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα αὐτό, δὲν εἶχαμε καμμιά ἀμφιβολία.

Ἡ βάρκα μας προχωροῦσε ἀνάμεσα στοὺς ὑφάλους καὶ τοὺς σκοπέλους. Ὁρθίος στὴν πρῶμην ὁ Ντὶρκ Πέτερς, μὲ τὸ τιμόνι ἀνάμεσα στὰ γόνατα, ἐπρόσεχε νὰ τοὺς ἀποφεύγει.

Ἡ θάλασσα, διάφανη καὶ γαλήνια, ἀποκάλυπτε στὸ βάθος της ὄχι πυθμένα ἄμμου σπαρμένου μὲ κοχύλια, ἀλλὰ σωροὺς ὑπόμαυρους, σκεπασμένους μὲ φυτὰ χερσαῖα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μερικὰ ἀνέβαιναν ὡς τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσης. Αὐτὸ ἦταν μιὰ ἀπόδειξη, ὅτι τὸ ἔδαφος, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἐφύτρωναν, εἶχε ὑποστῆ τελευταῖα τὴν καθίζηση.

Ἄμα φτάσαμε στὸ νησάκι ἕνας ναύτης ἀπόλυσε τὴ μικρὴ ἀγκυρα, πὺν σκάλωσε σὲ μιὰ σχισμάδα τοῦ βράχου, κι ἔτσι μπορέσαμε ν' ἀποβιβαστοῦμε εὐκόλα.

Στὸ μέρος λοιπὸν αὐτὸ ἦταν ἄλλοτε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα νησιά τοῦ Ἀρχιπελάγους, πὺν σήμερα εἶχε καταστήσει ἕνας μικρὸς καὶ ἀκανόνιστος βράχος, μὲ περίμετρο ἑκατὸν πενήντα περίπου ὀργιές, καὶ μὲ ὕψος ἕξη ἢ ἑπτὰ μέτρα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσης!

— Ἡ θάλασσα φτάνει ποτὲ σὲ τόσο ὕψος; ρώτησα τὸν πλοίαρχο Λὰν Γκὺ.

— Ποτέ, μοῦ ἀποκρίθηκε, καὶ γι' αὐτὸ ἐλπίζω ν' ἀνακαλύψουμε στὸ κέντρο τοῦ νησιοῦ αὐτοῦ τίποτα λείψανα σπιτιῶν ἢ σπηλιῶν, ἂν ὑπῆρξαν, ἂν εἶχε ποτὲ κατοικηθῆ...

— Τὸ καλύτερο εἶναι, εἶπε ὁ ναύκληρος, ν' ἀκολουθήσουμε τὸν Ντὶρκ Πέτερς, ποὺ ἄρχισε, κατὰ τὴ συνήθειά του, νὰ προπορεύεται. Αὐτὸς ὁ διαβολάνθρωπος βλέπει πάντοτε ὅ,τι δὲν μπορούμε ἐμεῖς νὰ ἰδοῦμε!

Σὲ λίγο βρισκόμαστε ὅλοι στὸ ψηλότερο μέρος τοῦ νησιοῦ. Τὴν προσοχή μας ἐκίνησαν ἀρκετὰ λείψανα ζώων — ἴσως ἀπὸ τὰ κατοικίδια ἐκεῖνα ποὺ ἀναφέρονται στὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Ἀρθούρου Πύμ — πουλιῶν διαφόρων εἰδῶν, ἀγριόπασιων καὶ γουρουνηῶν, στὸ ξεραμένο δέρμα τῶν ὁποίων ὑπῆρχαν ἀκόμη ἴχνη μαύρου τριχώματος.

Ἡ κατάσταση, στὴν ὁποία βρήκαμε τὰ ὀστᾶ αὐτὰ ἔδειχνε ὅτι δὲν ἦσαν ἐκεῖ ἀπὸ πολὺν καιρὸ, αὐτὸ δὲ ἐπιβεβαίωνε τὴν ἀρχικὴ μας γνώμη, ὅτι ὁ σεισμὸς ἦταν πρόσφατος. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἐδῶ κι ἐκεῖ ἀνθίζαν μερικοὶ θάμνοι, ποὺ ἦταν ἀκόμη χλωροί. Ὑπῆρχαν ἐπίσης καὶ δενδρύλλια, ἄγριες φουντουκιές ποὺ τὰ κλωνάρια τους εἶχαν ἀκόμη φουντούκια, ὅμοια μ' ἐκεῖνα ποὺ ὁ Ντὶρκ Πέτερς καὶ ὁ σύντροφός του εἶχαν τραφεῖ ὅλον τὸν καιρὸ ποὺ μείνανε στὴν σπηλιά.

Ὁ καταποντισμὸς θὰ συνέβηκε μετὰ τὴν ἀναχώρηση τοῦ Πάτερσον, πρὸ ἑπτὰ ἢ ὀκτῶ μηνῶν τὸ πολὺ. Συνεπῶς δὲν ὠφείλετο στὸ σεισμὸ ὁ θάνατος τῶν ἰθαγενῶν ἐκείνων τῆς Τσάλαλ, τῶν ὁποίων εἶδαμε τὰ ὀστᾶ στὰ περὶχωρα τοῦ Κλόκ-Κλόκ, κάτασπρα πιά ἀπὸ τὴν πολυκαιρία. Ὡς πρὸς τὸν πλοίαρχο Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ τοὺς πέντε ναῦτες τῆς «Ἰάνας», ἀσφαλῶς θὰ εἶχαν κατορθώσῃ νὰ φύγουν, γιατί κανενὸς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν βρήκαμε τὸ πτῶμα στὴ νῆσο Τσάλαλ.

Ἄλλὰ ποῦ κατέφυγαν; Ἄγνωστον!

Ὁ ἐξερευνητικὸς περίπλους τοῦ «Ἀλμπρανού» βάρσταξε τριανταεξὴ ὥρες. Εἶναι περιττὸ νὰ τὸν περιγράψω

Ὁ καημένος ὁ Πύμ εἶχε χαθῆ μέσα στους ἀτμούς. (σελ. 169)

λεπτομερῶς, γιατί σ' ὅλα τὰ νησάκια τὰ ἴδια πράγματα βρήκαμε — λείψανα ζώων καὶ φυτὰ — καὶ ἀπ' ὅλα τὰ ἴδια συμπεράσματα βγάλαμε. Ἡ τελεία ἐξαφάνιση τῶν

ἀγρίων ἰθαγενῶν, συννεπεία τῶν σεισμῶν, τῶν ὁποίων θέατρον ὑπῆρξεν ὀλόκληρο τὸ Ἄρχιελάγος, ἦταν πιά βέβαιη. Ἐπομένως, ὁ «Ἄλμπρανος» καμμιά ἐπίθεση δὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ.

Τέλος, στίς, 29 Δεκεμβρίου, κατὰ τὶς ἔξη τὸ πρωῖ, μὲ ἑλαφρὸ βορειοανατολικὸ ἄνεμο, ξεκινήσαμε, στρέφοντας αὐτὴ τὴ φορὰ τὴν πρῶρα μας ἀκριβῶς πρὸς νότον.

Ἡ πίστη τοῦ Ντίρκ Πέτερς.

Ἐκεῖνο τὸ πρωῖ διάβασα καὶ πάλι μὲ προσοχὴ τὸ εἰκοστὸν πέμπτον κεφάλαιον τοῦ βιβλίου τοῦ Ἔντγκαρ Πόε. Ἐκεῖ ὁ Ἀρθούρος Πύμ διηγεῖται ὅτι ὁ Πέτερς καὶ ὁ Νοῦ-Νοῦ βρουσκόντουσαν ἤδη πέντε ἢ ἔξη μίλια μακρὰ ἀπὸ τὴν ἀκτὴ, ἐπάνω στὸ τσαλαλικὸ πλοιάριον.

Ἀπὸ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἀντιγράφω τὴν ἔξης ἐνδιαφέρουσα περιουσιή:

«Ἐρχόμενοι ἀπὸ τὰ βόρεια μὲ τὴν «Ἰάνα», ὥσπου νὰ φτάσουμε στὴ νῆσο Τσάλαλ, ἀφήσαμε διαδοχικῶς πίσω μας τὰ δυσβατότερα, τὰ πιὸ παγωμένα μέρη τῆς κατεψυγμένης ζώνης. Αὐτό, μολονότι ἀντίκειται στὰ ὅσα εἶναι γνωστὰ περὶ τοῦ Νοτίου Παγωμένου Ὠκεανοῦ, ἦταν ἓνα γεγονός, πού ἡ πείρα δὲν μᾶς ἐπέτρεπε ἤδη ν' ἀρνηθοῦμε. Γι' αὐτό, τὸ νὰ ἐπιστρέψουμε πρὸς βορρᾶν, τώρα πρὸ πάντων, πού ὁ χειμῶνας πλησίαζε, θὰ ἦταν τρέλλα. Ἐνας μόνον δρόμος μᾶς ἔμεινε ἀκόμα ἀνοιχτός. Καὶ ἀποφασίσαμε μὲ θάρρος νὰ διευθυνθοῦμε πρὸς νότον, ὅπου ἐλπίζαμε ν' ἀνακαλύψουμε καὶ ἄλλα νησιά, καὶ ὅπου ἦταν πιθανὸν νὰ βροῦμε κλίμα ἡπιώτερον».

Ἔτσι εἶχε σκεφτεῖ ὁ Ἀρθούρος Πύμ, ἔτσι ἔπρεπε νὰ σκεφτοῦμε καὶ μεῖς. Στίς 29 Φεβρουαρίου — τὸ ἔτος 1828 ἦταν δίσεκτον — οἱ φυγάδες βρέθηκαν «ἐπάνω στὸν ἀπέραντο καὶ ἔρημο ὠκεανὸ» πέρα ἀπὸ τὸν ὀγδοηκοστὸ τέταρτο παράλληλον, ἐνῶ ἐμεῖς μόλις εἶχαμε τώρα 29 Δε-

κεμβρίου. Ἐπομένως ὁ «Ἄλμπρανος» ἐπροπορεύετο δυὸ μῆνες ἀπὸ τὸ πλοιάριο πὺν ἔφυγε ἀπ' τὴ νῆσο Τσάλαλ, ἀπειλούμενο ἤδη ἀπὸ τὴν προσέγγιση τοῦ μακροῦ πολιτικοῦ χειμῶνα. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἡ γολέτα μας, στερεὴ καὶ καλὰ ἐφοδιασμένη, ἐνέπνεε πολὺ μεγαλύτερη ἐμπιστοσύνη ἀπὸ τὸ μονόξυλο τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, πὺν εἶχε μῆκος δεκαπέντε μέτρων καὶ πλάτος ἐνὸς καὶ εἴκοσι, καὶ περιεῖχε τρεῖς χελῶνες γιὰ νὰ τραφοῦν τρεῖς ἄνθρωποι.

Εἶχα λοιπὸν δίκιο νὰ ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἐπιτύχαινε καὶ τὸ δεύτερο αὐτὸ μέρος τῆς ἐκστρατείας μας.

Τὸ ἴδιο τὸ προῖ, καὶ τὰ τελευταῖα νησάκια τοῦ Ἀρχιπελάγους ἐξαφανίστηκαν στὸν ὀρίζοντα. Οὔτε ἓνα κομμάτι πάγου δὲν ἐφαινότανε σὲ ὅλη τὴν ἔκταση τῆς θάλασσας — καὶ ἦταν φυσικό, ἀφοῦ ἡ θερμοκρασία τοῦ νεροῦ δὲν ἦταν ποτὲ χαμηλότερη τῶν 43° τὸ δὲ ρεῦμα, ἀρκετὰ ἰσχυρό, ἐξακολουθοῦσε νὰ διευθύνεται μὲ σταθερότητα ἀπὸ τὰ βόρεια πρὸς τὰ νότια.

Σμῖνη ἀναρίθμητα πουλιῶν ἔσχιζαν τὸν ἀέρα, ἀλκυόνες, πελεκάνοι, κλυδωνομάντεις. Ὅφειλω ὅμως νὰ παρατηρήσω ὅτι οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ δὲν εἶχαν τὶς γιγάντιες ἐκείνες διαστάσεις, πὺν ἀναφέρει ὁ Ἀρθούρος Πύμ, καὶ κανένας ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἐπρόφερε τὸ αἰώνιο ἐκεῖνο «τεκελί-λί» — πὺν φαίνεται ὅτι ἦταν ἡ συνηθέστερη λέξις τῆς τσαλαλικῆς γλώσσας.

Κανένα ἀξιωματικόν γεγονὸς δὲν συνέβηκε τὶς δυὸ ἀκόλουθες μέρες, οὔτε ἵχνος γῆς δὲν ἐφάνηκε, οὔτε ἀπὸ κοντὰ οὔτε ἀπὸ μακρὰ. Οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἔκαμαν πρώτης τάξεως ψάρεμα στὰ νερὰ ἐκεῖνα, ὅπου ἀφθονοῦσαν οἱ σκάροι, οἱ γάδοι οἱ γόγγροι, καὶ ἄλλα εἶδη ψαριῶν.

Τὴν ἄλλη μέρα, 1 Ἰανουαρίου 1840 — καὶ πάλιν χρόνος δίσεκτος — μιὰ ἐλαφρὰ ὀμίχλη ἐσκέπασε κατὰ τὶς πρωινὲς ὥρες τὸν ἥλιο, σημεῖον πὺν προανήγγειλε ἀσφαλῶς τὴν ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ.

Εἶχαν περάσει ὡς τώρα τέσσερεις μῆνες καὶ δεκαεπτὰ μέρες ἀφ' ὅτου ἔφυγα ἀπὸ τὴν Κεργαιλάνη μὲ τὸν «Ἄλμπρανο». Πόσο ἀκόμη θὰ διαρκούσε τὸ ταξίδι αὐτό; Καὶ ἴσαμε ποιό σημεῖο τοῦ Ἀνταρκτικοῦ, ἄραγε, θὰ προχωροῦσα;

Ἡ ἀπέναντί μου συμπεριφορὰ τοῦ Ντίρκ Πέτερος εἶχε πιά ἀλλάξει ἀρκετά. Ἐπειδὴ κατάλαβε ὅτι ἐνδιαφέρομαι πολὺ γιὰ τὴν τύχη τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, μὲ ἐπιζητοῦσε καὶ μολονότι στὴν ἀρχὴ δὲν ἀνταλλάξαμε οὔτε λέξη συνεννοοῦμεθα θαυμάσια. Ἐπειτα ἄρχισε νὰ δείχνη καὶ διάθεση γιὰ συνομιλία. Ὅσες φορὲς ἡ ὑπηρεσία δὲν τὸν κρατοῦσε ἀλλοῦ, πλησίαζε μὲ δειλία στὸν πάγκο ὅπου καθόμουναι συνήθως, πίσω ἀπ' τὸ ὑπόστεγο, καὶ ἐκεῖ γινόταν πάντοτε μιὰ προσπάθεια συνομιλίας μεταξὺ μας. Ἄλλ' ἅμα ἔβλεπε τὸν πλοίαρχο ἢ τὸν ὑποπλοίαρχο νὰ πλησιάζουν, ὁ μιγὰς ἀπομακρυνότανε ἀμέσως.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, κατὰ τὶς δέκα ἢ ὡρα, ὁ μιγὰς μ' ἐπλησίασε πάλι μὲ τὴν ἀπόφωση νὰ λύση τὴ σιωπὴ του. Καί, γιὰ νὰ τὸν διευκολύνω, τὸν ρώτησα ἀμέσως:

— Ντίρκ Πέτερος, θέλεις νὰ μιλήσουμε γιὰ κείνον;...

Τὰ μάτια τοῦ μιγὰδος ἄστραψαν. «Ναί... γιὰ κείνον...» ψιθύρισε.

— Βλέπω ὅτι τὸν θυμᾶσαι πάντα, Ντίρκ Πέτερος!

— Ἐγὼ νὰ τὸν ξεχάσω, κύριέ μου;... Ποτέ!

— Καὶ εἶναι ἀκόμα ἐκεῖ πέρα... μπροστά μας;

— Ἀκόμα!... Θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ, ὅτι τὸν ἀγάπησα σὰν ἀδελφὸ μου, σὰν παιδί μου... Φαντασθῆτε πόσους κινδύνους περάσαμε μαζί... πόσον καιρὸ ζήσαμε μαζί, μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμον, μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἐρημιά... Ἐγὼ ἐγύρισα πάλι στὴν Ἀμερικὴ... ἀλλ' ὁ Πύμ... ὁ καημένος μου ὁ Πύμ... εἶναι ἀκόμα ἐκεῖ πέρα.

Καὶ τὰ μάτια τοῦ μιγὰδος γέμισαν δάκρυα, ἐνῶ ἐγὼ ἀποροῦσα πῶς δὲν ἐξατιμιζόντουσαν ἀμέσως ἀπ' τὴ φλόγα τῆς ματιᾶς του.

— Ντιρκ Πέτερς, ρώτησα, ξέρεις καλά τί δρόμο πήρατε με τὸ μονόξυλο, ὅταν φύγατε ἀπ' τὴ νῆσο Τσάλαλ;

— Δὲν ξέρω κύριε. Ὁ Πύμ δὲν εἶχε πιά μαζί του κανένα ἐργαλεῖο. Πηγαίναμε ὅπως διόλου στὰ τυφλά. Τὶς πρώτες ὀχτὼ μέρες, ὁ ἀέρας καὶ τὸ ρεῦμα μᾶς ἔσπρωχναν ἀδιάκοπα κατὰ τὸ νοτιά. Εἶχαμε στήσει κουπιὰ γιὰ κατάρτια, καὶ τὰ πουκάμισά μας γιὰ πανιά.

— Ναί κάτι πουκάμισα ἄσπρα, πού τὰ φοβότανε τόσο πολὺ γιὰ τὸ χρῶμα τους ὁ αἰχμάλωτός σας Νοῦ-Νοῦ.

— Μπορεῖ... ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ θυμοῦμαι... δὲν πρόσεχα... Ἄφοῦ τὸ λέει ὁ Πύμ, θά 'ναι ἀληθινό!

— Καὶ τί τρώγατε ὅλες ἐκεῖνες τὶς μέρες; ρώτησα πάλι τὸν μιγάδα.

— Τὶς χελῶνες, πού εἶχαμε βρεῖ στὴ φελούκα. Ἦταν τρεῖς, ξέρετε. Ἔπειτα αὐτὰ τὰ ζωντανὰ ἔχουν μέσα τους γλυκὸ νερό, καὶ τὸ κρέας τους εἶναι καλό... καὶ ὦμὸ ἀκόμα... ὦ, τὸ ὦμὸ τὸ κρέας, κύριε!

Καὶ λέγοντας τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια ὁ Ντιρκ Πέτερς, ἐχαμήλωσε τὴ φωνή του σὰν νὰ φοβότανε μήπως τὸν ἀκούσει κανένας, κι ἔρριξε γύρω του μιὰ γρήγορη ματιά. Ἦταν φανερὸ πὼς ἡ ψυχὴ του ἔφριττε ἀκόμη, στὴν ἀνάμνηση τῶν φοβερῶν σκηνῶν τοῦ «Κράμπου»!... Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ εἶχε πάρει μιὰ τρομερὴ ἔκφραση τὸ πρόσωπο τοῦ μιγάδα, τὴ στιγμὴ πού μιλοῦσε γιὰ τὸ ὦμὸ κρέας — μιὰ ἔκφραση ὅχι κανενὸς καννιβάλου τῆς Αὐστραλίας, ἀλλὰ ἀνθρωποφάγου παρὰ τὴ θέλησή του, πού ἀποτροπιάζεται τὸ παρελθόν... Ὅστερα ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ, ρώτησα πάλι τὸν μιγάδα:

— Λοιπόν, κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ συντρόφου σου, τὴν 1 Μαρτίου εἶδατε γιὰ πρώτη φορὰ μπροστά σας ἕνα μεγάλο πέπλο ἀπὸ ἀτμούς, μὲ κάτι ἀχτίνες φωτεινές;

— Δὲν θυμοῦμε, κύριε!... Ἄλλ' ἀφοῦ τὸ λέει ὁ Πύμ, εἶναι ἀλήθεια.

— Παρατήρησες τουλάχιστον ἂν τὸ χρῶμα τῆς θάλασ-

σας είχε αλλάξει; "Αν είχε χάσει τὴν διαφάνειά της καὶ γίνηκε ἄσπρη σὰν τὸ γάλα;

— Οὔτε αὐτό, κύριε! Θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ, ἀφοῦ τὸ λέει ὁ Πύμ, ἔτσι θὰ εἶναι... 'Αλλ' ἐγὼ εἶχα χάσει τὸν κόσμο. 'Ἡ φελούκα ἔτρεχε... ἔφευγε... καὶ μαζί της τὸ μυαλό μου.

— Μὰ οὔτε τὴ βροχὴ τῆς λεπτῆς σκόνης, τῆς ἄσπρης στάχτης δὲν εἶδες;

— Δὲν θυμοῦμαι...

— Μήπως ἦταν χιόνι;

— Χιόνι;... ναί... ὄχι... ἔκανε ζέστη... Τί λέει ὁ Πύμ; Πρέπει νὰ πιστεύετε ἐκεῖνο ποὺ λέει ὁ Πύμ!

Κατάλαβα ὅτι ἦταν περιττὸ νὰ ἐξακολογήσω τὴν ἐξέταση γιὰ τὰ ὑπερφυσικὰ φαινόμενα, ποὺ περιγράφονται στὰ τελευταῖα κεφάλαια τοῦ βιβλίου. Ὁ μιγὰς δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ μὲ διαφωτίσει. Καὶ ἂν πράγματι παρουσιάστηκαν, καὶ ἂν πράγματι τὰ εἶδε, τώρα πᾶ δὲν θυμότανε τίποτα.

— Ὁ Πύμ θὰ σᾶς τὰ πῆ ὅλα, κύριε! εἶπε πάλι μὲ χαμηλὴ φωνὴ ὁ μιγὰς. Αὐτὸς ξέρει... ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα. Καὶ ὅ,τι σᾶς πῆ νὰ τὸ πιστέψετε...

— Θὰ τὸ πιστέψω...

— Λοιπὸν... θὰ πᾶμε νὰ τὸν βροῦμε;...

— Ἐλπίζω...

— Ἀφοῦ βροῦμε πρῶτα τὸν Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ τοὺς ναῦτες τῆς «'Ιάνας»;

— Ναί.

— Καὶ ἂν ἀκόμα δὲν τοὺς βροῦμε;

— Καὶ τότε... ἐλπίζω νὰ καταφέρω τὸν πλοίαρχο...

— Καὶ δὲν θ' ἀρνηθῆ βέβαια νὰ δώση βοήθεια σ' ἓνα δυστυχημένο ἄνθρωπο... σ' ἓνα ὅμοιό του!...

— Ὁχι, δὲν θ' ἀρνηθῆ... Ἔπειτα, ἂν βροῦμε ζωντανούς τὸν Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ τοὺς συντρόφους του, θὰ παραδεχτοῦμε ὅτι ὁ Ἀρθούρος Πύμ...

— Εἶναι ζωντανός... Ναί! Εἶναι ζωντανός! φώναξε ὁ μι-

γας. Μά τὸ Μέγα Πνεῦμα τῶν πατέρων μου, ζεῖ καὶ μὲ περιμένει... ὁ καημένος μου ὁ Πύμ!... ὦ, τί χαρὰ πού θὰ τὴν πάρῃ τὸ παιδί μου, τὴν ὥρα πού θὰ βρεθῇ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γέρου του Ντίρκ... κι ἐγὼ πάλι, τὴν ὥρα πού θὰ τὸν αἰσθανθῶ ἐδῶ... ἐδῶ...

Καὶ τὸ πλατὺ στῆθος τοῦ Ντίρκ Πέτερς ἐφούσκωνε σὰν θάλασσα τρικυμισμένη.

Ἐπειτα ἔφυγε, ἀφήνοντάς με σὲ μιὰ ἀπερίγραπτη συγκίνηση. Μὲ συγκινοῦσε τὸ αἶσθημα, πού ἦταν κρυμμένο στὴν καρδιὰ τοῦ ἡμιαγρίου αὐτοῦ, ἡ περιπάθεια μὲ τὴν ὁποία ἀγαποῦσε τὸ δυστυχισμένο του σύντροφο, ἐκεῖνο πού ἀποκαλοῦσε παιδί του.

Στὶς 2, 3 καὶ 4 Ἰανουαρίου, ἡ γολέτα μας ἐξακολούθησε νὰ προχωρῇ κατὰ τὸ νότο. Μ' ὅλα ταῦτα, στὸν ὀρίζοντα βλέπαμε πάντοτε μιὰ διαρκῆ καὶ ἀδιάκοπη γραμμὴ πού σχηματιζότανε ἀπ' τὴν ἔνωση τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θάλασσας. Ὁ σκοπιωρὸς δὲν ἀνάγγειλε οὔτε ἥπειρο οὔτε νησὶ στὸ μέρος αὐτὸ τοῦ Ἀμερικτικοῦ. Μήπως ὁ Ντίρκ Πέτερς ἔκαμε λάθος ὅταν μᾶς ἐβεβαίωσε ὅτι εἶχε δεῖ ἀπὸ μακρὰ ξηρά; Οἱ ὀπτικὲς ἀπάτες εἶναι τόσο συχνὲς στὰ ὑπερπόντια αὐτὰ πελάγη!

— Τὸ βέβαιον εἶναι, εἶπα στὸν πλοίαρχο Λὰν Γκύ, ὅτι ἀφ' ὅτου ἔφυγε ἀπὸ τὴ νῆσο Τσάλαλ, ὁ Ἀρθούρος Πύμ δὲν εἶχε πιά ἐργαλεῖα, γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος.

— Τὸ ξέρω, κύριε Τζώρλιγκ, καὶ πολὺ πιθανὸν ἡ ξηρὰ νὰ βρίσκεται πρὸς ἀνατολὰς ἢ καὶ πρὸς δυσμὰς. Τὸ λυπηρὸν εἶναι ὅτι ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Ντίρκ Πέτερς δὲν ἀποβιβάστηκαν πουθενά. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ εἴμαστε βέβαιοι γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τῆς ξηρᾶς — πού τώρα εἶναι ἀρκετὰ ἀμφίβολη — καὶ ἐπὶ τέλος θὰ τὴν βρῖσκαμε.

— Θὰ τὴν βροῦμε, πλοίαρχε, ἂν προχωρήσουμε ἀκόμη λίγες μοῖρες πρὸς νότον.

— Μπορεί· αλλά θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ ἐξερευνήσουμε τὰ μεταξὺ τοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου μεσημβρινοῦ...

— Ὁ καιρὸς μας εἶναι μετρημένος, ἀπάντησα μὲ ζωηρότητα, καὶ θὰ χάναμε πολλές μέρες, χωρὶς νὰ φτάσουμε πρῶτα τουλάχιστον στὸ σημεῖον, ποὺ ὁ Πύμ καὶ ὁ Ντίρκ ἐχωρίστηκαν.

— Καὶ μήπως τὸ ξέρουμε αὐτὸ τὸ σημεῖο; Στὴ διήγησή δὲν ὀρίζεται καθόλου, καὶ θὰ μᾶς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ βροῦμε... Ὁ Πύμ λέγει ὅτι τὸ ρεῦμα ἔσπρωχνε τὴ φελούκα του μὲ φοβερὴ ταχύτητα. Ἄπ' αὐτὸ μπορούμε νὰ συμπεράνουμε, ὅτι μπορεῖ νὰ ἔφτασε καὶ μέχρι τοῦ Πόλου, ἀφοῦ ἀπὸ τὴ νῆσο Τσάλαλ ἀκόμη, δὲν ἀπείχε παρὰ μόλις τετρακόσια μίλια. Ἄλλὰ τί μᾶς ἐνδιαφέρει; Ὁ «Ἄλμπρανος» δὲν ταξιδεύει γιὰ νὰ βρῆ τὸν Ἀρθούρο Πύμ, ἀλλὰ τὸν ἀδελφὸ μου καὶ τοὺς συντρόφους του. Μπορέσανε νὰ πλησιάσουν αὐτοὶ στὴν ξηρά, ποὺ εἶδε ἀπὸ μακριὰ ὁ Ντίρκ Πέτερος; Νὰ τὸ μόνο ζήτημα.

Ὡς πρὸς αὐτό, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ εἶχε δίκιο, καὶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ φοβόμουνα μήπως ἔδινε διαταγὴ νὰ γυρῶσουμε πρὸς ἀνατολὰς ἢ πρὸς δυσμάς. Δὲν ἤθελα ν' ἀφήσουμε τὸ δρομολόγιο τοῦ Ἀρθούρου Πύμ· ἐξ ἄλλου εἶχα μιὰ πεποίθηση ὅτι, ἂν ὑπῆρχε πράγματι ξηρά, θὰ βρισκότανε πρὸς νότον.

Τίς ἄλλες μέρες, 5 καὶ 6 Ἰανουαρίου, τίποτε τὸ περιεργὸ δὲν ἔγινε. Ὡς πρὸς τὰ παράδοξα φαινόμενα, ποὺ παρατήρησε στὴ θάλασσα αὐτὴ ὁ Ἀρθούρος Πύμ, τίποτε δὲν παρατηρήσαμε ἑμεῖς. Οὔτε πέπλο ἀτμῶν, οὔτε βροχὴ ἄσπρης στάχτης, οὔτε ἄξια λόγου ὑψωση τῆς θερμοκρασίας, οὔτε ἀλλαγὴ τοῦ χρώματος τῆς θάλασσας. Ἐπίσης κανένα ζῶο ἄσπρο, οὔτε κανένα μεγάλο πουλὶ συναντήσαμε ὡς τὴν ὥρα.

Στὶς 7 Ἰανουαρίου, ὅπως μπόρεσε νὰ καταλάβῃ ὁ Ντίρκ Πέτερος μόνον ἐκ τοῦ παρελθόντος χρονικοῦ διαστήματος, φτάσαμε στὸ μέρος ὅπου ὁ ἄγριος Νοῦ-Νοῦ, ξαπλω-

μένος στὸ βάθος τῆς φελούκας, ἄφησε τὴν τελευταία του πνοή. Στις 22 Μαρτίου — δηλαδή δυόμισυ μῆνες ἀργότερα ἀπὸ τὴ σημερινή μας ἡμερομηνία — τελειώνει τὸ ἡμερολόγιο τοῦ παραδόξου ἐκείνου ταξιδιοῦ, μέσα σὲ σκοτάδι πυκνό, πὺ μόλις διακόπτεται ἀπὸ τὸ φωσφορισμὸ τῆς θάλασσης... Τίποτε τέτοιο δὲν συνέβηκε ἀκόμη σ' ἐμᾶς. Ὁ ἥλιος ἐξακολουθοῦσε νὰ φωτίζει καὶ διαρκῶς ἐγύριζε πάνω ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα.

Στις 9 Ἰανουαρίου, ἀφοῦ ἔγινε μιὰ ἀκριβέστατη καταμέτρηση, τὸ πλάτος βρέθηκε 86° 33'. Στὸ μέρος αὐτό, καθὼς θυμόμαστε ὁ μιγάς, ἔγινε ὁ χωρισμὸς τῶν συντροφῶν, ἐξ αἰτίας τῆς συγκρούσεως τῆς φελούκας καὶ τοῦ ὀγκόπαγου.

Ρεῦμα ἀντίθετο, ὅπως θυμάστε, ἔσπρωξε τὸν ὀγκόπαγο ἐπάνω στὸν ὁποῖον βρέθηκε ὁ Ντίρκ Πέτερς, πίσω πρὸς βορρᾶν. Τέτοιο ρεῦμα συναντήσαμε τώρα ἐμεῖς· γι' αὐτό, ἀπὸ δυὸ μέρες τώρα, ὁ «Ἄλμπρανος» δὲν αἰσθανότανε πιά τὴν ἐπίδραση τοῦ ἄλλου ρεύματος, πὺ ἀπὸ τὴν νῆσο Τσάλαλ τὸν ἔσπρωχνε πρὸς νότον. Εὐτυχῶς, ὁ ἄνεμος ἀπὸ τὰ βόρεια ἐξακολουθοῦσε νὰ φυσᾷ σταθερὸς καὶ ἀρκετὰ δυνατός, φουσκώνοντας τὰ πανιά τῆς γολέτας, πὺ προχωροῦσε γρήγορα.

Ἄλλ' ἢ ξηρὰ δὲν φαινότανε καθόλου. Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἔχανε πιά κάθε ἐλπίδα· τὸ πλήρωμα ἄρχισε πάλι τὰ παράπονα, γιὰ τὴν ἀτέλειωτη καὶ ἄγωνα αὐτὴ θαλασσοπορία. Ὅσοι ἀπὸ παρακλήσεις μου, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, γιὰ νὰ καταπραῦνη τὰ πνεύματα καὶ νὰ καταπνίξη τὰ νέα σπέρματα τῆς ἀπειθίας καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως, μάζεψε τοὺς ἄνδρες τοῦ πληρώματος κοντὰ στὴ βάση τοῦ προωραίου καταρτιοῦ, καὶ τοὺς εἶπε:

— Ναῦτες τοῦ «Ἄλμπρανου»! ἀπ' τὴ νῆσο Τσάλαλ ἡ γολέτα μας ἔκαμε δυὸ μοῖρες ἀκόμη πρὸς νότον· σᾶς ἀναγγέλλω δέ, ὅτι, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεση τοῦ κυρίου Τζῶρλιγκ, κερδίσατε τέσσερες χιλιάδες δολλάρια — δύο

χιλιάδες σὲ κάθε μοῖρα— πὺν θὰ σᾶς πληρώσει ἅμα τελειώση τὸ ταξίδι.

Τὸ πλήρωμα περιορίστηκε σὲ ψίδυρο εὐχαριστήσεως. Μόνον ὁ Οὐρλιγκερλι καὶ ὁ Ἔντικοτ φώναξαν: «Ζήτω!» Μὰ δὲν βρῆκαν ἀπήχηση.

Τὸ μυστικὸ τοῦ θανάτου!

Καὶ ὅταν ἀκόμη οἱ παλιοὶ ναῦτες τοῦ «Ἄλμπρανου» θὰ ἦταν μὲ τὴ γνώμη τοῦ ναυκλήρου καὶ τοῦ ἀρχιμαγείρου νὰ ἐξακολουθήση τὸ ταξίδι, ἂν ξαφνικὰ οἱ νέοι ἀποφάσιζαν νὰ ἐπιστρέψουν, ἡ ἀντίσταση θὰ ἦταν ἀδύνατη. Δεκατέσσερεις ἄνδρες, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Ντίρκ Πέτερς, τί μπορούσαν νὰ κάνουν ἐναντίον δεκαεννέα; Ἄλλωστε, ἔπρεπε νὰ ἔχουμε πεποιθήση σὲ ὅλους τοὺς ναῦτες; Δὲν θὰ τοὺς ἐκυρίευε, ἄραγε, ὁ τρόμος, προκειμένου νὰ προχωρήσουν στὶς χῶρες ἐκεῖνες πὺν φαινόντουσαν σὰν νὰ ἦταν ἔξω ἀπὸ τὸ γήινο πλανήτη; Θ' ἄντεχαν ὡς τὸ τέλος στὶς ἀκατάπαντες παρορμήσεις τοῦ Χῆρνε καὶ τῶν ὀπαδῶν του; Καὶ δὲν θὰ πῆγαιναν μὲ τὸ μέρος τους, ἀπαιτοῦντες νὰ ἐπιστρέψουμε;

Καὶ γιὰ νὰ πῶ ὀλόκληρη τὴν ἰδέα μου, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, καὶ αὐτὸς ἀκόμη, δὲν θ' ἀπέκαμνε παρατείνοντας τὸ ἄγονο ταξίδι, καὶ δὲν θὰ ἐγκατέλειπε τὴν ἐλπίδα νὰ σώση τοὺς ναῦτες τῆς «Ἰάνας»; Ἀπειλούμενος ἀπὸ τὸν πολικὸ χειμῶνα, τὸ ἀφόρητο ψύχος καὶ τὶς φοβερὲς καταγίδες κατὰ τῶν ὁποίων δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀντιπαραλαίση ἢ γολέτα του, δὲν θὰ διέτασσε ἐπὶ τέλος τὴν ἐπιστροφή; Καὶ τί σημασία θὰ εἶχαν οἱ διαμαρτυρίες μου καὶ τὰ ἐπιχειρήματά μου, ὅταν πιά θὰ ἔμενα μόνος;

Μόνος;... Ὁχι! Ὁ Ντίρκ Πέτερς θὰ μὲ ὑποστήριζε. Ἄλὰ καὶ πάλι ποιὸς θὰ ἤθελε νὰ μᾶς ἀκούση;

Ἄν καὶ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ ἐπέμενε ἀκόμη, καταλάβαινα ὅμως ὅτι βρισκότανε στὰ πρόθυρα τῆς τελείας

ἀπογοητεύσεως. Ὅπωςδήποτε, ἡ γολέτα δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς «Ἰάνας» καὶ ἴδιον τῷ Θεῷ οὔτε ἄνεμος, οὔτε ρεύματα ἦρθαν γιὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνουν.

Ἐν τῷ μεταξύ, συνέβηκε καὶ κάτι ἄλλο, πού διηκόλυνε τὴν πρὸς τὰ νότια πορεία μας. Τὸ ρεῦμα, πού γιὰ λίγες μέρες εἶχε ἀδυνατίσει, ἄρχισε ν' ἀναφαίνεται με ταχύτητα τριῶν ὡς τεσσάρων μιλίων τὴν ὥρα.

Ἀσφαλῶς, καθὼς μοῦ παρατήρησε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, τὸ ρεῦμα αὐτὸ ἐπικρατοῦσε στὶς θάλασσες ἐκεῖνες, μολονότι κάποτε καὶ πότε ἐκμηδενίζοταν ἀπὸ ἀντίθετα ρεύματα, πού με δυσκολία θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὰ σημειώσῃ ἀκριβῶς στὸ χάρτη. Δυστυχῶς δὲν μπορούσαμε νὰ ξέρουμε, ἂν καὶ πολὺ τὸ ἐπιθυμούσαμε, ἂν τὸ μονόξυλο, ἐπάνω στὸ ὅποιο εἶχαν ἐπιβιβάσῃ ἀπὸ τὴ νῆσο Τσάλαλ ὁ Οὐίλλιαμ καὶ οἱ σύντροφοί του, ὑπέστη τὴν ἐπίδραση αὐτοῦ τοῦ ρεύματος ἢ ἄλλου ἀντιθέτου. Δὲν ἔπρεπε δὲ νὰ ξεχνᾶμε, ὅτι ἡ ἐπίδραση τῶν ρευμάτων θὰ ἦταν ἰσχυρότερη τοῦ ἀνέμου, σὲ πλοίαρχο μικρὸ καὶ χωρὶς πανιά, κινούμενο μόνον με κουπιὰ, ὅπως ὅλα τὰ μονόξυλα τῶν ἰθαγενῶν.

Ὅπωςδήποτε, καὶ ὅσο γιὰ μᾶς, οἱ δυὸ αὐτὲς φυσικὲς δυνάμεις — τὸ ρεῦμα καὶ ὁ ἄνεμος — συνεργάζοντουσαν γιὰ νὰ σπρώχνουν διαρκῶς τὸν «Ἀλμπρανο» πρὸς τὶς ἐσχάτιες τῆς πολιτικῆς ζώνης.

Ἡ θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαιρῆς ἦταν ἤδη ὀκτὼ βαθμῶν ὑπεράνω τοῦ μηδενὸς ἢ δὲ τῆς θαλάσσης τριάντα τριῶν.

Ἐν τούτοις, βρισκόμαστε ἀκόμη στὸ δεύτερο δεκάημερο τοῦ Ἰανουαρίου θὰ περνοῦσαν δυὸ μῆνες ὥσπου νὰ φτάσῃ ὁ χειμῶνας, νὰ κινήσῃ τοὺς ὄγκοπάγους, νὰ μαζέψῃ τοὺς πελώριους ὄγκους τοῦ παγοφράγματος, νὰ στερεοποιήσῃ τοὺς ὑγροὺς κάμπους τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μπορούσε νὰ θεωρηθῇ βεβαία ἡ ὑπαρξὴ θαλάσσης ἀπαγοῦς κατὰ τὸ καλοκαίρι, μεταξύ

τοῦ ἑβδομηκοστοῦ δευτέρου καὶ τοῦ ὀγδοηκοστοῦ ἑβδόμου παραλλήλου.

Τῇ θάλασσα αὐτῇ διέπλευσαν σὲ διάφορα σημεῖα τὰ πλοῖα τοῦ Βέντελ, ἡ «Ίάνα» καὶ ὁ «Ἄλμπρανος». Τέτοια θάλασσα ὑπάρχει καὶ στὶς χῶρες τοῦ βορείου πάγου· γιὰ ποιό λόγο λοιπὸν ὁ νότιος δὲν θὰ τὴν εἶχε;

Στὶς 13 Ἰανουαρίου, ἔκανα μὲ τὸ ναύκληρο μιὰ κουβέντα, πὺ ἐδικαιολόγησε τοὺς φόβους μου, ὡς πρὸς τὶς δυσμενεῖς διαθέσεις τοῦ πληρώματος.

Οἱ ἄνδρες προγευμάτιζαν κάτω, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ντραπ καὶ τὸν Στήρν, πὺ τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη ἦταν σὲ ὑπηρεσία. Πλησίσιτις ἡ γολέτα διέσχισε τὴ γαλήνια θάλασσα. Ὁ Φρόνηση στεκότανε στὸν τροχὸ τοῦ πηδαλίου.

Περπατοῦσα μεταξὺ τῶν δύο καταρτιῶν, κοιτώντας τὰ σμήνη τῶν θαλασσινῶν πουλιῶν, πὺ ἐπετοῦσαν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, βγάζοντας στριγγές κραυγές. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ στεκόντουσαν καὶ στὴν ἄκρη τῆς κεραίας. Τ' ἀφήνομε ὅμως ἐντελῶς ἀνενόχλητα. Τὸ κινήγι τους δὲν τρώγεται μὲ κανένα τρόπο.

Τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη μ' ἐπλησίασε ὁ Οὐρλιγκερλί, ἐκοίταξε τὰ πουλιὰ καὶ μοῦ εἶπε:

— Βλέπω ἓνα πράγμα, κύριε Τζώρλιγκ. Τὰ πουλιὰ δὲν πηγαίνουν πιὰ κατ' εὐθείαν πρὸς τὴ νοτιά, ὅπως ἔκαναν ὡς τώρα. Μερικὰ φαίνονται ἔτοιμα νὰ γυρῶσουν πρὸς τὰ βόρεια.

— Τὸ παρατήρησα κι ἐγώ, Οὐρλιγκερλί!

— Προσθέτω μάλιστα, κύριε Τζώρλιγκ, ὅτι κι ἐκεῖνα πὺ ἔχουνε πάει ἐκεῖ κάτω, γρήγορα θὰ γυρῶσουν.

— Καὶ τί συμπεραίνεις ἀπὸ αὐτό;

— Συμπεραίνω ὅτι ἐμυρίστηκαν τὸ χειμώνα...

— Δὲν τὸ πιστεύω, ναύκληρε. Εἶναι νωρὶς ἀκόμη γιὰ νὰ συλλογιστοῦν τὰ πουλιὰ νὰ ἐπιστρέψουν σὲ θερμότερα μέρη. Μήπως ὡς τὸ Μάρτη τὰ πλοῖα δὲν μποροῦν νὰ ταξι-δεύουν στὶς ἀνταρκτικὲς θάλασσες;

—“Οχι τόσο ψηλά! ἀποκρίθηκε ὁ Οὐρλιγκερλί, ὄχι ὡς ἐδῶ κάτω! Ἔπειτα ὑπάρχουν καὶ πρώιμοι χειμῶνες, καθὼς ὑπάρχουν καὶ πρώιμα καλοκαίρια. Τὸ καλοκαίρι φέτος μᾶς ἤρθε δυὸ μῆνες γρηγορότερα ἀπὸ τὸ συνηθισμένο· γι’ αὐτὸ φοβοῦμαι μήπως καὶ ὁ χειμῶνας μᾶς ἔρθει πρώιμα.

— Πολὺ πιθανόν, ἀποκρίθηκα. Ἄλλὰ τί μᾶς μέλλει, ἀφοῦ τὸ ταξίδι μας θὰ τελειώσῃ μετὰ τρεῖς ἐβδομάδες τὸ πολὺ...

— Ἄν δὲν μᾶς τύχῃ ἐν τῷ μεταξὺ κανένα ἐμπόδιο, κύριε Τζώρλιγκ.

— Καὶ σὰν τί ἐμπόδιο;

— Παραδείγματος χάριν, καμμιά μεγάλη στεριά, πρὸς τὰ νότια, πὺν νὰ μᾶς κλείσῃ τὸ δρόμο...

— Καὶ αὐτὸ εἶναι πιθανόν.

— Ὅσο γιὰ κείνες τὶς χῶρες, πὺν εἶδε ἀπὸ μακρὰ ὁ Ντίρκ Πέτερς, δὲν πιστεύω πὼς μπορεῖ νὰ κατέφυγαν ἐκεῖ οἱ ἄνδρες τῆς «Ἰάνας»...

— Γιατί;

— Γιατί ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ, πὺν δὲν θὰ εἶχε στὴ διάθεσή του παρὰ μιὰ φελούκα πολὺ μικρή, δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ προχωρήσῃ τόσο μακρὰ σὲ τέτοια πελάγη...

— Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ παραδεχθῶ, ἀλλ’ οὔτε καὶ νὰ τὸ ἀρνηθῶ. Ἄλλὰ καὶ τί παράδοξο νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ μπόρεσε νὰ φτάσῃ σὲ κανένα μέρος, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ρεύματος; Δὲν πιστεύω δὰ νὰ ἔμεινε ὀχτῶ μῆνες μέσα στὸ μονόξυλό του! Κάπου θ’ ἄραξε, εἴτε σὲ κανένα νησί, εἴτε σὲ καμμιά ἥπειρο. Καὶ νὰ γιὰτι πρέπει νὰ ἐξακολουθήσουμε τὶς ἐρευνές μας.

— Βέβαια... ἀλλ’ ὅλοι δὲν ἔχουν τὴν ἴδια γνώμη, ἀπάντησε ὁ Οὐρλιγκερλί, κουνώντας τὸ κεφάλι.

— Τὸ ξέρω, νύκληρε, καὶ ἀνησυχῶ. Ἡ δυσαρέσκεια αὐξάνει;

— Ἔτσι φοβοῦμαι, κύριε Τζώρλιγκ! Ἡ ἰδέα ὅτι ἐκέρ-

δισαν μερικά δολλάρια, και ἡ ἐλπίδα ὅτι θὰ κερδίσουν τὰ διπλά, δὲν φτάνει νὰ ἐμποδίση τὰ παράπονα τῶν ναυτῶν. Καὶ ὅμως ἡ δωρεά σας ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε ἔπρεπε νὰ τοὺς δέση ὅλους. Ἐπὶ τῆ νῆσο Τσάλαλ ὡς τὸν Πόλο — ἂν ὑποθέσουμε ὅτι φτάνουμε ὡς ἐκεῖ — εἶναι ἕξη μοῖρες. Λοιπόν, ἕξη μοῖρες, ἀπὸ δυὸ χιλιάδες δολλάρια ἢ μιά, μᾶς κάνουν δώδεκα χιλιάδες δολλάρια γιὰ τριάντα ἀνθρώπους, μὲ ἄλλα λόγια τετρακόσια δολλάρια γιὰ τὸν καθένα. Δὲν εἶναι μικρὸ πράγμα! Καὶ ὅμως ἐκεῖνος ὁ καταραμένος ὁ Χῆρνε τοὺς γυρίζει τὰ μυαλά, ἔτσι πού θὰ ἰδοῦμε καμμιά μέρα ἐκεῖνο πού δὲν θέλουμε!

— Ὁ Χῆρνε μπορεῖ νὰ γυρίση τὰ μυαλὰ τῶν νεοσυλλέκτων. Οἱ παλιοὶ ὅμως ναῦτες...

— Χμ! εἶναι καὶ ἀπ' αὐτοὺς τρεῖς - τέσσερεις, πού ἄρχισαν νὰ τὸ καλοσυλλογίζονται... καὶ νὰ μὴ βλέπουν μὲ τόσο καλὸ μάτι τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ταξιδιοῦ.

— Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος μποροῦν νὰ τοὺς ἐπιβληθοῦν...

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε, κύριε Τζώρλιγκ! Ἐπειτα, δὲν μπορεῖ νὰ βαρεθῆ στὸ τέλος καὶ ὁ ἴδιος ὁ πλοίαρχος, νὰ τὸν φοβίσῃ ἡ εὐθύνη πού ἔχει πάρει ἀπάνω στοὺς ὤμους του, καὶ ν' ἀφήσῃ στὴ μέσῃ τὸ ταξίδι;

Ναί· αὐτὸ ἀκριβῶς φοβόμουν καὶ ἐγώ...

— Ὅσο γιὰ τὸ φίλο μου τὸν Ἔντικοτ, ἐξακολούθησε ὁ Οὐρλιγκερλί, μπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ γι' αὐτόν, ὅπως καὶ γιὰ μένα τὸν ἴδιο. Εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ πάμε καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου — ἂν ὁ κόσμος ἔχει ἄκρη — φτάνει νὰ τὸ θέλῃ ὁ πλοίαρχος. Ἄλλ' ἐμεῖς οἱ δυὸ καὶ ὁ Ντίρκ Πέτερος μποροῦμε νὰ κάνουμε καλὰ τοὺς ἄλλους;

— Γιὰ τὸν Ντίρκ Πέτερος τί λένε; ρώτησα.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀπάνω του ρίχνουν ὅλα τὰ βάρη. Αὐτός, λένε, εἶναι ἡ αἰτία πού βασανίζονται τώρα. Ἄν δὲν βρισκότανε νὰ πῆ πὼς ὁ Ἀρθούρος Πὺμ ζεῖ ἀκόμα, θὰ εἶχαμε πιά γυρίση... Στὴν ἀρχή, καθὼς ξέρετε, τὸν

κοιτουσαν ὄλοι μὲ περιέργεια. Ἐπὶ τὴν ἡμέρα πού ἔσωσε τὴ ζωὴ τοῦ Μαρτὲν Χόλτ, ἄρχισαν νὰ τὸν βλέπουνε μὲ συμπάθεια. Ἐλλὰ τώρα... ἄ, τώρα εἶναι τὰ πράγματα διαφορετικά. Σὰς τὸ εἶπα, νομίζουνε πὼς αὐτὸς τὰ φταίει ὄλα... Καί, νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, κύριε Τζώρλιγκ; Φοβᾶμαι μήπως τοῦ σκαρώσουν καμμιά μέρα κανένα ἄσχημο παιχνίδι...

— Ὁ Ντίρκ Πέτερς θὰ ὑπερασπίσῃ καλὰ τὸν ἑαυτό του. Ἐλλοίμονο σ' ἐκεῖνον πού θὰ τολμήσῃ νὰ τὸν ἀγγίξῃ!...

— Βέβαια! Νὰ πέσῃ κανένας σ' ἐκεῖνα τὰ χέρια, δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστο πρᾶγμα... Ἐλλ' ἂν τοῦ ριχτοῦν ὄλοι μαζί, τί θὰ κάνῃ; Τὸν πιάνουν καὶ τὸν ρίχνουν μέσα στὸ ἀμπάρι μὴ χασά!

— Τέλος πάντων, ἐλπίζω νὰ μὴ φτάσουν ὡς ἐκεῖ τὰ πράγματα, ναύκληρε! Ἐπειτα ἔχω πεποιθήσῃ ὅτι σὺ θὰ προλάβῃς κάθε ἀπόπειρα ἐναντίον τοῦ Ντίρκ Πέτερς. Νὰ κατηγῆς συχνὰ τοὺς ἀνθρώπους σου. Δῶσε τους νὰ καταλάβουν ὅτι ἔχουμε ἀκόμη καιρὸ νὰ ἐπιστρέψουμε στὶς Φάλκλαντ προτοῦ τελειώσῃ τὸ καλοκαίρι. Ἡ δυσαρέσκεια τοῦ πληρώματος δὲν πρέπει νὰ χρησιμεύσῃ στὸν πλοίαρχο σὰν ἀφορμὴ γιὰ νὰ διατάξῃ τὴν ὑποχώρησιν!

— Ἐχετε πεποιθήσῃ σ' ἐμένα, κύριε Τζώρλιγκ! Θὰ σὰς ὑπηρετήσω ὅσο μπορῶ καλύτερα.

— Καὶ δὲν θὰ μετανοήσῃς γι' αὐτό, Οὐρλιγκερλί! εἶπα στὸ ναύκληρο. Τὸ εὐκολώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου εἶναι νὰ προσθέσῃ κανεὶς ἓνα μηδενικὸ στὰ τετρακόσια δολλάρια, πού θὰ ἔχῃ νὰ πάρῃ ὕστερα κάποιος, ὅταν ὁ κάποιος αὐτὸς δὲν εἶναι ἀπλὸς ναύτης... ἀλλὰ ναύκληρος τοῦ «Ἐλμπρανου».

Ἐγγιζα, βλέπετε, τὴν εὐαίσθητη χορδὴ τοῦ ναυκλήρου κι ἔτσι ἤμουνα βέβαιος γιὰ τὴ βοήθειά του. Θὰ ἔκανε ὅ,τι περνοῦσε γιὰ νὰ διαλύσῃ τὶς μηχανορραφίες τῶν μὲν, νὰ ἐξυψώσῃ τὸ θάρρος τῶν ἄλλων, νὰ προστατέψῃ

τὸν Ντιρκ Πέτερς. Ἄλλὰ θὰ κατώρθωνε ὡς τὸ τέλος νὰ προλάβῃ τὴν ἔκρηξη τῆς στάσεως;...

Κατὰ τὶς 13 καὶ 14 Ἰανουαρίου, τίποτε τὸ ἀξιωματικόν. Ὀπωσδήποτε, παρατηρήθηκε νέα πτώση τῆς θερμοκρασίας, ἐνῶ τὰ σμήνη τῶν πουλιῶν ἐξακολοθοῦσαν νὰ ἐπιστρέφουν πρὸς βορρᾶν.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, μὲ τὸν ὁποῖο μίλησα καὶ πάλιν, φαινότανε ἐντελῶς ἀπογοητευμένος. Καὶ δὲν εἶχε πολὺ ἄδικο. Ἀπὸ τὴν ξηρά, πού ἰσχυριζότανε ὅτι εἶχε ἰδεῖ ὁ Ντιρκ Πέτερς, οὔτε ἴχνος δὲν φαινότανε ἀκόμη, μολονότι εἴχαμε ἤδη προχωρήσει περίπου ἑκατὸν ὀγδόντα μίλια πέρα ἀπὸ τὴ νῆσο Τσάλαλ. Θάλασσα ἀπὸ παντοῦ μᾶς περιέβαλλε μὲ τὸν ἕρημο ὁρίζοντά της, πρὸς τὸν ὁποῖον, ἀπὸ τὶς 21 Δεκεμβρίου, ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου ἐπλησίαζε διαρκῶς, καὶ τὸν ὁποῖον θὰ ἄγγιζε στὶς 21 Μαρτίου, ὁπότε καὶ θὰ ἐξαφανιζότανε, κατὰ τοὺς ἕξ μῆνες τῆς πολιτικῆς νύχτας. Καὶ πῶς νὰ πιστεῖται κανεὶς πιά ὅτι ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ μπόρεσε νὰ διασχίσῃ τὴν ἀπέραντη αὐτὴ θάλασσα, ἐπάνω στὸ μικρὸ καὶ εὐθραυστο μονόξυλό του;

Στὶς 15 Ἰανουαρίου, βρεθήκαμε σὲ μῆκος 43° 13' καὶ σὲ πλάτος 88° 17'. Ἀπείχαμε δηλαδὴ ἀπὸ τὸν Πόλο δυὸ μόνον μοῖρες, παρὰ ἑκατὸν εἴκοσι ναυτικά μίλια.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καταμετρήσεως αὐτῆς ἀναγγέλθηκε στοὺς ἄνδρες τοῦ πληρώματος. Ἄλλ' ὁ Χῆρνε δὲν ἔπαυε νὰ τοὺς ἐξερεθίζῃ. Ἐκιδόντουσαν στὴ βάση τοῦ πρωραίου καταρτιοῦ καὶ συνομιλοῦσαν μὲ χαμηλὴ φωνή, ρίχνοντας ἐναντίον μας βλέμματα βλοσυρά. Κάποτε ἔφταναν καὶ σὲ ἀπειλητικὰ χειρονομίες. Σὲ λίγο δὲ ἄρχισαν γκρίνιες καὶ παράπονα τόσο ζωηρά, ὥστε ὁ Τζέμ Βέστ ἀναγκάστηκε νὰ παρέμβῃ.

— Σιωπή, ἀνέκραξε.

Καὶ προχωρώντας πρὸς τὸν ὄμιλο :

— Ὁ πρῶτος πού θ' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, εἶπε, θὰ ἔχῃ νὰ κἀνῃ μαζί μου!

Ὁ πλοίαρχος ἔμεινε κλεισμένος στὸ θαλαμίσκο του.
Ἄλλ' ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή περίμενα νὰ βγῆ, καί, ρίχνον-

— Ποιός σου ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ μιλήσης,.. (σελ. 180)

τας ἓνα τελευταῖο βλέμμα πρὸς τὸ πέλαγος, νὰ διατάξῃ
τὴν ἐπιστροφή...

Ἐν τούτοις, καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἡ γολέτα ἐξακολού-

θοῦσε ἀκόμη τὴν ἴδια διεύθυνση. Δυστυχῶς, ὁμίχλη ἄρχισε νὰ καλύπτῃ τὴ θάλασσα... Πολὺ δυσάρεστο· δὲν εἶχα πιά ἥσυχία· οἱ φόβοι μου ἐδιπλασιάσθησαν. Ἀσφαλῶς ὁ ὑποπλοίαρχος δὲν ἐπερίμενε παρὰ τὴν διαταγὴ γιὰ νὰ στρέψῃ τὸ πηδάλιο· καί, μὲ ὅλη τὴ θανάσιμη λύπη, ποὺ θὰ τοῦ προξενούσε, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ δώσῃ τὴ διαταγὴ αὐτή.

Εἶχα πολλὰς μέρες νὰ ἰδῶ τὸν μιγάδα, ἢ μᾶλλον νὰ μιλήσω μαζί του. Σὰ νὰ βρισκότανε σὲ καραντίνα, μόλις παρουσιαζότανε στὸ κατάστρωμα, ἔσπευδαν ν' ἀπομακρυνθοῦν ὅλοι. Μόνο ὁ πλοίαρχος τὸν ἐπλησίαζε καὶ τοῦ μιλοῦσε· ἀλλ' οἱ ἐρωτήσεις του ἔμεναν γενικῶς χωρὶς ἀπάντησι.

Πρέπει νὰ πῶ ἄλλωστε, ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τῶν συντρόφων του δὲν ἀνησυχοῦσε καθόλου τὸν Ντὶρκ Πέτερς. Ἴσως νὰ μὴν τὴν ἀντιλαμβάνοντανε, κατεχόμενος διαρκῶς καὶ ἐπιμόνως ἀπὸ τὴν ἰδέα του. Καὶ ποιὸς ξέρει τί κακὸ θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ κάνῃ, ἂν ἄκουγε ξαφνικὰ τὸν Τζέμ Βέστ νὰ διατάσῃ: «Πρώρα πρὸς βορρᾶν!»

Στὶς 17 Ἰανουαρίου, τὸ ἀπόγευμα, μόλις εἶχα ἀποσυρθῆ, λίγο ἀδιάθετος, στὸ θαλαμίσκο μου, ἡ πόρτα χτύπησε.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησα.

— Ἐγώ... ὁ Ντὶρκ Πέτερς.

— Θέλεις νὰ μοῦ μιλήσῃς;

— Ναί.

— Τώρα ἔρχομαι.

— Ὅχι... θὰ προτιμοῦσα... Μπορῶ νὰ μῶ;

— Ἐμπρός!

Ὁ μιγάς ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ τὴν ξανάκλεισε. Χωρὶς νὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου, τοῦ ἔκανα νεῦμα νὰ καθήσῃ στὴν πολυθρόνα. Ἀλλὰ ὁ Ντὶρκ Πέτερς ἔμεινε ὄρθιος.

Ἀπὸ τὰ δυὸ παρᾶθυρα τοῦ θαλαμίσκου μου, τὸ ἓνα,

τὸ πρὸς τὸ διάδρομο, ἦταν ἀνοιχτό. Νὰ τὸ θυμόσαστε.

— Τί μὲ θέλεις, Ντιρκ Πέτερος; τὸν ρώτησα.

— Σᾶς θέλω... Θέλω δηλαδή νὰ πῶ, κύριε... Σεῖς πρέπει νὰ τὸ μάθετε... ἀλλὰ μονάχα σεῖς... Κανένας ἄλλος μέσα στὸ καράβι δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθῃ...

— Ἄν αὐτὸ πού θὰ μοῦ πῆς εἶναι σοβαρό, καὶ ἂν φοβᾶσαι μήπως τὸ μάθῃ κι ἄλλος γιατί νὰ μοῦ τὸ πῆς;

— Ὅχι! πρέπει... πρέπει νὰ σᾶς τὸ πῶ! Δὲν μπορῶ νὰ τὸ βαστάξω πιά μέσα μου! Μὲ βαραίνει σὰν βράχος.

— Λέγε το λοιπόν.

— Φοβοῦμαι πάντα μὴ μοῦ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ στόμα τὴν ὥρα πού κοιμᾶμαι... καὶ τὸ ἀκούσουνε οἱ ἄλλοι... θέλω δηλαδή νὰ πῶ... ὅλο στὸν ὕπνο μου τὸν βλέπω, κι ἐκεῖ πού τὸν βλέπω...

— Ποιὸν βλέπεις στὸν ὕπνο σου;

— Ἐκεῖνον... ἐκεῖνον ἐκεῖ... Γι' αὐτὸ κοιμᾶμαι πάντα μονάχος μου σὲ μιὰ γωνιά... ἀπὸ φόβο μὴν τύχῃ καὶ μάθουν τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα...

Ἐπέθεσα τότε, ὅτι ὁ μιγὰς ἔμελλε ν' ἀπαντήσῃ σὲ μιὰν ἐρώτηση πού δὲν τοῦ εἶχα κάνει ἀκόμη — ἐρώτηση σχετικὴ πρὸς τὸ σκοτεινὸ αὐτὸ ζήτημα: γιατί, φεύγοντας ἀπὸ τὸ Ἰλλινόις, ἐπῆγε κι ἐγκαταστάθηκε στὶς Φάλκλαντ μὲ τὸ ψευδώνυμον Χούντ;

Ἄλλὰ μόλις τοῦ ἔκαμα τὴν ἐρώτηση αὐτή.

— Ὅχι, ἀνέκραξε δὲν εἶναι αὐτό... δὲν θὰ σᾶς πῶ γι' αὐτό.

— Ἐπιμένω, Ντιρκ Πέτερος, καὶ θέλω νὰ μάθω πρῶτα γιὰ ποιὸ λόγο δὲν ἔμεινες στὴν Ἀμερική, καὶ γιὰ ποιὸ λόγο προτίμησες τὶς Φάλκλαντ.

— Μὰ δὲν σᾶς τὸ εἶπα κύριε;... Ἦθελα νὰ εἶμαι πιὸ κοντὰ στὸν Πύμι, ἤθελα νὰ ξαναἰδῶ τὸν Πύμι, καὶ γι' αὐτὸ πῆγα στὶς Φάλκλαντ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μπῶ ἀπὸ κεῖ σὲ κανένα καράβι, πού θὰ ἔκανε πανιὰ γι' αὐτὰ τὰ νερά...

— Καὶ γιατί ἄλλαξες τὸ ὄνομά σου;

— Γιατί δὲν ἤθελα πιά τὸ δικό μου... δὲν τὸ ἤθελα... ἐξ αἰτίας τοῦ περιστατικοῦ τοῦ «Κράμπου»...

Ὁ μιγὰς ἐννοοῦσε τὴ σκηνὴ τοῦ κλήρου, ποὺ ἔγινε στὸ ἀμερικανικὸ μπρίκι, ὅταν εἶχε ἀποφασισθῆ μεταξὺ τοῦ Αὐγούστου Βαρνάρντ, τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, τοῦ Ντιρκ Πέτερς καὶ τοῦ Ριχάρδου Πάρκερ, ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσερεις ἔπρεπε νὰ θανατωθῆ, γιὰ νὰ θρέψῃ μὲ τὸ κρέας του τοὺς τρεῖς ἄλλους... Ἡ κλήρωση τοῦ θύματος ἔγινε καὶ ἔχασε ὁ Πάρκερ.

Τότε ὁ Ντιρκ Πέτερς ἐπέπεσε ἐναντίον του καὶ τὸν ἐσκότωσε μ' ἕνα χτύπημα στὴ ράχη. Ἀμέσως κατόπιν ἔγινε ἡ ἀνθρωποφαγία, καί, καθὼς λέει ὁ Πύμ, «οἱ λέξεις δὲν ἔχουν πιά ἀρκετὴ δύναμη γιὰ νὰ παραστήσουν ὅλη τὴ φρίκη τῆς πραγματικότητος».

Ναί... ἐγνώριζα, θυμόμουν ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς σκηνῆς αὐτῆς, ποὺ γιὰ πολὺν καιρὸ τὴν ἐπίστευα σὰν φανταστική. Εἶχε συμβεῖ στὸν «Κράμπου», στίς 16 Ἰουλίου 1827 καὶ τοῦ κόκου προσπαθοῦσα νὰ μαντέψω γιὰ ποιὸ λόγο ὁ Ντιρκ Πέτερς θέλησε νὰ μοῦ τὴν ὑπενθυμίσει.

Ἄλλὰ δὲν ἄργησα νὰ τὸ μάθω.

— Θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ, ἐξακολούθησε ὁ Ντιρκ Πέτερς, τότε ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ προχωρήσουμε... τότε ποὺ ἐπέμεναν νὰ γυρίσουμε πίσω... καὶ ποὺ τὸ εἶχανε πιά ἀποφασισμένο, εἶπα μὲ τὸ μυαλό μου: "Ἄν τοὺς πῶ ποιός εἶμαι, ἂν τοὺς πῶ ὅτι εἶμαι ὁ Ντιρκ Πέτερς, ὁ παλιὸς ναύτης τοῦ «Κράμπου», ὁ σύντροφος τοῦ καημένου τοῦ Πύμ... ἴσως μ' ἀκούσουνε.. ἴσως πιστέψουνε ὅτι ζεῖ ἀκόμα... καὶ ἴσως πᾶνε νὰ τὸν βροῦν... Ὅμως τί βαρὺ ποὺ μοῦ ἦταν!... νὰ ὁμολογήσω πὼς εἶμαι ὁ Ντιρκ Πέτερς!... ἐκεῖνος ποὺ ἐσκότωσε τὸν Πάρκερ... Θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ... πὼς ἡ πεῖνα... ἡ ἄτιμη πεῖνα...

— Μοῦ φαίνεται, Ντιρκ Πέτερς, ὅτι εἶσαι πολὺ ὑπερβολικὸς, εἶπα γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσω. "Ἄν ὁ κληρὸς ἔπε-

φτε σ' έσένα, μήπως δέν θά είχες έσύ την τύχη του Πάρκερ; Δέν έκανες κανένα έκλημα...

—'Αλλά... θέλω δηλαδή νά πώ... έτσι λέει, νομίζετε, καί ή οίκογένεια του Πάρκερ;

—'Η οίκογένεια; Έχει λοιπόν συγγενείς;

— Ναί... καί γι' αυτό... στο βιβλίο... ό Πύμ άλλαξε τό όνομά του. Ό Πάρκερ δέν όνομάζεται Πάρκερ. Λεγότανε...

— Καλά έκαμε ό Άρθούρος Πύμ, είπα διακόπτων τόν μιγάδα. Έγώ τουλάχιστον δέν θέλω νά μάθω τό αληθινό όνομα του Πάρκερ. Κράτησέ το μυστικό.

—'Όχι... θά σάς τό πώ... Μέν βαραίνει σάν βράχος, κύριε Τζώρλιγκ... καί άμα σάς τό πώ, μου φαίνεται πώς θά ξαλαφρώσω λιγάκι.

—'Όχι... Ντίοκ Πέτερος! όχι!

— Λεγότανε Χόλτ... Ντέντ Χόλτ!

— Χόλτ! άνέκραξα. Χόλτ; Είχε λοιπόν τό ίδιο όνομα μέ τόν ίστιογράφο μας;

— Ναί... καί ήταν... άδελφός του!

—'Αδελφός του! Ό Μαρτέν Χόλτ είναι άδελφός του Νέντ Χόλτ;

— Ναί... δηλαδή θέλω νά πώ...

—'Αλλ' αυτός νομίζει ότι ό Νέντ Χόλτ χάθηκε όπως καί οι άλλοι, όταν ένανάγησε ό «Κράμπος»...

—'Α, μπά! δέν είναι έτσι... καί άν έμάθαινε πώς έγώ...

Τή στιγμή ακριβώς εκείνη, ένα ισχυρό τίναγμα μ' έρριξε από τό κρεβάτι μου.

Έη γολέτα έγειρε προς τό δεξιό μέρος τόσο πολύ, ώστε λίγο έλειψε ν' αναποδογυριστή.

Άκουσα μιá φωνή θυμωμένη νά κραύζει:

— Ποιός παλιάνθρωπος είναι στο τιμόνι;

Ήταν ή φωνή του Τζέμ Βέστ, εκείνος δέ πού τόν ώνόμαζε έτσι ήταν ό Χήρνε.

Ήρμησα έξω από τό θαλαμίσκο μου.

—'Απόλυσεσ τὸν τροχό; ρωτοῦσε ἄγριος ὁ Τζέμ Βέστ, κρατώντας καὶ σείοντας τὸν Χῆρνε ἀπὸ τὸ περιλαίμιο τῆς μπλούζας του.

— Κύριε ὑποπλοίαρχε... κι ἐγὼ δὲν ξέρω...

— Ναί! αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω... ἀπόλυσεσ τὸν τροχό... Λίγο ἀκόμα καὶ ἡ γολέτα θ' ἀναποδογουριζότανε!

'Ἦταν φανερὸ ὅτι — ποιὸς ξέρει γιὰ ποιὸ λόγο — ὁ Χῆρνε εἶχε ἐγκαταλείψει γιὰ μιὰ στιγμή τὸ τιμόνι.

— Γρατιάν, ἀνέκραξε ὁ Τζέμ Βέστ, φωνάζοντας τὸ ναῦτη, πιάσε τὸ τιμόνι. 'Εσύ, Χῆρνε, πήγαινε στὸ ἀμπάρι!

'Ἐξαφνα ἀντήχησε ἡ κραυγὴ «Στεριά!» καὶ ὄλον τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς νότον.

Ἡ Στεριά!

'Ἡ λέξη στεριά, ποὺ ἀντήχησε ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς σκοπιᾶς μας, ἐσήμαινε ἄραγε νησὶ ἢ ἥπειρο; Καί, εἴτε νησὶ εἴτε ἥπειρος, δὲν μᾶς ἐπεφύλασσε, ἄραγε, καμμιά μεγάλη ἀπογοήτευση; Θὰ βρῖσκαμε ἐπὶ τέλους ἐδῶ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἠρθάμε νὰ ζητήσουμε τόσο μακριά; 'Ο Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ ὁ Λάν Γκὺ θὰ ἔπεφταν ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου; Ζωντανὸ ἢ νεκρὸ θὰ βρῖσκαμε ἐδῶ καὶ τὸν 'Αρθούρο Πύμ; 'Ἡ γῆ ποὺ διεφαίνεται ἀπὸ μακριά, σὰν γραμμὴ ἀόριστη, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης, θὰ ἦταν τὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ τοῦ «'Αλμπρανον», ποὺ θὰ ἐπετύχαινε νὰ σώσῃ τοὺς ναυαγοὺς τῆς «'Ιάνας»;

'Ἡ κραυγὴ τοῦ σκοπιωροῦ ἐπέφερε ἀμέσως ἓνα ἀντιπερισπασμὸ. Δὲν συλλογιζόμουνα πιά τὴν ἐκμυστήρευση τοῦ Ντίρκ Πέτερς ἴσως μάλιστα νὰ τὴν ξέχασε κι ὁ ἴδιος, γιατί ὤρμησε ἀμέσως στὴν πρόρα καὶ τὰ μάτια του δὲν ξεκόλλησαν πιά ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα.

'Ο Τζέμ Βέστ, ποὺ τίποτα δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ τὸν ταραξῆ, ἐπανέλαβε τὶς διαταγές του. 'Ο Γρατιάν τοποθετήθηκε στὸ πηδάλιο, καὶ ὁ Χῆρνε κλείστηκε στὸ ἀμπάρι. Δι-

καία τιμωρία, έναντίον τῆς ὁποίας κανεῖς δὲν ἔπρεπε νὰ διαμαρτυρηθῆ, γιατί ἡ ἀπροσεξία ἢ ἡ ἀδεξιότητα τοῦ Χῆρνε εἶχε ἐκθέσει σὲ μεγάλο κίνδυνο τὸ πλοῖο. Ἐν τούτοις, πέντε ἢ ἕξ ναῦτες ἀπὸ τὶς Φάλκλαντ ἄρχισαν νὰ ψιθυρίζουν ἀποδοκιμαστικά. Ἄλλὰ μ' ἓνα νεῦμα ὁ ὑποπλοίαρχος τοὺς ἐπέβαλε σιγή καὶ τοὺς ὑποχρέωσε νὰ ἐπιστρέψουν ἀμέσως στὶς θέσεις των.

Ἐννοεῖται, ὅτι μάλιστα ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ σκοπιωροῦ, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ θαλαμίσκο του, καὶ μὲ φλογερὸ βλέμμα κοίταξε τὴ γῆ πού ἀπεῖχε τώρα περὶ-που δέκα ἢ δώδεκα μίλια.

Εἶπα ὅτι δὲν συλλογιζόμουνα πιά τὸ μυστικὸ, πού μοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Ντῆρκ Πέτερς. Ἄλλωστε, ἐφ' ὅσον τὸ μυστικὸ αὐτὸ ἔμενε μεταξύ μας, δὲν ὑπῆρχε κανένας φόβος καὶ κανένας κίνδυνος.

Ἄλλ' ἄν, κατὰ κακὴ τύχη, ὁ Μαρτὲν Χόλτ ἐμάθαινε ὅτι ὁ λεγόμενος Πάρκερ ἦταν ὁ ἀδελφός του Νέντ, ὅτι δὲν εἶχε πνιγεῖ, οὔτε πεθάνει ἀπὸ τὴν πείνα, ἀλλ' ὅτι εἶχε σκοτωθῆ γιὰ νὰ θρέψῃ τοὺς πεινασμένους συντρόφους του;... Ὅτι τὸν εἶχε σκοτώσει ὁ ἴδιος ὁ Ντῆρκ Πέτερς, στὸν ὁποῖο ὁ Μαρτὲν Χόλτ χρωστοῦσε τὴ ζωή;...

Καὶ νὰ γιὰ ποιὸ λόγο ὁ μιγὰς ἀπέκρουε τὶς ἐκδηλώσεις εὐγνωμοσύνης τοῦ ἱστιορράφου... Νὰ γιατί ἀπέφευγε τὸν Μαρτὲν Χόλτ, τὸν ἀδελφὸ ἐκείνου πού τὸν εἶχε σκοτώσει καὶ τὸν εἶχε φάει...

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ γολέτα προχωροῦσε μὲ ὅλες τὶς προφυλάξεις, πού ἀπαιτοῦνται στὰ ἄγνωστα ἐκεῖνα πελάγη, ὅπου πιθανὸν νὰ ὑπῆρχαν ὑφαλοὶ μεγάλοι καὶ ἐπικίνδυνοι. Κατὰ διαταγὴν τοῦ Τζέμ Βέστ, ἀπέμεινε ὁ «Ἀλμπρανος» μὲ τὰ μικρὰ πανιά, ἀρκετὰ γιὰ νὰ διανύσῃ σὲ λίγες ὥρες τὴν ἀπόσταση πού τὸν ἐχώριζε ἀπὸ τὴν ξηρά.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐβυθομέτρησε τὴ θάλασσα καὶ βρῆκε βάθος ἑκατὸν εἴκοσι ὀργιές. Διάφορες ἄλλες

βυθομετρήσεις ἔδειξαν ὅτι ὁ βυθὸς τῆς θάλασσης ἔπαιρνε μιὰ ὀμαλὴ κλίση πρὸς τὴν ξηρά. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ σὲ κανένα μέρος ὁ βυθὸς μποροῦσε νὰ ὑψώνεται ἀπότομα, καὶ ἐπομένως ἡ θάλασσα νὰ μὴν εἶναι ὅσο θέλαμε βαθιά, ἐπροχωρούσαμε μὲ τὴ βολίδα στὰ χέρια.

Ὁ καιρὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι καλός, μολονότι ὁ οὐρανὸς σκεπαζότανε ἀπὸ ἐλαφρὴ ὀμίχλη πρὸς τὰ νοτιοανατολικά. Ἀπ' αὐτὸ δυσκολευόμαστε ἀκόμα νὰ ὑπολογίσουμε μὲ ἀκρίβεια τὸ ὕψος τῆς ξηρᾶς, πὺν μόλις διεφαίνετο κάτω ἀπὸ τὸν ἀτμώδη πέπλο· ὀπωσδήποτε, συμπεράναμε ὅτι τὸ ὕψος αὐτὸ δὲν ὑπερέβαινε τὶς τριάντα ὀργιές.

Ὁφείλω νὰ πῶ, ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ παρατηρήθηκε διαρκῆς πτώση τῆς θερμοκρασίας. Τὸ θερμόμετρο, ὑπὸ σκιάν, δὲν ἔδειχνε παρὰ 0°, βυθιζόμενο δὲ στὸ νερὸ, ἔδειχνε μόνον 3° 38' ὑπὸ τὸ μηδέν. Ἀπὸ ποῦ προήρχετο ἡ πτώση αὐτὴ μέσα στὸ πολικὸ καλοκαίρι!...

Ὁπωσδήποτε, οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἀναγκάστηκαν νὰ φορέσουν πάλι τὰ μάλλινα ροῦχα τους πὺν τὰ εἶχαν βγάλει ἐδῶ καὶ ἓνα μῆνα, ἀφ' ὅτου δηλαδὴ περάσαμε τὸ παγόφραγμα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι, ἐπειδὴ ἡ γολέτα ἀκολουθοῦσε τὴ διεύθυνση τοῦ ἀνέμου, τὸ πρῶτο αὐτὸ κρῦο γινότανε λιγώτερο αἰσθητό. Πάντως ὅμως καταλαβαίναμε ὅτι ἔπρεπε νὰ σπεύσουμε τὸ γρηγορότερο πρὸς τὸ τέρμα. Ἀλλοιῶς μᾶς ἀπειλοῦσε ὁ μέγας κίνδυνος τοῦ ἀποκλεισμοῦ στὶς χῶρες αὐτές, ὅπου τὸ ξεχειμώνιασμα ἦταν κάτι φρικῶδες καὶ νὰ τὸ συλλογίζεται κανεὶς.

Πολλὲς φορὲς ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐξήτασε τὴ διεύθυνση τοῦ ρεύματος καὶ βεβαιώθηκε ὅτι εἶχε μεταβληθῆ.

— Ἡ ξηρά, πὺν ἀπλώνεται μπροστά μας, εἶναι ἄραγε νησι ἢ ἥπειρος; μοῦ εἶπε· δὲν μποροῦμε ἀκόμη νὰ καταλάβουμε. Ἀλλ' ἂν εἶναι ἥπειρος, μποροῦμε νὰ συμπεράνουμε ὅτι τὸ ρεῦμα θὰ βρῖσκη διεξοδὸ πρὸς τὰ νοτιοανατολικά.

— Πολύ πιθανόν, απάντησα. Και τότε ή ήπειρος αυτή θα ἔχη σχῆμα μικροῦ σκούφου, ἐπάνω στὴν πολιτικὴ φαλάκρα τῆς Γῆς μας — σκούφου, πού θα μπορέσουμε νὰ τὸν περιπλεύσουμε.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, κύριε Τζώρλιγκ, σὰς ὁμολογῶ ὅτι ἄρχισα πάλι νὰ ἐλπίζω. "Ἄν ὁ καιρὸς βασιτάξῃ καλός, γιατί νὰ μὴν ὑποθέσω ὅτι ὁ ἀδελφός μου καὶ οἱ σύντροφοί του κατώρθωσαν νὰ φτάσουν στὶς ἀκτὲς αὐτές, ὅπου τοὺς ἔσπρωχνε ὁ ἄνεμος καὶ τὸ ρεῦμα; "Ὅ,τι κάνει ἡ γολέτα μας, θα τὸ ἔκαμε καὶ τὸ μονόξυλό τους. Καὶ θα εἶχαν φύγει βέβαια ἐφωδιασμένοι μὲ προμήθειες γιὰ μακρονὸ ταξίδι. "Ἐπειτα, δὲν μπορεῖ νὰ βρῆκαν κι ἐδῶ ἀφθονα τὰ τροφίμα, ὅπως ἐπὶ τόσα χρόνια στὴ νῆσο Τσάλαλ; Θα εἶχαν μαζί τους ἐργαλεῖα καὶ ὄπλα. Τὰ ψάρια ἐδῶ εἶναι ἀφθονα, τὰ πουλιὰ ἐπίσης... "ὦ, ναί, ἡ καρδιά μου εἶναι γεμάτη ἐλπίδα καὶ θα ἤθελα νὰ ἦμιον μεγαλύτερος γιὰ μερικὲς ὥρες.

Χωρὶς νὰ συμμερίζωμαι ὅλες τὶς ἐλπίδες τοῦ πλοίαρχου, ἐν τούτοις χάρηκα πολὺ, γιατί τὸν εἶδα πάλι αἰσιόδοξο. "Ἄν οἱ ἔρευνές του ἐπιτύχαιναν, τότε ἴσως κατώρθωνα νὰ τὸν πείσω νὰ τὶς ἐξακολουθήσῃ καὶ γιὰ τὸν Ἄρθουρο Πύμ — ἔστω καὶ στὰ ἐνδότερα τῆς ξηρᾶς ἐκείνης, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν ἀπείχαμε καὶ πολὺ.

Ἄ «Ἄλμπρανος» προχωροῦσε ἀργὰ ἐπάνω στὰ διαυγῆ ἐκεῖνα νερά, ὅπου ὑπῆρχαν πλήθη ψαριῶν ἀπ' τὰ γνωστά. Κι ἐνῶ ἀπὸ πάνω μας πετοῦσαν πουλιὰ, ἀπὸ αὐτὰ πού εἶχαμε συναντήσῃ ὡς τώρα, μὲ τὴν ἴδια ἀφθονία καὶ ἀφοβία, στὸ πέλαγος φαινόntonουσαν κάποτε καὶ πότε φάλαινες, διευθυνόμενες ὅλες πρὸς τὰ νότια. Ἄπὸ αὐτὰ συμπεράναμε ὅτι ἡ θάλασσα θα ἀπλωνότανε ἀκόμη πρὸς τὴ διεύθυνση αὐτή, πολὺ μακρὰ.

Εἶχαμε προχωρήσει περίπου τρία μίλια ἀκόμη. Ἐν τούτοις ἡ ξηρὰ δὲν διακρινόταν ἀκόμη καθαρά. Ἄ Τζέμ Βέστ ἀνέβηκε στὸ δίζυγο τοῦ προωραίου καταρτιοῦ καὶ ἔ-

μεινε ἐκεῖ ἐπὶ δέκα λεπτά τῆς ὥρας κοιτάζοντας· ἀλλὰ κατέβηκε χωρὶς νὰ μᾶς φέρῃ τίποτα τὸ ὀρισμένο καὶ βέβαιο.

Στεκόμουνα στὸ ἀριστερὸ πλευρὸ τοῦ πλοίου, στηρίζοντας τοὺς ἀγκῶνες μου στὸ δρύφακτο, καὶ παρακολουθώντας μὲ τὸ βλέμμα τὴ γραμμὴ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θάλασσας, τῆς ὁποίας μόνον πρὸς τὰ ἀνατολικά κοβότανε ἡ συνέχεια, ὅταν μ' ἐπλησίασε ὁ ναύκληρος καὶ μοῦ εἶπε:

— Θέλετε νὰ σᾶς πῶ τὴ γνώμη μου, κύριε Τζώρλιγκ;

— Εὐχαρίστως, ναύκληρε, ἀποκριθῆκα· θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς μόνον νὰ μὴν τὴν παραδεχθῶ ἂν δὲν μοῦ φανῇ σωστή.

— Ἄλλ' εἶναι σοστή, κύριε Τζώρλιγκ, καὶ στοιχηματίζω! Ἀφῆστε νὰ πλησιάσουμε καὶ θὰ ἰδῆτε!

— Μὰ ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σου λοιπὸν;

— Ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι αὐτὸ πού φαίνεται μπροστὰ μας, δὲν εἶναι γῆ!

— Πῶς;... τί εἶναι λοιπὸν;

— Σταθῆτε... κοιτάχτε μὲ προσοχή... βάλτε ὅμως τὸ δάκτυλό σας ὀρθίω μπροστὰ στὸ μάτι σας... ἔτσι...

*Ἐκαμα ὅ,τι μοῦ εἶπε ὁ Οὐρλιγκερλί.

— Ἐ, βλέπετε τώρα;... βλέπετε ἐκείνους τοὺς ὄγκους ἐκεῖ κάτω;... Στοιχηματίζω ὅτι κουνιοῦνται... ἀλλάζουνε θέση... ὄχι ἐπειδὴ κουνιέται ἡ γολέτα μας... κουνιοῦνται μόνοι τους!

— Καὶ τί συμπεραίνεις ἀπὸ αὐτό;

— Συμπεραίνω ὅτι εἶναι βουνὰ ἀπὸ πάγο, πού βρῖσκονται σὲ κίνηση.

— Βουνὰ ἀπὸ πάγο;

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, κύριε Τζώρλιγκ!

Δὲν γελοῦτανε λοιπὸν ὁ ναύκληρος;... Πράγματι, αὐτὴ ἡ ἀπογοήτευση μᾶς ἐπερήμενε;... Ἐγίναμε ἄραγε θύματα ὀπτικῆς ἀπάτης;... Ἀντὶ τῆς ποθητῆς ξηρᾶς, ἀντὶ τῆς γῆς πού περιμέναμε, δὲν ὑπῆρχαν ἐκεῖ παρὰ παγόβουνα ἐπιπλέοντα;

Σὲ λίγο δὲν ὑπῆρχε δισταγμὸς γι' αὐτό, καὶ ἤδη τὸ πλήρωμα δὲν ἐπίστευε πιά στὴν ὑπαρξὴ ξηραῶς πρὸς τὴ διεύθυνση ἐκεῖνη.

Σὲ δέκα λεπτά, ὁ σκοπιωρὸς ἀνήγγειλε ὅτι πολλοὶ ὀγκόπαγοι ἔρχονταν πλέοντας ἀπὸ τὸ βορειοδυτικὸ μέρος, πλάγια, πρὸς τὴ διεύθυνση ποὺ ἀκολουθοῦσε ὁ «Ἄλμπρανος».

Τὶ θλιβερὴ ἐντύπωση προξένησε ἡ εἶδηση αὐτὴ στὸ πλοῖο! Καὶ ἡ τελευταία μας ἐλπίδα χανότανε διὰ μιᾶς. Τί θανάσιμο πλῆγμα γιὰ τὸν πλοίαρχο Λὰν Γκί! Ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ ἀκόμη πιὸ μακρὰ τὴ γῆ, ποὺ δὲν εἶχε καμμιά βεβαιότητα ὅτι θὰ βρῆ ποτέ!...

Καὶ τότε μιὰ κραυγὴ, σχεδὸν ὁμαδική, ἀντήχησε πάνω στὸν «Ἄλμπρανος» :

— Πίσω!... Πίσω!...

Οἱ νεοσύλλεκτοι τῶν Φάλκλαντ ἐξεδήλωσαν ἔτσι τὴ θέλησή τους, — μολονότι ὁ Χῆρνε δὲν ἦταν παρὼν γιὰ νὰ τοὺς ὑποκινήσῃ· ὀφείλω δὲ νὰ ὁμολογήσω ὅτι καὶ οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς παλιοὺς ναῦτες φαινόntonτουσαν σύμφωνοι μὲ τοὺς νέους.

Ὁ Τζέμ Βέστ, μὴν τολμώντας πιά νὰ ἐπιβάλῃ σιγὴ, περιμένε τὶς διαταγὲς τοῦ προϊσταμένου του.

Ὁ Γρατιάν, κοντὰ στὸ πηδάλιο, ἦταν ἔτοιμος νὰ στρέψῃ τὸν τροχό, ἐκῶ οἱ σύντροφοί του, μὲ τὰ χέρια στοὺς σκαρμούς, ἦταν ἔτοιμοι ν' ἀπολύσουν τὶς σκότες.

Ὁ Ντιρκ Πέτερς, στηριζόμενος στὸ προωραῖο κατάρτι, μὲ ἀλλοιωμένο πρόσωπο καὶ μὲ σῶμα καμπουριασμένο, ἔμενε ἀκίνητος, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξη.

Δύναμη μυστηριώδης καὶ ἀκαταγώνιστη μ' ἔσπρωξε νὰ ἐπέμβω, νὰ διαμαρτυρηθῶ καὶ πάλι... Νέο ἐπιχείρημα παρουσιάστηκε στὸ μυαλό μου — ἐπιχείρημα στὸ ὁποῖο μπορούσα νὰ βασιστῶ. Ἐμίλησα, μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ τὰ ὑποστηρίξω ἐνώπιον καὶ ἐναντίον πάντων, καὶ εἶπα περὶ-που τὰ ἐξῆς :

— "Οχι! Δὲν πρέπει νὰ χάσουμε κάθε ἐλπίδα! Ἡ γῆ δὲν θ' ἀπέχη ἀκόμα πολὺ. Δὲν ἔχουμε μπροστά μας παγόφραγμα, ἀπὸ κείνα ποὺ σχηματίζονται ἀνάμεσα στὸ πέλαγος ἀπ' τὴ συσσώρευση τῶν πάγων. Πρόκειται, καθὼς βλέπετε, γιὰ πλωτοὺς ὀγκόπαγους, ποὺ θ' ἀπεσπᾶσθησαν ἀσφαλῶς ἀπὸ βᾶση στερεή, ἀπὸ κανένα νησὶ ἢ ἀπὸ καμμιὰ ἥπειρο. Καὶ ἐπειδὴ τώρα εἶναι ἡ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία συντρίβονται οἱ πάγοι καὶ πέφτουν στὴ θάλασσα, πρέπει νὰ συμπεράνουμε ὅτι αὐτοί, ποὺ βλέπουμε, δὲν ἄρχισαν νὰ πλέουν πρὸ πολλοῦ. Ἐπομένως, πίσω τους θὰ συναντήσουμε τὴν ἀκτὴ, ἐπάνω στὴν ὁποία σχηματίστηκαν. "Ἄς ἐξακολουθήσουμε ἀκόμη τὸ δρόμο μας, καὶ ἂν σὲ εἰκοσιτέσσερες ἢ τὸ πολὺ σὲ σαρανταοκτὼ ὥρες δὲν φανῆ γῆ, τότε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἄς στρέψῃ τὴν πρῶρα πρὸς βορρᾶν!

Πρῶτος ἤρθε νὰ μὲ βοηθήσῃ ὁ ναύκληρος Οὐρλιγκερλί:

— Πολὺ σωστὴ σκέψη! εἶπε· ἐγὼ τουλάχιστον εἶμαι μὲ τὴ γνώμη τοῦ κυρίου Τζώρλιγκ. Χωρὶς ἄλλο, ἡ γῆ θὰ εἶναι ἐδῶ κοντὰ καὶ θὰ τὴν ἀνακαλύψουμε πίσω ἀπὸ αὐτὰ τὰ παγόβουνα, χωρὶς κόπους καὶ χωρὶς μεγάλους κινδύνους. Ἐπειτα, τί εἶναι μιὰ μοῖρα παραπάνω, ἀφοῦ πρόκειται νὰ μποῦνε στὴν τσέπη μας μερικὰ δολλάρια ἀκόμη;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! ἀνέκραξε τότε ὁ μάγειρος Ἐντικοτ, γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τοὺς λόγους τοῦ φίλου του ναυκλήρου. Ἄσχημα εἶναι τὰ δολλάρια;...

Εἶχε, ἄραγε, πεισθῆ ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἄλμπρανου»; Ἡ μήπως θ' ἀντιστεκότανε, ἂν ἐδίδετο διαταγὴ νὰ πλεύσουμε πρὸς τοὺς ὀγκόπαγους;

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ πῆρε τὰ κυάλια του, τὰ διηθύνε πρὸς τοὺς κινούμενους ἐκείνους ὄγκους, τοὺς ἐκοίταξε μὲ μεγάλη προσοχή, καὶ ἔπειτα μὲ φωνὴ ἰσχυρὴ φώναξε:

— Στρέψατε νοτιοανατολικά!

Ὁ Τζέμ Βέστ διέταξε νὰ ἐκτελεσθῇ ὁ ἀπαιτούμενος χειρισμός.

Οἱ ναῦτες γιὰ μιὰ στιγμή ἐδίστασαν. Ἄλλ' ἔπειτα, ὑπακούοντας στὴ διαταγὴ — μὴν ξεχνᾶτε, ἄλλωστε, ὅτι ὁ Χῆρνε δὲν ἦταν παρῶν — ἄρχισαν νὰ μετακινοῦν ἐλαφρὰ τὶς κεραῖες καὶ νὰ μαζεύουν τὶς σκότες.

Ὅταν ἡ δουλειὰ ἐτελείωσε, πλησίασα τὸν Οὐρλιγκερλί, τὸν πῆρα κατὰ μέρος καὶ τοῦ εἶπα:

— Εὐχαριστῶ, ναύκληρε!

— Ἔ, καλὰ τὰ καταφέραμε κι αὐτὴ τῆ φορὰ, κύριε Τζώρλιγκ! ἀποκρίθηκε. Ἄλλὰ γιὰ δεύτερη... ὦ, δὲν ἀνακατεύομαι!

— Ἐλπίζω νὰ μὴ χρειαστῇ, ναύκληρε. Ὅ,τι εἶπα, τὸ εἶπα μὲ πεποίθησι.

— Μακάρι, κύριε Τζώρλιγκ, μακάρι! Γιατί, ἂν δὲν φανῆ σὲ δυὸ μέρες στεριά, τελείωσε! Θὰ γυρίσουμε πίσω θέλοντας καὶ μὴ!

Νυκτερινὴ σύγκρουση.

Τὶς ἀκόλουθες εικοσιτέσσερες ὥρες, ὁ «Ἄλμπρανος» ἔπλευσε νοτιοανατολικά. Ἀνάμεσα στοὺς πάγους, ἀναγκάστηκε πολλὰς φορὰς ν' ἀλλάξῃ διεύθυνση καὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ταχύτητά του· ὁ δὲ πλοῦς ἔγινε δυσκολώτερος, ὅταν ἡ γολέτα μπῆκε στὴ γραμμὴ τῶν ὀγκοπάγων, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὴν διασχίση λοξά. Ἦταν ἀνάγκη μεγάλης προφυλάξεως γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὴ σύγκρουση καὶ σ' αὐτὸ πρόσεχε τώρα ὁ Τζέμ Βέστ.

Ἐν τούτοις οὔτε ἴχνος γῆς δὲν φαινότανε ἀνάμεσα στὰ κενά, ποὺ ἄφηναν μεταξὺ τους οἱ ὀγκόπαγοι. Οἱ ὥρες περνοῦσαν καὶ ἡ ἀπελπισία ἄρχισε νὰ μᾶς κυριεύῃ. Ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ ἡ προθεσμία, ποὺ εἶχα ἐπιτύχει, καὶ ἂν σὲ μιὰ μέρα ἀκόμη ἡ γῆ δὲν φαινότανε, τίποτα δὲν

θὰ ἦταν ἰκανὸ νὰ συγκρατήσῃ τὸ πλήρωμα, ὁ δὲ «Ἄλμπρανος» θὰ στρεφότανε ὀριστικῶς πρὸς βορρᾶν.

Μὲ ὅλες τὶς προσπάθειες τοῦ Τζέμ Βέστ, πολλές φορὲς οἱ ὀγκόπαγοι τριβόντουσαν στὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου ἐπικίνδυνα. Καὶ ἦσαν τόσον ἀπότομα, τόσον κάθετα στὶς βάσεις τὰ πλωτὰ αὐτὰ παγόβουνα, ὥστε ἡ ἐπιβίβαση, στὴν περίπτωση δυστυχήματος, θὰ ἦταν ἀδύνατη. Γι' αὐτὸ δὲν βλέπαμε σ' αὐτὰ οὔτε φώκιες — ἄφθονες συνήθως στὰ πελάγη ὅπου πλέουν οἱ ὀγκόπαγοι — οὔτε λιπαρόχηνες, ἀπὸ κεῖνες τὶς ὁποῖες ἄλλοτε ὁ «Ἄλμπρανος» συναντοῦσε κατὰ χιλιάδες. Καὶ τὰ πουλιὰ ἐφραίνοντο τώρα πιὸ σπάνια καὶ πιὸ βιαστικά.

Ἀπὸ τὶς ἔρημες καὶ ἀπώτατες αὐτὲς θάλασσες, γεννιότανε μιὰ ἐντύπωση φοβερή, ἓνα αἶσθημα τρόμου καὶ φρίκης, ποὺ κανεῖς μας δὲν εἶχε τὴ δύναμη νὰ τὸ διώξῃ... Καὶ ἂν ὁ «Ἄλμπρανος» ναυαγοῦσε καὶ αὐτός, θὰ βρισκότανε τουλάχιστον ἓνας μάρτυς τοῦ ναυαγίου του;...

Ἀπὸ τὴν προηγούμενη μέρα, ἀπὸ τὴ στιγμή δηλαδὴ ποὺ ἀφήσαμε τὴν πρὸς τὰ νότια διεύθυνση, γιὰ νὰ διασχίσουμε τὴ γραμμὴ τῶν ὀγκοπάγων, παρατηρήθηκε μεγάλη μεταβολὴ στοὺς τρόπους τοῦ μιγάδος.

Καθισμένους στὴ βίαση τοῦ πρωραίου καταρτιοῦ, χωρὶς νὰ κοιτάζῃ καθόλου πρὸς τὴ θάλασσα, μόλις σηκωνότανε ἀπ' ἐκεῖ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ βοηθήσῃ σὲ κανένα χειρισμό, ἀλλὰ χωρὶς ζῆλο, χωρὶς ὄρεξη πιά. Ἀσφαλῶς ἦταν ἀπελπισμένος, ἀπογοητευμένος. Ὅχι βέβαια γιὰτὶ ἔπαψε νὰ πιστεῖται ὅτι ὁ ἀγαπημένος του σύντροφος ὑπῆρχε ἀκόμη μεταξὺ τῶν ζώντων, ἀλλὰ γιὰτὶ αἰσθανότανε, ὡς ἐξ ἐνστίκτου, ὅτι, ἀκολουθώντας τὴ διεύθυνση ἐκείνη, δὲν βρισκότανε πιά στὰ ἴχνη τοῦ δύστηχου Πύμ...

«Κύριε..., θὰ μοῦ ἔλεγε ἂν μιλοῦσε: δηλαδὴ θέλω νὰ πῶ... δὲν εἶναι ἀπὸ δῶ!... ὄχι, δὲν εἶναι ἀπὸ δῶ!...»

Καὶ τί θὰ εἶχα νὰ τοῦ ἀπαντήσω;

Ἐπὶ τὴν ἑβδόμη βράδυ, σηκώθηκε μιὰ ὀμίχλη ἀρκετὰ πυκνή, πὺ δὲ ἔκανε πιὸ δύσκολο καὶ ἐπικίνδυνο τὸν πλοῦν τῆς γολέτας.

Ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη, ἡ γεμάτη ἀπὸ συγκινήσεις καὶ συναισθήματα ἀντίθετα, μὲ εἶχε κουράσει... Γι' αὐτὸ ἀποσύρθηκα ἔνωρις στὸ θαλαμίσκο μου, καὶ καθὼς ἤμιον ντυμένος, ξαπλώθηκα στὸ κρεβάτι μου. Ἄλλ' ὁ ὕπνος δὲν ἐρχότανε μὲ τὴν πρώτη εὐκολία... Ἡ φαντασία μου, ἡ ἄλλοτε τόσο γαλήνια, τώρα ἦταν ὑπερβολικὰ ἐξημιμένη. Ἴσως συνέτεινε σ' αὐτὸ ἡ διαρκὴς ἀνάγνωση τῶν ἔργων τοῦ Ἑντγκαϊρ Πόε, καὶ μάλιστα σ' αὐτὲς τὶς μυστηριώδεις χῶρες, ὅπου εἶχαν δράσει οἱ ἥρωές του.

Αὐριώ, ἡ προθεσμία, πὺ σὰν τελευταία ἐλεημοσύνη μου εἶχε δώσει τὸ πλήρωμα θὰ ἔληγε...

«Δὲν πιστεύω νὰ εἶστε πολὺ εὐχαριστημένος! μου εἶχε πει ὁ ναύκληρος, τῆ στιγμῇ πὺ ἔμπαινα στὸ ὑπόστεγο».

*Ὁχι βέβαια, ἀφοῦ ἡ γῆ δὲν εἶχε φανεῖ ἀκόμα πίσω ἀπὸ τοὺς πλωτοὺς ὀγκόπαγους...

Χίλιες σκέψεις, χίλιοι πόθοι, χίλια ὄνειρα μ' ἐπολιοροῦσαν. Ἦθελα νὰ σηκωθῶ, ἀλλὰ σὰν ἓνα χέρι μ' ἐκρατοῦσε καρφωμένο στὸ κρεβάτι μου... Μου ἐρχότανε νὰ ὀρμήσω ἔξω ἀπὸ τὸ θαλαμίσκο ἐκεῖνο, ὅπου, μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρευσης, ἐπάλαια μὲ τὸν ἐφιάλτη..., νὰ ρίξω στὴ θάλασσα μιὰ βάρκα τοῦ «Ἄλμπρανου...», νὰ ριχτῶ μέσα σ' αὐτὴν μὲ τὸν Ντὶρκ Πέτερς, πὺ δὲν θὰ ἐδίσταζε βέβαια νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ... καὶ ν' ἀφεθοῦμε οἱ δύο μας στὸ ρεῦμα, πὺ διευθυνότανε πρὸς νότον.

Καὶ τὸ ἔκανα ἤδη... ναί, τὸ ἔκανα μέσα στ' ὄνειρο... Μου φάνηκε ὅτι ἦταν ἄλλη μέρα... Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ διατάσσει τὴν ἐπιστροφή... Μιὰ βάρκα εἶναι κατεβασμένη... Εἰδοποιῶ τὸν μιγάδα καὶ μπαίνουμε χωρὶς νὰ μᾶς ἰδῇ κανεὶς... Κόβουμε τὰ σχοινιά... Κι ἐνῶ ἡ γολέτα φεύγει, ἐμεῖς μένουμε πίσω, καὶ τὸ ρεῦμα μᾶς παρασύρει.

Πλέουμε ἔτσι σὲ θάλασσα ἐλεύθερη ἀπὸ πάγους... Ἡ

βάρακα ἐπὶ τέλους σταματάει... Νά ἡ γῆ!... Διακρίνω κάτι, μιὰ μορφή σὰν τῆς Σφίγγας..., τῆς Σφίγγας τῶν Πάγων... Τὴν πλησιάζω καὶ τὴν ρωτῶ... Μοῦ ἀποκαλύπτει τὸ μυστήριό τῶν χωρῶν ἐκεῖνων...

Καὶ τότε, γύρω ἀπὸ τὸ μυθολογικὸ τέρας, παρουσιάζονται τὰ φαινόμενα, ποὺ περιγράφει ὁ Ἀρθούρος Πύμ... Ὁ ἀτμώδης πέπλος μὲ τὶς φωτεινὲς ἀκτίνες διασχίζεται καὶ πίσω του βλέπω κατάπληκτος..., βλέπω τὸν Ἀρθούρο Πύμ, ἄγριο καὶ ἀπρόσιτο φύλακα τοῦ Νοτίου Πόλου, ἀνυψώνοντα θριαμβευτικὰ τὴν ἀστερόεσσα σημαία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν!...

Τὸ ὄνειρο αὐτὸ διακόπηκε ἀπτότομα, ἢ ἀπλῶς μεταβλήθηκε σὲ ἄλλο; Δὲν ξέρω· ἀλλὰ μοῦ φάνηκε σὰ νὰ ξυπνοῦσα ξαφνικὰ...

Ἡ γολέτα, γέροντας ἐλαφρὰ πρὸς τὸ δεξιὸ μέρος, ἐνόμιζα ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ πλῆῃ ἤρεμα ἐπάνω στὴν ἀκύμαντη ἐκεῖνη θάλασσα... Κανεῖς σάλος, κανεῖς κλονισμός...

Ἀλλὰ τώρα μοῦ φαίνεται ὅτι ὑψώνομαι..., ὑψώνομαι, σὰν νὰ μεταβλήθηκε τὸ κρεβάτι μου ξαφνικὰ σὲ σκαφίδιο ἀεροστάτου..., σὰν νὰ ἔπαψε πιά νὰ ἐπενεργῆ ἐπάνω μου ἡ ἔλξη τῆς γῆς... Ἀλλὰ δὲν γελιόμουν..., ἀπὸ τὸ ὄνειρο μετέπεσα στὴν πραγματικότητα.

Κρότοι, τῶν ὁποίων δὲν καταλάβαινα ἀκόμη τὴν αἰτία, ἀντήχησαν ἀπὸ πάνω μου. Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ θαλαμίσκου μου, οἱ ξυλότοιχοι δὲν ἦσαν πιά κάθετοι, οὕτως ὥστε θὰ ἔλεγε κανεῖς ὅτι ὁ «Ἀλμπρανος» ἀναποδογυρίζοτανε. Σχεδὸν ἀμέσως ἐτινάχτηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου, καὶ ἡ γωνιὰ τοῦ τραπεζιοῦ λίγο ἔλειψε νὰ μοῦ σχίσῃ τὸ κεφάλι.

Ἐπὶ τέλους σηκώθηκα, κατώρθωσα νὰ πιαστῶ καὶ νὰ στηριχθῶ στὴν πόρτα τοῦ θαλαμίσκου μου, ποὺ ὑπεχώρησε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου.

Τῆ στιγμῆ ἐκεῖνη ἀντήχησαν νέοι κρότοι, σὰν νὰ

συνετριβέτο, νὰ ξεσχιζότανε τὸ δεξιὸ πλευρὸ τοῦ πλοίου.
 Τί συνέβη; Μήπως ἀνάμεσα στὴν ὁμίχλη, ὁ Τζέμ

Τὸ πελώριο χέρι του ταντωμένο πρὸς ἑμᾶς .

Βέστ δὲν κατώρθωσε ν' ἀποφύγη τὴ σύγκρουση τῆς γολέ-
 τας, μὲ κονένα ἀπὸ τοὺς πλωτοὺς ἐκείνους κολοσσούς;

Ἄκουσα τότε πάνω στὸ ὑπόστεγο, στὴν πρύμνη, φω-

νές ζωηρές, βλαστήμιες, κραυγές τρόμου, άπαισίο άλαλαγμό.

Μιά πρόσκρουση άκόμη μās συνεχλόνησε και ό «Άλμπρανος» έμεινε άκίνητος.

Ή τραγική περιπέτεια.

Σερνόμενος στο πάτωμα του ύποστέγου, κατώρθωσα νά φτάσω ώς την πόρτα και νά βγώ στο κατάστρωμα.

Ό πλοίαρχος Λάν Γκν έίχε ήδη βγει από τó θαλαμίσκο του, και άφού σύρθηκε με τὰ γόνατα, πιάστηκε δυνατά από μιὰ σιδερένια ράβδο.

Κοντά στο πρωραίο κατάρτι, μερικά κεφάλια πρόβαλαν από τις πτυχές του ίστού, πού είχε πέσει, σαν από σκηνή τής όποίας έλυσαν τὰ σχοινιά. Και από τὰ κατάρτια κρεμόντουσαν ό Ντιρκ Πέτερες, ό Χάρντν, ό Μαρτέν Χόλτ και ό Ήντικωτ, με τó μαύρο πρόσωπό του φοβερά άλλοιωμένο από τόν τρόμο...

Ήμουνα ξαπλωμένος με όλο μου τó σώμα, στηρίζοντας τὰ πόδια στο κατώφλι τής πόρτας, για νά μη γλιστρήσω ώς την άλλη άκρη του διαδρόμου, όταν ό Ούρλιγκερλί, σερνόμενος επιτόνωσ — γιατί ή κλίση ήταν τέτοια, ώστε κανείς δέν μπορούσε νά σταθῆ όρθιος — κατώρθωσε νά φτάση κοντά μου.

— Τί συνέβη, ναύκληρε; τόν ρώτησα.

— Έπέσαμε έξω κύριε Τζώρλιγκ, και πολύ άσχημα! Σύγκρουση, μα τί σύγκρουση!... Μέσα στην όμίχλη, ένα παγόβουνο πέρασε από κοντά μας!... Δέν τó είδαμε και δέν έφυλαχτήκαμε... Ήσα - ίσα τῆ στιγμή εκείνη διάλεξε τó άτμιο για νά κάνῆ την τούμπα του... Καθώς ξανασηκώθηκε, βρήκε τόν «Άλμπρανο», τόν έπῆρε και τόν έσήρωσε άπάνω, σαν μιὰ κουτάλα πού θά σήκωνε ένα αυγό από τῆ χύτρα. Και τώρα, κύριε Τζώρλιγκ, τó πλοίο μας βρίσκεται άπάνω στη ράχη του πάγου, πολλές έκατοσταριές πόδια

ψηλότερα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς ἀνταρκτικῆς θάλασσης. Πῶς σὰς φαίνεται;

Ἦταν πράγματι ὅπως ἔλεγε ὁ ναύκληρος. Τί λύση τρομερὴ καὶ ἀπροσδόκητη!

Ὁ «Ἄλμπρανο» δὲν ἐναυάγησε χτυπημένος ἀπὸ φοβερὲς τρικυμίες· δὲν καταστράφηκε ἀπὸ ἐπίθεση ἀγρίων ἰθαγενῶν· δὲν συνετριβήκε μεταξὺ τῶν ὀγκοπάγων — κίνδυνοι τοὺς ὁποίους φοβόμαστε καὶ προβλέπαμε.

Ἄλλὰ τὸ νὰ παρασυρθῆ ψηλὰ ἀπὸ πλεούμενο βουνό, τὴ στιγμή πού τὸ βουνό αὐτὸ ἀναποδογυριζότανε καί, βυθιζόμενο, ἀνέβαινε πάλι στὴν ἐπιφάνεια· τὸ νὰ βρεθῆ ξαφνικὰ ἔξω ἀπὸ τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο του, σχεδὸν στὴν κορυφὴ τοῦ ὀγκόπαγου — νὰ μιὰ λύση πού κανεὶς δὲν ἐφантаζότανε, κανεὶς δὲν πρόβλεπε!

Καὶ τώρα τί θὰ γινότανε; Πῶς, μὲ τὰ μέσα πού εἶχαμε στὴ διάθεσή μας, θὰ κατεβαίναμε ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο στὴ θάλασσα; Τί μέτρα θὰ ἐλαμβάνοντο;

Πρὸς τὸ παρόν, κανεὶς μας δὲν μποροῦσε νὰ πῆ. Μιὰ ὀμίχλη, σὰν λευκόφαιος πέπλος, ἐκάλυπτε ἀκόμη τὸν πάγο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ στενὴ χαράδρα, στὴν ὁποία εἶχε σφηνωθῆ ἡ γολέτα, τίποτε ἄλλο δὲν διακρινότανε ἀπὸ τὸν πελώριο ἐκεῖνο ὄγκο, οὔτε φαινότανε ἡ θέση πού κατεῖχε ἀνάμεσα στὸ στόλο τῶν ὀγκοπάγων, πού ἔπλεε ὀλοένα πρὸς τὰ νοτιοανατολικά.

Ἡ στοιχειωδέστερη φρόνηση μᾶς ἐπέβαλε νὰ ἀδειάσουμε τὸν «Ἄλμπρανο», γιατί δὲν εἴμαστε βέβαιοι ἂν ἦταν ἀσφαλῆς ἡ θέση του. Μιὰ ἀπότομη κίνηση τοῦ ὀγκόπαγου μποροῦσε νὰ τὸν ἐκτοπίσῃ καὶ νὰ τὸν παρασύρῃ ὡς κάτω... Καὶ ἂν τὸ βουνό μας ἀναποδογυριζότανε καὶ πάλι καὶ ἐκσφενδόνιζε τὴ γολέτα στὸ κενό, ποιὸς ἀπὸ μᾶς θὰ σωνότανε ἀπὸ ἓνα τέτοιο γκρέμισμα;

Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, τὸ πλήρωμα ἐγκατέλειψε τὸν «Ἄλμπρανο» καὶ διεσπάρη στὴν ἐπιφάνεια

τοῦ ὀγκόπαγου, ὅπου καθέννας προσπαιθοῦσε νὰ εὕρη καταφύγιο, περιμένοντας νὰ διαλυθῇ ἡ ὀμίχλη.

Οἱ ἀσθενικῆς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου δὲν τὴν διαπερονοῦσαν ἀκόμη, καὶ μόλις βλέπαμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον σὲ ἀπόσταση δώδεκα βημάτων.

Ἔραγε ὅλοι οἱ ἄνδρες ἦσαν παρόντες; Ὅλοι εἶχαν σωθῆ; Μήπως, ἀπὸ τοὺς εὐρισκομένους ἐπάνω στὸ κατάστρομα, τὴ στιγμὴ τῆς καταστροφῆς, παρασύρθηκε κανεὶς καὶ ἔπεσε στὴ θάλασσα;

Κατὰ διαταγὴν τοῦ πλοίαρχου, ὁ Τζέμ Βέστ ἐδιάβασε τὸν κατάλογο. Πέντε ἀπὸ τοὺς ἄνδρες μας δὲν εἶπαν παρών. Ὁ ναύτης Ντραλ καὶ τέσσερεις ἀπὸ τοὺς νεοσυλλέκτους τῶν Φάλκλαντ, δηλαδὴ δυὸ Ἄγγλοι, ἓνας Ἀμερικανὸς καὶ δυὸ Φουεγιανοί.

Ἦσαν λοιπὸν τὰ πρῶτα θύματα τῆς ἐκστρατείας μας; Ἔτσι φαινότανε πράγματι, γιατί τοῦ κάκου τοὺς φώναξαν, τοῦ κάκου τοὺς ἐζήτησαν παντοῦ... Καὶ ὅταν διαλύθηκε ἡ ὀμίχλη, οἱ ἔρευνές μας ὑπῆρξαν ἐπίσης μάταιες. ὦ, βέβαια εἶχανε πέσει στὴ θάλασσα! Καὶ ἴσως οὔτε τὰ πτώματά τους δὲν θὰ βρισκόντουσαν ποτέ, γιατί τὸ ρεῦμα θὰ τὰ παρέσυρε ἤδη μακριά!

Καὶ ἐνῶ τὶς καρδιές μας πλημμύριζε θανάσιμη λύπη, ἀντήχησε ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ — ἡ φωνὴ τοῦ Μαρτέν Χόλτ:

— Ὁ Χῆρνε;

Ναί... τί εἶχε ἀπογίνει ὁ Χῆρνε, πού τὸν εἶχαμε ξεχάσει φυλακισμένον στὸ στενὸ κελλὶ τοῦ κύτους;...

Ὁ Τζέμ Βέστ ὥρμησε στὴ γολέτα, ἀναροχίγηθηκε σ' αὐτὴν καὶ κατέβηκε στὸ ἀμπάρι...

Μολονότι ὁ κακὸς δαίμων τοῦ πλοίου πολὺ λίγο ἦταν ἄξιος συμπαθείας, περιμέναμε ὅλοι μὲ ἀγωνία...

Ἐπιτέλους ὁ ὑποπλοίαρχος φάνηκε στὸ κατάστρομα, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸν Χῆρνε. Εὐτυχῶς, τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν ὁ ὑποναύκληρος εἶχε μείνει ἀπρόσβλητο. Καὶ

κατεβαίνοντας από τὸ πλοῖο, σῶος καὶ ἀκέραιος, ἐνώθη-
κε μὲ τοὺς συντρόφους του, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι. Σὲ
λίγες στιγμὲς ἐπάψαμε νὰ τὸν προσέχουμε.

Σὲ λίγο, ἀφοῦ διαλύθηε ἡ ὁμίχλη, μπορέσαμε νὰ
ἐκτιμήσουμε τὸ μέγεθος τοῦ ὀγκόπαγου, ἐπάνω στὸν ὁποῖο
καθόμαστε, σὰν μύγες ἀπάνω σὲ τούρτα, ἐνῶ ἡ γολέτα
μας δὲν φαινότανε ἀπὸ κάτω μεγαλύτερη ἀπὸ βάρκα!

Ὁ ὀγκόπαγος αὐτός, ἡ περίμετρος τοῦ ὁποίου θὰ ξε-
περνοῦσε βέβαια τὶς τριακόσιες ὀργιές, εἶχε ὕψος σαράν-
τα μέτρα. Ἐπομένως, τὸ κάτω ἀπὸ τὴ θάλασσα μέρος του
θὰ εἶχε βάθος τετραπλάσιο ἢ καὶ πενταπλάσιο, ὀλόκληρος
δὲ θὰ ἐξύγιζε ἑκατομμύρια τόννους.

Σιγὰ - σιγὰ εἶχε φαγωθῆ ἡ πρώτη βάση του, ἀπὸ τὴν
ἐπήρεια θερμοτέρων ὑδάτων, ἀλλοιώθηε τὸ σχῆμα του
καὶ μετατοπίσθηε τὸ κέντρον τῆς βαρύτητός του ἐπομέ-
νως ἡ ἰσορροπία ἔπρεπε ν' ἀποκατασταθῆ μὲ μιὰν ἀπότο-
μη ἀνατροπῆ, πού ἔφερε ἀπάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασ-
σας ὅ,τι πρὶν βρισκόταν κάτω ἀπὸ αὐτήν.

Στὴν τούμπα αὐτὴ βρέθηε ἴσα - ἴσα ὁ «Ἄλμπρα-
νος», καί, — κατὰ τὴ φρασεολογία τοῦ Οὐρλιγκερλί, —
σηκώθηε ἀπάνω, ὅπως θὰ σηκωνότανε ἓνα αὐγὸ μὲ τὴν
κουτάλα. Ἄπειράριθμοι ὀγκόπαγοι ἀναποδογυρίζονται ἔ-
τσι ἀπάνω στὴν ἐπιφάνεια τῶν πολικῶν θαλασσῶν, ἀποτε-
λοῦντες ἓνα ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους κινδύνους ἀπὸ ὅσους
ἀπειλοῦν τὰ πλοῖα.

Ἡ γολέτα μας εἶχε καθίσει στὴ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ
ὀγκόπαγου γερμένη δεξιά, μὲ σηκωμένη τὴν πρύμνη καὶ
μὲ χαμηλωμένη τὴν πῶρα.

Φοβόμαστε, καθὼς εἶπα, μήπως μὲ τὴν παραμικρό-
τερη δόνηση γλιστροῦσε στὰ πλευρὰ τοῦ ὀγκόπαγου ὡς τὴ
θάλασσα. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι εἶχε ὑποστῆι ἀρκετὰ μεγάλες
ζημιές. Ἔσπασαν κατάρτια καὶ κεραῖες, παρασύρθησαν
πανιά, συντριβήκε τὸ δρύφακτο τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, τὸ δὲ

μαγειρείο, πού ήταν κοντά στη βάση του πρωραίου καταρτιού, κυλίστηκε ως την πόρτα του υπόστεγου.

Ἄλλὰ τὸ μεγαλύτερο δυστύχημα εἶναι ὅτι, ἀπὸ τὶς δυὸ βάρκες τοῦ «Ἄλμπρανοῦ» ἀπόμεινε τώρα μία, γιατί ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ εἶχε σπάσει στὴ σύγκρουση. Τουλάχιστον ἐκεῖνη πού σώθηκε ἦταν ἡ μεγαλύτερη καὶ ἔπρεπε πρὸ παντὸς νὰ τὴν ἀσφαλίσουμε, γιατί αὐτὴ ἴσως θὰ ἦταν τὸ μόνο μέσον τῆς σωτηρίας μας...

Γιατί τί ἄλλο εἶχαμε νὰ κάνουμε; Νὰ ριξοῦμε τὸν «Ἄλμπρανο» στὴ θάλασσα; Πρῶτα ἡ καθέλκυση αὐτῆ χρειαζόταν ἐπίμονη καὶ πολυχρόνιο ἐργασία· γιατί ἐπρόκειτο νὰ σκαρφή ἓνα εἶδος κοίτης, ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν ἡ γολέτα ὡς τὴ βάση τοῦ ὀγκοπάγου. Ἐπειτα, πῶς ἦταν δυνατόν νὰ ἐπιχειρήσουμε τὴ δουλειὰ αὐτῆ, ἂν δὲν εἴμαστε πρῶτα βέβαιοι ὅτι οἱ ζημιῆς τοῦ σκάφους ἦταν εὐκολοδιόρθωτες καὶ ὅτι δὲν ἔμελλε νὰ βυθιστῆ πάλι μόλις ριχνόταν στὴ θάλασσα;

Ὅπωςδήποτε, ἔπρεπε νὰ μείνουμε ἀκόμη ἐπάνω στὸν ὀγκόπαγο. Εὐτυχῶς ἡ ἀνατολική του πλευρά, πολὺ πιὸ ὀμαλὴ ἀπὸ τὴ δυτικὴ, σχημάτιζε ἐδῶ κι ἐκεῖ μερικὰ μικρὰ ὄροπέδια, ἐπάνω στὰ ὁποῖα θὰ ἦταν εὐκόλη μιὰ πρόχειρη κατασκήνωσις. Ἄλλως τε, ὁ ὀγκόπαγος φαινόταν ἀσφαλὴς στὴ νέα του βάση.

Ἀμέσως κάναμε λεπτομερῆ ἐπιθεώρηση τοῦ σκάφους, πού βάσταξε δυὸ ὥρες. Ἀπὸ αὐτὴν προέκυψε ὅτι οἱ ζημιῆς μας δὲν ἦσαν σημαντικῆς καὶ ὅτι εὐκόλα διορθωνόντουσαν. Πρῶτα - πρῶτα, τὰ κάτω μέρη τῶν καταρτιῶν διατηρόντουσαν καὶ μπορούσαμε νὰ τὰ μεταχειριστοῦμε. Ἡ δὲ βλάβη τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, πού τὴν φανταζόμαστε μεγάλη, ἀποδείχτηκε ἐξωτερικὴ. Ἀπὸ μέσα ὁ σκελετὸς δὲν ἐπειράχτηκε καθόλου· δοκοὶ καὶ ξυλῶματα εἶχαν μείνει ἀνέπαφα. Τὸ πλοῖο μας, ἐπίτηδες ναυπηγημένο γιὰ νὰ ταξιθεύη στὶς πολικῆς θάλασσες, βάσταξε στὴ σύγκρουση πού θὰ θρυμάτιζε ἄλλο πλοῖο, λιγώτερο στερεό.

Ἔτσι ἀποφασίστηκε ἡ καθέλκυση τοῦ «Ἀλμπρανου». Μετὰ τὸ πρόγευμα, οἱ ἄνδρες θὰ ἄρχιζαν τὶς προκαταρκτικὲς ἐργασίες. Πρὶν ἀπὸ αὐτὸ ὅμως παρατηρήθηκε ἓνα φαινόμενο περιέργο καὶ ἀνεξήγητο. Ὁ ὀγκόπαγος, ἐπάνω στὸν ὁποῖο βρισκόμαστε, δὲν ἔπλεε... Τὸ παρατήρησε ὁ Ντίρκ Πέτερς· τὸ ἐπεκύρωσαν ὁ ναύκληρος καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος.

— Τὸ παγόβουνο δὲν κουνιέται πιά, εἶπε ὁ Οὐρλιγκερλί· καὶ ἴσως νὰ μὴν κουνήθηκε καθόλου ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔκανε τὴν τούμπα...

— Ναί, εἶπε ὁ Τζέμ Βέστ· καὶ ἀπόδειξε ὅτι τὰ ἄλλα ποὺ περνοῦν τὸ ἀφήνουν πίσω.

Ἡ ἀπλούστερη ἐξήγηση τοῦ φαινομένου εἶναι ὅτι ἡ νέα βάση τοῦ ὀγκόπαγου συνάντησε ἀπὸ κάτω βυθό, ἐπάνω στὸν ὁποῖον ἐκόλλησε, ἢ δὲ προσκόλλησε αὐτὴ πιθανὸν νὰ ἐξακολουθοῦσε, ἐφ' ὅσον τὸ ἔξω τοῦ νεροῦ μέρος δὲν ἀλλοιωνότανε μὲ κίνδυνο νέας ἀνατροπῆς.

Ὅπωςδήποτε, ἡ περίστασις ἦταν σοβαρώτατη. Νέοι καὶ ἀνυπολόγιστοι κίνδυνοι μᾶς ἀπειλοῦσαν ἀπὸ τὴν ἀκνησία ἐκείνη...

Καὶ νὰ πῶς βρεθῆκαμε ξαφνικὰ ὕστερα ἀπὸ τρίμηνο περιπετειώδη πλοῦν! Γιὰ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ Ἄρθουρο Πὺμ οὔτε λόγος· τώρα πιά μόνο γιὰ τὴ δική μας σωτηρία ἔπρεπε νὰ συλλογιζόμαστε... Καί, ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους, θὰ ἦταν παράδοξο ἂν ἐπιτέλους τὸ πλήρωμα ἐστασίαζε, ἂν ὑπέκυπτε στὶς παρορμήσεις τοῦ Χήρνε, ἂν ἐζητοῦσε εὐθῦνες ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς του — καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ μένα — γιὰ τὶς συμφερὲς καὶ γιὰ τὶς ἀπώλειες;

Περὶ αὐτοῦ συσχεπτότανε τώρα ὁ Λὰν Γκὺ καὶ ὁ Τζέμ Βέστ. Οἱ ἀπὸ τὶς Φάλκλαντ νεοσύλληκτοι ἦταν τώρα, (μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν τεσσάρων συντρόφων τους), δεκαπέντε ἐν ὄλῳ· ἐμεῖς εἴμστε δεκατρεῖς, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ μιγάδος. Ἐπομένως ἐκείνοι ἀποτελοῦσαν καὶ πάλι τὴν πλειοψηφία, ἐκτὸς δὲ αὐτοῦ καὶ ἀρκετοὶ ἀπὸ

τοὺς παλιοὺς πιθανόν, σὲ περίπτωση στάσεως, νὰ πήγαιναν μὲ τὸ μέρος τῶν νεοσυλλέκτων. Καὶ ποιὸς ξέρει, ἂν δὲν εἶχαν σκοπὸ, σπρωγμένοι ἀπὸ τὴν ἀπελπισία, νὰ καταλάβουν διὰ τῆς βίας τὴ μοναδικὴ βάρκα ποὺ μᾶς ἔμεινε, καὶ νὰ φύγουν μὲ αὐτὴ πρὸς βορρᾶν, ἀφήνοντάς μας ἐπάνω στὸν ὀγκόπαγο; Χρειαζότανε λοιπὸν ἔξασφάλιση καὶ συνεχῆς ἐπιτήρηση τῆς βάρκας.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ — πού, ἐνῶ πρὶν ἐμπιστευότανε τὰ πάντα στὸν Τζέμ Βέστ, τώρα εἶχε ἀναλάβει ὅλη τὴ διεύθυνση αὐτὸς προσωπικὰ — ἐμάζεψε τοὺς ἄνδρες τοῦ «Ἀλμπρανού» καὶ τοὺς εἶπε:

— Πρῶτα - πρῶτα θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ κείνους ποὺ χάθηκαν. Ναί, πέντε ἀπὸ τοὺς συντρόφους σας ἐχάθηκαν τὴ στιγμὴ τῆς καταστροφῆς...

— Ὅπως θὰ χαθοῦμε καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἐδῶ ποὺ μᾶς τραβήξατε μὲ τὸ στασιό! εἶπε ὁ Χῆρνε, ποὺ στεκότανε ἐπὶ κεφαλῆς τῶν συντρόφων του.

— Σιωπὴ, Χῆρνε ἀνέκραξε ὁ Τζέμ Βέστ κάτωχρος ἀπὸ θυμὸ. Σιωπὴ... εἰδεμή...

— Ὁ Χῆρνε εἶπε ὅ,τι εἶχε νὰ πῆ, εἶπε ψυχρὰ ὁ Λὰν Γκὺ τὸν παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὴ μὲ διακόψῃ πιά.

Κατόπιν, βγάζοντας τὸ καπέλλο του, μὲ μιὰ συγκίνηση ποὺ ὅλοι αἰσθανθήκαμε βαθύτατα ἐμίλησε ἔτσι:

— Ἄς προσευχηθοῦμε γιὰ κείνους ποὺ πέθαναν στὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἐκστρατεία, ποὺ ἐπιχειρήσαμε ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας. Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ νὰ εἰσακούσῃ τὴν προσευχή μας καὶ νὰ τοὺς ἀνταμείψῃ ἐπάξια, γιὰ ὅ,τι ἔκαμσαν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν των! Ναῦτες τοῦ «Ἀλμπρανού», γονατίστε!

Ὅλοι ἐγονατίσαμε πάνω στὸν πάγο καὶ ψίθυρος προσευχῆς ἀνέβηκε στὸν οὐρανό. Ὅστερα, ὁ πλοίαρχος ἔδωσε τὸ σύνθημα καὶ σηκωθήκαμε.

— Καὶ τώρα ἄς φροντίσουμε γιὰ τοὺς ζωντανούς! εἶπε ὁ Λὰν Γκὺ. Ἀναλαμβάνω ὑπ' εὐθύνη μου τὴ γενικὴ σω-

τηρία, ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀπαιτῶ νὰ μὲ ὑπακούσετε ὅλοι ὅποιεσδήποτε καὶ ἂν δώσω διαταγές. Προσέξτε, γιὰτὶ δὲν θὰ ὑποκύψω μπροστὰ σὲ κανένα, δὲν θ' ἀνεχθῶ τὴν ἐλάχιστη ἀπειθεία, τὸν ἐλάχιστο δισταγμὸν... Νὰ τὸ πλοῖο μας! Θὰ τὸ ρίξουμε πάλι στὴ θάλασσα. Εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι ὁ πλοίαρχος! Ἄλλοίμονο σὲ ὅποιον τὸ λησμονήσει!

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἔγινε καταμέτρηση μὲ τὰ ἐργαλεῖα, ποὺ εὐτυχῶς δὲν ἐβλάβησαν καὶ βρεθῆκαμε ὡς ἐξῆς: Νότιο πλάτος 88° 55' — Δυτικὸ μῆκος 39° 12'.

Ὁ «Ἀλιμπρανος» ἀπείχε μόλις μιὰ μοῖρα καὶ πέντε πρῶτα λεπτὰ — δηλαδὴ ἑξηνταπέντε μίλια — ἀπὸ τὸ Νότιο Πόλο.

Ἡ καταστροφή.

Δουλειά! εἶχε πεῖ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ καί, ἀπὸ τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμή, οἱ ἄνδρες ἄρχισαν νὰ ἐργάζωνται μὲ ζῆλο.

Λὲν εἶχαμε νὰ χάσουμε οὔτε ὥρα. Τὸ ζήτημα τοῦ χρόνου ἦταν τὸ σπουδαιότερο ὄλων. Ὅσο γιὰ τὶς ζωοτροφίες, ἡ γολέτα μας εἶχε ἀρκετὲς γιὰ δεκαπέντε ἀκόμη μῆνες. Ἐπομένως οὔτε πείνα μᾶς ἀπειλοῦσε, οὔτε, πολὺ λιγώτερο δίψα. Τὰ βαρέλια τοῦ κρασιοῦ, τοῦ οὔσκου, τῆς μύρας καὶ τοῦ ρακιοῦ, δὲν ἐπειράχτηκαν σχεδὸν καθόλου καὶ τὸ πόσιμο νερὸ ἂν μᾶς ἔλειπε, μπορούσαμε νὰ προμηθευτοῦμε ἀπὸ τὸν ὀγκόπλαγο, στὸν ὁποῖο βρισκόμαστε. Γιατί, ὡς γνωστόν, ὁ πάγος, εἴτε ἀπὸ θαλασσινὸ νερὸ σχηματίστηκε, εἴτε ἀπὸ ποταμίσιο, ποτὲ δὲν εἶναι ἀλμυρός· κατὰ τὴ μετάβαση ἀπὸ τὴ ρευστὴ στὴ στερεὰ κατάστασι. τὸ ἀλάτι χάνεται ἐξ ὀλοκλήρου.

Ὁ Λὰν Γκὺ καὶ ὁ Τζέμ Βέστ ἀποφάσισαν πρῶτα - πρῶτα, γιὰ νὰ ἐλαφρωθῇ ἡ γολέτα, νὰ ξεφορτώσουν ὅ,τι βρισκότανε σ' αὐτή. Ἐπειτα τὰ κατάρτια καὶ τὰ ἄλλα ἐξαρτήματά της θὰ λυνόντουσαν καὶ θὰ μεταφερόντουσαν

στό όροπέδιο. Ἐπρεπε νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸν ἑλαφρότε-
ρη, ν' ἀπαλλαχθῆ καὶ ἀπὸ τὸ ἔρμα ἀκόμη, γιὰ τὴ δύσκολη
καὶ ἐπικίνδυνη κατέλκυση.

Αὐτὸ θὰ ἔφερε μιὰ βραδύτητα λίγων ἡμερῶν ἀλλ'
ἡ δουλειὰ θὰ γινότανε μὲ καλύτερους ὄρους, κι ἔπειτα ἡ
φόρτωση καὶ ἡ ἐξάρτηση δὲν θὰ παρουσίαζε μεγάλες δυ-
σκολίες.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν σπουδαιότατο αὐτὸ λόγο, ὑπῆρχε καὶ
ἓνας ἄλλος, ὅχι λιγώτερο σπουδαῖος. Εἶπα ὅτι ἡ θέση τοῦ
«Ἄλμπρανο» μέσα στὴ χαράδρα τοῦ ὀγκόπαγου, ἦταν ἐ-
πικίνδυνη. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ διέτρεχε τὸν κίνδυνο νὰ
μετατοπισθῆ καὶ νὰ κατακυλῆσθῆ στὴ θάλασσα. Ἄν δὲ
κατεποντίζετο ἔτσι, μὲ ὅλες τὶς ζωοτροφίες, τί θὰ γινόμα-
στε ἐμεῖς;

Τὴν ἡμέρα λοιπὸν ἐκείνη ξεφορτώθηκαν τὰ κιβώτια
τῶν παστῶν κρεάτων, τῶν ξηρῶν ὀσπρίων, τῶν ἀλεύρων,
τῶν γαλετῶν, τοῦ τσαγιοῦ, τοῦ καφῆ κ.τ.λ. καθὼς καὶ τὰ
βαρέλια τῶν διαφόρων ποτῶν, καὶ τοποθετήθηκαν σὲ κοι-
λώματα, κοντὰ στὸν «Ἄλμπρανο».

Ἐπίσης πάρθηκε φροντίδα γιὰ τὴ βάρκα καὶ τὰ ἐξαρ-
τήματά της, ἡ ὁποία ἐξασφαλίσθηκε μέσα σ' ἓνα κοίλωμα.
δέκα μέτρα μακρὰ ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ «Ἄλ-
μπρανο», ὅπου ἡ φρούρηση θὰ ἦταν διαρκῆς νύχτα καὶ
μέρα, ἐπειδὴ φοβόμαστε τὸ Χῆρνε καὶ τοὺς ὀπαδοὺς του.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ φορτίο, τὸ σκάφος ἀπαλλάχθηκε
ἀπὸ τὰ κατάρτια καὶ τὰ λοιπὰ ἐξαρτήματα, πού ἐλύθηκαν
καὶ μετακομίσθηκαν. Οἱ ἄλλες τρεῖς μέρες, 19, 20 καὶ 21
Ἰανουαρίου, πέρασαν μὲ τὶς ἐργασίες αὐτὲς.

Ἐπάνω στὸ ὄροπέδιο, ὅχι μακρὰ ἀπὸ τὸν «Ἄλμπρα-
νο», ἐστήθηκαν ἀρκετὲς σκηνὲς αὐτοσχέδιες, μέσα στίς ὁ-
ποῖες ἐτοποθετήθηκαν τὰ κρεβάτια τῶν θαλαμίσκων μας
καὶ τοῦ θαλάμου τοῦ πληρώματος. Στὸ βᾶθος, κάτω ἀπὸ
μιὰ ἐπικλινῆ πλευρὰ, ἀπὸ τὴν ὁποία μποροῦσε κανεὶς ν'

ἀναρριχηθῆ ὡς τὴν ψηλότερη κορυφὴ τοῦ ὄγκοπαγου, τοποθετήθηκε τὸ μαγειρεῖο τοῦ φίλου μας Ἔντικοτ.

Ὅφειλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι, τὶς τρεῖς αὐτὲς μέρες τῆς κοπιαστικῆς ἐργασίας, ὁ Χῆρνε ἐπέδειξε ζῆλο ἄμεμπτο καὶ δραστηριότητα πολὺτιμη. Μήπως εἶχε μετανοήσει γιὰ τὴν προηγούμενη διαγωγή του; Μήπως εἶχε καταλάβει ὅτι ἡ κοινὴ σωτηρία ἐξηρεῖται ἀπὸ τὴν ὁμόνοια καὶ ἀπὸ τὴν πειθαρχία;...

Δὲν μποροῦσα νὰ μαντέψω τί συνέβαινε στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ! Ἄλλ' εἶναι περιττὸ νὰ πῶ, ὅτι ἀπ' ὅλους τοὺς ἄνδρες τοῦ «Ἄλμπρανου», ὁ πρῶτος ἀπὸ ἔποψη ἀντοχῆς καὶ ζήλου καὶ τυφλῆς ἀφοσιώσεως, ἦταν πάντοτε ὁ Ντίρκ Πέτερς. Καὶ ὅταν τὸν ἔβλεπα νὰ δουλεύη κάποτε κοντὰ στὸν Μαρτὲν Χόλτ, ποὺ δὲν ἄφηνε εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸν πλησιάσῃ, μὲ ὅλη τὴν ἐπίμονη ἐπιφυλακτικότητά τοῦ μιγάδος, συλλογιζόμουνα μὲ φοβικὴ πόσο θὰ ἄλλαζαν τὰ αἰσθήματα τοῦ εὐγνώμονος ἱστιογράφου, ἂν ἔξαφνα τοῦ ἀποκαλυπτόταν τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο μυστικὸ γιὰ τὸν ἀδελφὸ του — μυστικὸ ποὺ εὐτυχῶς κανεὶς ἄλλος δὲν ἔξερε, ἐκτὸς ἀπὸ μένα καὶ τὸν Ντίρκ Πέτερς.

Ἐνῶ γινότανε ἡ ἐκφόρτωση, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος μελετοῦσαν τὸ δύσκολο ζήτημα τῆς καθελκύσεως. Ὁ «Ἄλμπρανος» βρισκόταν ἤδη σὲ ὕψος τριάντα μέτρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας· καὶ γιὰ νὰ καθελκυσθῆ, ἔπρεπε νὰ γλιστρήσῃ μέσα σὲ μιὰ κοίτη, ποὺ θὰ σκαβότανε στὴ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ ὄγκοπαγου, σὲ μιὰ γραμμὴ πλάγια, μῆκους τριακοσίων περίπου ὀργιῶν. Γι' αὐτό, ἐνῶ μιὰ ομάδα ὑπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ ναυκλήρου καταγινότανε στὴν ἐκφόρτωση τῆς γολέτας, δεύτερη ὁμάδα ὑπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ Τζέμ Βέστ, ἄρχισε νὰ σκάβῃ τὴν κοίτη ἐπάνω στὴν ἀνώμαλη πλευρὰ τοῦ πλωτοῦ ὄγκοπαγου.

Πλωτοῦ;... Ὅχι· τὸ λέω ἀπὸ συνήθεια, γιατί, καθὼς ξέρετε ἤδη, ὁ ὄγκοπαγός μας δὲν ἔπλεε. Αὐτὸ θὰ ἐξακολουθοῦσε, ἄραγε, γιὰ πολὺ; Ἡ βίαση του δὲν θὰ τρωγό-

τανε λίγο κατ' ὀλίγο καὶ δὲν θὰ ξεκολλοῦσε ἀπὸ τὸ βυθό; * Ἄλλος ὀγκόπαγος δὲν θὰ ριχνότανε ἐπάνω του, καὶ μὲ τὴ σύγκρουση δὲν θὰ τὸν ξεκολλοῦσε; * Ἄγνωστον.

Μὲ τίς διάφορες ἐργασίες φτάσαμε στὶς 24 Ἰανουαρίου. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι μᾶλλον γλυκειά, ἢ θερμοκρασία διετηρεῖτο ἀμετάβλητη (7° ὑπὲρ-νω τοῦ μηδενός), καὶ τὸ πλῆθος τῶν πλωτῶν ὀγκοπάγων τριγύρω μας μεγάλωνε ὀλοένα.

Ὁ Χάρντνυ ἄρχισε τώρα νὰ ἐπισκευάζῃ τὸ σκάφος τοῦ « Ἄλμπρανοῦ », καί, μέσα στὴ σιωπηλὴ ἐκείνη ἐρημιά, ἀντηχοῦσαν τὰ χτυπήματα τῶν σφυριῶν καὶ οἱ κρωγμοὶ τῶν θαλασσινῶν πουλιῶν, πού πετοῦσαν γύρω ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ παγόβουνου...

Συχνὰ συνομιλοῦσα μὲ τὸν πλοίαρχο Λὰν Γκὺ γιὰ τὴν ἀξιοθρήνητη κατάστασή μας καὶ γιὰ τὴν προβληματικὴ σωτηρία μας...

Ἐπίσης καὶ ὁ Οὐόλιγκερλί, ὅσες φορές δὲν εἶχε δουλειά, μ' ἐπλησίαζε καὶ ἄρχιζε τὴ φλυαρία. Ὁ ναύκληρος στενοχωριότανε γιὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἐπιχειρήσεώς μας, καὶ φοβότανε πολὺ γιὰ τὸ μέλλον. Τὸν ἀπέλειπε προπάντων ἡ ἰδέα, ὅτι μποροῦσε νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ ποτὲ στὴν Κεργαί- λάνη, καὶ νὰ μὴν ξαναδῇ πιά τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ φίλου του Ἄτκινς, τὴν καλοπέραση τοῦ ὁποίου ὄνειροπολοῦσε μὲ μελαγχολία, συγκρίνοντάς το μὲ τὸν πάγο πού μᾶς φιλοξενοῦσε τώρα...

Ἄλλὰ μιὰ φορὰ ἡ συνομιλία του μοῦ ἐφάνηκε πολὺ περισσότερο ἐνδιαφέρουσα. Ἐπρόκειτο γιὰ τὸν Χῆρνε, καὶ ἰδιαιτέρως γιὰ τίς σχέσεις του μὲ τὸν Μαρτέν Χόλτ, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸ ναυάγιο, τοῦ ἔδειχνε περισσότερη τοῦ δέοντος ἐμπιστοσύνη.

— Μιὰ μέρα, μοῦ εἶπε, τοὺς ἄκουσα πού μιλοῦσανε μαζὶ... Καὶ ἂν ξέρατε τί λέγανε, κύριε Τζώρλιγκ!...

— Καὶ πού νὰ τὸ ξέρω;

— Μιλοῦσαν γιὰ τὸν Ντίρκ Πέτερς, καὶ ὁ Χῆρνε τοῦ

ἔλεγε: «Δὲν πρέπει νὰ σοῦ κακοφαινεται, μαστρο - Χόλτ, ἂν ὁ Πέτερος δὲν σὲ πλησιάξῃ πολὺ καὶ ἂν δὲν δέχεται τὴ φιλία σου καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη σου... Καθόλου παράξενο! Συλλογίσου ὅτι ὑπηρετήσε στὸν «Κράμπο», μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ σου τὸν Νέντ, ἂν δὲν γελιέμαι...

— Πῶς; τὸ εἶπε αὐτό, ναύκληρε! ἀνέκραξα. Ἐνέφερε τὸν «Κράμπο»;

— Ναί... τὸν «Κράμπο».

— Καὶ τὸν Νέντ Χόλτ;

— Μάλιστα.

— Καὶ τί εἶπε ὁ Μαρτὲν Χόλτ;

— Εἶπε: «Ὁ δυστυχημένος μου ἀδελφός!... κι ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς χάθηκε!... Ἴσως σὲ καμμιά στάση, μέσα στο πλοῖο, θὰ τὸν ἐσφάξανε».

— Καὶ τί εἶπε τότε ὁ Χῆρνε; ρώτησα.

— Εἶπε: «Δὲν ρωτᾷς τὸν Ντίρκ Πέτερος νὰ σοῦ τὰ πῆ; Ἐκεῖνος βέβαια κάτι θὰ ξέρῃ... Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Μαρτὲν Χόλτ· τὸ συλλογίστηκα καὶ τὸν ρώτησα μιὰ φορά· ἀλλὰ μοῦ εἶπε: Δὲν ξέρω! Δὲν ξέρω! καὶ σκέπαισε τὸ πρόσωπό μου μὲ τὰ χέρια, κι ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ μου ἀμέσως».

— Ἄλλο τίποτα δὲν ἄκουσες, ναύκληρε;

— Ὅχι, κύριε Τζώρλιγκ. Ἄλλ' αὐτὰ πὸν ἄκουσα μοῦ φάνηκαν πολὺ παράξενα καὶ θέλησα νὰ σᾶς τὰ πῶ.

— Καὶ τί συμπεραίνεις;

— Συμπεραίνω ὅτι ὁ Χῆρνε εἶναι ἓνας παλιάνθρωπος πρώτης τάξεως, καὶ ποιὸς ξέρει σὲ τί καταχθόνιο σχέδιο θέλει νὰ παρασύρῃ καὶ τὸν Μαρτὲν Χόλτ!

Πράγματι, τί σημασία εἶχε ἡ νέα συμπεριφορὰ τοῦ Χῆρνε; Γιατί νὰ θέλῃ νὰ συνδεθῇ μὲ τὸν Μαρτὲν Χόλτ, ἓναν ἀπὸ τοὺς πιστότερους ἄνδρες τοῦ πληρώματος; Γιατί νὰ τοῦ ὑπενθυμίσῃ τὶς σκηνὲς τοῦ «Κράμπο»; Μήπως ἐγνώριζε τὸ τρομερὸ μυστικόν, πὸν μᾶς ἀποκάλυψε ὁ μιγάς;

Ἐνησύχησα πολὺ, ἀλλὰ δὲν εἶπα τίποτα στὸν Ντίρκ Πέτερος, φοβούμενος τὶς συνέπειες...

Ἔστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, οἱ ἐργασίες εἶχαν τελειώσει. Ἐπιδιωρθώθηκε τὸ σκάφος καὶ στράφηκε ἡ κοίτη στὸ πλατὺ αὐλάκι ποῦ θὰ ὠδηγοῦσε τὸν «Ἄλμπρανο» ὡς τὴ θάλασσα.

Στις 28 Ἰανουαρίου, ἀπὸ τὶς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ διέταξε γενικὴ ἀνάπαυση, καὶ μοίρασε σὲ καθένα διπλὴ μερίδα φαγητοῦ καὶ ποτοῦ.

Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι κάθε ἴχνος ἀνυποταξίας ἐφαινετο ὅτι ἔσθησε, ἀφότου ὁ Χῆρνε ἔπαψε νὰ ὑποκινῇ τοὺς συντρόφους του. Τὸ πλήρωμα, ὀλόκληρο μπορῶ νὰ πῶ, ἀπασχολοῦσε ἡ καθέλκυση. Ὁ «Ἄλμπρανος» στὴ θάλασσα ἐσήμαινε ἀναχώρηση, ἐπιστροφή, σωτηρία... Μόνο γιὰ τὸν Ντιρκ Πέτερς καὶ γιὰ μένα σήμαινε ὀριστικὴ ἐγκατάλειψη τοῦ Ἀρθούρου Πύμ...

Ἡ θερμοκρασία τῆς νύχτας ἐκείνης ἦτανε μιὰ ἀπὸ τὶς ψηλότερες, ἀπ' ὅσες εἶχαμε αἰσθανθῆ ὡς τότε. Τὸ θερμομετρο ἔδειξε 11° 67 ὑπεράνω τοῦ μηδενός. Καί, μολονότι ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ πλησιάζῃ τὸν ὀρίζονα, ὁ πάγος ἀνελύετο καὶ πλήθος ρυακίων σχηματιζότανε, ρέοντα ἀπὸ παντοῦ.

Εὐπνησα ἀπὸ τὶς τέσσερις τὸ πρωῖ, μὲ τοὺς πρώτους.

Στις δέκα θὰ ἄρχιζε ἡ ἐργασία τῆς καθελκύσεως πού, καθὼς ὑπολόγιζε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, θὰ τελείωνε πρὶν ἀπὸ τὸ βράδυ.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὅλοι θὰ βοηθούσαμε στὸ δύσκολο αὐτὸ χειρισμό. Γιὰ καθένα εἶχε ὀρισθῆ ἡ θέση, στὴν ὁποία θὰ ἔμενε. Καὶ ἄλλοι μὲν θὰ διευκόλυναν τὴν καθέλκυση μὲ ξύλινους κυλίνδρους, ἂν χρειαζότανε νὰ διευκολυνθῆ· ἄλλοι δὲ ἀπεναντίας θὰ τὴν ἐμπόδιζαν, ἂν ξάφνου γινότανε γρηγοριότερη ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε, μὲ σχοινιά ἐπίτηδες τόποθετημένα.

Τὸ πρόγευμα τελείωσε στὶς ἑννέα, κάτω ἀπὸ τὶς σκαγές. Οἱ ναῦτες μας ἦσαν ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεως, καὶ στὶς ζωηρὲς ἐπευφημίες των — ἂν καὶ κά-

πως πρόωρες — ανταποκριθήκαμε εὐχαρίστως... Ἐπιτέλους ἀφήσαμε τὶς σκηνὲς γιὰ νὰ πᾶμε στὶς θέσεις μας — ὅπου μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ναῦτες βρισκόντανε τώρα — ὅταν ἀντήχησαν ξαφνικὰ νέες κραυγές, ἀπαίσιες κραυγές τρόμου καὶ φρίκης...

Τί θέαμα! Καὶ ὅσο βραχὺ καὶ ἂν ὑπῆρξε, ποιά ἀνεξάλειπτη ἐντύπωση ἄφησε στὶς ψυχές μας!

Μεγάλο κομμάτι τοῦ ὀγκόπαγου, ἀπὸ τοὺς πελώριους ἐκείνους βράχους πού σχημάτιζαν τὴ χαράδρα, μέσα στὴν ὁποία βρισκότανε ὁ «Ἄλμπρανος», ἔχασε τὴν ἰσορροπία, γιὰτι ἔλλωσε ἢ θάση του, καὶ ἐκτοπισθὲν, ἐκυλιώτανε καὶ ἀναπηδοῦσε, φερόμενο πρὸς τὰ κάτω, ἀπὸ βράχο σὲ βράχο...

Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ γολέτα, μὴ συγκρατουμένη πιά, ἐγλίστηρε στὴν κατωφέρεια.

Ἐπάνω στὸ κατὰστρομα, στὴν πρόρα, ὑπῆρχαν δυὸ ἄνθρωποι: ὁ Ρογῆρος καὶ ὁ Γρατιάν. Τοῦ κάκου οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ θέλησαν νὰ πηδήσουν ἔξω· δὲν πρόφτασαν, καὶ ἡ φρικώδης ἐκείνη ὀρμὴ τοὺς παρέσυρε...

Ναί, τὸ εἶδα..., εἶδα τὴ γολέτα ν' ἀναποδογυρίζεται, συρόμενη πρῶτα μὲ τὸ ἀριστερὸ πλευρό, νὰ συντριβῆ ἕναν ἀπὸ τοὺς νεοσυλλέκτους, πού δὲν ἐπρόλαβε ν' ἀποσυρθῆ ἀπὸ ἐκεῖ, ἔπειτα ν' ἀναπηδᾷ φρενητωδῶς ἀπὸ βράχο σὲ βράχο, καὶ τέλος νὰ γκρεμίζεται στὸ κενό.

Σὲ ἕνα δευτερόλεπτο, ἐξαρθρωμένος, συντριμμένος, ἀποσυντεθειμένος, ὁ «Ἄλμπρανος» κυλοῦσε πρὸς τὰ κάτω καὶ κατεποντίζετο, ἐνῶ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου βυθίστηκε, πελώριος πίδακας ἀνέβλυσε, κοντὰ στοὺς πρόποδες τοῦ παγόβουνου.

Τί νὰ κάνουμε;

Καὶ τώρα ἀπὸ τὸν «Ἄλμπρανο» δὲν ἀπόμεινε τίποτα, οὔτε μιὰ σανίδα!... Ἐνῶ πρὸ μιᾶς στιγμῆς βρισκότανε τριάντα μέτρα ψηλότερα ἀπὸ τὴ θάλασσα, ξαφνικὰ βρέ-

θηκε σὲ βάθος ἑκατὸν πενήντα μέτρων κάτω ἀπὸ αὐτήν.

Μπροστὰ στὴν καταστροφή ἐκεῖνη, ἀπομείναμε κατὰπληκτοι... Δὲν μπορούσαμε γὰ πιστέψουμε ἀκόμη στὰ ἴδια μας τὰ μάτια... Οὔτε μιὰ κραυγή, οὔτε ἓνα κίνημα!... Μᾶς κατέλαβε μιὰ ἔκλυση κι ἐμείναμε στὶς θέσεις μας ἀκίνητοι καρφωμένοι στὸ παγωμένοι ἔδαφος...

Μόνο ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Τζέμ Βέστ εἶδα νὰ κυλοῦν δυὸ δάκρυα. Ναί, ὁ τόσο ψυχρὸς καὶ ἀπαθὴς αὐτὸς ἄνθρωπος ἔκλαψε! Ὁ «Ἄλμπρανος», πὺν τὸν ἀγαποῦσε τόσο, ἐχάθηκε. Καὶ μαζί του ἐχάθησαν δυὸ ἀπὸ τοὺς πιστοτέρους ἄνδρες μας, ὁ Ρογήρος καὶ ὁ Γρατιάν, πὺν παρασύρθηκαν στὴν ἄβυσσο. Ἐπῆρχε καὶ τρίτο θῦμα, ὁ Ἀμερικανὸς ἐκεῖνος, ἓνας ἀπὸ τὶς Φάλκλαντ, πὺν τὸν συνέτριψε καθὼς κυλοῦσε ἢ γολέτα, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἀπόμεινε πιά παρὰ μιὰ ἄμορφη μάζα μέσα σὲ λίμνη αἵματος.

Ἄλλοίμονο! Ἡ τύχη πὺν εἶχε δειχθῆ σὲ μᾶς τόσο ἐννοικὴ ὡς τὴ στιγμή πὺν ὁ «Ἄλμπρανος» ἀποσπᾶσθηκε ἀπὸ τὸ στοιχεῖο του, μᾶς ἐπληττε τώρα μὲ φοβερὰ καὶ ἀλλεπάλληλα πλῆγματα. Καὶ ἀπ' ὅλα, τὸ τελευταῖο αὐτὸ δὲν ἦταν τὸ φοβερότερο, δὲν ἦταν πλῆγμα θανάσιμο;

Τὴν πρώτη σιγὴ διαδέχθηκε σὲ λίγο θορυβώδης συναυλία φωνῶν, κραυγῶν ἀτελεισίας, πὺν τὴν δικαιολογοῦσε ἢ ἀνεπανόρθωτη συμφορὰ. Καθένας βέβαια θὰ προτιμοῦσε νὰ ἴβρισκότανε ἐπάνω στὸν «Ἄλμπρανο» τὴ στιγμή πὺν κατακορημιζότανε. Ἔτσι τουλάχιστον τὰ βάσανα ὅλων θὰ ἐτελειώναν δια μᾶς, ὅπως τοῦ Ρογήρου καὶ τοῦ Γρατιάν. Καὶ αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ μόνη λύση, ἡ ὁποία θὰ ἤρμοζε σὲ μιὰ τόσο τρελλή, σὲ μιὰ τόσο παράτολμη ἐπιχείρηση!

Ἐπὶ τέλους, τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως ὑπερίσχυσε. Κι ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Χῆρνε, πὺν, στεκόμενος παράμερα, ἐξακολουθοῦσε νὰ σιωπᾷ, οἱ σύντροφοί του ἀνέκραξαν:

— Στὴ βάρκα!... Στὴ βάρκα!...

Δὲν συνεκρατοῦντο πιά: ἡ ἀπόγνωση τοὺς παρέσυρε.

Και ὤρησαν σάν τρελλοὶ πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε φυλαχτῆ ἡ μόνη μας βάρκα, πού δὲν ἐχωροῦσε τόσους πολλούς.

Ἔφυγε ἀφήνοντάς με σὲ μιὰ ἀπερίγραπτη συγκίνηση . (σελ 199)

Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ καὶ ὁ Τζέμ Βέστ ἔτρεξαν νὰ τοὺς ἀναχαιτίσουν. Μαζί τους ἔτρεξα κι ἐγώ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ναύκληρο. Εἴμαστε ὀπλισμένοι καὶ ἀπο-

φρασισμένοι νὰ κάνουμε χρήση τῶν ὄπλων μας. Ἐπρεπε, μὲ κάθε θυσία, νὰ σώσουμε τὴ βάρκα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν τρελλῶν ἐκείνων. Δὲν ἀνῆκε σὲ μερικοὺς μόνον ἦταν κτήμα καὶ σωτηρία ὄλων μας!

— Ναῦτες, πίσω!..., ἀνέκραξε ὁ πλοίαρχος.

— Πίσω, εἰδεμὴ πυροβολοῦμε τὸν πρῶτο ποῦ θὰ προχωρήσῃ ἀκόμη ἓνα βῆμα!... εἶπε ὁ Τζέμ Βέστ.

Καὶ οἱ δυὸ τοὺς ἀπειλοῦσαν προτεινόντας τὰ πιστόλια τους. Ὁ ναύκληρος διηύθυνε κατ' ἐπάνω τους τὸ τουφέκι του. Ἐγὼ κρατοῦσα τὴν καρραμπίνα μου, ἔτοιμος νὰ σκοπεύσω...

Ἄλλὰ τοῦ κάκου! Τίποτε δὲν ἄκουγαν οἱ παράφρονες ἐκεῖνοι καί, τὴ στιγμὴ ποῦ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς δρασκελίζε τὸν τελευταῖο βράχο, ἔπεσε χτυπημένος ἀπὸ τὴ σφαῖρα τοῦ ὑποπλοίαρχου. Δὲν ἐπρόφτασε νὰ κρατηθῆ, καί, γλιστρώντας στὴν πλαγιὰ, χάθηκε στὴν ἄβυσσο.

Τὸ παράδειγμα τῆς γρήγορης καὶ δικαίας αὐτῆς τιμωρίας δὲν ἐσωφρόνισε τοὺς ἄλλους.

Ἐπέμεναν νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἀπόφασή τους καί, μολονότι ὁ Χῆρνε, ἀκίνητος σὲ ἀπόσταση λίγων βημάτων, ἐφαίνετο ἐντελῶς ἀμέτοχος τῆς στάσεως, οἱ ὀπαδοὶ του προχωροῦσαν... Παρατήρησα μάλιστα ὅτι καὶ οἱ παλιοὶ ναῦτες, ὁ Χάρντυ, ὁ Μαρτέν Χόλτ, ὁ Φράνσης, ὁ Μπούρρυ, καὶ ὁ Στέρν, ἐδίσταζαν ἀκόμη νὰ ταχθοῦν μὲ τὸ μέρος μας.

Ἄλλ' ὄχι, δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀφήσουμε νὰ καταλάβουν τὴ βάρκα, νὰ τὴν καθελκύσουν, νὰ ἐπιβιβάστούν αὐτοί, δέκα ἢ δώδεκα, καὶ νὰ μᾶς ἀφήσουν τοὺς ἄλλους ἐπάνω στὸν ὀγκόπαγο. Καὶ ἐνῶ, στὸ ἔσχατον ὄριον τῆς ἀπογνώσεως, ἀναίσθητοι πρὸς τὸν κίνδυνο καὶ τὶς ἀπειλές, οἱ στασιαστὲς πλησίαζαν νὰ φτάσουν τὴ βάρκα, δευτέρως πυροβολισμός, ριφθεὶς ἀπὸ τὸ ναύκληρο, ἔρριξε ἓνα νεκρόν.

Τότε, μπροστὰ στὴ βάρκα, φάνηκε ἓνας ἄνθρωπος.

Ἦταν ὁ Ντιρκ Πέτερος, πού εἶχε φτάσει ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρά. Ἔβαλε τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ μεγάλα χέρια του στὴν πρῶρα, καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἔνευσε στοὺς ναῦτες ν' ἀπομακρυνθοῦν.

Δὲν ἦταν πιὰ ἀνάγκη νὰ κάνουμε χρῆση τῶν ὄπλων μας. Μόνος ὁ Ντιρκ Πέτερος ἦταν ἀρκετὸς νὰ ὑπερασπίσῃ τὴ βάρκα.

Καὶ πράγματι, ἐνῶ πέντε ἢ ἕξι ναῦτες προχωροῦσαν, ὁ μιγὰς ὤρμησε ἐναντίον τους, ἄρπαξε τὸν αὐθαδέστερο ἀπὸ τὴ μέση, τὸν ἐσήρωσε καὶ τὸν ἐτίναξε δέκα βήματα μακριά! Δὲν εὐρῆκε μέρος νὰ κρατηθῆ, καὶ ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος θὰ κατακυλοῦσε ὡς τὴ θάλασσα, ἂν ὁ Χῆρνε δὲν ἐπρόφταινε νὰ τὸν σταματήσῃ.

Μὲ τὴν ἐπέμβαση τοῦ μιγάδος ἡ στάση κατεστάλη διὰ μιᾶς. Ἄλωστε, εἴχαμε φτάσει καὶ μεῖς κοντὰ στὴ βάρκα μαζί μὲ τοὺς παλιούς ναῦτες, ὁ δισταγμὸς τῶν ὁποίων δὲν διήρκεσε γιὰ πολὺ.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, φοβερὰ ἐξωργισμένος, ἐπροχώρησε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Τζέμ Βέστ, τὸν πάντοτε ἀπαθῆ. Γιὰ μιὰ στιγμή ἡ γλῶσσα του δεσμεύθηκε· ἀλλὰ τὰ μάτια του ἐξέφραζαν ὅ,τι τὸ στόμα του δὲν μπορούσε νῆ πῆ. Τέλος μὲ φωνὴ τρομερῆ εἶπε:

—Ἐπρεπε νὰ σᾶς μεταχειριστῶ σὰν κακούργους, ἀλλὰ σᾶς τὸ συγχωρῶ σὰν τρελλούς!... Αὐτὴ ἡ βάρκα δὲν ἀνῆρκει σὲ κανέναν, ἀνῆρκει σὲ ὅλους. Εἶναι τώρα τὸ μόνο μέσον σωτηρίας καὶ σεῖς θελήσατε νὰ τὸ ἀρπάξετε. Καὶ μὲ τί δικαίωμα;... Σᾶς τὸ λέγω γιὰ τελευταία φορὰ καὶ συλογιστῆτε το καλά: Ἡ βάρκα τοῦ «Ἄλμπρανο» εἶναι ὁ ἴδιος ὁ «Ἄλμπρανος»! Εἶμαι ὁ πλοίαρχός του, καὶ δυστυχία σὲ κεῖνον πού δὲν θὰ μὲ ὑπακούσῃ!... Τώρα γυρίστε ὅλοι στὶς σπηρῆς σας! Σὺ, Ντιρκ Πέτερος, μείνε ἐδῶ!

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ὁ μιγὰς ἐκίνησε τὸ πελώριο κεφάλι του καὶ στᾶθηκε στὴ θέση του.

Χωρίς τὴν ἐλαχίστη ἀντίσταση, τὸ πλήρωμα ξαναγύρισε στὸ ὄροπέδιο. Ἄλλοι ξαπλώθηκαν στὶς στρωμνές τους, κι ἄλλοι διεσπάρησαν στὰ γύρω. Ὁ Χῆρνε δὲν ἔσπευσε νὰ ἐνωθῆ μὲ αὐτούς, οὔτε νὰ πλησιάσῃ τὸν Μαρτὲν Χόλτ. Ἐπέμενε νὰ φαίνεται ξένος πρὸς ὅσα ἐγίνοντο.

Ὅταν ἀποκαταστάθηκε ἡ τάξη, συγκροτήθηκε συμβούλιο μεταξὺ τοῦ πλοίαρχου, τοῦ ὑποπλοίαρχου, τοῦ ναυκλήρου καὶ ἐμοῦ.

— Ὑπερασπίσαμε τὴ βάρκα μας, ἄρχισε ὁ Λὰν Γκύ, καὶ θὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ τὴν ὑπερασπίζουμε...

— Μέχρι θανάτου! συνεπλήρωσε ὁ Τζέμ Βέστ.

— Καὶ ποιὸς ξέρει ἂν δὲν ἀναγκαστοῦμε νὰ τὴν χρησιμοποιήσουμε γρήγορα! εἶπα ἐγώ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐπανελάβεν ὁ πλοίαρχος, ἐπειδὴ ἡ βάρκα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς χωρέσῃ ὅλους, θὰ ὀριστοῦν μὲ κλῆρο ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἐπιβιβαστοῦν καὶ θὰ σωθοῦν. Κι ἐγὼ ἐπίσης, γιὰ τὸν ἑαυτὸν μου, θὰ τραβήξω κλῆρο.

— Δὲν ἐφτάσαμε ἀκόμη σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, εἶπεν ὁ ναυκλῆρος. Τί διάβολο! Ὁ πάγος μας εἶναι στερεὸς καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ λυώσῃ πρὶν ἔρθῃ ὁ χειμῶνας.

— Ὅχι βέβαια! ἀπάντησε ὁ Τζέμ Βέστ. Τώρα ὅμως δὲν πρέπει νὰ προσέχουμε μόνο τὴ βάρκα, ἀλλὰ καὶ τὰ τρόφιμα.

— Τὸ εὐτύχημα εἶναι, ἐπρόσθεσε ὁ Οὐρλιγκερλί, ὅτι φροντίσαμε νὰ ἐξασφαλίσουμε τὸ φορτίο τοῦ «Ἄλμπρα-νου»... Ἄ, ἄδυστυχισμένε «Ἄλμπρανε», τί σοῦ ἔμελλε! Νὰ μείνης γιὰ πάντα σ' αὐτὰ τὰ νερά, ὅπως καὶ ἡ «Ἰάνα», ἡ μεγάλη σου ἀδελφή.

— Ἐχεις δίκιο, Τζέμ Βέστ, εἶπε ὁ πλοίαρχος, πρέπει νὰ ἐμποδίσουμε κάθε διαρραγή... Ἐχουμε τροφὲς γιὰ ἀρκετὰ χρόνια ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ψάρεμα. Ἀλλά...

— Πρέπει νὰ προσέχουμε πολὺ, γιὰτὶ εἶδα μερικοὺς νὰ

τριγυρίζουν προπάντων τὰ βαρέλια τῆς ρακῆς καὶ τοῦ οὔτσκυ! εἶπεν ὁ ναύκληρος.

— Καὶ ἀλλοίμονο ἂν μεθύσουν, τί εἶναι ἱκανοὶ νὰ κάμουν! ἀνέκραξα ἐγώ.

— Ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τοὺς δαμάσω! εἶπε ὁ ὑπολοί-
αρχος.

— Ἄραγε, ρώτησα τότε, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ξε-
χειμονιάσουμε πάνω σ' αὐτὸ τὸν πάγο;

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ! ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

— Τότε θὰ σκάψουμε σπηλιὲς μέσα στὸν πάγο, εἶπε ὁ Οὐρλιγκερλι κι ἔτσι θὰ μπορέσουμε ν' ἀνθῆξουμε στὸ κρύο... Τί νὰ γίνῃ, κύριε Τζώρλιγκ!

Ἴσως ὁ ναύκληρος εἶχε δίκιο. Ἀλλὰ, πρὶν σκεφτοῦ-
με γιὰ μιὰ τέτοια διαχείριση δὲν θὰ ἦταν καλύτερα ν'
ἀφήσουμε τὸν ὀγκόπαγο, ἂν αὐτὸ ἦταν δυνατόν; Ἐπὶ τοῦ
ζητήματος τούτου ἐπέστησα τὴν προσοχὴν τοῦ πλοίαρχου
Λὰν Γκύ καὶ τοῦ Τζὲμ Βέστ. Ἡ ἀπάντησις ὅμως ἦταν δύ-
σκολη...

Ἐπὶ τέλους ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ εἶπε:

— Ναί... αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ καλύτερο καὶ ἂν ἡ βάρκα
μποροῦσε νὰ μᾶς χωρέσῃ ὅλους, μὲ τὶς ἀναγκαῖες προ-
μήθειες, γιὰ ταξίδι τριῶν ἢ τεσσάρων τουλάχιστον ἑβδο-
μάδων δὲν θὰ ἐδίσταζα νὰ τὸ κάμω ἀμέσως, καὶ νὰ ἐπι-
στρέψω πρὸς βορρᾶν.

— Ἀλλὰ τότε, παρατήρησα, θὰ εἴμαστε ἀναγκασμένοι
νὰ πλεύσουμε ἐναντίον τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ρεύματος, πρᾶ-
γμα δύσκολο καὶ γιὰ μιὰ γολέτα ἀκόμη· ἐνῶ, ἂν προχω-
ρούσαμε πρὸς νότον...

— Πρὸς νότον; ἐπανελάβε ὁ πλοίαρχος κοιτάζοντάς με.

— Καὶ γιατί ὄχι; ἀπάντησα. Ἄν ὁ ὀγκόπαγος δὲν στα-
ματοῦσε, θὰ ἔφτανε βέβαια σὲ κάποια γῆ, πρὸς νότον, καί,
αὐτὸ πού θὰ ἔκανε ὁ ὀγκόπαγος, γιατί νὰ μὴν τὸ κάνῃ καὶ
ἡ βάρκα μας;

Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἐκίνησε τὸ κεφάλι χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Ὁ Τζέμ Βέστ σιωποῦσε.

— Ἐπὶ τέλους καὶ ὁ πάγος μας θὰ σηκώσῃ ἄγρυρα! ἀνέκραξε ὁ Οὐρλιγκερλί. Δὲν γίνεται! Δὲν εἶναι, βλέπετε, κανένα νησί, σὰν τὶς Φάλκλαντ ἢ τὴν Κεργαιλάνη! Λοιπόν, τὸ καλύτερο εἶναι νὰ περιμένουμε ἐδῶ, μιὰ πού ἢ βάρκα δὲν φτάνει καὶ γιὰ τοὺς εἰκοσιτρεῖς!

— Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ ἐπιβιβαστοῦν καὶ οἱ εἰκοσιτρεῖς, ἐπέμεινα ἐγώ. Μποροῦσαν πέντε ἢ καὶ ἕξι μόνον νὰ πᾶνε ν' ἀνιχνεύσουν τὸ πέλαγος, καμμιά δεκαπενταριά μίλια πρὸς νότον...

— Πρὸς νότον; ἐπανέλαβε ὁ πλοίαρχος.

— Βέβαια· καθὼς ξέρετε, οἱ γεωγράφοι παραδέχονται ὅτι ὑπάρχει μιὰ ἥπειρος στὸν Πόλο.

— Οἱ γεωγράφοι δὲν ξέρουν τίποτα, ἀποκρίθηκε μὲ ἀπάθεια, ὁ ὑποπλοίαρχος.

— Δὲν εἶναι κρῖμα λοιπόν, εἶπα, νὰ μὴν ἐπιχειρήσουμε νὰ λύσουμε τὸ γεωγραφικὸ αὐτὸ πρόβλημα, ἀφοῦ βρισκόμαστε τόσο κοντά;

Δὲν ἐθεώρησα καλὸ νὰ ἐπιμείνω περισσότερο, τουλάχιστον τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Ἐπειτα ἡ ἀποστολὴ τῆς βάρκας μας πρὸς ἐξερεύνηση, παρουσίαζε τὸν κίνδυνον ἢ νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ ρεῦμα πολὺ μακρυνά, ἢ, ἐπιστρέφουσα νὰ μὴ μᾶς βρῇ πιά στὴν ἴδια θέση. Πράγματι, ἂν ὁ ὀγκόπαγος ξεκολλοῦσε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ βυθὸ καὶ ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο του, τί θὰ ἐγίνοντο οἱ μέσα στὴ βάρκα ἄνδρες;

Τὸ δυστύχημα ἦταν ὅτι ἡ βάρκα δὲν ἔφτανε νὰ μᾶς περιλάβῃ ὅλους μὲ τὰ ἀναγκαῖα τρόφιμα. Ἀπὸ τοὺς εἰκοσιτρεῖς —τόσοι εἶχαμε ἀπομείνει— μόνον ἔντεκα, ἢ τὸ πολὺ δώδεκα, μποροῦσαν νὰ ἐπιβιβαστοῦν. Οἱ ἄλλοι ἔντεκα, ὅσους θὰ ἔδειχνε ὁ κληρὸς, θ' ἀναγκαζόντουσαν νὰ μείνουν ἐπάνω στὸν πάγο.

Ἄλλὰ καὶ πάλι, καθὼς παρατήρησε σωστὰ ὁ Οὐρλιγκερλί, ποιὸς μποροῦσε νὰ πῆ ποιῶν ἢ τύχη θὰ ἦταν ἀ-

σφαλέστερη; Ἐκείνων πὺ θὰ ἔφευγαν μὲ τὴ βάρκα, ἢ ἐκείνων πὺ θὰ ἔμειναν στὸ παγόβουνο; Ἀμφίβολη καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ, καὶ τόσο πολὺ, ὥστε εὐχαρίστως ὁ ναύκληρος θὰ παραχωροῦσε τὴ θέση του σ' ὅποιον τοῦ τὴν ζητοῦσε.

Ἐπὶ τέλους, ὕστερα ἀπὸ πολὺωρη σύσκεψη, ἀποφασίστηκε νὰ ληφθοῦν τὰ ἀναγκαῖα μέτρα γιὰ ξεχειμώνιασμα, καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ὀγκόπαγος ἔμελλε νὰ γίνῃ πάλιν πλωτός.

— Δύσκολα θὰ τὸ παραδεχθοῦν αὐτὸ οἱ ναῦτες! εἶπεν ὁ Οὐρλιγκερλί.

— Πρέπει ὅμως, καὶ θὰ γίνῃ! ἀπάντησε ὁ Τζέμ Βέστ καὶ ἀπὸ σήμερα θ' ἀρχίσουμε τὴ δουλειά.

Τί μελαγχολικὴ μέρα ἐκείνη, πὺ ἄρχισαν οἱ προπαρασκευαστικὲς ἐργασίες! Μπορῶ νὰ πῶ, ὅτι μόνον ὁ μάγειρος Ἐντικοτ φαινότανε νὰ ὑποκύπτῃ στὸ πεπρωμένο καὶ νὰ ἐγκαρτερῇ, χωρὶς τὸ ἐλάχιστο παράπονο. Δὲν σκεπτότανε ποτὲ τὸ μέλλον ὁ μαῦρος αὐτὸς φιλόσοφος, καὶ ἦταν εὐτυχῆς παντοῦ ὅπου μποροῦσε νὰ ἔχῃ τὸ μαγειρεῖό του.

Ἦρθε ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς στὶς σκηνές. Μόνον ὁ Ντιρκ Πέτερος, ἀκούραστος, θέλησε νὰ μείνῃ ἀκόμη φρουρὸς τῆς βάρκας, καὶ κανεὶς δὲν ἐσκέφτηκε νὰ τοῦ διαμαρτυρηθῇ τὴ θέση.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ καὶ ὁ Τζέμ Βέστ μπῆκαν στὴ σκηνή, ἀφοῦ βεβαιώθηκαν πρῶτα ὅτι ὁ Χῆρνε καὶ οἱ ὀπαδοὶ του εἶχαν πάει στὶς συνηθισμένες τους θέσεις. Μπῆκα κι ἐγὼ καὶ ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ.

Δὲν θὰ ἤξερα νὰ πῶ πόση ὥρα κοιμήθηκα, οὔτε τί ὥρα ἦταν, ὅταν μιὰ ἰσχυρὴ δόνηση μὲ ἔρριξε ἀπ' τὸ κρεβάτι μου.

Τί συνέβη; Μήπως κανένα ἄλλο ἀναποδογύρισμα τοῦ ὀγκόπαγου;

Βρεθῆραμε ὅλοι ὄρθιοι στὴ στιγμή καὶ ἐξωρμήσαμε ὑπὸ τὸ φῶς τῆς πολικῆς νύχτας...

* Άλλος πλωτὸς ὀγκόπαγος, πελωρίων διαστάσεων, εἶχε συγκρουσθῆ με τὸ δικό μας, πού «ἐσήκωσε τὴν ἄγκυρα» καὶ ἔπλεε τώρα πρὸς νότον.

Πάλιν ὁ Νέντ Χόλτ.

Τί ἀνέλπιστη ἀλλαγὴ τῆς καταστάσεως! Καὶ ποιῆς συνέπειες θὰ εἶχε; Ἐφοῦ γιὰ πολὺ ἐμείναμε ἀκίνητοι, τώρα τὸ ρεῦμα μᾶς ἔσυρε πρὸς τὸν Πόλο... Καὶ τὸ πρῶτο αἰσθημα τῆς χαρᾶς, διεδέχθη τώρα ὁ φόβος τοῦ ἀγνώστου — καὶ ποιοῦ ἀγνώστου!

Μόνον ἴσως ὁ Ντιρκ Πέτερος ἦταν ἐντελῶς εὐχαριστημένος, γιὰτὶ μπήκαμε καὶ πάλι στὸ δρόμο, ὅπου ἔλιπε νὰ βρῆ τὰ ἴχνη τοῦ Πύμ... Ἄλλὰ πόσο διαφορετικὰ ἐσκεπτόντουσαν οἱ ἄλλοι!

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, πράγματι, καμμιὰ δὲν εἶχε πιά ἐλπίδα ὅτι θὰ σώσῃ τοὺς συμπολίτες του. Σὲ διάστημα τριανταπέντε ἡμερῶν, διασχίσαμε περίπου τετρακόσια μίλια, χωρὶς νὰ συναντήσουμε οὔτε ἴχνος γῆς. Κι ἂν ὑποθέσουμε ὅτι ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοί του ἀπὸ τὴ νῆσο Τσάλαλ, ἀπ' ὅπου ἔφυγαν πρὸ ὀκτώ μηνῶν, κατόρθωσαν νὰ φτάσουν μέχρι τῆς πολιτικῆς ἡπείρου, σὲ ποῖο μέρος τῆς ἀποβιβάστηκαν καὶ ποῦ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀναζητήσουμε; Καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ ἡπειρος, ἀλλὰ μόνον θάλασσα, δὲν θὰ βρῆκαν ἤδη τὸ θάνατο στὶς ἀβύσσους τῆς, τίς ὁποῖες θὰ ἐκάλυπτε σὲ λίγο καὶ πάλι παχὺ στρώμα πάγου;

Ὅποτε, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε πιά ἐλπίδα, ἐπεβάλλετο στὸν πλοίαρχο Λὰν Γκὺ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ πλήρωμα πρὸς βορρᾶν καὶ νὰ περάσῃ τὸν πολικὸ κύκλο, ἐφ' ὅσον τὸ ἐπέτρεπε ἡ ἐποχὴ, γιὰ νὰ συναντήσῃ καμμιὰ ἀπὸ τίς φαλαινοθηρίδες πού ψαρεύουν μεταξὺ Νέας Γεωργίας καὶ τῶν νήσων Σάντουϊτς!...

Ἀπὸ τὴν σύγκρουση με τὸν ὀγκόπαγο, πού μᾶς ἔβα-

λε σὲ κίνηση διάφορα πράγματα τοῦ «Ἄλμπρανου», ἄγκυρες, ἄλυσίδες, σχοινιά, ξύλα κ.τ.λ. γκρεμίστηκαν στὴ θάλασσα. Ἄλλ' ἀπὸ τὸ φορτίο, πὺ ἀκριβῶς τὴν προηγούμενη μέρα εἶχαμε ἀποθηρεύσει, ἐλάχιστα παρασύρθησαν, ὥστε οἱ ζημιές μας μποροῦσαν νὰ θεωρηθῶν ἀσήμαντες. Εὐτυχῶς!

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρωϊνῶν παρατηρήσεων, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ὀγκόπαγος ἔπλεε πρὸς τὰ νοτιοανατολικά. Ἐπομένως, καμμιά μεταβολὴ δὲν εἶχεν ἐπέλθει ὡς πρὸς τὴ διεύθυνση τοῦ ρεύματος. Ὅλοι οἱ πλωτοὶ ὀγκόπαγοι δὲν ἔπαιναν νὰ φέρωνται πρὸς τὴ διεύθυνση αὐτή, καὶ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς συγκρούσθηκε πρὸς τὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ μὲ τὸ δικό μας. Ἦδη τὰ δυὸ παγόβουνα ἀποτελοῦσαν ἓνα μόνον, κινούμενο μὲ ταχύτητα δυὸ μιλίων τὴν ὥρα.

Ἀξιοσημείωτη μοῦ φαίνεται ἡ σταθερότητα τοῦ ρεύματος αὐτοῦ, πού, ἀπὸ τὸ παγόφραγμα, ἔσπρωχνε διαρκῶς τὰ νερὰ τῆς ἀπαγοῦς θαλάσσης πρὸς τὸ Νότιο Πόλο. Καὶ ἂν στὸν Πόλο ὑπῆρχε καμμιά μεγάλη ἠπειρος, ἄραγε τὸ ρεῦμα τὴν περιτιγύριζε, ἢ μήπως, διασχιζομένη σὲ δυὸ ἀπὸ κανένα πλατὺ πορθμὸ, ἔδινε ἔτσι διέξοδο στὰ νερὰ ἐκεῖνα καὶ στοὺς πλωτοὺς ὄγκους πὺ παρέσυραν μαζί τους;

Αὐτὸ θὰ τὸ μαθαίναμε σὲ λίγο. Ἐκινούμεθα μὲ ταχύτητα δυὸ μιλίων, ἐπομένως σὲ τριάντα ὥρες θὰ φτάναμε τέλος στὸ σημεῖο, στὸ ὁποῖον ἐνόνονται οἱ γήινοι μεσημβρινοί. Ἄλλ' ἂν τὸ ρεῦμα περνοῦσε ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν Πόλο, ἢ ἂν ὑπῆρχε ἐκεῖ γῆ, στὴν ὁποία θὰ μᾶς ἄραζε, αὐτὸ ἦταν ἄλλο ζήτημα.

— Τί τὰ θέλετε, κύριε Τζώρλιγκ! μοῦ εἶπε ὁ ναύκληρος μὲ τὸν ὁποῖον συνωμιλοῦσα γι' αὐτό. Ἄν τὸ ρεῦμα περνᾷ ἀπὸ τὸν Πόλο, θὰ τὸν περάσουμε· ἂν δὲν περνᾷ δὲν θὰ περάσουμε! Δὲν εἶναι πιὰ στὸ χέρι μας, βλέπετε, νὰ πᾶμε ὅπου θέλουμε! Ὁ πάγος δὲν εἶναι καράβι, καὶ ἀφοῦ

δὲν ἔχει οὔτε πανιὰ οὔτε τιμόνι, φυσικὰ πάει ὅπου θέλει τὸ ρεῦμα.

— Συμφωνῶ, Οὐρλιγκερλί, καὶ γι' αὐτὸ ἔλεγα ὅτι θὰ ἦταν καλὰ νὰ μποῦν δυὸ - τρεῖς στὴ βάρκα...

— Ἐπιμένετε στὴν πρώτη ιδέα σας;

— Βέβαια· γιατί, ἂν ὑπάρχη πουθενὰ γῆ, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὴν ἔφτασαν καί...

— Οἱ ναυαγοὶ τῆς «Ἰάνας», κύριε Τζώρλιγκ; Τετρακόσια μίλια μακρὰ ἀπὸ τὴ νῆσο Τσάλαλ; Νομίζετε;

— Καὶ γιατί ὄχι, ναύκληρε;

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς πῶ, κύριε Τζώρλιγκ, ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ ὑποθέσεις θὰ ἔχουν τὸ λόγο τους, ἅμα φανῆ, καὶ ἂν θὰ φανῆ, ξηρὰ. Τότε ὁ πλοίαρχός μας θὰ ἰδῆ τί πρέπει νὰ κάνῃ. Τὸ ζήτημα εἶναι ὅτι δὲν ἔχουμε πολὺν καιρὸ στὴ διάθεσή μας καὶ ὅτι πρέπει νὰ περάσουμε τὸν πολικὸ κύκλο, προτοῦ μᾶς ἀποκλείσῃ ὁ χειμώνας!

Ὡστόσο, ἡ γῆ δὲν φαινότανε ἀκόμη. Συχνὰ ἀνέβαινα στὴν κορυφὴ τοῦ ὄγκοπαγου, καί, στὸ ψηλότερο σημεῖο, μὲ τὸ τηλεσκόπιο στὰ χέρια, διερευνοῦσα τὰ γύρω, σὲ ἀκτῖνα δώδεκα μιλίων. Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πλωτοὺς ὄγκοπάγους, τίποτε ἄλλο δὲν διεκρίνετο, ὅσο ἔφτανε τὸ βλέμμα.

Στις 30 Ἰανουαρίου, τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ φορτίου ἐστιβάχτηκε μέσα σ' ἓνα μεγάλο κοίλωμα, πού τὸ ἀνακάλυψε ὁ ναύκληρος στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τοῦ ὄγκοπαγου, ὅπου καὶ ἐν περιπτώσει νέας συρράξεως, κινώτια καὶ βαρέλια θὰ ἦσαν ἐν ἀσφαλείᾳ. Ἀφ' ἑτέρου, τὸ μαγειρεῖο τοῦ Ἐντικοτ τοποθετήθηκε μεταξὺ δυὸ βράχων.

Τὸ πλήρωμα ἐργάστηκε χωρὶς παράπονο, χωρὶς γκρίνιες, μὲ ζῆλο καὶ πειθαρχία. Ἄραγε, ὁ κίνδυνος τῆς στάσεως εἶχε ἀποσοβηθῆ, ἢ μήπως μᾶς ἀπειλοῦσε ἰσχυρότερος, μὲ ὅλη τὴ φαινομενικὴ γαλήνη; Καί, ἐφ' ὅσον ἔπλεεν ὁ πάγος δὲν ἐφοβούμεθα βέβαια ν' ἀρπάξουν τὴ βάρκα καὶ νὰ φύγουν, γιατί ἡ ταχύτητα τῆς βάρκας θὰ

ήταν πολύ μικρότερη από τη δική μας. 'Αλλ' ἂν ἔξαφνα ὁ πάγος ἄραζε στὴν ἀκτὴ καμμιᾶς ἠπείρου ἢ νήσου, τί δὲν θὰ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ διαπράξουν οἱ δυστυχημένοι ἐκεῖνοι, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸν κίνδυνο τῆς φρικαλέας διαχειμάσεως; Τῆς γνώμης αὐτῆς ἦταν καὶ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυε νὰ ἐπιβλέπη τὸν Χῆρνε.

Τὸ ἀπόγευμα, τὴν ὥρα τῆς ἀναπαύσεως, ἐμίλησα καὶ πάλι μὲ τὸν Ντιρκ Πέτερος.

Καθόμουνα στὴ συνηθισμένη μου θέση στὴν κορυφή, ὅταν εἶδα τὸν μιγάδα ν' ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴν πλαγιά μὲ βῆμα ταχύ. Ἐρχότανε, ἄραγε, νὰ ἐπισκοπήσῃ τὸν ὀρίζοντα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ διακρίνῃ γῆ, ἢ — πράγμα ποὺ ἦταν καὶ πιθανώτερο — ἐπιθυμοῦσε νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃ κανένα σχέδιό του γιὰ τὸν Ἀρθούρο Πύμ; Τρεῖς ἢ τέσσερες λέξεις μόλις εἶχαμε ἀνταλλάξει, ἀφ' ὅτου εἶχε κινηθῆ ὁ ὀγκόπαγος.

Ὅταν ὁ μιγάς ἔφτασε κοντά μου, σταμάτησε, κοίταξε τὴ θάλασσα ἀναζήτησε ὅ,τι ἀναζητοῦσα κι ἐγώ, καὶ βέβαια δὲν τὸ βρῆκε, ὅπως δὲν τὸ εἶχα βρεῖ κι ἐγώ...

Πέρασαν δυὸ - τρία λεπτὰ τῆς ὥρας χωρὶς νὰ μοῦ μιλήσῃ, καὶ τόσο φαινόταν ἀφηρημένος, ὥστε ἀμφέβαλλα καὶ ἂν μὲ εἶδε.

Ἐπὶ τέλους στηρίχτηκε σ' ἓνα βράχο, καὶ νόμισα ὅτι θὰ μοῦ μιλοῦσε πάλι γιὰ τὸν Πύμ. Ἀλλὰ γελάστηρα.

— Κύριε Τζώρλιγκ, ἄρχισε· θυμόσαστε ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ...στὸν «Ἄλμπρανο»... μέσα στὴν καμπίνα σας... τί σᾶς εἶπα γιὰ κείνη τὴ δουλειά... Δηλαδή θέλω νὰ πῶ, γιὰ τὴ σκητὴ τοῦ «Κράμπου»...

— Βέβαια τὸ θυμόμουνα! Καὶ ἦταν ποτὲ δυνατὸν νὰ ξεχάσω μιὰ τέτοια φοβερὴ ἀποκάλυψη;

— Σᾶς εἶπα, ἐξηκολούθησε ὁ μιγάς, ὅτι ὁ Πάρκερ δὲν ἦταν ὁ Πάρκερ... ἦταν ὁ Νέντ Χόλτ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μαρτὲν Χόλτ.

— Τὸ ξέρω, Ντιρκ Πέτερος. Ἄλλὰ γιατί μου λές πάλι τὰ ἴδια;

— Νά γιατί, κύριε Τζώρλιγκ... Δηλαδή θέλω νὰ πῶ..., μήπως σᾶς ξέφυγε κανένας λόγος;... Μήπως εἶπατε σὲ κανένα τίποτα;...

— Σὲ κανένα! ἀπάντησα... Πῶς σοῦ πέρασε αὐτὴ ἡ ιδέα; Μ' ἐνόμισες γιὰ τόσο ἀσυλλόγιστο, ὥστε νὰ φανερώσω τὸ μυστικὸ σου, ἓνα τέτοιο μυστικὸ, πὺ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ στόμα μας;

— Ποτέ... ναί, ποτέ... ψιθύρισε ὁ μιγάς. Καὶ ὅμως τὸ πλήρωμα... Δηλαδή θέλω νὰ πῶ..., κάποιος πρέπει νὰ ξέρη κάτι τι... δὲν εἶναι δυνατόν!...

Συλλογίστηκα ἀμέσως τὴ συνομιλία πὺ εἶχε ἀκούσει ὁ Οὐρλιγκερλι μεταξὺ τοῦ Χήρνε καὶ Μαρτέν Χόλτ, καὶ ἡ ὑπόνοιά μου, ὅτι πιθανὸν ὁ πρῶτος νὰ εἶχε μάθῃ τὸ μυστικὸ, ἄρχισε νὰ γίνεται ἰσχυρότερη.

— Ἐξηγήσου λοιπόν, εἶπα στὸ μιγάδα.

— Θέλω δηλαδή νὰ πῶ, κύριε Τζώρλιγκ... δὲν μπορῶ νὰ τὰ πῶ καὶ καλὰ - καλὰ... Νά χτές... ὁ Μαρτέν Χόλτ... ναί αὐτός... μ' ἐπῆρε ἰδιαιτέρως... μακρυνὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους... καὶ μοῦ εἶπε πῶς ἤθελε νὰ μοῦ μιλήσῃ...

— Γιὰ τὸν «Κράμπο»;

— Ναί, γιὰ τὸν «Κράμπο»... καὶ γιὰ τὸν ἀδερφό του Νέντ Χόλτ!... Πρῶτη φορὰ πὺ τὸν ἄκουσα νὰ λήῃ μπροστά μου αὐτὸ τὸ ὄνομα... τὸ ὄνομα αὐτοῦ πὺ τὸν... πρῶτη φορὰ, ἂν καὶ τρεῖς μῆνες ταξιδεύουμε ὁλοένα μαζί...

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ μιγάδος ἦταν τόσο ἀλλοιωμένη, τόσο ἀδύνατη ὥστε μόλις τὸν ἄκουγα.

— Θέλω δηλαδή νὰ πῶ..., ἐξακολούθησε, μοῦ φάνηκε ὅτι κάποια ὑπόψια θὰ ἔβαλε στὸ νοῦ του ὁ Μαρτέν Χόλτ... καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν λαθεύτηρε.

— Λέγε λοιπόν, Ντιρκ Πέτερος! ἀνέκραξα. Τί σ' ἐρώτησε ὁ Μαρτέν Χόλτ;

— Μὲ ρώτησε... ναί, μὲ ρώτησε γιὰ τὸν «Κράμπο»... ἂν

θυμόμουνα τὸν Νέντ Χόλτ... ἂν μπορούσα νὰ τοῦ πῶ ἂν σκοτώθηκε στὸ καυγᾶ, ἢ ἂν χάθηκε στὸ ναυάγιο... ἂν ἦτανε ἕνας ἀπὸ κείνους, ποὺ τοὺς ἀφήσαμε στὴ βάρκα μὲ τὸν πλοίαρχο Βαρνάρντ... τέλος πάντων ἂν ἤξερα νὰ τοῦ πῶ μὲ τί τρόπο πέθανε... Ἄχ! μὲ τί τρόπο!... μὲ τί!...

Καὶ ὁ μιγὰς ἐσιώπησε, ὑπὸ τὸ κράτος πάλιν τῆς φρικώδους ἀναμνήσεως... Ἦξερα, ὅτι ἡ ἐρώτηση αὐτὴ εἶχε ὑποβληθῆ στὸν Μαρτὲν Χόλτ ἀπὸ τὸν Χῆρνε· ἀλλὰ συλλογίστηκα ὅτι ὁ μιγὰς ἀγνοοῦσε τὴν ἀνησυχαστικὴ ὅσο καὶ ἀνεξήγητη αὐτὴ ἐπέμβαση τοῦ ὑποναυκλήρου, καὶ ἔκρινα καλὸ νὰ μὴν τοῦ τὴν ἀποκαλύψω.

— Καὶ τί ἀπάντησες στὸν Μαρτὲν Χόλτ, Ντιρκ Πέτερς; ρώτησα.

— Τίποτα..., τίποτα!...

— Πῶς τίποτα;... Ἐπρεπε νὰ τὸ βεβαιώσης ὅτι ὁ Νέντ Χόλτ ἐχάθηκε στὸ ναυάγιο...

— Δὲν μπόρεσα... θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ... δὲν μπόρεσα!... Μοιάζουνε τόσο πολὺ, μὰ τόσο πολὺ αὐτὰ τὰ δυὸ ἀδέρφια!... Ἐνῶ εἶχα μπροστά μου τὸν Μαρτὲν Χόλτ... μού φάνηκε πῶς εἶδα τὸν Νέντ Χόλτ... φοβήθηκα καὶ ἔφυγα...

Ὁ μιγὰς ἀνωρθώθηκε μὲ κίνημα ἀπότομο, κι ἐγὼ ἄρχισα νὰ σκέπτομαι... Πράγματι λοιπὸν ὁ Χῆρνε ἐγνώριζε τὸ μυστικὸ τοῦ Ντιρκ Πέτερς; Ἄλλ' ἀφοῦ ἐγὼ δὲν εἶχα πεῖ λέξη σὲ κανένα, ποῦ καὶ πῶς τὸ εἶχε μάθει; Μήπως ὅταν ἦταν ἀκόμη στὶς Φάλκλαντ; Καί, σπρώχνοντας τώρα σὲ τέτοιες ἐρωτήσεις τὸν Μαρτὲν Χόλτ, τί σκοπὸ εἶχε ὁ ὑποναυκλήρος; Νὰ ἐκδικηθῆ τὸν Ντιρκ Πέτερς, γιατί μόνος αὐτὸς ἀπὸ τοὺς ναῦτες τῶν Φάλκλαντ δὲν τὸν ἀκολουθοῦσε, ἢ μᾶλλον γιὰ νὰ παρασύρη μὲ τὸ μέρος του τὸν ἱστορογράφο μας, ἕναν ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἄνδρες τοῦ «Ἄλμπραου», ἢ πεῖρα τοῦ ὁποίου βέβαια θὰ τοῦ ἐχρησίμευε πολὺ, ἂν κάποτε ἔφευγαν μὲ τὴ βάρκα;

Ἐμεῖνα βυθισμένος στὶς σκέψεις αὐτὲς ὥρα πολὺ. Ὅταν ἐσήκωσα τὰ μάτια, ὁ Ντιρκ Πέτερς δὲν ἦταν κον-

τά μου. Είπε, φαίνεται, ὅσα εἶχε νὰ μοῦ πῆ, καὶ βεβαιώθηκε ὅτι ἐγὼ δὲν ἐφανερώσα τὸ μυστικό του.

Ἦταν ἀργά, ἐκοίταξα γιὰ τελευταία φορὰ τὸν καθαρὸ ὀρίζοντα, καὶ κατέβηκα ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἐκείνη, βαθύτατα συγκινημένος, καὶ ἀνυπομονώντας ν' ἀνατείλῃ ἡ ἐπομένη...

Καὶ ἀνέτειλε ἡ 31 Ἰανουαρίου...

Ἄλλὰ ποιά ἀπογοήτευση μᾶς ἐπεφυλάσσετε!

Παντοῦ ἀτμοί, παντοῦ ὀμίχλη πυκνή! Ὅχι ἀπὸ ἐκείνη πού διαλύουν οἱ πρῶτες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου καὶ διώχνουν οἱ πρῶτες πνοές τοῦ ἀνέμου. Ἄλλ' ὀμίχλη διαρκής, ὑποκίτρινη, πού ἐμύριζε μοῦχλα καὶ ἐκάλυπτε τὸν ὀρίζοντα ὀλόκληρο. Ἀδύνατον νὰ τὴν διασχίσῃ, νὰ τὴν διαπεράσῃ τὸ βλέμμα! Ὅταν ἀνέβηκα στὴν κορυφὴ τοῦ ὀγκόπαγου, δὲν διέκρινα τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπιστικὴ αὐτὴ ὀμίχλη. Ὁ βορειοανατολικὸς ἄνεμος μ' ἐμαστίγωνε, καὶ ἡ ταχύτητα τοῦ πλοῦ εἶχε αὐξηθῆ σὲ τρία ἢ τέσσερα μίλια τὴν ὥρα. Καὶ νέοι ἀτμοὶ ἀνέβαιναν καὶ συνεσωρεύοντο ἀκατάπαυστα... Ὁ πέπλος γινότανε ὀλοένα πυκνότερος, καὶ σὲ ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα οὔτε μιὰ σχισμάδα δὲν ἐσχηματίστηκε σ' αὐτόν, γιὰ νὰ μᾶς φωτίσῃ. Ἐπλέαμε στὰ σκοτεινά, στὰ τυφλά... Καὶ ἂν ὁ ὀγκόπαγός μας, πού διήνυσε περίπου σαράντα μίλια ἀπὸ τὴν προηγουμένη, εἶχε ἤδη περάσει ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ γηίνου ἄξονος, ἀπὸ τὸ Νότιο Πόλο, ἀλλοίμονο! Οὐδέποτε ἐπέπρωτο νὰ τὸ μάθουμε!

Μέσα στὴν ὀμίχλη.

— Ἀσχημὴ δουλειά, κύριε Τζώρλιγκ! μοῦ εἶπε ὁ ναύκληρος Οὐρλιγκερλί. Τώρα, καὶ ἀπὸ ξηρὰ νὰ περάσουμε, δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ τὴν δοῦμε!

— Προχωροῦμε τουλάχιστον;

— Μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα, καὶ μεγαλύτερη ἀκόμη!...

Γιὰ νὰ ἔχη ὅμως τόση δύναμη τὸ ρεῦμα, πάει νὰ πῆ ὅτι βρισκόμαστε μέσα σὲ κλειστή, σὲ στενὴ θάλασσα.

— Μὲ ἄλλους λόγους μέσα σὲ πορθιό.

— Ἀκριβῶς. Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ τουλάχιστον νομίζει ὅτι ὑπάρχει γῆ δεξιά καὶ ἀριστερά, σὲ ἀπόσταση δέκα ἢ δεκαπέντε μόνον μιλίων.

— Τότε λοιπὸν γιατί δὲν δοκιμάζουμε νὰ φτάσουμε, εἴτε στὴ μιὰ εἴτε στὴν ἄλλη ὄχθη τοῦ πορθιοῦ;

— Καὶ μὲ τί τρόπο;

— Μὲ τὴ βάρκα!

— Τί λέτε; Νὰ βγάλουμε τὴ βάρκα μὲ τέτοια ὀμίχλη; Τὸ συλλογιστήκατε, κύριε Τζώρλιγκ; Ἡ μήπως νομίζετε, ὅτι μπορούμε ν' ἀγκυροβολήσουμε καὶ νὰ τὴν περιμένουμε! Ἄ, νὰ εἶχαμε τὸν «Ἄλμπρανο»... μάλιστα!

— Δυστυχῶς δὲν ἔχουμε πιά τὸν «Ἄλμπρανο»!

— Καὶ τὸ χειρότερο δὲν τὸ λογαριάζετε, κύριε Τζώρλιγκ!

— Δηλαδή;

— Ὅτι μπορεῖ ν' ἀφήσουμε πίσω μας τὸν Πόλο εἴκοσι μίλια!... Πάει πιά! Ἐντίο μαστρο-Πόλο!.. Ἐφύσηξε ὁ ἀέρας καὶ μᾶς ἔσθησε τὸ φανάρι. Σκοτάδι! Ἀκριβῶς τὴν ὥρα πού τὸν περνούσαμε! Τώρα πιά δὲν θὰ νοιώσουμε ποτὲ τὴν ἄκρη τῆς σούβλας, πού ἔχει σουβλισμένη τὴ γῆ, νὰ γυρίζη μέσα στὰ χέρια μας!

— Βλέπω ὅτι εἶσαι πολὺ ἐπιτυχῆς στὶς παρομοιώσεις σου, ναύκληρε!

— Καὶ τί μὲ αὐτό; Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ ἦμουν ἐπιτυχῆς στὸ ταξίδι μας· ὄχι τέτοια ἀποτυχία καὶ καταστροφή! Οὔτε ὁ πλοίαρχος θὰ βρῆ τὸν ἀδερφό του, οὔτε ὁ Ντιρκ Πέτερς τὸν Ἀρθούρο του... Κι ἂν δὲν μπορούσαμε νὰ γυρίσουμε γρήγορα, προτοῦ μᾶς πιάσει ὁ χειμώνας, ἀλλοίμονό μας. Δὲν ξαναβλέπουμε πιά οὔτε τὴν Κεργαίλανη, οὔτε τὸ φίλο μας τὸν Ἄτκις!

Ὁ ναύκληρος εἶχε δίκιο. Πλήρης ἀποτυχία! Ἐκτὸς

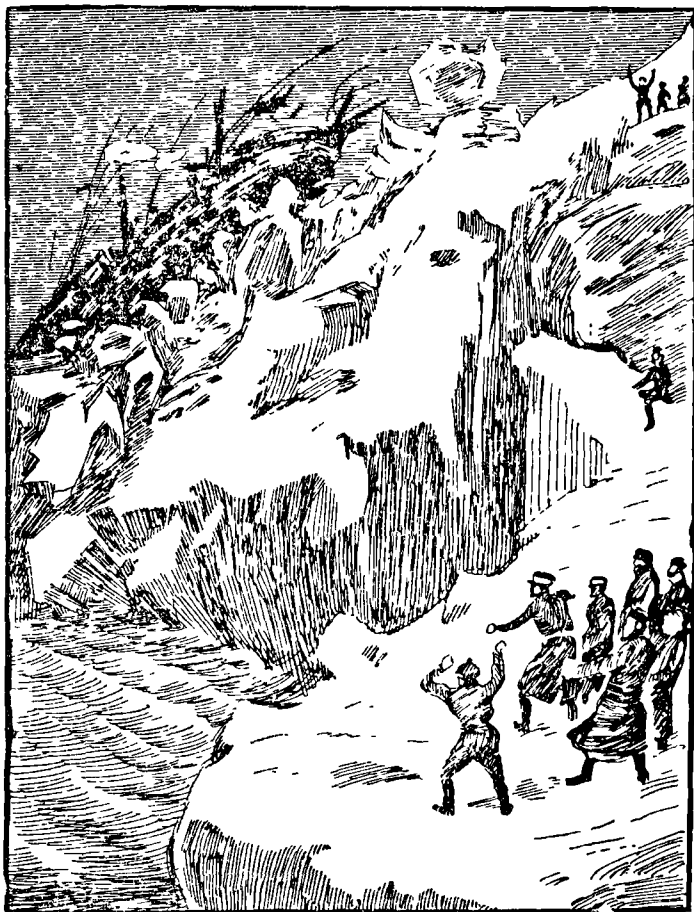
ἀπὸ τὸν καταποντισθέντα «Ἄλμπρανο», τὸ ταξίδι μας ἀριθμῆι ὡς τώρα ἑννέα θύματα. Ἐπὶ τοὺς τριανταδυὸ πού εἶχαν ἐπιβιβασθεῖ στὴν γολέτα, ἀπέμειναν εἰκοσιτρεῖς, καὶ ποιὸς ξέρει ἂν δὲν θὰ μίκραινεν ἀκόμη ὁ ἀριθμὸς μας!... Ἐπὶ τὸ Νότιο Πόλο ὡς τὸν πολιτικὸν κύκλον, τὸ διάστημα εἶναι εἴκοσι μοῖρες, δηλαδὴ χίλια διακόσια ναυτικά μίλια· ἔπρεπε δὲ νὰ τὰ διανύσουμε μέσα σ' ἓνα μῆνα, ἢ ἕξι ἑβδομάδες τὸ πολὺ, ἀλλοιῶς θὰ βρῖσκαστε τὸ παγόφραγμα κλειστό. Καὶ ἂν ἀναγκασθῆτε νὰ ξεχειμωνιάσουμε στὸ μέρος αὐτὸ τοῦ Ἀνταρκτικοῦ, ἴσως κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν θὰ ἐπιζῶσει. Γι' αὐτὸ, ἀφοῦ χάθηκε πιά κάθε ἐλπίδα γιὰ τὴν διάσωσιν τῶν ναυαγῶν, ἡ ὁμόθυμη εὐχὴ τοῦ πληρώματος ἦταν νὰ περάσουμε, ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα, τὶς φρικώδεις αὐτὰς ἐρημιές.

Ἐπὶ ὅτου ὑπερέβηκε τὸ Νότιο Πόλο, ὁ ὀγκόπαγος μας, πού ὡς τότε ἔπλεε πρὸς νότον, τώρα ἔπλεε, φυσικὰ, πρὸς βορρᾶν. Ἐάν ὁ πλοῦς αὐτὸς διαρκοῦσε, δὲν ἦταν ἀπίθανον νὰ συναντούσαμε καμμιά καλὴ τύχη, ἰκανὴ ν' ἀντισταθμίσει ὅλες τὶς ὡς τότε κακοτυχίες. Πρὸς βορρᾶν ἦταν ἡ γενικὴ ἐπιθυμία νὰ διευθυνθοῦμε, πρὸς βορρᾶν διευθυνόμεσθε. Καὶ τί ἄλλο εἶχαμε νὰ κάνουμε, παρὰ ν' ἀφεθοῦμε στὴν τύχην μας καὶ στὸ ρεῦμα; Ἐλλοστὲ, τί ἐπείραζε, ἂν ἡ θάλασσα, πρὸς τὴν ὁποία ἔπλεεν ἤδη ὁ ὀγκόπαγος, δὲν ἦταν πιά ὁ νότιος Ἀτλαντικὸς, ἀλλ' ὁ Εἰρηνικὸς Ὠκεανός, καὶ ἂν, ἀντὶ τῶν νήσων Σάντουιτς, τῶν Φάλκλαντ, τοῦ Ἀκρωτηρίου Χόρν καὶ τῆς Κεργαιλάνης, οἱ πλησιέστερες πρὸς ἡμᾶς χώρες ἦταν τώρα ἡ Νέα Ζηλανδία καὶ ἡ Αὐστραλία;

— Τώρα βέβαια μοῦ ἔλεγε ὁ ναύκληρος Οὐρλιγκερλί, δὲν θὰ πιοῦμε τὸ ποτήρι τοῦ γυρισμοῦ στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Ἄτκις. Ἐλλὰ τί πειράζει; Μήπως καὶ στὸ Μέλμπουρν, καὶ στὸ Χόβαρτ-Τάουν δὲν ἔχει τόσα καλὰ ξενοδοχεῖα; Φτάνει μονάχα νὰ φτάσουμε!

Τὶς ἀκόλουθες μέρες, ὡς τὶς 4 Φεβρουαρίου, ἐπειδὴ

ή όμίχλη δέν είχε διαλυθῆ, ἦταν δύσκολο νά ὑπολογιστῆ ἀκριβῶς τὸ διάστημα, πὸ διήνυσε ὁ ὀγκόπαγος ἀπ' ὅτου πέρασε τὸν Πόλο. Ἐν τούτοις, δέν θὰ ἦταν μικρότερο τῶν

Ἐῖς ἄλμπρανος κυλοῦσε πρὸς τὰ κάτω καὶ κατεποντίζετο .. (σελ 239)

διακοσίων πενήντα μιλίων, γιατί οὔτε ἡ ταχύτητα, οὔτε ἡ διεύθυνση τοῦ ρεύματος εἶχε ἀλλάξει. Δέν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, ὅτι διεσχίζαμε πορθμό, πὸ χωρίζε στα δύο κάποια πο-

λική ἥπειρο. Λυπόμυνα δὲ πολὺ, γιατί δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ προσεγγίσουμε, εἴτε στὴ μιὰ ὄχθη, εἴτε στὴν ἄλλη.

— Τὸ μεγαλύτερό μας δυστύχημα, μοῦ ἔλεγε ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ, εἶναι ἡ ἐπιμονὴ αὐτῆς τῆς οὐμίχλης. Δὲν ξέρω πιά πῶς βρισκόμαστε. Ἄδύνατον νὰ κάνω καταμέτρησι μήκους καὶ πλάτους, καὶ αὐτὸ τῆ στιγμῇ ποῦ ὁ ἥλιος ἐτοιμάζεται νὰ μᾶς ἀφήσῃ γιὰ πολλοὺς μῆνες.

— Δὲν δοκιμάζετε καμμιά ἐξερεύνησι μὲ τὴ βάρκα; ἐτόλμησα νὰ πῶ πάλι.

— Ὅχι! Θὰ ἦταν παραφροσύνη, ποῦ δὲν θὰ τὴν ἔκανα ποτέ. Ἄλλωστε, οὔτε τὸ πλήρωμα θὰ μοῦ ἐπέτρεπε νὰ τὴν κάμω.

Λίγο ἔλειψε νὰ φωνάξω:

— Καὶ ἂν ὁ ἀδελφός σας Οὐίλλιαμ μὲ τοὺς συντρόφους του κατέφυγαν σὲ καμμιά γωνία αὐτῆς τῆς ἥπειρου;

Ἄλλὰ κρατήθηκα. Γιατί ν' ἀναξέσω τὴν πληγὴ τοῦ δύστιχου πλοίαρχου μας; Γιὰ νὰ ἐγκαταλείπῃ ἔτσι κάθε ἔρευνα, δὲν σημαίνει ὅτι ἔχει πεισθῆ πιά πὼς ἡ τελευταία ἐκείνη ἀπόπειρα θὰ ἦταν, ὄχι μόνον ἐπικίνδυνη, ἀλλὰ καὶ ἀνωφελής;

Ἐν τούτοις, ὑπῆρχε ἀκόμη μιὰ τελευταία καὶ ἀμυδρὰ ἐλπίδα. Πιθανὸν ὁ πλοίαρχος νὰ εἶχε κάμει τὸν συλλογισμό αὐτό: Ὅταν ὁ Οὐίλλιαμ Γκνύ καὶ οἱ σύντροφοί του εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴ νῆσο Τσάλαλ, ἄρχιζε πιά τὸ καλοκαίρι. Μπροστά τους ἀπλωνότανε ἀπαγῆς θάλασσα, διασχιζομένη ἀπὸ τὰ ἴδια νοτιοανατολικά ρεύματα, τῶν ὁποίων τὴν ἐπίδρασι εἶχαμε ὑποστῆ καὶ μεῖς, πρῶτα μὲν ἐπὶ τοῦ «Ἄλμπρανου», ἔπειτα δὲ ἐπὶ τοῦ ὀγκόπαγου.

Ἄν λοιπὸν ἡ βάρκα τοὺς δὲν ἐναυάγησε, ἦταν παράλογο νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ἀκολούθησε διεύθυνσι ἀνάλογοι μὲ τὴ δική μας, ὅτι πέρασε καὶ ἐκείνη τὸν πλατὺ πορθμὸ, ποῦ περνούσαμε καὶ ἐμεῖς, ὅτι προχώρησε πρὸς βορρᾶν, καί, ξεπερνώντας τὸ παγόφραγμα, κατώρθωσε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸν πολικὸ κύκλο — ὅτι τέλος πάντων ὁ Οὐίλλιαμ Γκνύ καὶ οἱ

ἄνθρωποι του εὐτύχησαν νὰ συναντήσουν κανένα πλοῖο, πὺ τὸὺς ἐπανέφερε στὴν πατρίδα;

Καθόλου δύσκολο νὰ ὑπέθετε καὶ νὰ ἔλπιζε κάτι τέτοιο ὁ πλοίαρχός μας· καὶ ἂν δὲν εἶπε τίποτα ὡς τώρα, ἴσως νὰ φοβότανε μὴν τὸν ἀπογοητεύσουν. Καὶ αὐτὸς ὁ αἰσιδόξος ναύκληρός μας, στὸν ὁποῖον ἐμίλησα γι' αὐτό, μοῦ εἶπε:

—“Ὅλα συμβαίνουν σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, κύριε Τζώρλιγκ! 'Ἄλλ' αὐτὸ πὺ μοῦ λέτε... τί νὰ σᾶς πῶ! μοῦ φαίνεται τόσο δύσκολο!... Θέλετε δηλαδὴ νὰ παραδεχτῶ πὺς ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ ἄλλοι μποροῦν νὰ πίνουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ οὐῖσκι σὲ καμμιά ταβέρνα τοῦ Χόβαρτ - Τάουν! Εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ μοῦ λέτε ὅτι αὔριο τὸ μεσημέρι θὰ φᾶμε κι ἐμεῖς στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ "Ἄτικινς!

Τὺς τρεῖς αὐτὲς ὀμιχλώδεις μέρες δὲν εἶδα καθόλου τὸν Ντίρκ Πέτερς. Δὲν εἶχε ἐπιζητήσει νὰ μὲ πλησιάσῃ, καὶ ἔμενε διαρκῶς κοντὰ στὴ βάρκα φρουρός. Εἶχε πεισθῆ ὅτι τὸ μυστικὸ του, ἐν μέρει τουλάχιστον, ἦταν γνωστὸ στὸ πλήρωμα, καὶ περισσότερο παρὰ ἄλλοτε ἀπέφευγε τοὺς συντρόφους του κοιμούμενος ὅταν αὐτοὶ ἦταν ξύπνιοι, καὶ φυλάγοντας ὅταν κοιμόντουσαν. Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ μετανοοῦσε γιατί μοῦ εἶχε ἐξομολογηθῆ, φανταζόμενος ὅτι μὲ αὐτὸ μοῦ ἐκίνησε τὴν περιφρόνηση. 'Ἄλλ' ὄχι! Μόνον βαθύτατο οἶκτο αἰσθανόμυνα γιὰ τὸ δύστηχο μιγάδα.

Εἶναι περιττὸ νὰ πῶ πόσο μᾶς ἐφάνηκαν μεγάλες, μονότονες καὶ μελαγχολικὲς οἱ ὥρες, πὺ πέρασαν μέσα στὴν ὀμίχλη, πὺ τὸν πυκνὸ της πέπλο δὲν εἶχε τὴ δύναμη νὰ σχίσῃ ὁ ἄνεμος.

“Ὅτι ὁ ὀγκόπαγος ἐξακολουθοῦσε νὰ πλῆι πρὸς τὰ νοτιοανατολικά — ἢ μᾶλλον πρὸς τὰ βορειοδυτικά, ἀφ' ὅτου πέρασε τὸν Πόλο — ἦταν πιθανόν, ἀλλ' ὄχι καὶ βέβαιο. Δὲν ἐβλέπαμε γύρω μας, ἐπομένως δὲν εἶχαμε σημεῖον συγκρίσεως, γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦμε τὴν κίνησή του. Καὶ ἀκίνητος ἂν ἦταν, δὲν θὰ τὸ αἰσθανόμαστε περισσότερο.

Ἄλλωστε, ὁ ἄνεμος εἶχε πέσει ἐντελῶς, καὶ φλόγα φαναριοῦ, ἐκτεθειμένη στὸ ὑπαιθρο, οὔτε κὰν ταλαντευότανε. Κρωγμοὶ πουλιῶν ἀδύνατοι, διασχίζοντας τὴν ὀμιχλώδη ἀτμόσφαιρα, μόλις διέκοπταν τὴ σιγή. Σμήνη γλάρων καὶ κλυδωνομάντεων, ἔψαυαν πετώντας, τὴν κορυφὴ τοῦ ὄγκοπαγου, ἐπάνω στὸν ὁποῖον καθόμουνα. Πρὸς ποιά διεύθυνση ἔφευγαν, ἄραγε, τὰ γρήγορα αὐτὰ πουλιά, πὺδ ἢ προσέγγιση τοῦ χειμῶνα τὰ ἔδιωχνε πρὸς τὰ ὄρια τοῦ Ἀνταρκτικοῦ;

Μιὰ μέρα, ὁ ναύκληρος πού, γιὰ νὰ τὸ ἐξιχνιάσῃ, εἶχε ἀνεβεῖ στὴν κορυφὴ, χτυπήθηκε στὸ στῆθος ἀπὸ ἓνα γιγαντιαῖο γλᾶρο, καὶ χτυπήθηκε μὲ τόση δύναμη, ὥστε ξαπλώθηκε ἀνάσκελα.

— Νὰ χαθῆ τὸ βρωμοπούλι, μοῦ ἔλεγε ἔπειτα, ὅταν κατέβαινε στὸ ὄροστέδιο. Φτηνὰ τὴ γλύτωσα!... Μοῦ δίνει μιά... καὶ κάτω, μὲ τὰ τέσσερα ἐπάνω, σὰν ἄλογο πὺδ ξύνει τὴ ράχη του... Κι ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς κατώρθωσα νὰ πιασῶ καὶ νὰ μὴν κατακυλῆσω... εἰ δὲ μὴ πήγαινα!... «Ἐ! δὲν βλέπεις μπροστά σου; Πῶς πέφτεις ἔτσι ἀπάνω στὸν κόσμο»; φώναξα στὸ πουλί. Καὶ οὔτε ἓνα «παρντὸν» δὲν μοῦ εἶπε τὸ ἄτιμο!

Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι ὁ ναύκληρος κινδύνευσε νὰ γκρεμιστῆ, ἀπὸ βράχο, σὲ βράχο, ὡς κάτω τὴ θάλασσα.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἐκείνης μέρας, τὰ αὐτιά μας ξεκουφαθήκανε ἀπὸ δυνατὰ γκαρίσματα ἀντηχοῦντα ἀπὸ κάτω. Καθὼς παρατήρησε ὁ Οὐρλιγκερλί, ἀφοῦ τὰ γκαρίσματα αὐτὰ δὲν προήρχοντο ἀπὸ γαιδάρους, προήρχοντο χωρὶς ἄλλο ἀπὸ λιπαρόχηνες. Ὡς τὴ στιγμή ἐκείνη, οἱ πολυάριθμοι αὐτοὶ κάτοικοι τῶν πολικῶν χωρῶν δὲν εἶχαν κρίνει καλὸ νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν ἐπάνω στὸ πλωτό μας νησί, ὅσο μακριὰ ἔφτανε τὸ βλέμμα, δὲν εἶχαμε ἰδεῖ οὔτε ἓνα, εἴτε στοὺς πρόποδες τοῦ παγόβουνου, εἴτε ἐπάνω στοὺς ἄλλους ὄγκοπάγους. Τώρα, καμμιά ἀμφιβολία ὅτι βρισκόντουσαν σ' αὐτὰ ἑκατοντάδες καὶ χιλιάδες, γιὰτὶ ἡ

συναυλία ἀκουγότανε ὀλοένα μὲ μεγαλύτερη ἔνταση, σὰν νὰ προερχότανε ἀπὸ πλῆθος μουσικῶν... Καὶ ἡ παρουσία τῶν πουλιῶν αὐτῶν δὲν ἀποδείκνυε τὴ γειτνίαση τῆς ξηρᾶς; Ὅταν ἐζήτησα τὴ γνώμη τοῦ πλοίαρχου Λὰν Γκὺ, μού εἶπε:

— Κι ἐγὼ αὐτὸ νομίζω, κύριε Τζώρλιγκ. Ἀπὸ ποῦ ἄλλοῦ μπορεῖ νὰ ἔρχωνται, παρὰ ἀπὸ καμμιά ξηρά, πού θὰ εἶναι ἐδῶ κοντά;... Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ γνώμη τοῦ ὑποπλοίαρχου, ὁ ὁποῖος, καθὼς ξέρετε, δὲν τρέφεται μὲ χίμαιρες... Ἔπειτα εἶναι καὶ κάτι ἄλλο, πού, φαίνεται, δὲν προσέξατε...

— Τί εἶναι;

— Ὅτι ἀκούονται καὶ μυκηθμοί, μαζὶ μὲ τὰ γκαρίσματα τῶν λιπαρόχημων. Προσέχτε λίγο καὶ θὰ τοὺς ἀκούσετε.

Ἄνεγνώρισα πράγματι, ὅτι ἡ ὀρχήστρα ἦταν πολὺ τελειότερα καταρτισμένη, ἀπ' ὅ,τι ὑπέθετα.

— Ναί, εἶπα, τοὺς ἀκούω... εἶναι μυκηθμοὶ θρηνώδεις. Τότε λοιπὸν ὑπάρχουν καὶ φῶκες, ἢ θαλάσσιοι ἐλέφαντες...

— Εἶναι βεβαιότατο!

— Ἄρα, ἡ γῆ εἶναι κοντὰ μας. Τί δυστύχημα νὰ μᾶς τυλίγη αὐτὴ ἡ ἀδιαπέραστη ὀμίχλη, καὶ νὰ μὴν μᾶς ἐπιτρέπη νὰ τὴν ἰδοῦμε!

— Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι πού δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ κατέβουμε στὴ βίαση τοῦ ὀγκόπαγου, πρόσθεσε ὁ πλοίαρχος. Ἐκεῖ θὰ βλέπαμε ἂν ἡ θάλασσα παρασύρη φύκια, καὶ αὐτὸ θὰ ἦταν νέο τεκτῆριο γιὰ μᾶς.

— Γιατί δὲν δοκιμάζετε, πλοίαρχε;

— Θὰ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνο μὲ αὐτὴ τὴν ὀμίχλη, κύριε Τζώρλιγκ, καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψω σὲ κανένα ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸ ὄροπέδιο. Ὅπωςδήποτε, ἂν πράγματι ὑπάρχη κοντὰ μας γῆ, ἐλπίζω ὅτι ὁ ὀγκόπαγός μας θὰ προσεγγίση...

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ εἶχε δίκιο. Θὰ ἦταν πολὺ ἐπι-

κίνδυνο νὰ ἐπιχειρήσῃ κανεὶς νὰ κατεβῆ στὰ τυφλὰ στὶς πλαγιές ἐκεῖνες, τὶς τόσο ὀλισθηρές. Καὶ οἱ ἐπιδεξιότεροι, καὶ οἱ δυνατώτεροι ἀπὸ τοὺς ἄνδρες μας, κι αὐτὸς ὁ Ντίρκ Πέτερος ἀκόμη, δὲν μποροῦσαν νὰ κατεβοῦν ὡς τὴ βίαση χωρὶς νὰ κινδυνεύουν. Καὶ ἦταν ἀρκετὰ ὡς τώρα τὰ θύματα τῆς ἐκστρατείας μας, ὥστε νὰ μὴ θέλουμε ν' αὐξήσουμε τὸν ἀριθμὸ τους.

Θὰ ἦταν δύσκολο νὰ σᾶς παραστήσω τὴν πυκνότητα τῶν ἀτμῶν ἐκείνων, ποὺ ἐπυκνώνοντο ἀκόμη περισσότερο πρὸς τὸ βράδυ. Ἀπὸ τὶς πέντε, ἦταν ἀδύνατον νὰ διακρίνῃ κανεὶς ἓνα ἀντικείμενο καὶ σὲ ἀπόσταση λίγων μόνον βημάτων. Ἔπρεπε νὰ πιάνῃς τὸ σύντροφό σου, γιὰ νὰ καταλάβῃς ὅτι βρίσκεται κοντὰ σου. Τὰ δὲ φανάρια ἔρριχναν ἓνα φῶς ὠχρό, χωρὶς ἀκτίνες, ὑποκίτρινο, ἀσθενέστατο, ἀνίκανο ἐντελῶς νὰ φωτίσῃ.

Ἀπὸ τὶς ὀκτῶ τὸ βράδυ, ἡ ὁμίχλη γινότανε τόσο πυκνή, ὥστε νοιώθαμε μιὰ ἀντίσταση στὸ βάδισμα. Ἐνόμιζες, ὅτι ἡ σύσταση τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἀλλοιωνόταν, σὰν νὰ μετέβαινε ἀπὸ τὴ ρευστὴ στὴ στερεὰ κατάσταση. Καί, χωρὶς νὰ θέλω συλλογιζόμουνα τὰ θαυμάσια τῆς νήσου Τσάλαλ, τὸ παράξενο ἐκεῖνο νερό, τὰ μόρια τοῦ ὁποίου εἶχαν τόσο ἰδιόρρυθμη τὴ συνοχή...

Ὡς πρὸς τὴν ἐπίδραση ποὺ εἶχε ἡ ὁμίχλη στὴ ναυτικὴ πυξίδα, μᾶς ἦταν ἀδύνατον νὰ τὴν καθορίσουμε. Ἀφ' ὅτου ἀφήσαμε πίσω τὸν Νότιο Πόλο, καμμιὰ ἐμπιστοσύνη δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχουμε στὶς ἐνδείξεις τῆς μαγνητικῆς βελόνας, ποὺ ἐκινιόταν ἄτακτα καὶ ἀνώμαλα ὑπὸ τὴν ἐπίδραση τοῦ μαγνητικοῦ πόλου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐφερόμεθα χωρὶς ἄλλο. Ἐπομένως, μὲ κανένα τρόπο δὲν μποροῦσαμε νὰ προσδιορίσουμε τὴ διεύθυνση τοῦ ὀγκόπιαγου.

Στὶς ἕξι τὸ βράδυ, μᾶς ἐκάλυψε σκότος βαθύ, μολονότι τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ὁ ἥλιος δὲν εἶχε ἀκόμη ἐξαφανισθῆ. Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκῦ, θέλοντας νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶχαν ἐπιστρέφει στὸν τόπο τῆς κατασκηνώσεως

καὶ γιὰ νὰ προλάβῃ κάθε ἀπρονοησία ἐκ μέρους των, ἐδιάβασε μεγαλοφώνως τὸν κατάλογο. Καθένα ἀκούοντας τὸ ὄνομά του, ἔλεγε «παρὼν» καὶ πήγαινε στὶς σκηνές, τὶς φωτιζόμενες ἐλάχιστα ἢ καθόλου.

Μόνον ἡ φωνὴ τοῦ Ντίρκ Πέτερος δὲν ἀκούστηκε, μολοντί τὸ ὄνομά του ἐπαναλήφθηκε πολλὰς φορές.

Ποῦ ἦταν; Μήπως εἶχε μείνει κοντὰ στὴ βάρκα; Ἄν καὶ ἦταν ὅλως διόλου περιττό, γιατί δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνο ἀρπαγῆς τώρα, μὲ τὴν πυκνὴ αὐτὴ ὀμίχλη.

— Εἶδε κανένα σήμερα τὸν Ντίρκ Πέτερος; ρώτησε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

— Κανένα, ἀποκρίθηκε ὁ ναύκληρος.

— Οὔτε στὸ γεῦμα;

— Οὔτε.

— Μήπως τοῦ συνέβηκε κανένα δυστύχημα;

— Δὲν τὸ πιστεύω! εἶπε ὁ ναύκληρος. Ἐδῶ ὁ Ντίρκ Πέτερος βρίσκεται, καθὼς λένε, στὸ στοιχείο του καὶ μέσα στὴν ὀμίχλη, δὲν πιστεύω νὰ στενοχωριέται πὺ πολὺ ἀπὸ μιὰν ἀρκούδα τοῦ Πόλου!... Αὐτὸς ποὺ τὰ κατάφερε τὴν πρώτη φορά, θὰ τὰ καταφέρει καὶ τὴ δεύτερη!

Ἄφησα τὸν Οὐρλιγκερλι νὰ λήη, ξέροντας καλὰ τὸ λόγο γιὰ τὸν ὁποῖον κρουβότανε ὁ μιγάς... Ὅπωςδήποτε, ἂν καὶ ἐπέμενε νὰ μὴν ἀπαντᾷ στὸ ὄνομά του, ὅσο καὶ ἂν τὸν καλοῦσαν, κανεὶς δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ πᾶη νὰ τὸν ἀναζητήσῃ.

Τὴ νύχτα ἐκεῖνὴ ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν τόσο ἀσφυκτική, ὥστε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἐντικὸς ὑποθέτω, κανεὶς ἄλλος δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ. Ἔτσι ἐμείναμε ἄγρυπνοι ὡς τὶς ἔξη τὸ πρωί, ὅταν ἀφήσαμε τὶς σκηνές, γιὰ ν' ἀναπνεύσουμε ἔξω ἀέρα ζωτικώτερο.

Ἡ ἴδια κατάσταση τῆς προηγούμενης, ἡ ἴδια ὀμίχλη, πυκνὴ καὶ ἀδιαπέραστη. Μόνον ὁ ἄνεμος — νότιος ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχαμε περάσει τὸν Πόλο, — ἔπνεε ὀλοένα μὲ μεγαλύτερη ἔνταση. Καὶ οἱ ἦχοι ἦσαν τώρα εὐκρινέστε-

ροι μέσα στο διάστημα, πού τὸ ἐσάρωναν τὰ ἀτμοσφαιρικά ρεύματα.

Στις ἑννέα, ὁ ὀγκόπαγος ἀπηλλάγη διὰ μᾶς ἀπὸ τὸν ὀμιχλώδη του πέπλο. Μαγικὴ ράβδος δὲν θὰ ἔβαινε γρηγορότερα καὶ ἐπιτυχέστερα τὴν ἀλλαγὴ τῆς σκηνογραφίας, πού παρουσιάστηκε τότε μπροστὰ στὰ μάτια μας. Διὰ μᾶς οὐρανὸς ἀποκαλύφθηκε ὡς τις ἐσχατιὲς τοῦ ὀρίζοντα, καὶ ἡ θάλασσα φάνηκε καὶ ἀνέλαμψε κάτω ἀπὸ τις πλάγιες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου...

— Γῆ!...

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ ἀντήχησε ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ ὀγκόπαγου, πού ἔπλεε ὀλοένα, καὶ εἶδαμε τὸν Ντίρκ Πέτερς, ὄρθιον ἐπάνω στὸν ψηλότερο βράχο, μὲ τὸ χέρι τεντωμένο πρὸς βορρᾶν.

Ὁ μιγὰς δὲν γελιότανε. Ἡ γῆ ἦταν πραγματικὴ. Σὲ ἀπόστασι τριῶν ἢ τεσσάρων μιλίων, διαγραφότανε καθαρώτατα μιὰ βουνοσειρὰ, χρώματος σιοτεινοῦ.

Ἡ ἀρπαγὴ τῆς βάρκας.

Γενομένης καταμετρήσεως, ἡ θέση μας βρέθηκε αὕτη:

Νότιο Πλάτος: 86° 12'.

Ἀνατολικὸ Μῆκος: 114° 17'.

Ὁ ὀγκόπαγός μας βρισκότανε τέσσερεις σχεδὸν μίρες πέρα ἀπὸ τὸν Ἀνταρκτικὸ Πόλο, καὶ ἀπὸ τὰ δυτικὰ μῆκη, ὅπου εἶχε ἀκολουθήσει ἡ γολέτα μας τὸ δρομολόγιό τῆς «Ἰάνας», ἐπήγαμε τώρα στὰ ἀνατολικά.

Λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι, ἡ γῆ ἐκεῖνη μόλις ἀπείχε ἕνα μίλι. Τὸ ζήτημα ἦταν τώρα ἂν τὸ ρεῦμα θὰ μᾶς ἔφερνε ὡς ἐκεῖ. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἂν ἐπρόκειτο νὰ διαλέξουμε μετὰ τῆς προσεγγίσεως στὴν ἀκτὴ ἐκεῖνη καὶ τῆς ἐξακολουθήσεως τοῦ πλοῦ, θὰ βρισκόμαστε σὲ μεγάλη ἀμυχανία ἐκλογῆς. Ὁ Τζέμ Βέστ, παραδείγματος

χάση, νόμιζε ὅτι, ἐν πάσῃ περιπτώσει, θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ μείνουμε ἐπάνω στὸν ὀγκόπαγο, καὶ πρὸς τὴ γνώμη αὐτὴ ἔκλινε καὶ ὁ πλοίαρχος.

Πράγματι, ἂν ἡ βάρκα ἦταν ἀρκετὴ νὰ μᾶς χωρέσει ὅλους μὲ τὶς ἀναγκαῖες προμήθειες γιὰ ταξίδι πέντε ἢ ἕξι ἐβδομάδων, δὲν θὰ διστάζαμε ν' ἀφήσουμε τὸν ὀγκόπαγο καὶ ν' ἀποβιβαστοῦμε στὴν ξηρὰ, βέβαιοι τότε ὅτι θὰ εἴχαμε τὸ μέσον νὰ φύγουμε ἀπ' ἐκεῖ, εὐθύς μετὰ τὴν ἐξερεύνηση. Ἄλλ' ἀφοῦ ἡ βάρκα δὲν μποροῦσε νὰ περιλάβῃ περισσότερους ἀπὸ ἔντεκα ἢ δώδεκα ἄνδρες, θὰ ἀναγκάζομαστε νὰ τοὺς διαλέξουμε μὲ κλῆρο. Καὶ ὅσοι δὲν θὰ ἐπιβιβάζοντο στὴ βάρκα, καὶ θὰ ἔμεναν ἐκεῖ, δὲν θὰ ἦσαν καταδικασμένοι νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸ κρύο, ἂν ὄχι ἀπὸ τὴν πείνα, ἐπάνω στὴν πολικὴ ἐκείνη γῆ, τὴν ὁποία ὁ χειμώνας θὰ σκέπαζε σὲ λίγο μὲ παγετῶνες καὶ σκοτάδι;

Ἄν ὅμως ὁ ὀγκόπαγός μας ἐξακολουθοῦσε νὰ πλῆθαι πρὸς τὴν ἴδια διεύθυνση, νὰ ποῦν θὰ περνούσαμε μ' αὐτὸν μεγάλο μέρος τοῦ δρόμου μας, ὑπὸ ὄρους ὅπωςδήποτε ὑποφερτοῦς. Καὶ ναί μὲν τὸ παγονήσι ἐκινδύνευε ν' ἀνατραπῆ καὶ πάλι, ἢ νὰ πέσῃ σὲ ἄλλο ρεῦμα, ποῦν θὰ τὸ παρέσυρε ἔξω ἀπὸ τὸ δρομολόγιό μας — ἐνῶ ἀπεναντίας ἡ βάρκα μποροῦσε νὰ διευθυνθῆ ἀσφαλέστερα καὶ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ ὡς τὸ παγόφραγμα, ἂν ἐν τῷ μεταξύ δὲν συνέβαινε καμμιά τρικυμία· ἀλλ' ἀφοῦ μὲ τὴ βάρκα δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ σωθοῦν ὅλοι, πῶς νὰ τὴν χρησιμοποιήσουμε;

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἀνεβήκαμε ὅλοι στὸν ψηλότερο βράχο, ὅπου στεκόταν ὁ Ντίρκ Πέτερος. Ὅταν μᾶς εἶδε, ὁ μὴ γὰς κατέβηκε ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλαγιά, οὕτως ὥστε, ὅταν ἔφτασα στὴν κορυφὴ, δὲν ἦταν πιά ἐκεῖ.

Ὅλοι βρισκόμαστε λοιπὸν ἐκεῖ πάνω — ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἔντικοτ, ποῦ δὲν ἄφηγε ποτὲ τὸ μαγειρεῖό του.

Ἡ γῆ, ποῦ φαινότανε πρὸς βορρᾶν, διέγραφε σὲ μεγάλο μέρος τοῦ ὀρίζοντος τὴν ἀκανόνιστη γρομμὴ τῆς ἀκτῆς τῆς καὶ τῶν ψηλῶν τῆς βουνῶν. Πρέπει νὰ ἦταν

ἤπειρος, ἢ τουλάχιστον νησὶ μεγάλης ἐκτάσεως. Πρὸς ἀνατολὰς ἐκτεινότανε ὅσο ἔφτανε τὸ βλέμμα, ἐχάνετο, χωρὶς νὰ διακρίνεται τὸ τέλος της. Πρὸς δυσμᾶς, ἓνα ἀκρωτήριον καὶ ἓνα βουνό, ποὺ σχημάτιζε ἀπὸ μακριὰ σὰν μιὰ πελώρια κεφαλὴ φώκιας, ἀποτελοῦσαν σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τὸ ὄριο τῆς ξηρᾶς, πέρα ἀπὸ τὴν ὁποία ἡ θάλασσα ἀπλωνότανε πάλι πλατιά.

“Οἱ καταλάβαιναν ὅτι τὸ νὰ προσεγγίσουμε τὴ γῆ ἐκείνη ἐξηρτάτο ἀπὸ τὸ ρεῦμα καὶ μόνον. Οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἄλλαζον τὶς γνώμες των, ἐνῶ ἐγὼ συζητοῦσα ἰδιαιτέρως μὲ τὸν πλοίαρχο, τὸν ὑποπλοίαρχο καὶ τὸν ναύκληρο.

—‘Ὅπωςδήποτε, μᾶς ἔλεγε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, ἂν ἡ γῆ αὐτὴ εἶναι κατοικήσιμη στοὺς μῆνες τοῦ καλοκαιριοῦ, δὲν διακρίνουμε τίποτα ἴσθιν παραλία ποὺ νὰ μοιάζη μὲ ἄνθρωπο.

— Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας, πλοίαρχε —εἶπα ἐγὼ— ὅτι ἕνας ὀγκόπαγος δὲν κινεῖ τὴν προσοχή, ὅπως θὰ τὴν ἐκινούσε ἡ γολέτα μας!

— Βεβαιότατα, κύριε Τζώρλιγκ! ‘Ο «Ἄλμπρανός» μας θὰ εἶχε προσελκύσει τώρα τοὺς ἰθαγενεῖς... ἂν ὑπῆρχαν.

— Ἐπειδὴ δὲν φαίνονται, πρέπει, ἄραγε, νὰ συμπεράνουμε ὅτι δὲν ὑπάρχουν;

— Ὁχι βέβαια, κύριε Τζώρλιγκ! ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσετε, ὅτι ἡ ὄψη τῆς γῆς αὐτῆς δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὴν ὄψη τῆς νήσου Τσόλαλ, στὴν ἐποχὴ ποὺ τὴν ἐπισκέφτηκε ἡ «Ἰάνα». Ἐκεῖ φαινότουσαν τότε λόφοι κατάφυτοι, δάση πυκνά, δέντρα ἀνθισμένα, λιβάδια χλοερὰ... ἐνῶ ἐδῶ, ἐκ πρώτης ὄψεως, δὲν φαίνεται παρὰ ἕνας τόπος ἔρημος καὶ ἄγονος.

— Ἐχετε δίκιο, πλοίαρχε. Ἐν τούτοις ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω ἂν δὲν σκοπεύετε ν' ἀποβιβάσῃτε.

— Μὲ τὴ βάρκα;

— Καὶ μὲ τὴ βάρκα, στὴν περίπτωση ποὺ τὸ ρεῦμα θὰ ἀπομάκρυνε τὸν ὀγκόπαγό μας.

— Δὲν ἔχουμε νὰ χάσουμε οὔτε μιὰ ὥρα, κύριε Τζώρλιγκ! Λίγες μέρες διαμονῆς μποροῦν νὰ μᾶς καταδικάσουν σὲ σκληρότατη διαχείμαση, γιὰτὶ τότε θὰ φτάσουμε πολὺ ἀργὰ στὸ παγόφραγμα καὶ δὲν θὰ βροῦμε δίοδο.

— Ἴσως... ἔχετε δίκιο, πλοίαρχε. Ἄλλὰ πάλι... νὰ περάσουμε τόσο κοντὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴ γῆ, χωρὶς ν' ἀποβιβαστοῦμε... χωρὶς νὰ βεβαιωθοῦμε ἂν διατηρῆ πουθενὰ ἴχνη διαμονῆς ἀνθρώπινης... ἂν ὁ ἀδερφός σας, πλοίαρχε, καὶ οἱ σύντροφοί του...

Ἀκούοντάς με ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, ἐκονοῦσε τὸ κεφάλι. Ὅχι, δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἐμπνεύσει ἐλπίδες ἢ θεὰ τῆς ἄγωσης ἐκείνης γῆς, οἱ ἐκτεταμένοι καὶ γυμνοὶ κάμποι τῆς, τὰ κατάξερα βουνά τῆς, ἡ παραλία τῆς, ποὺ τριγυριζότανε ἀπὸ σειρὰ βράχων μελανῶν... Πῶς θὰ εὔρισκαν ἐκεῖ τὰ πρὸς τὸ ζεῖν οἱ ναυαγοί, ἐπὶ τόσους μῆνες;

Ἄλλωστε, εἶχαμε ἀναπετάσει τὴν ἀγγλικὴ σημαία, ποὺ ἐκυμάτιζε στὴν κορυφὴ τοῦ ὀγκόπαγου. Δὲν θὰ τὴν ἔβλεπε ὁ Οὐίλλιαμ Γκύ καὶ δὲν θὰ ἔτρεχε στὴν παραλία;

Κανείς!... Κανείς!...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Τζέμ Βέστ, ποὺ μελετοῦσε τὴν κίνηση τοῦ ὀγκόπαγου, μᾶς εἶπε:

— Ἄς περμιένουμε ἀκόμη, προτοῦ πάρουμε μιὰ ὀριστικὴ ἀπόφαση. Μέσα σὲ μιὰ ὥρα τὸ ζήτημα θὰ ἔχη λυθῆ. Νομίζω ὅτι ἡ ταχύτητα τοῦ ὀγκόπαγου ἐλαττώθηκε. Καθόλου ἀπίθανο νὰ τὸν παραλάβη κανένα ἄλλο ρεῦμα καὶ νὰ τὸν φέρη λοξὰ πρὸς τὴν ἀκτῆ.

— Εἶμαι μὲ τὴ γνώμη σας! ἀνέκραξε ὁ Οὐρλιγκερλί. Δὲν ξέρω ἂν ἐστάθηκε ὅπως διόλου ὁ ὀγκόπαγός μας, ἀλλὰ θὰ κοντεῖ... Τώρα μοῦ φαίνεται σὰν νὰ φέρνη βόλτες.

Ὁ Τζέμ Βέστ καὶ ὁ Οὐρλιγκερλί δὲν γελιόντουσαν. Εἶτε γιὰ τὴ μιὰ αἰτία, εἶτε γιὰ τὴν ἄλλη, ὁ ὀγκόπαγος πῆ-

γαينه νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ ρεῦμα, πὺν εἶχε ἀκολουθήσει ὡς τώρα μὲ σταθερότητα. Μιὰ περιστροφικὴ κίνηση διαδέχθηκε τὸν κατ' εὐθείαν πλοῦν, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδραση ἀντιθέτου ρεύματος, πὺν διεθυνότανε πρὸς τὴν ξηράν. Ἐκεῖνος αὐτοῦ, καὶ μερικοὶ ἄλλοι ὀγκόπαγοι, πὺν προσηγῶντο τοῦ δικοῦ μας, εἶχαν ἤδη φτάσει στὴν παραλία, καὶ ἄραξαν ἐκεῖ.

Ἦταν λοιπὸν περιττὸν νὰ συζητοῦμε ἂν ἔπρεπε ἢ ὄχι νὰ ριξοῦμε τὴ βάρκα στὴ θάλασσα.

Ἐφ' ὅσον πλησιάζαμε, ἡ γυμνότητα καὶ ἡ ἐρημία τῆς χώρας ἐκεῖνης παρουσιαζότανε μεγαλύτερη, καὶ ἡ σκέψη ὅτι κινδυνεύαμε ν' ἀποκλειστοῦμε ἐκεῖ γιὰ ἕξη χειμωνιάτικους μῆνες, ἐγέμιζε ἀπὸ τρόμο καὶ τὶς γενναιότερες ψυχές.

Ἐπὶ τέλους, κατὰ τὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα, ὁ ὀγκόπαγος ἐμπῆρε σ' ἓνα κόλπο στενό, προχώρησε ἤρεμα, καί, συναντώντας μιὰν ἄκρη γῆς, ἔσταμάτησε.

— Ἐξω!... Στὴν ξηρά!...

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ βγῆκε ἀπ' ὅλα τὰ στόματα.

Τὸ πλήρωμα κατέβαινε ἤδη τρέχοντας ἀπὸ τὴν πλαγιά τοῦ ὀγκόπαγου, ὅταν ὁ Τζέμ Βέστ διέταξε:

— Περιμένετε τὴ διαταγή!

Ἐκδηλώθηκε κάποιος διαταγμὸς — προπάντων ἐκ μέρους τοῦ Χῆρνε καὶ πολλῶν ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Ἐπειτα τὸ ἔνστικτον τῆς πειθαρχίας ἐπεκράτησε, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπέστρεψαν καὶ περικύκλωσαν τὸν πλοίαρχο Λὰν Γκύ.

Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ ριχτῆ ἡ βάρκα στὴ θάλασσα, γιὰτὶ ὁ ὀγκόπαγος βρισκότανε σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν ξηρά.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, ὁ ναύκληρος καὶ ἐγώ, προπορευόμενοι τῶν ἄλλων, ἀφήσαμε πρῶτοι τὸ ὄροπέδιο, καὶ σὲ λίγο τὰ πόδια μας ἐπάτησαν τὴ νέα γῆ, πάνω στὴν ὁποία οὐδέποτε ἴσως ἀποτυπώθηκε ἴχνος ἀνθρώπινου ποδιοῦ.

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀμμιώδη παραλία, ἄρχιζαν οἱ πρόποδες λόφων ψηλῶν καὶ ἀπόκρημνων, πὺν ἐσχημάτιζαν

μιὰ σειρά σὲ ἀπόσταση ἑνὸς μιλίου ἀπὸ τὴν ἀκτὴ. Ἐθεωρήσαμε ἀναγκαῖον ν' ἀνεβούμε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς λόφους αὐτούς, ἕψους τριακοσίων πενήντα περίπου μέτρων, γιὰ νὰ ἐπισκοπήσουμε ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ τὴν περιοχὴ. Ἐβασίσαμε λοιπὸν ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας ἐπάνω σὲ ἔδαφος ἠφαιστειογενές, ἀνώμαλο, σκληρό, στερημένο κάθε βλαστήσεως καὶ σπαρμένο μὲ τεμάχια λάβας, σκουριάς καὶ τέφρας σταχτιάς.

Σὲ μιὰ ὥρα, ὄχι χωρὶς δυσχέρειες καὶ κινδύνους, ὁ πλοίαρχος, ὁ ναύκληρος καὶ ἐγὼ κατωρθώσαμε νὰ φτάσουμε στὴν κορυφὴ, ὅπου ἡ θεὰ ἦταν ἐλεύθερη γύρω, σὲ ἀκτίνα τριάντα ἕως τριανταπέντε μιλίων. Νὰ τί εἶδαμε:

Πίσω, ἀπλωνότανε ἡ θάλασσα, πὺν παρέσυρε πολυαριθμοὺς πλωτοὺς ὀγκοπάγους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μερικοὶ εἶχαν συσσωρευθῆ ἑσχάτως στὴν ἀκτὴ, κἀνοντάς τὴν σχεδὸν ἀπρόσιτη. Πρὸς δυσμὰς ἀπλωνότανε γῆ πολύμορφη, τῆς ὁποίας δὲν φαινότανε τὸ τέλος, καὶ τὴν ὁποίαν, πρὸς ἀνατολὰς, ἔτρεχε μιὰ ἀτέραντη θάλασσα.

Βρισκόμαστε ἐπάνω σὲ μεγαλόνησο, ἢ στὴν Ἀνταρκτικὴ ἥπειρο; Τὸ ζήτημα ἦταν ἀδύνατον νὰ λυθῆ ἀμέσως. Ἐν τούτοις, κοιτώντας προσεκτικώτερα μὲ τὰ κυάλια, μπορέσαμε νὰ διακρίνουμε πρὸς ἀνατολὰς μιὰ γραμμὴ, συγγεόμενη μὲ τὴν ἐλαφρὴ ὀμίχλη τοῦ πελάγους.

— Τὴν βλέπετε; εἶπε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ.

— Ναί, διακρίνω κάτι πὺν μοιάζει μὲ παραλία, εἶπε ὁ Οὐρλιγκερλί.

— Κι ἐγὼ τὸ ἴδιο...

— Τότε θὰ εἶναι πορθμὸς, καὶ αὐτὸν διαπλεύσαμε μὲ τὸν ὀγκόπαγο, συνεπαίρανε ὁ πλοίαρχος.

— Πορθμὸς, πὺν τὸ ρεῦμα τὸν διασχίζει ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον, καὶ ἔπειτα ἀπὸ νότου πρὸς βορρᾶν...

— Νομίζετε λοιπὸν, ὅτι ὁ πορθμὸς αὐτὸς κόβει σὲ δυὸ μέρη τὴν πολικὴ ἥπειρο; ρώτησα.

— Καμμιά ἀμφιβολία γι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ.

— "Αχ, καὶ νὰ εἶχαμε τὸν «Ἄλμπρανο»! φώναξε ὁ Οὐρ-λιγκερλί.

Ναί, μὲ τὴ γολέτα, ἢ καὶ μὲ τὸν ὀγκόπαγο ἀκόμη, ἂν δὲν ἄραζε, θὰ μπορούσαμε νὰ προχωρήσουμε μερικὲς ἑκατοντάδες μίλια ἀκόμη... ἴσως ὡς τὸ παγόφραγμα... ἴσως ὡς τὸν πολικὸ κύκλο... ἴσως ὡς τὰ πλησιέστερα νησιά!... Ἄλλὰ δὲν εἶχαμε παρὰ μιὰ βάρκα, πὺν χωροῦσε μόνο δώδεκα — καὶ εἴμαστε εἰκοσιτρεις.

"Ἐπρεπε νὰ κατέβουμε στὴν ἀκτὴ, νὰ ἐπιστρέψουμε στὸν ὀγκόπαγο, νὰ μετακομίσουμε τὶς σπηνὲς καὶ τὰ τρόφιμα στὴν ξηρά, νὰ λάβουμε ὅλα τὰ ἀναγκαῖα μέτρα γιὰ τὴ διαχείμαση, τὴν ὁποῖαν θὰ μᾶς ἐπέβαλλαν οἱ περιστάσεις...

Εἶναι περιττὸν νὰ πῶ, ὅτι τὸ ἔδαφος δὲν ἔφερε κανένα ἴχνος ἀνθρώπινου ποδαριοῦ, κανένα λείψανο κατοικίας, κανένα τεκμήριον διαμονῆς ἀνθρώπων. Βέβαια, οὔτε οἱ ναυαγοὶ τῆς «Ἰάνας», οὔτε κανεὶς ἄλλος εἶχε πατήσει ποτὲ στὴν ἔρημη αὐτὴ γῆ τοῦ Πόλου, «τὴν ἀνεξερευνήτη χώρα», ὅπως τὴν λένε μερικοὶ νεώτεροι γεωγράφοι. Ἦταν φοβερό! Ὁ Ντίρκ Πέτερς βέβαια δὲν θὰ εὑρίσκει ἐδῶ τὰ ἴχνη τοῦ Ἀρθούρου Πύμ!

Αὐτὸ ἀπέδειχνε ἐπίσης καὶ ἡ ἑκτακτὴ ἀταραξία τῶν μόνων ἔμφυχων ὄντων, πὺν ζοῦσαν στὴ χώρα ἐκεῖνη. Ἡ παρουσία μας δὲν τὰ ἐφόβιζε· οὔτε οἱ φώκιες, οὔτε οἱ θαλασσινοὶ ἐλέφαντες βυθιζόντανε στὸ νερό· οἱ γλάροι δὲν ἐπετοῦσαν μακρὰ μας· οἱ δὲ λιπαρόχηνες ἐξακολουθοῦσαν νὰ μένουν ἀκίνητες στὴ γραμμὴ, παίρνοντάς μας ἴσως γιὰ πουλιὰ ἄλλου εἶδους. Βέβαια, ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πὺν ἔβλεπαν ἀνθρώπους;

Ὅταν ἐπιστρέψαμε στὴν ἀκτὴ, ὁ ναύκληρος ἀνακάλυψε μὲ μεγάλη του χαρὰ πολλὰ εὐρύχωρα σπήλαια, μέσα στοὺς γιγαντιαίους βράχους, κατάλληλα νὰ μᾶς χρησι-

μεύσουν, ἄλλα μὲν σὰν κατοικία, ἄλλα δὲ σὰν ἀποθήκη. Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ἦταν ἡ ἀπόφαση, πού θὰ παίρναμε ἀργότερα, πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶχαμε νὰ κάνουμε τίποτε ἄλλο καλύτερο, παρὰ νὰ ἀποθηκεύσουμε ἀσφαλῶς τὸ φορτίο τοῦ «Ἀλμπτριανου» καὶ νὰ κάνουμε μιὰ πρόχειρη ἐγκατάσταση.

Ἀπὸ τὶς πλαγιὲς τοῦ ὀγκόπαγου ἐπανήλθαμε στὸ ὄροπέδιο, καὶ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐμάζεψε τοὺς ἄνδρες γύρω του. Κανεὶς δὲν ἔλειψε, παρὰ μόνον ὁ Ντιρκ Πέτερς, πού εἶχε διακόψει ὀριστικῶς κάθε σχέση μὲ τὸ πλήρωμα.

Ὁ πλοίαρχος τότε ἐξέθεσε τὴν κατάσταση μὲ ἀκριβεία ἀλλὰ καὶ μὲ θάρρος. Πρῶτα - πρῶτα μίλησε γιὰ τὴν ἀνάγκη, πού ἐπεβάλλετο, νὰ μετακομισθῆ ἀμέσως τὸ φορτίο στὴν ξηρὰ καὶ νὰ ἀσφαλισθῆ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ σπήλαια τῆς ἀκτῆς. Ὡς πρὸς τὴ διατροφή, ἐβεβαίωσε ὅτι τὰ τρόφιμα, πού εἶχαμε, θὰ ἦταν ἀρκετὰ γιὰ ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ χειμῶνος, ὅσον μακρὺς, ὅσον δομῆς καὶ ἂν ἦταν. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς καύσιμης ὕλης, ἐδήλωσεν ὅτι τὰ κάρβουνα δὲν θὰ μᾶς ἔλειπαν, φτάνει μόνον νὰ μὴν τὰ σπαταλούσαμε — καὶ ἦταν εὐκόλο αὐτό, γιατί, κάτω ἀπὸ τοὺς πάγους, οἱ διαχειριάζοντες ἀψηφοῦν καὶ τὰ μεγαλύτερα ψύχη τῆς πολιτικῆς ζώνης.

Ἐμμενε ἀκόμη ἓνα ζήτημα δυσκολόλυτο, αὐτὸ δὲ ἀνεκινήθη ἀπὸ τὸν ὑποναύκληρο. Ἐπρόκειτο ν' ἀποφασισθῆ μὲ ποιὸ τρόπο θὰ ἐχρησιμοποιεῖτο ἡ βάρκα, ἡ μόνη πού εἶχαμε στὴ διάθεσή μας. Ἐπρεπε νὰ τὴν κρατήσουμε γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς διαχειμάσεως, ἢ νὰ τὴν μεταχειριστοῦμε γιὰ νὰ ἐπιστρέψουμε στὸ παγόφραγμα!

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ δὲν θέλησε ν' ἀποφασίσῃ. Ἐζήτησε μόνο ν' ἀναβληθῆ ἡ λύση τοῦ ζητήματος γιὰ μιὰ ἢ δυὸ μέρες. Ὅποσδήποτε, εἶπε, δὲν ἔπρεπε νὰ λησμονηθῆ ὅτι ἡ βάρκα μόνον δέκα ἢ δώδεκα ἄνδρες μποροῦσε νὰ χωρέσῃ. Ἐπομένως, πρῶτα ἔπρεπε νὰ ἐργαστοῦν ὅλοι γιὰ

τὴν ἐγκατάσταση ἐκείνων πὺ θὰ ἔμεναν, ἂν ἀποφασίζότανε ἡ ἀναχώρηση τῆς βάρκας, ὅποτε καὶ θὰ ὠρίζοντο μὲ κληροοὶ ἐπιβάτες τῆς. Συγχρόνως, ὁ πλοίαρχος ἐδήλωσε ὅτι οὔτε ὁ Τζέμ Βέστ, οὔτε ὁ ναύκληρος, οὔτε ἐγώ, οὔτε αὐτός, εἶχαμε τὴν ἀξίωση νὰ ἐξαιρευθῶμε ἀπὸ τὴν κλήρωση, ἀλλ' ὅτι ὅλοι θὰ ὑπακούαμε στὴν ἀπόφαση τῆς τύχης. Πρόσθεσε δὲ ὅτι, ὅσοι θὰ ἐκληρώνοντο καὶ θὰ ἔφευγαν, δὲν ἔπρεπε νὰ λησμονήσουν ἐκείνους, πὺ θ' ἄφηναν στοὺς πάγους τοῦ Πόλου, καὶ ὅτι τὴν προσεχὴ ἀνοιξὴ ὄφειλαν νὰ στείλουν ἓνα πλοῖο νὰ παραλάβῃ τοὺς συντρόφους των.

“Ὅλα αὐτὰ ἐλέχθησαν μὲ πολλὴ ἡρεμία καὶ σταθερότητα. Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ εὑρισκε πάντοτε τὸν τόνο, πὺ ἤρμοζε στὴν περίσταση. Γι' αὐτὸ καὶ κανεὶς δὲν τὸν διέκοψε — οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Χῆρνε — κανεὶς δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Ἄλλως τε, τί μποροῦσε νὰ κἀνῃ;

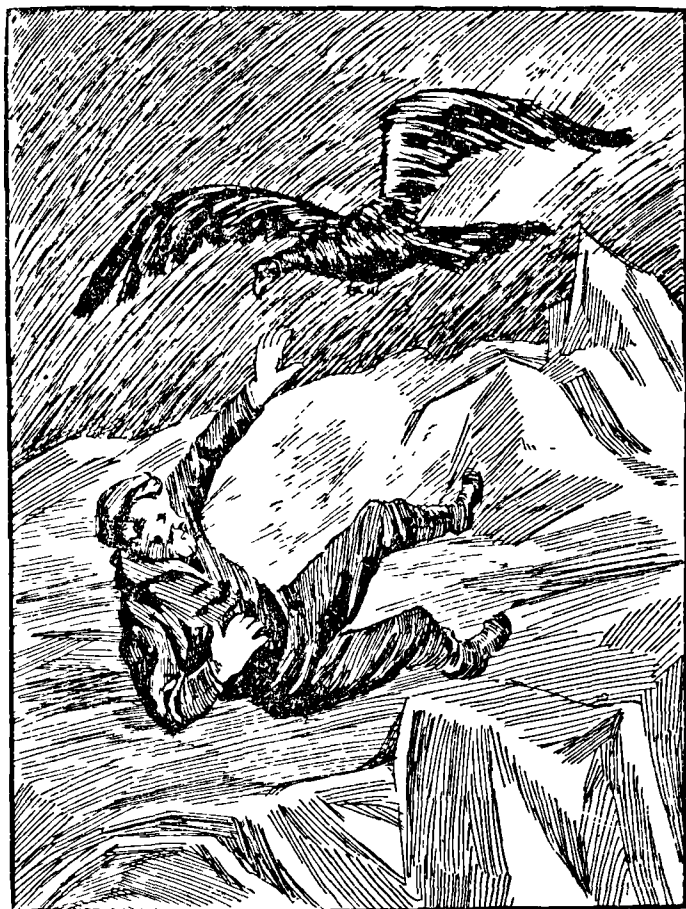
“Ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα τῆς ἀναπαύσεως, οἱ ἄνδρες ὅλοι ἐπέστρεψαν στὸ ὄροσέδιο, ἐδείπνησαν κι ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν γιὰ τελευταῖα φορὰ κάτω ἀπὸ τὶς σκηνές. Μόνον ὁ Ντὶρκ Πέτερς δὲν ἐφάνηκε πάλι.

Τὴν ἄλλη μέρα — 7 Φεβρουαρίου — ἄρχισε ἡ δουλειά. Ὁ καιρὸς ἦταν ὡραῖος, ὁ ἄνεμος ἀσθενής, ὁ οὐρανὸς ἐλαφρῶς ὀμιχλώδης καὶ ἡ θερμοκρασία μᾶλλον ἡπία (7° 78' ὑπεράνω τοῦ μηδενός).

Πρῶτα κατεβάστηκε ἡ βάρκα, μὲ ὅλες τὶς ἀναγκαῖες προφυλάξεις, ὡς τὸν ὀγκόπαγο. Ἐκεῖ οἱ ἄνδρες τὴν ἔσυραν στὴν ξηρὰ, ὅπου τοποθετήθηκε σὲ ἀσφαλὲς μέρος, ἐπάνω στὴν ἀμουδερὴ παραλία.

Ὁ ναύκληρος ἔπειτα φρόντισε γιὰ τὴ μεταφορὰ τοῦ φορτίου καὶ τοῦ ὑλικοῦ τοῦ «Ἄλμπρανου», τροφίμων, ἐπίπλων, κρεβατιῶν, ὑφασμάτων, σχοιनिῶν, ρούχων, ὀργάνων καὶ ἐργαλείων. Σὲ λίγο ὅλα αὐτὰ βρισκόντουσαν στὴν ἀκτὴ, ἀπ' ὅπου θὰ μετεφέροντο στὸ σπήλαιο. Εἶχα βοηθήσει κι ἐγὼ στὴν ἐπείγουσα αὐτὴ ἐργασία, ὅπως ὁ πλοῖ-

αρχος και ο υποπλοίαρχος. Και αυτός ο Ντιρκ Πέτερος φανερώθηκε την ημέρα εκείνη και βοήθησε, αλλά χωρίς να πη λέξη σε κανένα...⁷ Αραγε, είχε παρατήσει την ελπίδα

Χτυπήθηκε στο στήθος από έναν γιγαντιαίο γλάρο . (σελ 260)

να ξαναβρῆ τον Ἀρθούρο Πύμ, ἢ ὄχι; Κι ἐγὼ δὲν ἤξευρα τί νὰ ὑποδέσω...

Ἡ 8, 9 καὶ 10 Φεβρουαρίου πέρασαν μὲ τὶς ἐργα-

σίες τῆς ἐγκαταστάσεως, πὺ τελείωσε τὸ ἀπόγευμα τῆς τελευταίας μέρας. Τὸ φορτίο τοποθετήθηκε σ' ἓνα εὐρύχωρο σπήλαιο ὅπου ἔμπαινε κανεὶς ἀπὸ μιὰ στενὴ εἴσοδο, καὶ πὺ συνόρευε μὲ τὸ ἄλλο, ὅπου θὰ μέναμε ἑμεῖς. Σ' αὐτό, κατὰ συμβουλή τοῦ ναυκλήρου, ὁ Ἐντικος ἔστησε τὸ μαγειρεῖο του ἔτσι θὰ ἐχρησιμοποιοῦσαμε διπλὰ τὴ φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ πὺ θὰ ἔβηνε τὰ φαγητά, ἀλλὰ καὶ θὰ ζέσταινε συγχρόνως τὸ σπήλαιο, τὶς μακρυὲς μέρες, ἢ μᾶλλον κατὰ τὴ μακρινὴ νύχτα τοῦ πολικοῦ χειμῶνα!

Ἦδη, ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς 8 Φεβρουαρίου, εἴχαμε ἐγκατασταθῆ στὸ σπήλαιο αὐτό, μὲ τὰ στεγνὰ τοιχώματα καὶ μὲ τὸ ἀπὸ λεπτὴ ἄμμο πάτωμά του. Ἐφωτίζετο ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν τρύπα, ἀπὸ τὴν ὁποία μπαίναμε ἢ θέση του στὴν ἀκτὴ ἦταν τέτοια, ὥστε τὸ προφύλαγε κατὰ τῶν φοβερῶν καταγίδων καὶ τῶν χιονοστροβίλων τοῦ πολικοῦ χειμῶνος, ἦταν δὲ εὐρυχωρότερο ἀπὸ τὰ ὑπόστεγα καὶ τοὺς θαλάμους τῆς γολέτας, ὥστε, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κρεβάτια, μπορούσε νὰ περιλάβη καὶ πολλὰ ἄλλα ἔπιπλα καὶ σκεύη, χρῆσιμα γιὰ τὴν πολύμηνη διαχείμαση.

Ἐφ' ὅσον καταγινόντανε στὴν ἐγκατάσταση αὐτὴ, τίποτε τὸ ὑποπτο δὲν παρατήρησα στὴ συμπεριφορὰ τοῦ Χῆρνε καὶ τῶν ὀπαδῶν του. Ὅλοι φαινόντουσαν πειθαρχικοὶ καὶ ἔδειχναν ζῆλο ἀξιέπαινο. Ὅπωςδὴποτε, ὁ μιγὰς ἐφρουροῦσε καὶ τώρα τὴ βάρκα, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ διέταξε σὺναξη καὶ ἐδήλωσε στὸ πλήρωμα ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ἀναχωρήσεως θὰ συνεζητεῖτο τὴν ἄλλη μέρα. πρόσθεσε δὲ ὅτι, ἂν ἐλύετο ὀριστικὰ ἡ κλήρωση τῶν ἐπιβατῶν τῆς βάρκας θὰ γινότανε ἀμέσως.

Καμμὶ ἀντίρρηση δὲν ἀκούστηκε. Ὅλοι φαινόντουσαν σύμφωνοι.

Ἦταν ἀργά. Ἡμίφως ἐπικρατοῦσε ἔξω, γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, ὁ ἥλιος βρισκότανε κάτω - κάτω στὸν ὀρίζοντα, κάτω ἀπὸ τὸν ὁποῖον σὲ λίγο θὰ ἔξαφανιζόταν. Εἰ-

χα πέσει στὸ κρεβάτι μου ντυμένος κι ἐκοιμόμουν ἐκεῖ κοντά.

Σηκώθηκα ἀμέσως καὶ βγῆρα ἀπὸ τὸ σπῆλαιο συγχρόνως μὲ τὸν πλοίαρχο, τὸν ὑποπλοίαρχο, καὶ τὸν ναύκληρο, πὺν ἐπίσης εἶχαν ξυπνήσει.

— Ἡ βάρκα!... ἡ βάρκα!... ἀνέκραξε ξαφνικὰ ὁ Τζέμ Βέστ.

Ἡ βάρκα δὲν βρισκότανε στὴ θέση της, στὸ μέρος ὅπου τὴν ἐφύλαγε ὁ Ντίρκ Πέτερος.

Τρεῖς ἄνδρες τὴν εἶχαν ρίξει στὴ θάλασσα καὶ ἐπιβάσθησαν σ' αὐτή, ἀφοῦ πρώτα φόρτωσαν ἀρκετὰ βαρέλια καὶ κιβώτια, ἐνῶ δέκα ἄλλοι προσπαθοῦσαν νὰ καταβάλουν τὸν μιγάδα. Μαζί τους ἦταν ὁ Χῆρνε καὶ ὁ Μαρτὲν Χόλτ, φαινότανε πρόθυμος νὰ ἐπέμβῃ. Καὶ ὅμως οἱ ἄθλιοι ἐκεῖνοι πὺν δὲν ἤθελαν ν' ἀρπάξουν τὴ βάρκα καὶ νὰ φύγουν, νὰ μᾶς ἐγκαταλείψουν!... Εἶχαν ἐπιπέσει κατὰ τοῦ μιγάδος, καὶ βέβαια θὰ τὸν ἐσκότωναν, ἂν ἐκεῖνος δὲν ἀμύνετο ὑπεράνθρωπα.

Ὁ Λὰν Γκὺ καὶ ὁ Τζέμ Βέστ ἐπέστρεψαν ἀμέσως στὸ σπῆλαιο γιὰ νὰ πάρουν τὰ ὅπλα τους. Ἦμουν ἔτοιμος νὰ τοὺς ἀκολουθήσω, ὅταν οἱ λέξεις αὐτὲς μ' ἐκάρφωσαν ἀκίνητο:

— Ἀφησέ τον καὶ ἔλα μαζί μας!... Ἀφησέ τον, σοῦ λέω! Εἶναι ὁ φονιάς τοῦ ἀδελφοῦ σου Νέντ!

Τὶς λέξεις αὐτὲς ἐπρόφερε ὁ Χῆρνε, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Μαρτὲν Χόλτ, ὁ ὁποῖος ἐπλησίαζε ἤδη νὰ βοηθήσῃ τὸ μιγάδα, πὺν ἐκινδύνευε νὰ καταβληθῇ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀντιπάλων του.

— Ὁ φονιάς τοῦ ἀδελφοῦ μου!... φώναξε ὁ Μαρτὲν Χόλτ, ὀπισθοχωρώντας μὲ φρίκη.

— Ὁ ἀδερφός σου σκοτώθηκε μέσα στὸν «Κράμπο»!

— Καὶ τὸν ἐσκότωσε ὁ Ντίρκ Πέτερος;

— Ναί, αὐτός! τὸν ἐσκότωσε καὶ τὸν ἔφαγε... τὸν ἔφαγε... τὸν ἔφαγε!... ἐπανελάμβανε ὁ Χῆρνε.

Καὶ σ' ἓνα νεῦμα του, δυὸ ἀπὸ τοὺς στασιαστὲς ἄρπαξαν τὸν Μαρτὲν Χόλτ καὶ τὸν μετέφεραν στὴ βάρκα πού ἦταν ἑτοιμὴ νὰ ἀποπλεύσῃ. Κατόπιν του ἔτρεξε νὰ ἐπιβιθαστῇ ὁ Χῆρνε μὲ ὄλους τοὺς ὀπαδοὺς του.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ Ντὶρκ Πέτερς σηκώθηκε, ὄριμησε πάλι κατὰ τοῦ ὀμίλου καί, ἀρπάζοντας ἓναν ἀπὸ τοὺς στασιαστὲς, ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ πού ἐτοιμαζότανε νὰ μπητῇ στὴ βάρκα, τὸν ἐσήρωσε ψηλά, τὸν ἐτίναξε καὶ τοῦ ἔσπασε τὸ κεφάλι ἐπάνω σ' ἓνα βράχο.

Τότε ἀντήχησε πυροβολισμός. Ὁ μιγάς, πληγώθηκε στὸν ὤμο ἀπὸ τὸ πιστόλι τοῦ Χῆρνε καὶ ἔπεσε στὴν ἄμμο τῆς ἀκτῆς, τῇ στιγμῇ πού ἡ βάρκα ἀπέπλεε...

Ὅταν ἔφτασαν ὁ Λὰν Γκὺ καὶ ὁ Τζέμ Βέστ — ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνὴ μόλις βιάσταξε σαράντα δευτερόλεπτα — ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ τὸ ναύκληρο, τὸν Χάρντνι, τὸν Φράνσις καὶ τὸν Στέρν, ἡ βάρκα, πού τὴν παρέσυρε τὸ ταχὺ ρεῦμα τῆς ἀμπώτιδας, βροισκότανε ἤδη μακριά. Ὁ Τζέμ Βέστ ἐσκόπευσε καὶ ἐπυροβόλησε ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἐτοιμαζότανε νὰ πυροβολήσῃ καὶ ὁ πλοίαρχος, ὅταν ἡ βάρκα ἔκαμψε τὴν ἄκρη τοῦ ὀγκόταγου καὶ ἐξαφανίστηκε πίσω του.

Ἐσπεύσαμε νὰ τοποθετηθοῦμε στὸ ἄλλο μέρος τοῦ ἀκρωτηρίου, ἀπ' ὅπου βέβαια θὰ περνοῦσαν οἱ κακοῦργοι, προτοῦ διευθυνθοῦν πρὸς βορρᾶν. Ἄν τὸ ρεῦμα τοὺς ἐπλησίαζε πολὺ, ὑπῆρχε ἐλπίδα νὰ σκοτώσουμε ἢ νὰ πληγώσουμε τὸ Χῆρνε, καὶ ἴσως τότε οἱ ὀπαδοί του θ' ἀποφάσιζαν νὰ ἐπιστρέψουν...

Πέρασε ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἡ βάρκα φάνηκε καὶ πάλιν... ἀλλὰ σὲ τέτοια ἀπόσταση ὥστε τὰ ὄπλα μας δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τὴν φτάσουν!

Τώρα ὁ Χῆρνε εἶχε σηκώσει τὸ πανί, καί, σπρωχνόμενῃ ἀπὸ τὸ ρεῦμα συγχρόνως καὶ ἀπὸ τὸν ἄνεμο, ἡ βάρκα ἀπομακρυνότανε γρήγορα. Καὶ σὲ λίγο δὲν φαινότανε παρὰ ἓνα στίγμα ἄσπρο, πού δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐξαφανιστῇ.

Οἱ ναυαγοὶ τῆς «Ίανας».

Δεκατρεῖς ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τοῦ πληρώματος εἶχαν φύγει μὲ τὴ βάρκα... Τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι ὁ Χῆρνε δὲν παρέσυρε μόνον τοὺς ὀπαδοὺς του. Τὸν ἀκολούθησαν καὶ δυὸ ἀπ' τοὺς δικούς μας — ὁ ναύτης Μπούρρου καὶ ὁ ἱστιογράφος Μαρτέν Χόλτ, ὁ τελευταῖος αὐτὸς μᾶλλον ἀκουσίως καὶ διὰ τῆς βίας ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐντυπώσεως, πὺ τοῦ προξένου ἢ τρομερῆ ἐκείνη ἀποκάλυψη. Ἔτσι ἀπομείναμε ἑννέα: ὁ πλοίαρχος, ὁ ὑποπλοίαρχος, ὁ Οὐρλιγκερλί, ὁ Χάρντν, ὁ Ἐντικοτ, ὁ Φράνσις, ὁ Στέρν, ὁ Ντιρκ Πέτερς καὶ ἐγώ.

Τί δοκιμασίαι μᾶς ἐπεφύλασσε ἡ διαχείμαση ἐκείνη! Ποιά τρομερὰ κράα ἔμελλε νὰ ὑποστοῦμε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολιτικοῦ χειμῶνα! Καὶ τί θάρρος, τί δύναμη ἠθικὴ καὶ σωματικὴ χρειαζότανε γιὰ ν' ἀνθῆξη κανεὶς καὶ νὰ ζήσῃ ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους!

Ἄλλὰ μήπως καὶ οἱ φυγάδες ἦσαν σὲ καλύτερη θέση ἀπὸ τὴ δική μας; Ἄραγε θὰ εὑρισκαν τὴ θάλασσα ἀπαγὴ ὡς τὸ παγόφραγμα; Θὰ κατώρθωναν νὰ φτάσουν ὡς τὸν πολιτικὸ κύκλο; Ἐκεῖ θὰ εὑρισκαν πλοῖο γιὰ νὰ τοὺς παραλάβῃ;... Καὶ ἂν ἐν τῷ μεταξὺ τελείωναν τὰ τροφίματά τους; Ποιοὶ θὰ ἦσαν εὐτυχέστεροι, ἐκεῖνοι ἢ ἐμεῖς! Νὰ μιὰ ἐρώτηση, στὴν ὁποία μόνον τὸ μέλλον θὰ μποροῦσε ν' ἀπαντήσῃ.

Ὅταν ἡ βάρκα χάθηκε πιά ἀπὸ τὰ μάτια μας, ἐπιστρέψαμε ὅλοι στὸ σπῆλαιο. Τότε συλλογίσθηκα τὸν Ντιρκ Πέτερς, πὺ εἶχε μείνει πίσω, μετὰ τὸν πυροβολισμό, ἐνῶ ἐμεῖς τρέχαμε νὰ φτάσουμε στὸ ἄλλο μέρος τοῦ ἀκρωτηρίου. Ὁ μιγάς δὲν βρισκότανε στὸ σπῆλαιο. Μήπως εἶχε πληγωθῆ βαρειά;

— Πρέπει νὰ πᾶμε νὰ τὸν βροῦμε! φώναξε ὁ Οὐρλιγκερλί.

— Ναί, ἄς πᾶμε! εἶπα.

— Πηγαίνουμε όλοι μαζί, είπε ο πλοίαρχος Λάν Γκύ. 'Ο Ντίρκ Πέτερος ήταν πιστός και άφωτισωμένος. Ποτέ δὲν μᾶς ἐγκατέλειψε, και δὲν θὰ τὸν ἐγκαταλείψουμε!

— 'Αλλὰ θὰ θελήση νὰ ἐπιστρέψη ὁ δυστυχής, παρατήρησα ἐγώ, τώρα πού ἔμαθαν ὅλοι τὸ μυστικό του;

Εἶπα τότε στοὺς συντρόφους μου, γιατί στη διήγηση τοῦ 'Αρθούρου Πύμ τὸ ὄνομα τοῦ Νέντ Χόλτ εἶχε γίνεϊ Πάρκερ, και ὑπὸ ποιές περιστάσεις ὁ μιγὰς μου ἀποκάλυψε τὸ μυστικό αὐτό.

— Μόνο σὲ σᾶς, κύριε Τζώρλιγκ, τὸ εἶχε ἐμπιστευθῆ ὁ Ντίρκ Πέτερος; ρώτησε ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ.

— Μόνο σ' ἐμένα πλοίαρχε.

— Και δὲν τὸ εἶπατε ποτὲ σὲ κανένα;

— 'Απολύτως.

— Τότε δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς τὸ ἔμαθε ὁ Χῆρνε!

— Στην ἀρχή, σκέφτηκα ὅτι ὁ Ντίρκ Πέτερος μπορεῖ νὰ προδόθηκε μόνος του, παραληρώντας στὸν ὕπνο του. Ἔπειτα ὅμως θυμῆθηκα ἓνα περιστατικό πολὺ σπουδαῖο. Ὄταν ὁ μιγὰς μου διηγήθηκε τὴ σκηνὴ τοῦ «Κράμπου» και μου ἀποκάλυψε ὅτι ὁ Πάρκερ δὲν ήταν παρὰ ὁ Νέντ Χόλτ, βρισκότανε στὸ θαλαμίσκο μου, τοῦ ὁποῖου ἓνα παράθυρο, τὸ πρὸς τὴν πρύμνη, ήταν ἀνοιχτό. Δὲν εἶναι ἀπίθανον λοιπὸν νὰ ἄκουσε τὴ συνομιλία μας ὁ πηδαλιούχος... ἀκριβῶς δὲ ὁ Χῆρνε βρισκότανε στὸ πηδάλιο τὴν ὥρα ἐκείνη, και μάλιστα, γιὰ ν' ἀκούση καλύτερα βέβαια, εἶχε ἀφήσει τὸν τροχὸ και λίγο ἔλειψε ν' ἀναποδογυριστῆ ὁ «'Αλμπρανος»...

— Τὸ θυμοῦμαι πολὺ καλά, εἶπε ὁ Τζέμ Βέστ. Τὸν μάλωσα τότε, και τὸν ἐφυλάκισα στὸ ἀμπάρι.

— Ἰσα - ἴσα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, πρόσθεσα, ὁ Χῆρνε συνδέθηκε περισσότερο μὲ τὸν Μαρτέν Χόλτ, καθὼς τὸ παρατήρησε ὁ Οὐρλιγκερλί. Δὲν ἔπαινε νὰ τὸν προτρέπη νὰ ρωτήση τὸν Ντίρκ Πέτερος γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀδελφοῦ

του, και ξέρετε υπό ποιές περιστάσεις τοῦ ἀποκάλυψε τὸ φοβερὸ μυστικόν. Ὁ Μαρτὲν Χόλτ ἔγινε ἔξω φρενῶν... οἱ ἄλλοι τὸν παρέσυραν... καὶ τώρα εἶναι μαζί τους... Τοὺς ἐχρειάζετο ἓνας ἔμπειρος ναύτης γιὰ νὰ κυβερνήσῃ τὴ βάρκα, καὶ νὰ πὺ τὸν ἀπόκτησαν!

Ὅλοι συμφώνησαν ὅτι ἔτσι συνέβηκε τὸ πρᾶγμα, καὶ βγήκαν μαζί μου γιὰ νὰ βροῦμε τὸν μιγάδα.

Τὸν βρήκαμε σὲ μιὰ ὥρα. Μόλις μᾶς εἶδε θέλησε νὰ κρυφτῇ. Ἄλλ' ἐδίστασε, καὶ μᾶς ἄφησε νὰ τὸν πλησιάσουμε. Τοῦ μίλησα..., ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι... Τὸ πήρε, καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξη ἐπέστρεψε στὸ σπήλαιο. Ἐκτοτε ποτὲ δὲν ἔγινε λόγος μεταξὺ μας γιὰ τὰ συμβάντα τοῦ «Κράμπου».

Ὡς πρὸς τὴν πληγὴ του, δὲν ἦταν καθόλου βαριά. Ἡ σφαῖρα εἶχε χτυπήσει ἐλαφρὰ τὸν ἀριστερό του ὤμο, καὶ μὲ τὸ χέρι του κατώρθωσε νὰ τὴν βγάλῃ. Ἔτσι, εὐθύς ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, μπόρεσε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασία του.

Τις ἀκόλουθες μέρες, 14, 15, 16 καὶ 17 Φεβρουαρίου, τελείωσε ἡ ἐγκατάσταση τοῦ προσωπικοῦ καὶ τοῦ ὑλικοῦ. Ἐγιναν καὶ μερικὲς ἐκδρομὲς στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας. Παντοῦ τὸ ἔδαφος παρουσίαζε τὴν ἴδια γυμνότητα. Ἀνεβήκαμε καὶ σ' ἓνα βουνό, ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ ὁποίου μπορέσαμε νὰ διακρίνουμε ἀρκετὰ καθαρὰ τὴν πρὸς ἀνατολὰς μακρυνὴ ἐκείνη ἀκτὴ, πὺ παρατηρήσαμε ἀμυδρῶς, καθὼς θυμόσαστε, κατὰ τὴν πρώτη μας ἐπισκόπηση. Νησί, ἄραγε, ἢ ἡπειρος ἐκτεινόταν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ πορθμοῦ; Ὅπωςδήποτε, καὶ ἢ πρὸς ἀνατολὰς γῆ φαινόταν ὅσο καὶ ἢ πρὸς δυσμὰς ἄγωνα καὶ ξερή, καὶ ὅπως ἐκείνη ἀκατάλληλη γιὰ διαμονὴ καὶ βέβαια ἀκατοίκητη.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐπρότεινε νὰ βαφτίσουμε γεωγραφικῶς τὴ χώρα, στὴν ὁποία μᾶς ἔρριξε ὁ ὀγκόπαγος. Ὀνομάστηκε «Χώρα τοῦ Ἄλμπρα-νου» εἰς ἀνάμνηση τῆς γολέτας μας. Συγχρόνως, καὶ γιὰ

τὸν ἴδιο λόγο, ὠνομάσθηκε «Πορθμὸς τῆς Ἰάνας» τὸ στενὸ πού χωρίζε τὰ δυὸ μεγάλα τμήματα τῆς πολιτικῆς ἡπείρου.

Ἀσχοληθήκαμε ἔπειτα στὸ νὰ διώξουμε τὶς λιπαρόχηνες, πού πλημμύριζαν τοὺς βράχους, καὶ νὰ πιάσουμε ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ ἀμφίβια, πού ἔβριθαν στὶς ἀκτές. Ἡ ἀνάγκη τοῦ νωποῦ κρέατος ἄρχισε νὰ γίνεται αἰσθητή. Μαγειρευόμενο ἀπὸ τὸν Ἔκτικος, τὸ κρέας τῆς φώκιας καὶ τοῦ θαλασσινοῦ ἐλέφαντα μᾶς φαινότανε ἀρκετὰ νόστιμο. Ἐκτὸς αὐτοῦ, τὸ λίπος τῶν ζώων ἐκείνων μπορούσε νὰ μᾶς χρησιμεύσει στὴν ἀνάγκη καὶ γιὰ θέρμανση τοῦ σπηλαίου καὶ γιὰ μαγείρεμα. Ἐπειτα ὑπῆρχαν καὶ ἄφθονες χελῶνες, ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν γκαλαπάγκων, πού μπορούσαν νὰ μᾶς ἐξασφαλίσουν ἀρκετὸ φαί. Τὰ βραδυκίνητα αὐτὰ ζῶα, μὲ τὸ τριγωνικὸ σὰν φιδιοῦ κεφάλι, μπορούσαν νὰ ζήσουν χρόνια ὀλόκληρα χωρὶς τροφή, καὶ τὸ σπουδαιότερο, στὴν ἀρχὴ τοῦ λαίμου εἶχαν ἓνα εὐρύχωρο θύλακα, στὸν ὁποῖον ὑπάρχει νερὸ γλυκὸ, πού μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ στὴν ἀνάγκη. Ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ διηγεῖται ὅτι, πρὸ τῆς ἀνθρωποφαγίας, μιὰ τέτοια χελώνα εἶχε σώσει τοὺς ναυαγοὺς τοῦ «Κράμπου» ἀπὸ τὴν πείνα καὶ ἀπὸ τὴν δίψα.

Ἀπὸ αὐτὰ βλέπετε ὅτι ἡ θέση μας ἦταν μὲν σοβαρὴ, ἀλλ' ὄχι καὶ μέχρις ἀπελπισίας δεινὴ. Ἐλπίζαμε νὰ περάσουμε ὅπωςδήποτε τὸ χειμῶνα μας. Ἀλλὰ τί θὰ γινόμαστε ἔπειτα, πῶς θὰ ἐπιστρέψαμε, πῶς θὰ σωζόμαστε, σ' αὐτὸ κανεὶς δὲν μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ. Τὸ ζήτημα θὰ λυνότανε μόνον ἂν οἱ σύντροφοί μας ἔφταναν αἰσίως στὴν πατρίδα καὶ ἂν θὰ ἐπροθυμοποιοῦντο νὰ στείλουν ἀπὸ ἐκεῖ ἓνα πλοῖο γιὰ νὰ μᾶς παραλάβῃ. Οἱ ἄλλοι ἴσως δὲν θὰ ἐφρόντιζαν καὶ τόσο πολὺ ἀλλ' ὁ Μαρτέν Χόλτ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μᾶς ξεχάσῃ. Καὶ γι' αὐτὸ ἐλπίζαμε...

Ἴσως ὑπῆρχε καὶ ἄλλος τρόπος σωτηρίας. Νὰ περιμένουμε νὰ παγώσῃ ἡ θάλασσα καὶ τότε νὰ ἐπιχειρήσουμε

ταξίδι πεζοὶ μέχρι τοῦ πολικοῦ κύκλου. Ἄλλὰ αὐτὸ θὰ ἦταν τόσο τολμηρὸ, τόσο ριψοκίνδυνο, ὥστε μόνον σὲ ἔσχατη ἀνάγκη θὰ τὸ ἀποφασίζαμε.

Στις 29 Φεβρουαρίου ὁμως συνέβηκε ἓνα γεγονός, πὸν ἄλλαξε ἐντελῶς τὴν κατάστασή μας :

Ἦταν ὀκτὼ τὸ πρωῖ, ὁ καιρὸς ἤσυχος, ὁ οὐρανὸς καθαρός, ἡ θερμοκρασία μηδέν.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ναύκληρο, βρισκόμαστε ὅλοι στὸ σπῆλαιο, περιμένοντας τὸ πρόγευμα, πὸν ἐτοίμαζε ὁ Ἔντικος. Ἐξαφνα μᾶς ἔκραξε μιὰ φωνὴ ἔξω. Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Οὐρλιγκερλί. Βγήκαμε γρήγορα, καὶ μόλις μᾶς εἶδε :

— Ἐλάτε!... ἐλάτε γρήγορα! μᾶς ἐφώναξε.

Ἄρθιος ἐπάνω σ' ἓνα βράχο, στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ, στὸν ὁποῖο κατέληγε ἡ Χώρα τοῦ Ἄλμπρανου, μπροστὰ στὸ ἀκρωτήριο, μᾶς ἔδειχνε τὴ θάλασσα.

— Τί τρέχει; ρώτησε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

— Μιὰ βάρκα.

— Μιὰ βάρκα;... φώναξα.

— Γυρίζει λοιπὸν ἡ βάρκα τοῦ «Ἄλμπρανου»; ρώτησε ὁ πλοίαρχος.

— Ὅχι!... ὄχι! δὲν εἶναι ἡ βάρκα τοῦ «Ἄλμπρανου», εἶπε ἀμέσως ὁ Τζὲμ Βέστ.

Μιὰ βάρκα πού, πράγματι, καὶ ἀπὸ τὸ σχῆμα καὶ ἀπὸ τὶς διαστάσεις της, δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ τὴν πάρη γιὰ τὴ βάρκα τοῦ «Ἄλμπρανου», ἔπλεε, ἢ μᾶλλον παρεσύρετο, χωρὶς κουπιὰ, χωρὶς πανιά.

Συλλογιστήκαμε τὴ βάρκα αὐτή, πὸν θὰ ἐξασφάλιζε ἴσως τὴν σωτηρία μας. Ἄλλὰ πῶς θὰ τὴν φτάσουμε, πῶς νὰ τὴν ὀδηγήσουμε ὡς τὴν ἀκτὴ;

Ἦδη ἀπεῖχε μόλις ἓνα μίλι· μετὰ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας θὰ περνοῦσε μπροστὰ στὸ ἀκρωτήριο, χωρὶς νὰ προσεγγίση, θὰ τὸ ἄφηγε πίσω, καὶ μετὰ εἴκοσι ἄλλα λεπτά, θὰ χανότανε ἀπὸ τὰ μάτια μας...

Ἐμέναμε ἐκεῖ βλέποντας μὲ ἀπελπισία τὴ βάρκα, πα-

ρασυρόμενη ἀπὸ τὸ ρεῦμα, πὺ μᾶλλον τὴν ἀπομάκρυνε παρὰ τὴν ἐπλησίαζε στὴν ἀκτὴ...

Ἐξαφνα τὸ νερὸ ἀναπήδησε κοντὰ στοὺς πρόποδες τοῦ ἀκρωτηρίου, σὰν νὰ ρίχτηκε κάποιος στὴ θάλασσα.

Ἦταν ὁ Ντίρκ Πέτερος, πὺ εἶχε γδυθῆ καὶ πέσει στὴ θάλασσα, ἀπὸ τὸ ὕψος ἑνὸς βράχου. Ὅταν τὸν ξαναείδαμε, σὲ ἀπόσταση δέκα ὀργιῶν, ἐκολυμποῦσε διευθυνόμενος πρὸς τὴν βάρκα...

Θὰ τὴν ἔφτανε; Θὰ κατώρθωνε νὰ τὴν σύρη στὴν ἀκτὴ, ἀπὸ τὴν ὁποία ὀλοένα ἀπομακρυνότανε;...

Ἐσιωπούσαμε, περιμένοντας μὲ ἀγωνία. Μόνον ὁ ναύκληρος ἔκραζε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν:

— Ἐμπρός, Ντίρκ!... Ἐμπρός!

Σὲ λίγα λεπτά, ὁ μιγὰς εἶχε ἀπομακρυνθῆ πολὺ. Δὲν φαινότανε παρὰ τὸ κεφάλι του, σὰν μαῦρο σημεῖο στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Ἄλλὰ τίποτε δὲν ἐφάνερονε ὅτι ὁ Ντίρκ κουράστηκε. Ἀπεναντίας προχωροῦσε μὲ γρηγοράδα. Καὶ ὀλοένα ἢ ἀπόσταση, πὺ τὸν ἐχώριζε ἀπὸ τὴν βάρκα, γινότανε μικρότερη... Θὰ τὴν ἔφτανε; Καὶ τότε τί θὰ ἐγινότανε; Θὰ τὴν παρέσυρεν αὐτός, ἢ μήπως θὰ τὸν παρέσυρε ἐκεῖνη;...

— Τὴν ἔφτασε! τὴν ἔπιασε!... Οὐρρά! ζήτω ὁ Ντίρκ! ἀνέκραξε ὁ Οὐρλιγκερλι ἀκράτητος.

Πράγματι, ὁ μιγὰς εἶχε φτάσει στὸ πλευρὸ τῆς βάρκας, καί, ἀπάζοντάς τὴν μὲ τὸ πελώριο χέρι του, μὲ κίνδυνον νὰ τὴν ἀνατρέψη, ἀναρριχήθηκε, δρασκελίησε τὴν κουπαστὴ καὶ κάθησε, γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ λίγο...

Σχεδὸν ἀμέσως, μιὰ ἰσχυρὴ κραυγὴ, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ντίρκ Πέτερος, ἔφτασε ὡς ἐμᾶς...

Τί εἶδε λοιπὸν στὸ βάθος τῆς βάρκας ἐκεῖνης;... Κουπιὰ καὶ ἔξαρτήματα βέβαια, γιὰτὶ ἀμέσως ἐκάθησε στὴν πρῶρα καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὴν ἀκτὴ, ἄρχισε νὰ κωπηλατῆ μὲ δύναμη, γιὰ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ ρεῦμα.

— Ἐλάτε! μᾶς εἶπε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

Ἀπομακρυνθήκαμε ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο τρέχοντας καὶ διευθυνθήκαμε πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά, τὴ σπαρμένη μὲ μελανὰ χαλίκια... Ἐβαδίσαμε ἓνα διάστημα ὡς τετρακοσίων μέτρων, ὅταν ὁ ὑποπλοίαρχος μᾶς ἔσταμάτησε. Ἡ βάρκα εἶχε μπῆ στὸν κολπίσκο, πὺρ ἔσχημάτιζε σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος μιὰ γλώσσα γῆς, καὶ ἐκεῖ θὰ ἄραζε μόνη της.

Μόλις ἀπείχε πέντε ἢ ἕξη ὀργιές, ὅταν ὁ Ντίρκ Πέτερς ἄφησε τὰ κουπιά καὶ ἔσκυψε στὴν πρῶρα, κρατώντας ἓνα σῶμα ἀναίσθητο.

Μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ ἀντήχησε τότε!

— Ὁ ἀδελφός μου!... ὁ ἀδελφός μου!...

Ὁ Λάν Γκὺ ἀνεγνώρισε τὸν Οὐίλλιαμ Γκὺ.

— Ζῆ!... Ζῆ, φώναξε ὁ Ντίρκ Πέτερς.

Τρεῖς ἀπὸ τοὺς συντρόφους του κατέκειντο ἀναίσθητοι στὸ βάθος τῆς βάρκας.

Καὶ οἱ τέσσερεις αὐτοὶ ἄνδρες ἦσαν ὅ,τι ἀπέμενε ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς «Ἰάνας»!

Ἔντεκα χρόνια σὲ λίγες γραμμές.

Ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ τρεῖς ἄλλοι ναῦτες, ὁ Τρίνκλ, ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Κομπέν, μετεκοιμήθηκαν ἀμέσως στὸ σπῆλαιο καὶ ἐκεῖ μπόρεσαν νὰ συνέλθουν γρήγορα. Ἡ πείνα, καὶ μόνον ἡ πείνα, τοὺς εἶχεν ἐξασθενήσει σὲ τέτοιο βαθμιό, ὥστε νὰ τοὺς νομίζη κανεὶς γιὰ νεκρούς. Ἔφατσε λίγη τροφὴ καὶ μερικὰ φλυτζάνια θερμοῦ τσαγιοῦ, μὲ οὐίσκου μέσα, γιὰ ν' ἀνακτήσουν τίς δυνάμεις των καὶ νὰ ἐπανέλθουν στὴ ζωὴ σχεδὸν ἀμέσως.

Δὲν θὰ περιγράψω τὴ συγκινητικώτατη σκηνή, ὅταν ὁ Οὐίλλιαμ ἀνεγνώρισε τὸν ἀδελφό του Λάν. Φτάνει μόνον νὰ πῶ ὅτι τὴν αἰσθανθήκαμε στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας, ὅτι ἐκλάψαμε ὅλοι, καὶ συγχρόνως ἀναπέμφαμε πρὸς τὸν Ἐπισητόν θερμότητα προσευχῆ εὐχαριστίας. Τόση ἦταν ἡ χαρὰ τοῦ παρόντος, ὥστε δὲν ἐσυλλογιζόμαστε πιά

τοὺς ἀγνώστους κινδύνους τοῦ μέλλοντος... Ἄλλωστε, ἡ θέση μας δὲν ἄλλαξε διὰ μᾶς, μὲ τὴν παρουσία τῆς βράκας ἐκείνης, πὺν τὴν εἶχαμε τώρα στὴ διάθεσή μας;

Ὁφείλω νὰ πῶ, ὅτι ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ, προτοῦ ἀρχίσῃ τὴν ἱστορία του, θέλησε ν' ἀκούσῃ πρῶτα τὶς δικές μας περιπέτειες.

Ἔτσι, μὲ λίγες λέξεις, ἔμαθε τὴ συνάντησιν τοῦ νεκροῦ τοῦ Πάτερσον, τὸ ταξίδι μας ὡς τὴ νῆσο Τσάλαλ, τὸ ναυάγιο τοῦ «Ἄλμπρανον», καὶ τέλος τὴν προδοσίαν καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν. Ἔμαθε ἐπίσης ὅ,τι ἐγνώριζε ὁ Ντίρκ Πέτερς γιὰ τὸν Ἀρθούρου Πύμ, πὺν ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸν ἐνόμιζε πεθαμένο, γιὰτὶ εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι τάφηκε κάτω ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ Κλόκ-Κλόκ, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ναῦτες τῆς «Ἰάνας», μ' ἔκπληξίν του δὲ καὶ χαρὰ ἄκουγε τώρα ὅτι εἶχε σωθῆ ἀπὸ τὴν καταστροφὴν ἐκείνην.

Στὶς διηγήσεις αὐτές, ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ ἀποκρίθηκε, συγκεφαλαιώσας τὴν ἐντεκάχρονη διαμονὴν του στὴ νῆσο Τσάλαλ.

Καθὼς θυμόμαστε, στὶς 8 Φεβρουαρίου 1828, ὅλο τὸ πλήρωμα τῆς «Ἰάνας» — ἐκτὸς ἀπὸ ἕξ ἄνδρες, πὺν εἶχαν μείνει γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον ἐπάνω στὸ πλοῖον — ἀποβιβάσθηκε γιὰ νὰ μεταβῆ στὸ χωριὸ Κλόκ-Κλόκ. Συμπεριλαμβανομένων τοῦ πλοιάρχου Οὐίλλιαμ Γκὺ, τοῦ ὑποπλοιάρχου Πάτερσον, τοῦ Ἀρθούρου Πύμ καὶ τοῦ Ντίρκ, ἦσαν τριανταδύο ἄνδρες ὀπλισμένοι μὲ τουφέκια, πιστόλια καὶ μαχαίρια. Ὁ Τίγρης, ὁ σκύλος τοῦ Πύμ, τοὺς συνώδευε.

Ὅταν ἔφτασαν στὴ στενὴν φάραγγα, τὴν ἀνάμεσα στοὺς βράχους, πὺν ὠδηγοῦσε πρὸς τὸ χωριὸν, ὁ ὄμιλος διαίρεθῆκε. Ὁ Ἀρθούρος Πύμ, ὁ Ντίρκ Πέτερς καὶ ὁ ναύτης Ἄλλεν μῆταν σὲ μιὰ χαράδρα, στὴν πλαγίαν τοῦ βράχου. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, οἱ σύντροφοὶ τους δὲν τοὺς ξαναεἶδαν πιά.

Σὲ λίγο, πράγματι, συνέβηκε ἡ καταστροφή. πού γνωρίζετε. Ὁ βράχος κατέρρευσε ξαφνικὰ ὁλόκληρος, καὶ ἔθαψε ὑπὸ τὰ συντρίμματά του τὸν Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ τοὺς συντρόφους του. Ἀπὸ αὐτούς, οἱ εἰκοσιδύο συντερίβησαν ἀμέσως· οἱ ἄλλοι ἑπτὰ σώθηκαν ὡς ἐκ θαύματος, προφυλαχθέντες ἀπὸ τὴ σκέπη ἐνὸς μεγάλου κοιλώματος, πού σχηματίστηκε κατὰ τὴν κατάρρευση. Ἦσαν δὲ αὐτοὶ ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ, ὁ Πάτερσον, ὁ Ροβέρτος, πού πέθαναν ἀργότερα. Ὡς πρὸς τὸν Τίγρη, κανεῖς δὲν ἤξερε ἂν εἶχε σωθῆ ἢ ὄχι.

Οἱ ἐπιζήσαντες ἐνόμισαν στὴν ἀρχὴ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σεισμοῦ. Ἔπειτα ὁμως ἐπέισθησαν, ὅπως καὶ ὁ Ἄρθουῆρος Πύμ, ὅτι ἡ κατάρρευση ἦταν δουλειὰ τοῦ ἀπίστου Τοῦ-Βίτ καὶ τῶν ὑπηκόων του.

Ἔσπευσαν πρῶτα νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ κοίλωμα, ὅπου τοὺς ἔλειπε καὶ τὸ φῶς καὶ ὁ ἀέρας. Ὅπως στὸν πρὸς τ' ἀριστερὰ βράχο, ἔτσι καὶ στὸν πρὸς τὰ δεξιὰ, ὑπῆρχε λαβυρίνθος, καὶ ἀπὸ τοὺς σκοτεινοὺς του διαδρόμους, ἔρποντες, ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοὶ του κατῶρθωσαν νὰ φτάσουν σ' ἓνα ἄλλο σπήλαιο, ὅπου τὸ φῶς καὶ ὁ ἀέρας ἔμπαιναν μὲ ἀφθονία.

Ἀπὸ κεῖ εἶδαν καὶ αὐτοὶ τὴν ἐπιδρομὴ τῶν ἰθαγενῶν κατὰ τῆς «Ἰάνας», καὶ τὴν ἔκρηξη, πού ἔφερε τὸ θάνατο σὲ χίλιους περίπου ἀπὸ αὐτούς, ἀλλὰ καὶ τὴν καταστροφή τῆς γολέτας.

Ὁ Τοῦ-Βίτ καὶ οἱ ἐπιζήσαντες ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ φαντασθοῦν ὅτι ἐσώθηκε κανένας ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς «Ἰάνας».

Ἔτσι, ἀφ' ἐνὸς μὲν ὁ Ἄρθουῆρος Πύμ καὶ ὁ Ντίρκ Πέτερς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ δικοὶ του, μπόρεσαν νὰ ζήσουν ἀνενόχλητοι στοὺς λαβυρίνθους τοῦ Κλόκ-Κλόκ, ὅπου ἐτρέφοντο μὲ τὸ κρέας κάτι πουλιῶν, πού τὰ ἔπιαναν εὐκόλα μὲ τὸ χέρι, καὶ μὲ φουντούκια. Ἄναβαν δὲ φωτιὰ τρίβοντας κομμάτια ξερῶν ξύλων...

Ἄλλὰ σὲ λίγες μέρες εἶδαν ὅτι δὲν ἦσαν δυνατόν νὰ ἐξακολουθήσουν ἀκόμη γιὰ πολὺ τῆ ζωῆ αὐτῆ. Σὲ λίγο τὰ πουλιὰ θὰ ἐτελείωναν, ἔπειτα δὲ καὶ τὰ φουντούκια.

Καὶ ἂν δὲν ἤθελαν νὰ πεθάνουν ἐκεῖ μέσα ἀπὸ τὴν πείνα, ἂν ὄχι ἀπὸ τὴ δίψα — γιὰτὶ μιὰ πηγὴ τοὺς ἐπρομήθευε ἀρκετὸ καὶ διαυγὲς νερὸ — ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ λαβύρινθο, νὰ φτάσουν στὴν παραλία καὶ νὰ φύγουν, καταλαμβάνοντας διὰ τῆς βίας κανένα τσαλαλικὸ πλοιάριο.

Ξέρουμε ἤδη ὑπὸ ποιῆς περιστάσεις κατώρθωσαν αὐτὸ ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Ντίρκ Πέτερς, ὕστερα ἀπὸ ὀκταήμερη μόνο διαμονὴ στὸ λαβύρινθο.

Ἄλλὰ νὰ πού εἶχαν περάσει δεκαπέντε μέρες, καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ μὲ τοὺς συντρόφους του δὲν εἶχαν βρεῖ ἀκόμη τὴν εὐκαιρία νὰ κάνουν τὸ ἴδιο. Καὶ ἴσως θὰ εὗρισκαν στὸ κρησφύγετο ἐκεῖνο τὸ θάνατο, ἂν ξάφνου, στίς 22 Φεβρουαρίου, δὲν συνέβαινε κάποιον σημαντικὸ γεγονός, πὺ μετέβαλλε διὰ μιᾶς τὴ θέση τους.

Τὸ πρωτὶ ἐκεῖνο, ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ ὁ Πάτερσον καθόντουσαν στὴν εἴσοδο τοῦ σπηλαίου των ἀνήσυχοι. Ἐξω ἔβλεπαν μερικὲς μεγάλες χελῶνες πὺ σερόντουσαν στὴν παραλία. Θὰ ἦταν εὐτύχημα ἂν μπορούσαν νὰ τὶς πιάσουν, γιὰτὶ τὶς τελευταῖες μέρες τρεφόντουσαν ἀποκλειστικὰ μὲ φουντούκια. Ἄλλὰ πῶς νὰ βγοῦν, ἀφοῦ ἑκατοντάδες ἰθαγενῶν βρυσκόντουσαν ἐκεῖ, πηγαινοερχόμενοι, ἐργαζόμενοι, φωνάζοντες τὸ αἰώνιόν των ἐκεῖνο «Τεκελί-λί»;

Ἐξαφνα, τὸ πλῆθος ἐκεῖνο συνταράχθηκε... Ἄνδρες γυναῖκες καὶ παιδιὰ ἔφρουγαν τρέχοντας πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Μερικοὶ μάλιστα ἔσπευσαν νὰ μποῦν στίς φελούκτες τους, σὰν νὰ τοὺς ἀπειλοῦσε φοβερὸς κίνδυνος ἀπὸ τὴν ξηρά.

Τί συνέβηκε;

Ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοί του κατάλαβαν σὲ λίγο τὴν αἰτία τῆς ταραχῆς τοῦ φόβου ἐκείνου. Ἐνα ζῶο,

Ένα τετράποδο άσπρο — τὸ χρώμα πὸν φοβοῦνται οἱ ἰθαγενεῖς τῆς νήσου Τσάλαλ — ρίχτηκε μαινόμενο ἀνάμεσά τους, καὶ ἄρχισε νὰ δαγκάνη δεξιά καὶ ἀριστερά, ἰβγάζοντας ἀπὸ τὸ στόμα του λευκὸ ἀφρὸ καὶ φρικώδη σὺρλιάσματα... Καὶ οἱ ἰθαγενεῖς, ἀνίσχυροὶ ἀπὸ τὸν τρόμο ν' ἀμνηθοῦν ἐναντίον τοῦ λευκοῦ ζώου, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν φωνάζοντας: «ἀναμού-μού!» καὶ «λάμα-λάμα!»

Τὸ λευκὸ ζῶο ἦταν ὁ Τίγρης!... Εἶχε σωθῆ ἀπὸ τὴν καταστροφὴ καὶ κατέφυγε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς νήσου καὶ ἀφοῦ γιὰ λίγες μέρες περιπλανήθηκε στὰ περὶχωρα τοῦ Κλόκ-Κλόκ, ἐπανήρχετο ἤδη, σπέρνοντας τὸν τρόμο μεταξὺ τῶν ἀγρίων... Θυμώσαστε ὅτι μιὰ φορὰ εἶχε παρουσιάσει συμπτώματα ὑδροφοβίας, στὸ ἀμπάρι τοῦ «Κράμπου»; Αὐτὴ τῆ φορὰ ἦταν πράγματι λυσσασμένος καὶ ἀπειλοῦσε μὲ θανατηφόρα δαγκάματα ὅλο τὸν πληθυσμὸ τοῦ νησιοῦ.

Κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸν σκοτώσῃ, ὅλοι εἶχαν παραλύσει ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ ζητοῦσαν τὴ σωτηρία στὴ φυγὴ. Ἔτσι ἐγκατέλειψαν, ὄχι μόνον τὸ χωριό, ἀλλὰ καὶ τὸ νησί, γιὰ πάντα. Ὁ Τοῦ-Βίτ καὶ ὁ Βάμπος, οἱ μεγιστάνες, νὰ ποῦμε, τοῦ Κλόκ-Κλόκ, καθὼς καὶ πλῆθος λαοῦ, εἶχαν ἤδη καταφύγει μὲ τὰ πλοιάριά τους στὰ γειτονικὰ νησιά. Λίγες ἑκατοντάδες ἰθαγενῶν εἶχαν μείνει κατ' ἀνάγκην στὴ νῆσο Τσάλαλ, γιὰτὶ δὲν εἶχαν τὰ μέσα νὰ φύγουν. Ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς εἶχαν δαγκωθῆ ἀπὸ τὸν Τίγρη, προσβλήθηκαν σὲ λίγες μέρες ἀπὸ λύσσα· καὶ τότε — θέαμα ἀποτρόπαιο — ρίχτηκαν ἐπάνω στοὺς ἄλλους καὶ τοὺς ξέσχισαν μὲ τὰ δόντια. Οἱ σωροὶ τῶν ὀστέων, πὸν εἶδαμε στὰ περὶχωρα τοῦ Κλόκ-Κλόκ, ἦταν τὰ λείψανα τῶν ἀγρίων αὐτῶν, πὸν ἔμεναν ἐκεῖ πρὸ ἔντεκα χρόνων! Ὅσο γιὰ τὸ σκύλο, καὶ αὐτὸς εἶχε ψοφήσει σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς ἀκτῆς ἐκείνης, ὅπου ὁ Ντίρκ Πέτερος βρῆκε, καθὼς θυμώσαστε, τὸ περιλαίμιο, στὸ ὁποῖο ἦταν χαραγμένο τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρθούρου Πύμ.

Τότε μόνον ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐτόλμησαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ κρησφύγετό τους. Ὅλο τὸ νησὶ ἦταν πιὰ στὴ διάθεσή τους, καὶ μπορούσαν νὰ ζήσουν ἐκεῖ ἄνετα, περιμένοντες μόνο τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ φύγουν. Ἐγκατεστάθησαν στὴ βορειοδυτικὴ ἀκτὴ — σ' ἓνα σπήλαιο ὅμοιο μὲ τὸ δικό μας — γιὰτὶ ἀπὸ τὸ χωριὸ δὲν φαινότανε ἡ θάλασσα, καὶ ἤθελαν πάντοτε νὰ τὴν βλέπουν, μὲ τὴν ἐλπίδα — τὴν ἀμυδρότατη δυστυχῶς — ὅτι κανένα πλοῖο μπορούσε νὰ προσεγγίσει τὴ νῆσο Τσάλαλ καὶ νὰ τοὺς παραλάβῃ. Ἄλλωστε, ἦταν ἀδύνατον νὰ φτιάσουν μόνοι τους μιὰ βάρκα, γιὰτὶ δὲν εἶχαν τὰ ἀπαιτούμενα ἐργαλεῖα.

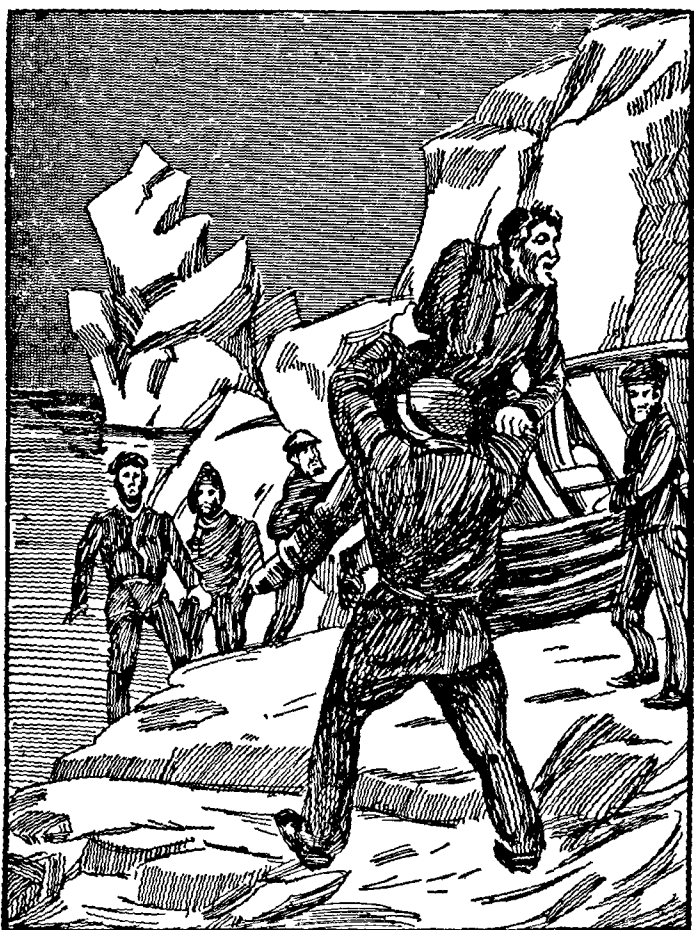
Ἐκεῖ λοιπόν, στὸ σπήλαιο τῆς βορειοδυτικῆς ἀκτῆς, οἱ ἑπτὰ ναυαγοὶ τῆς «Ἰάνας» ἔζησαν ὀλόκληρα χρόνια. Τίποτε ἄλλο δὲν εἶχαν νὰ κάνουν παρὰ νὰ περιμένουν... καὶ περιμένασαν. Δὲν εἶχαν φόβο νὰ τοὺς λείψουν οἱ ζωοτροφίες. Τὸ ἔδαφος τῆς νήσου Τσάλαλ τότε ἀκόμα ἦταν εὐφορώτατο, κι ἐκτὸς αὐτοῦ εἶχαν μείνει πολλὰ καὶ ἀπὸ τὰ κατοικίδια ζῶα, πού ἔτρεφαν οἱ ἰθαγενεῖς. Καὶ τὴ μονοτονία τῆς ζωῆς αὐτῆς, ἐπὶ ἔντεκα χρόνια, τίποτα δὲν ἤλθε νὰ διαταράξῃ. Κανεὶς κίνδυνος δὲν τοὺς ἀπειλῆσε ποτέ. Μόνον, ἐφ' ὅσον περνοῦσαν τὰ χρόνια, ἔχαναν σιγὰ - σιγὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι μπορούσε νὰ ῥθῆ πλοῖο γιὰ νὰ τοὺς παραλάβῃ. Κι ἐπὶ τέλους ἀτελείστησαν ἐντελῶς.

Τὸ Μάϊο τοῦ 1839 — ὅπως κάθε χρόνο τὴν ἴδια ἐποχὴ — ἄρχισαν νὰ φαίνωνται οἱ πλωτοὶ πάγοι τοὺς ὁποίους τὸ ρεῦμα παρέσυρε πρὸς βορρᾶν.

Μιὰ μέρα, ἓνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ δὲν ἐπέστρεψε στὸ σπήλαιο. Τὸν ἐκάλεσαν, τὸν περιμένασαν, τὸν ἐζήτησαν... Τίποτε! Δὲν ἐφάνηκε, δὲν ἔμελλε νὰ φανῆ ποτέ. Ἐπέθεσαν ὅτι θὰ τοῦ συνέβηκε κανένα δυστύχημα, ὅτι, τὸ πιθανότερο, θὰ πνίγηκε.

Ἦταν ὁ Πάτερσον ὁ ὑποπλοίαρχος τῆς «Ἰάνας» ὁ

πιστός σύντροφος τοῦ Οὐίλλιαμ Γκνύ... Τί λύπη γιὰ τοὺς ναυαγούς ἢ ἐξαφάνιση αὐτή!

Ἀρπάζοντας ἕναν ἀπὸ τοὺς στασιαστὲς τὸν ἐσήκωσε ψηλὰ καί... (σ. 276)

Καὶ τώρα μόλις ἐμάθαινε ὁ Οὐίλλιαμ Γκνύ ὅτι ὁ Πάτερσον — ὑπὸ ποιῆς περιστάσεις κανεὶς ποτὲ δὲν ἔμαθε — εἶχε παρασυρθῆ στη θάλασσα σ' ἕναν ὄγκοπαγο,

ἐπάνω στὸν ὁποῖο καὶ πέθανε ἀπὸ τὴν πείνα. Τὰ ἄλλα εἶναι γνωστά.

Τὸ πρῶτο αὐτὸ δυστύχημα ἀκολούθησαν καὶ ἄλλα. Πέντε μῆνες μετὰ τὴν ἐξαφάνιση τοῦ Πάτερσον, σεισμοὶ φοβεροὶ ἀναστάτωσε τὸ ἔδαφος τῆς νήσου Τσάλαλ καὶ κατέστρεψε ἐντελῶς τὸ πρὸς τὰ δυτικὰ ἀρχιπέλαγος. Ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ πέντε σύντροφοὶ του θὰ πέθαιναν βέβαια ἀπὸ τὴν πείνα, ἂν δὲν εὕρισκαν τὸ μέσον νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ νησί ἐκεῖνο, πού δὲν ἦταν σὲ θέση πιά νὰ τοὺς θρέψη.

Ἔστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, ἡ θεία Πρόνοια τοὺς ἔστειλε μιὰ βάρκα. Προήρχετο βέβαια ἀπὸ κανένα γειτονικὸ νησί, καὶ τὸ ρεῦμα τὴν ἔφερε σχεδὸν ὡς τὴ σπηλιά τους.

Ἐφόρτωσαν ἀμέσως στὴ βάρκα αὐτὴ ὅσα τρόφιμα μπορούσε νὰ χωρέσῃ, μπῆκαν κι αὐτοί, καὶ ἐγκατέλειψαν γιὰ πάντα τὴ νῆσο Τσάλαλ.

Δυστυχῶς ἔπνεε τότε ἄνεμος σφοδρότατος, ὀφειλόμενος στὸν πρόσφατο σεισμό, πού εἶχε συνταράξει, ὄχι μόνον τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀσμόσφαιρα. Καὶ ὁ ἄνεμος αὐτός, κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ παλαίσουν, παρέσυρε τὴ βάρκα πρὸς νότον, παραδίνοντάς τὴν στὸ ρεῦμα, πού ὠδήγησε καὶ τὸν ὀγκόπαγό μας ὡς τὴν ἀκτὴ τῆς Χώρας τοῦ Ἄλμπρανου.

Ἐπὶ τρεῖς σχεδὸν μῆνες, οἱ δυστυχισμένοι ἐκεῖνοι προχωροῦσαν στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα, χωρὶς νὰ μποροῦν ν' ἀλλάξουν διεύθυνση. Μόλις στὶς 2 Ἰανουαρίου, παρατήρησαν μιὰ στεριά—ἐκεῖνη ἀκριβῶς πού τὴν ἔβρεχε πρὸς ἀνατολὰς ὁ Πορθμὸς τῆς «Ἰάνας». Καὶ ἀπὸ τὴ Χώρα τοῦ Ἄλμπρανου ἀπέχε μόνον πενήντα μίλια. Ναι, τόση μόνον ἀπόσταση μᾶς ἐχώριζε ἀπὸ ἐκείνους, πού ἦρθαμε νὰ τοὺς ζητήσουμε τόσο μακρυνά, καὶ τοὺς ὁποίους δὲν ἐλπίζαμε νὰ βροῦμε πιά!

Ἐκεῖ ἄραξαν ἐπὶ τέλους καὶ ἀποβιβάστηκαν. Ἄλλὰ ποιά διαφορὰ ἀπὸ τὴ νῆσο Τσάλαλ — τὴν πρὶν τοῦ σει-

σμοῦ — ἢ μᾶλλον ποιά ὁμοιότητα μὲ τὴ Χώρα τοῦ Ἄλμπρανου! Ἄδαφος ἄγρονο, ἄμμος καὶ βράχοι, καὶ οὔτε δέντρα, οὔτε θάμνοι, οὔτε χλόη! Τὰ τρόφιμα τῶν ναυαγῶν εἶχαν τελειώσει, καὶ τρεφόντουσαν τόσο λίγο, ὥστε δυὸ ἀπ' αὐτοὺς δὲν μπόρῃσαν ν' ἀνθῆξουν περισσότερο. Ὁ Φόρψ καὶ ὁ Λέξτον πέθαιναν ἀπὸ ἀσιτία.

Οἱ τέσσερεις ἄλλοι δὲν θέλησαν νὰ μείνουν οὔτε στιγμή στὴ γῆ ἐκείνη τὴν ἀφιλόξενη. Μὲ τὶς λίγες τροφές, ποὺ τοὺς ἔμειναν, ἐπεβιβάσθησαν πάλι στὴ βάρκα, καὶ γιὰ δευτέρα φορά ἀφέθησαν στὸ ρεῦμα...

Ἔτσι ἐταξίδευσαν εἰκοσιπέντε ἀκόμη μέρες. Οἱ τροφές των ἐξαντλήθησαν ἐντελῶς· καὶ βέβαια θὰ πέθαιναν, γιὰτὶ εἶχαν νὰ φᾶνε σαρανταοκτὼ ὥρες... ὅταν ἡ βάρκα τους, στὸ βάθος τῆς ὁποίας κατέκειντο ἀναίσθητοι, ἐφάνηκε ἔξω ἀπὸ τὴ Χώρα τοῦ Ἄλμπρανου.

Πρῶτος τὴν εἶδε ὁ Οὐρλιγκερλί, καὶ ὁ Ντιρκ Πέτερος ρίχτηκε στὴ θάλασσα, καὶ κατῶρθωσε νὰ τὴν φτάσῃ καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στὴν ἀσπὴ.

Τὴ στιγμή ποὺ ὁ μιγὰς ἔβαζε τὸ πόδι στὴ βάρκα, ἀνεγνώρισε τὸν πλοίαρχο τῆς «Ἰάνας» καὶ τοὺς ναῦτες Ροβέρτο, Τρινκλ καὶ Κομπέν. Ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι ἀνέπνεαν ἀκόμη, ἐπῆρε τὰ κουτιά, διευθύνθηκε πρὸς τὴν ξηρὰ, καὶ ὅταν δὲν ἀπείχε παρὰ λίγο, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι τοῦ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ μᾶς ἐφώνηξε:

— Ζῆ!... Ζῆ!...

Καὶ τώρα οἱ δυὸ ἀδελφοὶ βρισκόντουσαν ἐνωμένοι στὴν ἔρημη, τὴν ἀπρόσιτη ἐκείνη γωνιὰ τῆς Χώρας τοῦ Ἄλμπρανου!

Ὁ ἀπόπλους.

Μετὰ δυὸ μέρες, δηλαδή στίς 21 Φεβρουαρίου, κατὰ τὶς ἔξη τὸ πρωῖ, ἡ βάρκα τῶν ναυαγῶν τῆς «Ἰάνας» στὴν ὁποία ἐπιβιβάστικαμε ὅλοι — δεκατρεῖς τὸν ἀριθμὸν — ἀπέπλεε ἀπὸ τὴ Χώρα τοῦ Ἄλμπρανου.

Τὴν προηγούμενη μέρα εἶχε συζητηθῆ ἓν ἐκτάσει τὸ ζήτημα τῆς ἀναχωρήσεως. Ἐπὶ ἓνα μῆνα ἀκόμη, ὄχι περισσότερο, θὰ ἦταν δυνατὸς ὁ πλοῦς στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς πολιτικῆς θαλάσσης, πού περιλαμβάνεται μεταξὺ τοῦ ὀγδοηκοστοῦ ἔκτου καὶ ἑβδομηκοστοῦ παραλλήλου καὶ περικλείεται ἀπὸ τὸ παγόφραγμα. Ἄπὸ κεῖ, ἂν καταρωθῶναμε νὰ περάσουμε, θὰ εἶχαμε ἴσως τὴν καλοτυχία νὰ συναντήσουμε καμμιά φαλαινοθηρίδα, περὶ τὰ τέλη τῆς ἀλιευτικῆς περιόδου, ἢ — ποιὸς ξέρει! — κανένα πλοῖο ἀγγλικὸ ἢ ἀμερικανικὸ, ἀπὸ τὰ πλέοντα ὡς ἐκεῖ χάρη γεωγραφικῶν ἀνακαλύψεων. Ὅταν περνοῦσε ὁμως τὸ πρῶτο δεκαπενθήμερο τοῦ Μαρτίου, ψαράδες καὶ ἔξερεινητὲς θὰ ἐγκατέλειπαν τὰ πελάγη ἐκεῖνα, καὶ τότε πιά καμμιά ἐλπίδα σωτηρίας δὲν θὰ εἶχαμε.

Στὴν ἀρχή, ἐξετάσαμε ἂν θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ ξεχειμωνιάσουμε στὴ Χώρα τοῦ Ἄλμπρανου, καὶ μόνον τὴν προσεχῆ ἀνοιξη, ὅταν θὰ ἔλθωναν οἱ πάγοι, ν' ἀνοίχτοῦμε μὲ τὴ βάρκα μας στὸ πέλαγος, ὅποτε θὰ εἶχαμε περισσότερο καιρὸ στὴ διάθεσή μας, γιὰ νὰ διασχίσουμε τὰ χίλια μίλια, πού μᾶς ἐχώριζαν ἀπὸ τὸν Εἰρηρικὸ Ὠκεανό. Ἴσως αὐτὸ θὰ ἦταν ἀσφαλέστερο, φρονιμώτερο. Ἄλλὰ πῶς ν' ἀποφασίσουμε νὰ περάσουμε ὀλόκληρο πολιτικὸ χειμῶνα στὴ χώρα ἐκεῖνη τοῦ σκότους καὶ τοῦ ψύχους, ἀφοῦ μᾶς παρουσιαζότανε ἤδη μιὰ εὐκαιρία νὰ φύγουμε, νὰ ἐπιστρέψουμε τὸ γρηγορώτερο στὴν πατρίδα, νὰ κάνομε ὅ,τι ἔκαμαν ἡδὴ ὁ Χῆρνε καὶ οἱ ὀπαδοὶ του, καὶ ὑπὸ συνθήκες ἀπίεως εὐνοϊκώτερες; Ἐπὶ τέλους, καὶ ἂν παρουσιαζότανε κανένα ἐμπόδιο, ἢ βάρκα, μας μπορούσε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν ἀκτὴ ἐκεῖνη, τῆς ὁποίας ξέραμε ἀκριβῶς τὴ γεωγραφικὴ θέση.

Ἔτσι, ἀφοῦ συζητήθησαν καὶ ζυγίστησαν ὅλα τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ, ἡ ἀναχώρηση ἀποφασίσθηκε, οἱ προπαρασκευεσθεῖς ἔγιναν σύντομα, καὶ τὸ πρῶτ' ἡμερῶν τῆς 21, καθὼς εἶπα, ἀποπλεύσαμε. Ἦδη, στὶς ἑφτά, ἢ βάρκα, κάτω ἀπ' τὴ

διπλή επίδραση τοῦ ρεύματος καὶ τοῦ ἀνέμου, εἶχε ἀπομακρυνθῆ πέντε μίλια ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο τῆς Χώρας τοῦ Ἄλμπρανου καὶ τὸ ἀπόγευμα εἶχαν ἔξαφανισθῆ σιγὰ - σιγὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ βουνα.

Ἡ βάρκα μας ἦταν ἀπὸ τὰ πλοίαρια ἐκεῖνα, ποὺ συνηθίζονται στὸ τσαλαλικὸ Ἄρχιπέλαγος γιὰ τὴν μεταξὺ τῶν νησιῶν συγκοινωνία. Εἶχε μῆκος δώδεκα μέτρων καὶ πλάτος ἓνα καὶ ὀγδόντα, εἶχε τὴν πρόμνη καθὼς καὶ τὴν πρόρα ἀνυψωμένες, καὶ ἐκινεῖτο μὲ πολλὰ κουπιά. Οὐσιῶδες χαρακτηριστικὸ τοῦ σκάφους αὐτοῦ ἦταν ὅτι, κατὰ τὴν κατασκευὴ του, δὲν εἶχε γίνεи χρήση οὐδὲ τοῦ ἐλαχίστου κομματιοῦ σιδήρου — οὔτε καρφιοῦ, οὔτε σφήνας, οὔτε πλάκας — τόσο στὸ σκελετό, ὅσον καὶ στὰ ἔξαρτήματα, γιὰ τὸ μέταλλο αὐτὸ ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστο στὴ νῆσο Τσάλαλ. Ὅλοι οἱ σύνδεσμοι εἶχαν γίνεи στερεώτατα μ' ἓνα εἶδος κισσοῦ, τὸ στέλεχος τοῦ ὁποίου ἦταν σκληρὸ σὰν μετὰλλινο σύρμα· τοῦ ἐδώσαμε δὲ τὸ ὄνομα «Παράκητος» — ὄνομα ἐνὸς ψαριοῦ τῶν θαλασσῶν ἐκεῖνων, χονδροειδῶς σκαλισμένου στὴν πρόμνη.

Ἐννοεῖται, ὅτι πήραμε μαζί μας ὅσα ἦταν δυνατὸν νὰ χωρέσουν στὸν «Παράκητο», χωρὶς νὰ στενοχωρηθοῦν οἱ δεκατρεῖς ἐπιβάτες του — ροῦχα, σκεπάσματα, ἀδιάβροχα, πανιά, κουπιά, ἄγκυρες, ἀρπάγια, ὅπλα καὶ πολεμοφόδια. Τὸ φορτίο μας ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἀρκετὰ βαρέλια νεροῦ, ρακῆς καὶ οὐίσκυ, καὶ ἀπὸ ἀρκετὰ κιβώτια παστοῦ κρέατος, ἀλεύρου, ὀσπρίων, καφὲ καὶ τσαγιοῦ. Πήραμε ἐπίσης καὶ μιὰ μικρὴ φουφοῦ καὶ κάρβουνα σὲ σακκιά, ἀφήσαμε δὲ ὅλα τὰ ἄλλα στὸ σπήλαιο τῆς Χώρας τοῦ Ἄλμπρανου, προσφυλαγμένα, γιὰ νὰ χρησιμεύσουν σ' ἐμᾶς, σὲ περίπτωσι ἀποτυχίας καὶ ἐπιστροφῆς, ἢ καὶ σ' ἄλλους ναυαγούς, ἂν φτάνανε ποτὲ στὶς ἀκτὲς ἐκεῖνες.

Ἐπάνω στὸν «Παράκητο» στήσαμε κι ἓνα κατάρτι, στὸ ὁποῖο ἀνεπετάσαμε ἓνα μικρὸ πανί. Μὲ τὸν ὀπλισμὸ αὐτὸ ἐλπίζαμε νὰ ἔχουμε ταχύτητα τριάντα μιλίων τὸ ἡμερο-

νύχτιο, οὕτως ὥστε, μέσα σὲ πέντε ἐβδομάδες, νὰ διανύσουμε τὰ χίλια μίλια πὸν μᾶς ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ παγόφραγμα. Ἐν τὸ ρεῦμα καὶ ὁ ἄνεμος ἐξακολούθησαν νὰ σπρώχνουν τὸν «Παράκητο» πρὸς βορρᾶν, ἢ ἐλπίζομένη αὐτὴ ταχύτητα δὲν ἦταν ὑπερβολικῆ. Ἄλλωστε θὰ χρησιμοποιούσαμε τὰ κουπιὰ, ἂν τυχὸν ὁ ἄνεμος μᾶς ἔλειπε.

Τίποτε τὸ ἀξιωμακτικὸν δὲν ἔχω νὰ σημειώσω κατὰ τὴν πρώτη ἐβδομάδα τοῦ ταξιδιοῦ μας. Ὁ ἄνεμος δὲν ἔπαυσε νὰ πνέῃ ἀπὸ τὰ νότια, καὶ κανένα ἀντίθετο ρεῦμα δὲν παρουσιάστηκε. Μόλις ἐκόπασε ὁ ἄνεμος, πιάναμε τὰ κουπιὰ.

Ἐφ' ὅσον τοῦτο ἦταν δυνατὸν, καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἀκτὴ τῆς Χώρας τοῦ Ἀλμπρανού δὲν ἔστριβε πολὺ πρὸς δυσμᾶς, εἶχαμε σκοπὸ νὰ τὴν παραπλεύσουμε, σὲ ἀπόστασις ἑκατὸ ὡς διακοσίων ὀργιῶν.

Ἡ ὄψη τῆς ξηρᾶς ἐξακολούθησε νὰ εἶναι ἡ ἴδια, ἔδαφος ἄγονο, βράχοι ὑπόμαυροι, ἀκτὲς ἀμμονδερές, καὶ πίσω βουνὰ ἀπότομα καὶ γυμνά. Ὁ δὲ πορθμὸς παρέσυρε ἤδη ἀρκετοὺς ὀγκόπαγους, πὸν ἐφέροντο πρὸς τὸ παγόφραγμα. Καὶ ἡ μὲν βάρκα μας εὐκόλα τοὺς παρέκαμπτε· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ κλείσουν τὰ τελευταῖα περάσματα τοῦ παγοφράγματος, πὸν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔμεναν ἀκόμη ἀνοιχτά, καὶ νὰ κλείσουν προτοῦ προφτάσουμε νὰ περάσουμε;

Εἶναι περιττὸ νὰ πῶ, ὅτι ἡ συνεννόηση καὶ ἡ συμφωνία ἦταν πλήρης μεταξὺ τῶν δεκατριῶν ἐπιβατῶν τοῦ «Παράκητου». Δὲν φοβόμαστε πιά κανένα Χῆρνε. Ὅλοι ἦταν δικοὶ μας, πιστοὶ καὶ ἀφρωσιωμένοι μέχρι θανάτου.

Ὅσο γιὰ τὸν Ντίρκ Πέτερς, ἐφ' ὅσον ἀπομακρύνονταν ἀπὸ τὴ χώρα ἐκείνη, ὅπου κανένα ἴχνος τοῦ ἀγαπημένου του Πύμ δὲν μπόρεσε νὰ βρῆ, γινότανε ὀλοένα μελαγχολικώτερος, σιωπηλότερος, ὥστε κατάντησε νὰ τοῦ μιλάω καὶ νὰ μὴ μοῦ ἀποκρίνεται.

Τὸ ἔτος 1840 ἦταν δίσεκτο, ἐπομένως ἔχω νὰ σημει-

ώσω και την 29 Φεβρουαρίου. Ήταν μάλιστα και ἡ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων τοῦ Οὐρλιγκερλί, και ὁ ναύκληρος θέλησε νὰ γιορταστῇ μὲ κάποια ἐπισημότητα.

— Τί τὰ θέλετε! μᾶς εἶπε γελώντας, μὰ φορὰ στὰ τέσσερα χρόνια γιορτάζω κι ἐγὼ ὁ καημένος! Ἄς μὴ χάσουμε λοιπὸν τὴ σπάνια εὐκαιρία.

Και ἤπιαμε ὅλοι στὴν ὑγεία τοῦ ναυκλήρου, ποὺ δὲν ἦταν μόνον ὁ πιὸ φλύαρος ἀπὸ ὄλους μας, ἀλλὰ και ὁ πιὸ ἀνοιχτόκαρδος, ὁ πιὸ ὑπομονητικός, ποὺ ἐγκαρδίωνε και τοὺς πιὸ ἀπελπισμένους μὲ τὴ φαιδρότητα και τὴν αἰσιοδοξία του.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη βρεθήκαμε σὲ πλάτος 79° 17' και σὲ μῆκος 118° 38'. Ήταν φανερὸ ὅτι οἱ ὄχθες τοῦ Πορθμοῦ τῆς Ἰάνας βαστοῦσαν ἀπὸ τοῦ 118ου μέχρι τοῦ 119ου μεσημβρινοῦ, και ὅτι ὁ «Παράκητος» εἶχε νὰ διανύσῃ μόνο δώδεκα μοῖρες ὡς τὸν πολικὸ κύκλο.

Μετὰ τὴν καταμέτρηση αὐτή, οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἄνοιξαν τὸ χάρτη — τὸν τόσο ἀτελῆ τότε ἀκόμη — τῶν πολικῶν χωρῶν. Ἐσκυψα μαζί τους, και προσπαθήσαμε και οἱ τρεῖς νὰ καθορίσουμε κατὰ προσέγγιση ποιῆς χῶρες, γνωστὲς ἤδη, βρισκόντουσαν πρὸς τὴ διεύθυνση ἐκείνη.

Εἶπαμε ὅτι, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ὁ ὀγκόπαγός μας πέρασε τὸ Νότιο Πόλο, μπήκαμε στὴ ζώνη τῶν ἀνατολικῶν μηκῶν· ἐπομένως δὲν εἶχαμε πιὰ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐπιστρέψουμε πρὸς τὶς Φάλκλαντ, ἢ νὰ βροῦμε φαλαινοθηρίδες κοντὰ στὶς Νήσους Σάντουιτς ἢ στὴ Νότια Γεωργία. Ἀκολουθώντας τὴν πρὸς τὰ βόρεια διεύθυνση, ἀλλοῦ θὰ ἀράζαμε, ἀλλοῦ θὰ σωζόμαστε.

Ἐν τούτοις, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ συνεπέρανε ὅτι, ἀφοῦ ὁ Πορθμὸς τῆς Ἰάνας, ποὺ διαχωρίζει σὲ δυὸ τὴν πολικὴ ἥπειρο, ἔφτανε μέχρι τοῦ 119ου μεσημβρινοῦ, ὁ «Παράκητος» θὰ περνοῦσε κοντὰ στὸ μέρος, ὅπου οἱ γεωγράφοι τοποθετοῦν τὸ Μαγνητικὸ Πόλο.

Εἶναι τὸ σημεῖο τῆς γῆς, στὸ ὁποῖο ἐνώνονται ὅλοι οἱ

μαγνητικοὶ μεσημβρινοί, καὶ ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἡ μαγνητικὴ βελὸνὴ παίρνει θέσιν κάθετη.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀκόμη, ὁ Πόλος αὐτὸς δὲν εἶχε ὀρισθῆ μετὰ τὴν ἀκρίβεια, μετὰ τὴν ὁποία ὠρίσθηκε ἀργότερα. Ἄλλ' αὐτὸ καμμιά δὲν εἶχε γιὰ μᾶς σημασίον.

Ὅ,τι μᾶς ἐνδιέφερε περισσότερον ἦταν ὅτι, ἐφ' ὅσον προχωρούσαμε, ὁ Πορθμὸς τῆς Ἰάνας ἐστένευε ἀρκετά, οὕτως ὥστε σὲ λίγο δὲν εἶχε πλάτος μεγαλύτερον τῶν δέκα ἢ δώδεκα μυλίων.

Ὁ σχηματισμὸς αὐτὸς μᾶς ἐπέτρεπε νὰ διακρίνομε καθαρά τὴν ξηρὰ καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ τὰ μέρη.

— Φτάνει νὰ μὴν κλείσῃ ὅλως διόλου τὸ στενὸ καὶ νὰ μὴν καταπηγήσῃ ἀδιέξοδος! εἶπε ὁ ναύκληρος Οὐρλιγκερλί.

— Δὲν ὑπάρχει τέτοιος φόβος! ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ. Ἀφοῦ τὸ ρεῦμα διευθύνεται πρὸς βορρᾶν, θὰ πῆ ὅτι βρῖσκει διέξοδος πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, καὶ κατὰ τὴ γνώμη μου, τὸ καλύτερον ποὺ ἔχομε νὰ κάνουμε εἶναι νὰ τὸ ἀκολουθήσομε.

Ἦταν πὰ φανερό. Ὁ «Παράκητος» δὲν μοροῦσε νὰ βρῆ καλύτερον ὁδηγὸ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ρεῦμα. Ὁ μόνος κίνδυνος ἦταν μήπως, ὕστερα ἀπὸ λίγες μοῖρες ἀκόμη, τὸ ρεῦμα ἐξέκλινε πρὸς ἀνατολὰς ἢ πρὸς δυσμάς. Ὁπωσδήποτε, τὰ πάντα μᾶς ἐπέτρεπαν νὰ ἤμαστε βέβαιοι ὅτι, στὰ βόρεια τοῦ παγοφράγματος, τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Εἰρηνικοῦ ἔβρεχε τίς χῶρες τῆς Αὐστραλίας, τῆς Τασμανίας ἢ τῆς Νέας Ζηλανδίας. Ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψομε στὴν πατρίδα· ἀλλὰ ἀπὸ ποῖο μέρος μᾶς ἦταν ἀδιάφορο.

Ἐπὶ τοιοῦτους ὄρους τὸ ταξίδι μας παρετάθη ἐπὶ δέκα μέρες. Ἡ βάρκα μας ἔπλεε στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος· καὶ οἱ δυὸ πλοίαρχοι δὲν φοβόντουσαν γιὰ τὴ στερεότητά της, μολονότι, τὸ ἐπαναλαμβάνω, κανενὸς κομματιοῦ σιδήρου δὲν εἶχε γίνει χρῆσις κατὰ τὴ ναυπήγησίν της. Εἶναι ὅμως ἀλήθεια ὅτι καὶ ἡ θάλασσα ἦταν ἐξαιρετικὰ γαλήνια.

Στις 10 Μαρτίου βρεθῆραμε σὲ πλάτος 70° 13'. Ὁ

«Παράκητος» ἀπὸ τῆ Χώρα τοῦ Ἄλμπρανου καὶ σὲ εἰκοσι μέρες εἶχε διανύσει ἑξακόσια περίπου μίλια· ἄρα εἶχε ταχύτητα τριάντα μιλίων τὸ ἡμερονύχτιο — δηλαδή ὅ,τι θέλαμε. Ἄν ἡ ταχύτητα αὐτὴ δὲν λιγότευε ἀργότερα, ὑπῆρχε ἐλπίδα νὰ φτάσουμε προτοῦ κλειστοῦν οἱ πόρτες καὶ προτοῦ ἐπιστρέψουν τὰ ψαροκαΐκια.

Ἦδη ὁ ἥλιος διέγραφε τὴν τροχιά του στὸ ἔσχατο ἄκρο τοῦ ὀρίζοντα καὶ πλησίαζε ἡ ἐποχὴ ποὺ τὰ σκοτάδια τῆς πολικῆς νύχτα θὰ ἐκάλυπταν ὅλο τὸν Ἀνταρκτικό. Τὸ εὐτύχημα εἶναι ὅτι, προχωρώντας πρὸς βορρᾶν, ἐφτάσαμε σὲ πελάγη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ φῶς δὲν εἶχε λείψει ἀκόμη.

Τότε παρατηρήσαμε ἓνα φαινόμενο παράδοξο, ἀπὸ ἐκεῖνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι γεμάτη ἡ διήγησις τοῦ Ἀρθούρου Πύμ. Ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσερις ὥρες, ἀπὸ τὰ δάχτυλά μας, ἀπὸ τὶς τρίχες τῶν μαλλιῶν καὶ τῶν γενειῶν μας, ἔβγαιναν μικροὶ σπινθῆρες συνοδευόμενοι ἀπὸ κρότο τριγμώδη: «τσάκ»: Ἦταν χιόνι ἠλεκτρικό, τοῦ ὁποίου οἱ παχειὲς ἀλλ' ὄχι πυκνὲς νιφάδες, πέφτοντας, παρήγαγαν τὰ φωτεινὰ καὶ ἠχητικὰ ἐκεῖνα φαινόμενα. Συνεπεία τοῦ χιονοστροβίλου, ἡ θάλασσα ἀγρίεψε καὶ πολλὰς φορὲς ὁ «Παράκητος» ἐκινδύνευσε νὰ βυθισθῆ. Εὐτυχῶς ὅμως, βάρκα καὶ ἐπιβάτες βγήκαμε ἀπὸ τὴ δοκιμασία αὐτὴ σώοι καὶ ἀβλαβεῖς.

Ἐν τούτοις ἡ ἀτμόσφαιρα φωτιζότανε τώρα ἀνεπαρκέστατα, ἡ δὲ ὀμίχλη συχνὰ μᾶς ἐμπόδιζε νὰ διακρίνουμε τὰ γύρω ἀντικείμενα· χρειαζότανε λοιπὸν αὐστηροτάτη προσοχὴ γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὶς συγκρούσεις μὲ τοὺς πλωτοὺς πάγους, τῶν ὁποίων ἡ ταχύτητα ἦταν μικρότερη ἀπ' τὴν τοῦ «Παράκητου». Πρέπει νὰ σημειώσω ἐπίσης ὅτι, πρὸς τὰ νότια, ὁ οὐρανὸς κατηυγάζετο συχνὰ ἀπὸ πλατειὲς λάμπεις ὀφειλόμενες στὴν ἀκτινοβολία τοῦ πολικοῦ σέλαος.

Ἡ θερμοκρασία ἔπεφτε. Τὸ θερμομέτρο ἔδειχνε τώρα μόνο 5° ὑπὲρ τὸ μηδέν. Καὶ ἡ πτώσις αὐτὴ μᾶς προξενούσε ζωηρὲς ἀνησυχίες. Ἄν δὲν θὰ εἶχε ἐπιρροὴ στὰ ρεύ-

ματα, ἡ διεύθυνση τῶν ὁποίων ἐξακολουθοῦσε νὰ μᾶς εἶναι εὐνοϊκῆ, θὰ μετέβαλλε ὁμως τὴν ἀτμοσφαιρικὴ κατάσταση καὶ ἂν ὁ ἄνεμος ἐξασθενοῦσε μὲ τὴν αὐξηση τοῦ ψύχους, ἡ ταχύτητα τῆς λέμβου θὰ λιγότευε κατὰ τὸ ἥμισυ. Δυὸ μόνον ἐβδομάδων καθυστέρηση θὰ ἔφτανε γιὰ νὰ κἀνὴ προβληματικὴ τῆ σωτηρία μας καὶ νὰ μᾶς ἐξαναγκάσῃ ἴσως νὰ ξεχειμωνιάσουμε πρὸ τοῦ παγοφράγματος, ἢ μᾶλλον νὰ ἐπιστρέψουμε στὴ Χώρα τοῦ Ἄλμπραου. Ἄλλὰ τότε θὰ ἦταν ἐλεύθερος ὁ Πορθμὸς τῆς Ἰάνας ὥστε νὰ ἀναπλεύσουμε; Ὁ Χῆρνε καὶ οἱ ὀπαδοὶ του, προσηγηθέντες κατὰ δεκαπέντε μέρες, βέβαια θὰ ὑπῆρξαν εὐτυχέστεροι καὶ θὰ εἶχον ἤδη κατορθώσει νὰ περάσουν τὸ παγόφραγμα!

Μετὰ σαρανταοκτὼ ὥρες, γενομένης νέας καταμετρήσεως, τὸ μὲν πλάτος βρέθηκε $75^{\circ} 17'$ τὸ δὲ μῆκος $18^{\circ} 3'$. Ὡστε τὴν ἡμέρα ἐκείνη, 12 Μαρτίου, ὁ «Παράκητος» μόλις ἀπεῖχε τετρακόσια μίλια ἀπὸ τὸ νότιο πολικὸ κύκλο.

Ἄξισημείωτο εἶναι ὅτι ὁ πορθμὸς, ποὺ ἐστένευε μέχρη τοῦδε, ἄρχισε τώρα νὰ εὐρύνεται. Οὔτε μὲ κυάλια δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὴν πρὸς ἀνατολὰς ξηρά. Δυσάρεστο αὐτὸ γιὰ τὸ ρεῦμα, μὴ περιοριζόμενον πιά μεταξὺ τῶν δύο ὀχθῶν, δὲν θὰ ἀργοῦσε νὰ ἐξασθενήσῃ καὶ νὰ χάσῃ ὅλη του τὴν ταχύτητα.

Τὴν νύχτα τῆς 12 πρὸς τὴν 13 Μαρτίου, ὁμίχλη ἀρκετὰ πυκνὴ ἦρθε νὰ μεγαλώσῃ τὸν κίνδυνον. Ἡ παρουσία τῆς ὁμίχλης στὶς θάλασσες ἐκείνες δὲν μᾶς ἐξέπληττε βέβαια· μᾶς ἐξέπληξε ὁμως ἓνα ἄλλο ποὺ παρατηρήσαμε, δηλαδὴ ὅτι ἡ ταχύτητα τῆς βάρκας μας ἀντὶ νὰ ἐλαττώνεται ἀπεναντίας μεγάλωνε σιγὰ - σιγὰ, μολονότι ὁ ἄνεμος εἶχε πέσει. Ἡ αὐξηση αὐτὴ τῆς ταχύτητας δὲν ὠφείλετο βέβαια στὸ ρεῦμα, γιὰ τὸ παφλασμὸς τοῦ νεροῦ στὴν πρῶρα μας μαρτυροῦσε ὅτι ἐκινούμεθα ταχύτερα τοῦ ρεύματος.

Αὐτὸ βάσταξε ὡς τὸ πρῶτὸ, χωρὶς νὰ μπορέσουμε νὰ

καταλάβουμε τί συμβαίνει, όταν κατὰ τὶς δέκα, ἡ ὁμίχλη ἄρχισε νὰ διαλύεται καὶ φάνηκε πάλι ἡ πρὸς δυσμὰς ἀκτὴ, βραχῶδης ἀκτὴ, χωρὶς βουνὰ στὸ βᾶθος, ποὺ τὴν παρέπλεε ἤδη ὁ «Παράκητος».

Καὶ τότε, σὲ ἀπόσταση ἐνὸς τετάρτου μιλίου, διαγράφηκε ἓνας ὄγκος παράδοξος, βράχος ὕψους πενήντα περίπου ὀργιῶν, καὶ περιμέτρου διακοσίων ὡς τριακοσίων. Καὶ ὁ βράχος αὐτὸς ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ Σφίγγα πελώρια, μὲ τὸν κορμὸ ἀνορθωμένο, μὲ τὰ πόδια τεντωμένα, μὲ τὴν στάση ἐν γένει τοῦ πτερωτοῦ τέρατος, ποὺ ἡ ἑλληνικὴ μυθολογία μᾶς παρουσιάζει στὸ δρόμο τῶν Θηβῶν.

Μήπως δὲν ἦταν βράχος; Μήπως ἦταν ζῶο, μεγαθήριο, τέρας γιγαντιαῖο, μαστόδους, διαστάσεων χίλιες φορὲς μεγαλυτέρων ἀπὸ τὶς τῶν ἐλεφάντων ἐκείνων τῶν πολικῶν χωρῶν, τῶν ὁποίων λείψανα ἀνευρίσκονται ἀκόμη; Γιὰ μιὰ στιγμή τὸ πιστέψαμε, καὶ μάλιστα τὸ φοβηθήκαμε... Ἄλλ' ἔπειτα ἐπεισθήκαμε, ὅτι τὸ τέρας ἐκεῖνο δὲν ἦταν παρὰ βράχος παραδόξου μορφῆς, ἡ κορυφὴ τοῦ ὁποίου — ἡ κεφαλὴ τῆς Σφίγγας — τώρα μόλις εἶχε προβάλλει ἀπὸ τὴν ὁμίχλη.

Καὶ τότε θυμήθηκα ὅτι, τὴν νύχτα ἀκριβῶς ποὺ ἀναποδογυρίστηκε ὁ ὀγκόπαγος καὶ ἀνύψωνε τὸν «Ἄλμπρανο», εἶχα ὄνειρευτῆ ἓνα τέτοιο μυθολογικὸ ζῶο, μιὰ Σφίγγα, καθήμενη στὸν Πόλο, ποὺ μιλοῦσε καὶ ἀποκάλυπτε τὰ μυστήρια τῶν ἀπροσίτων ἐκείνων χωρῶν...

Ἄλλὰ φαινόμενα ἀκόμη παραδοξότερα ἔμελλε νὰ κινήσουν περισσότερο τὴν προσοχὴ μας, τὴν ἐκπληξή μας, τὸ φόβο μας...

Εἶπα ὅτι ἡ ταχύτητα τοῦ «Παράκητου» μέγαλωνε διαρκῶς. Ἦδη ἡ ταχύτητά του ἦταν ὑπερβολικὴ, πολὺ ἀνώτερη τοῦ ρεύματος. Καὶ ἄξαφνα, ἡ σιδερένια ἄγκυρα τοῦ «Ἄλμπρανου», ποὺ βρισκότανε στὴν πρῶρα τῆς βάρκας μας, ξεφεύγει βγαίνει ἀπὸ τὸ σκάφος, σὰν νὰ τὴν ἔσυρε κάποια δύναμη ἰσχυρὴ καὶ ἀκατανίκητη, τὸ δὲ σχοινί,

πού την συγκρατεί, τεντώνεται, κινδυνεύει νὰ σπάση... Νομίζεις πιά ὅτι αὐτὴ ἡ ἄγκυρα μᾶς ρυμουλκεῖ ἴσια πρὸς τὴν ἀκτὴν, σχίζοντας ὀρμητικὰ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης!

— Τί συμβαίνει λοιπόν; ἀνέκραξε ὁ Οὐίλλιαμ Γ'κύ.

— Κόψε, ναύκληρε, τὸ σχοινί, διέταξε ὁ Τζέμ Βέστ, εἰδεμὴ θὰ πέσουμε καὶ θὰ κομματιαστοῦμε πάνω στοὺς βράχους!

Ὁ Οὐόρλιγκερλί ὀρμᾶ στὴν πρῶρα τοῦ «Παράκητου» γιὰ νὰ κόψῃ τὸ σχοινί. Ἐξαφνα, τὸ μαχαίρι πού κρατοῦσε ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸ χέρι του, τὸ σχοινὶ κόβεται μόνο του, καὶ ἡ ἄγκυρα, σὰν νὰ ἦταν βλήμα, ὀβίς, φεύγει, πετάει, πρὸς τὸ βράχο...

Καὶ συγχρόνως, νά, ὅλα τὰ σιδερένια ἀντικείμενα, ὅσα ὑπῆρχαν στὴ βάρκα, τὰ μαγειρικά σκεύη, τὰ ὄπλα, τὸ μαγκάλι τοῦ Ἐντικοτ, οἱ σουγιάδες, τὰ μαχαίρια, ἀποσπώμενα ἀπὸ τίς τσέπες μας, ἀκολουθοῦν τὴν ἄγκυρα καὶ φεύγουν ἐναέρια πρὸς τὸ βράχο, ἐνῶ ἡ βάρκα, μὲ τὴν κεκτημένη ταχύτητα, φέρεται ὀλοένα πρὸς τὴν ἀκτὴν.

Τί συνέβαινε; Γιὰ νὰ ἐξηγήσουμε τὰ ἀνεξήγητα αὐτά, ἔπρεπε νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι μπήκαμε πράγματι στὴ σφαῖρα τῶν θαυμασίων, τὰ ὁποῖα ἀπέδιδε ἄλλοτε στὶς παραιοσθήσεις τοῦ Ἀρθούρου Πύμ;

Ὁχι! Τὰ φαινόμενα τῶν ὁποίων εἴμεθα μάρτυρες, τίποτε τὸ ὑπερφυσικὸ καὶ θαυμάσιο δὲν εἶχαν ἀπεναντίας ἦσαν φυσικά, φυσικώτατα!

Ἄλλωστε, δὲν μᾶς ἔμεινε καιρὸς νὰ σκεφτοῦμε, γιὰ τὶ σὲ λίγο βρεθήκαμε στὴν ξηρὰ, ἀπέναντι τῆς Σφίγγας, καὶ ἡ προσοχὴ μας ἐτράπη σὲ ἄλλα, στὴ θεὰ μιᾶς βάρκας, πού κατέκειτο συντριμμένη ἐπάνω στὴν ἄμμο.

— Ἡ βάρκα τοῦ «Ἀλμπρανού»! ἀνέκραξε ὁ Οὐόρλιγκερλί.

Ἦταν πράγματι ἡ βάρκα πού ἄρπαξε ὁ Χῆρονε. Καὶ βρισκόταν ἐκεῖ ἀποσυντεθειμένη, ἐλσεινή, ἄμορφο λείψανο σκάφους ναυαγήσαντος καὶ συντριβέντος ἐπὶ τῶν βράχων.

Ἄλλὰ τὸ περίεργο εἶναι — καὶ τὸ παρατηρήσαμε ἀμέσως — ὅτι ὅλα τὰ σιδηρικὰ τῆς βάρκας, καρφιά, πλάκες, ἐπιστρώματα, στρόφιγγες, ὅλα εἶχαν ἐξαφανισθῆ. Τί ἐσήμαινε αὐτό;...

Σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὴ βάρκα, δεξιά, εἶδαμε τρία πτώματα — τοῦ Χῆρνε, τοῦ Μαρτιὲν Χόλτ καὶ ἐνὸς ναύτη ἀπὸ τὶς Φάλκλαντ. Ἐφαίνοντο ὅτι εἶχαν πεθάνει πρὸ ἀρκετῶν ἡμερῶν. Ἄλλὰ οἱ ἄλλοι δέκα τί εἶχαν γίνεи; Μήπως παρασύρθηκαν στὴ θάλασσα;

Ἐψάξαμε στὴν ἀκτὴ ἐκεῖνη, ἀνάμεσα στοὺς βράχους, ἀλλὰ κανένα ἄλλο πτώμα δὲν ἀνακαλύψαμε.

— Φαίνεται, εἶπε ὁ Οὐίλλιαμ Γκύ, ὅτι ἡ βάρκα τους θὰ συγκρούσθηκε μὲ κανένα ὀγκόπαγο. Οἱ περισσότεροι θὰ πνίγησαν, καὶ μόνο τὰ τρία αὐτὰ πτώματα ἐξεβράσθησαν στὴν ἀκτὴ.

— Ἄλλὰ τότε γιατί ἡ βάρκα νὰ βρῖσκεται σὲ τέτοια κατάσταση; ρώτησε ὁ Οὐρλιγκερλί.

— Καὶ προπάντων, γιατί νὰ λείπουν ὅλα τῆς τὰ σίδηρα; πρόσθεσε ὁ Τζέμ Βέστ.

— Πράγματι, εἶπα ἐγώ· νομίζεις ὅτι τ' ἀπέσπασε κανεὶς διὰ τῆς βίας.

Ἀφήσαμε τὸν «Παράκητο» στὴ φύλαξη δυὸ ἀνδρῶν, καὶ οἱ ἄλλοι προχωρήσαμε στὸ ἐσωτερικόν, γιὰ νὰ ἐπεκτείνουμε τὶς ἔρευνές μας.

Πλησιάσαμε τὸ βράχο, ἤδη ἐλευθερωμένο ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ὀμίχλη καὶ παρουσιάζοντα καθαρῶτατα τὸ σχῆμα του — σχῆμα Σφιγγός, καθὼς εἶπα, χροῦματος σκουριάς, ὡσὰν ἡ ὕλη, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀποτελεῖτο, νὰ εἶχε ὀξειδωθῆ ἀπὸ τὴν ὑγρασία τοῦ πολιτικοῦ κλίματος.

Μιὰ ἰδέα ἦλθε τότε στὸ νοῦ μου — μιὰ ὑπόθεση, ποὺ ἐξηγοῦσε ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐκληπτικὰ φαινόμενα:

— Ἄ! εἶναι μαγνήτης!... μαγνήτης μὲ δύναμη ἑλξεως τεραστία!

Διὰ μᾶς τὸ μυστήριον τῆς τελευταίας καταστροφῆς,

τῆς ὁποίας θύματα ὑπῆρξαν ὁ Χῆρνε καὶ οἱ ὀπαδοὶ του, διαφωτισθῆκε. Ὁ ὄγκος ἐκεῖνος ἦταν μαγνήτης κολοσσιαῖος. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασίν του, ὅλα τὰ σιδερένια μέρη τῆς βάρκας τοῦ «Ἄλμπρανου» ἀπεσπίασθησαν καὶ ἐβλήθησαν ὀρμητικὰ καὶ ἐξεσφενδονίσθησαν μακριά. Ἡ ἴδια ἀκατανίκητη ἔλξη ἀπέσπασε καὶ ὅλα τὰ σιδερικά τοῦ «Παράκητου», καὶ χωρὶς ἄλλο ἢ βάρκα μας θὰ εἶχε τὴν τύχη τῆς ἄλλης, ἂν, κατ' εὐτυχίαν δὲν ἦταν ναυπηγημένη χωρὶς κανένα σίδηρο.

Ἄραγε, στὴν γειτνίαση τοῦ μαγνητικοῦ πόλου ὠφέλιμο ὁ φοβερός ἐκεῖνος μαγνήτης;

Τὸ ὑποθέσαμε στὴν ἀρχή, ἀλλὰ νέες σκέψεις μᾶς ἔκαμαν ν' ἀπορρίψουμε τὴν ἐξήγησιν αὐτή. Στὸ μέρος, ὅπου διασταυρῶνεται οἱ μαγνητικοὶ μισημβρινοί, κανένα ἄλλο φαινόμενο δὲν παρατηρήθηκε, παρὰ ἡ κάθετη θέση, πού παίρνει ἡ βελόνα τῆς πυξίδας. Τὸ φαινόμενο αὐτό, ἐξακριβωθὲν ἐπὶ τόπου στὴ βόρειο χώρα, ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ ἴδιο καὶ στὸ ἀντίστοιχο σημεῖο τῆς νοτίου. Ἄλλὰ τίποτε περισσότερο. Ἡ γειτνίαση τοῦ μαγνητικοῦ πόλου δὲν ἦταν ὁ λόγος τῆς ὑπάρξεως τοῦ μαγνήτου, πού ἔχει τόσο ἰσχυρὴ τὴν ἔλξη. Ἄλλη ἐξήγησις ἔπρεπε νὰ δώσουμε· καὶ κατὰ τὴ γνώμη μου, νὰ αὐτή:

Οἱ ἐτήσιοι ἄνεμοι φέρνουν σταθερὰ πρὸς τὰ ἄκρα τοῦ γηίνου ἄξονος σύννεφα ἢ ὀμίχλες, στὶς ὁποῖες ὑπάρχουν μεγάλες ποσότητες ἠλεκτρισμοῦ, πού δὲν ἐξαμτλήθησαν ἐντελῶς ἀπὸ τὶς θύελλες. Ἀπὸ αὐτὸ παρατηρεῖται στοὺς Πόλους φοβερὴ συσσώρευσις ἠλεκτρικοῦ ρευστοῦ, πού ἐκκρεεὶ ὀλοένα πρὸς τὴ γῆ.

Τώρα, εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ σίδηρος, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἐνὸς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, μεταβάλλεται σὲ μαγνήτη, καὶ τόσο ἰσχυρὸ στὴν ἔλξη, ὅσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ ἔντασις τοῦ ρεύματος καὶ ὁ ὄγκος τοῦ μαγνητιζομένου σιδήρου. Ἄν λοιπὸν στὰ σπλάγχνα τῆς γιγαντιαίας ἐκεῖνης Σφιγγὸς—τοῦ βράχου ἐκεῖνου, ὁ ὄγκος τοῦ ὁποίου ἦταν πολλῶν χι-

λιάδων κυβικῶν μέτρων — ἂν, λέγω, στὰ σπλάγγνα τῆς Σφιγγός ὑπῆρχε καμμιά φλέβα σιδήρου, οἱ πολυάριθμες σπείρες τῆς ὁποίας νὰ συννεοῦντο κοντὰ στὴ βάση τοῦ βράχου, δὲν ἔφτανε τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, πὺν κυκλοφοροῦσε γύρω ἀπὸ τὸ βράχο, γιὰ νὰ μεταβάλλῃ τὸν μέσα στὰ σπλάγγνα του σίδηρο σὲ μαγνήτη ἔξ ἐπιδράσεως;

Αὐτὴ τὴν ἐξήγηση ἔδωσα στὸ φαινόμενο. Δὲν ξέρω ἂν εἶναι ἀληθινὴ ἢ ὄχι· ἀλλ' ὅτι βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ μαγνήτη πὺν εἶχε ἰσχυρότατη ἔλξη, στὴν ὁποία ὠφείλοντο ὅλα τὰ παράδοξα καὶ μυθικά, τὰ ὁποῖα παρατηρήσαμε, περὶ αὐτοῦ καμμιά δὲν εἶχα ἀμφιβολία. Τώρα, ἂν ὁ μαγνήτης αὐτὸς βρισκότανε ἀκριβῶς στὸ νότιο μαγνητικὸ πόλο δὲν μπορούσαμε νὰ τὸ ἐξακριβώσουμε γιὰτὶ ἡ πυξίδα μας, ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς της, δὲν ἦταν κατάλληλη γιὰ τέτοια πειράματα. Ἄλλωστε, ἡ βελόνα της πρὸ πολλοῦ ἔπαυσε νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ στρέφεται σταθερὰ πρὸς ἓνα σημεῖο τοῦ ὀρίζοντα.

Ἄνακοίνωσα τὴν ὑπόθεσή μου στοὺς ἄλλους, πὺν τὴν βρῆκαν λογικὴ καὶ σύμφωνη πρὸς τὰ γεγονότα.

— Ἄραγε, ὑπάρχει κανένας κίνδυνος, ἂν θελήσουμε νὰ προσχωρήσουμε ὡς τοὺς πρόποδες τοῦ βράχου;... ρώτησε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

— Κανένας, ἀπάντησα.

— Ἐκεῖ... ναί... ἐκεῖ!

Ἄδύνατον νὰ περιγράψω τὴν ἐντύπωση, πὺν μᾶς προξένησαν οἱ τρεῖς αὐτὲς λέξεις, πὺν ἀντήχησαν σὲ τόνο μυστηριώδη, σὰν νὰ ἔφταναν ἀπὸ τὰ βράθη τοῦ ἄλλου κόσμου — καθὼς θὰ ἔλεγε ὁ Ἔντγκαρ Πόε.

Τὶς ἐπρόφερε ὁ Ντίρκ Πέτερς. Καὶ εἶδαμε τὸ σῶμα τοῦ μιγάδος στραμμένο πρὸς τὴ διεύθυνση τῆς Σφιγγός, σὰν νὰ εἶχε μεταβληθῇ ξαφνικὰ σὲ σίδηρο καὶ εἰλκύετο ἐπίσης ἀπὸ τὸ μαγνήτη.

Τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ, καὶ οἱ σύντροφοί του τὸν ἀκολουθοῦν ἐπάνω σὲ ἔδαφος σπαρμένο μὲ χαλίκια μαῦρα,

κομμάτια λάβας, ήφαιστειογενή λείψανα και συντρίμμα-
τα παντός είδους.

Και τὸ τέρας ἐμεγάλωνε ὅσο τὸ πλησιάζαμε, χωρὶς τίποτε νὰ χάνη ἀπὸ τὴ μυθολογικὴ του μορφή. Ἄδύνατον νὰ παραστήσω τὴν ἐντύπωση ποὺ ἔδινε, ἀπομονωμένο καθὼς ἦταν στὴ μέση τῆς ἀπέραντης ἐκείνης πεδιάδας. Ὑπάρχουν ἐπιτυώσεις τὶς ὁποῖες, οὔτε ἡ πέννα, οὔτε ἡ γλῶσσα μποροῦν νὰ μεταδώσουν. Ἴσως ἦταν παραίσθηση· ἀλλὰ μᾶς ἐφαίνετο ὅτι ἐφερόμεθα πρὸς τὴ Σφίγγα ἀκουσίως, ὑπὸ τὴν ἐπίδραση τῆς μαγνητικῆς τῆς ἔλξεως...

Ὅταν ἐφτάσαμε στὴ βῆση τῆς, βρήκαμε τὰ διάφορα σιδερένια ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐλκύσει. Ὅπλα, ἐργαλεῖα, ἢ ἄγκυρα τοῦ «Παράκητου», ἦσαν κολλημένα στὰ πλευρά τῆς. Εἶδαμε ἐπίσης καὶ τὰ προσερχόμενα ἀπὸ τὴ βάρκα τοῦ «Ἄλμπρανου», καθὼς καὶ τὰ καρφιά, τοὺς σκαρμούς, τὶς σφῆνες, τὰ σιδερένια ἐπιστρώματα τοῦ σκάφους καὶ τοὺς στρόφιγγες τοῦ πηδαλίου. Καμμιά λοιπὸν ἀμφιβολία γιὰ τὴν αἰτία, ποὺ προξένησε τὴν καταστροφή τῆς βάρκας τοῦ Χῆρνε καὶ τῶν συντρόφων του. Ἀποτόμως στερηθεῖσα κάθε σιδηροῦ συνδέσμου, σύρθηκε μὲ ὀρμὴ καὶ συντρίβηκε ἐπάνω στοὺς βράχους. Σκληρὴ ἢ τιμωρία, ἀλλὰ δικαία!

Μᾶς ἦταν ἀδύνατο νὰ πάρουμε τὰ ἀντικείμενα ἐκεῖνα. Πιστόλια, τουφέκια καὶ ἐργαλεῖα εἰλκύνοντο ἀπὸ τὸ μαγνήτη τόσο δυνατὰ, ὥστε ἐχρειάζετο ὑπεράνθρωπος δύναμη γιὰ νὰ τὰ ξεκολλήσῃ. Ὁ δὲ Οὐρλιγκερλί, καταθνημμένος γιὰτὶ δὲν μποροῦσε νὰ πάρῃ τὸ μαχαίρι του, κολλημένο σὲ ὕψος δέκα πέντε μέτρων ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ἀπέλιψε μὲ τὴ γροθιά του τὸ ἀναίσθητο τέρας καὶ ἀνέκραξε:

— Ἄχ, Σφίγγα κλέφτρα!

Δὲν ἦταν παράξενο, ὅτι στὴν θέση ἐκείνη δὲν βρήκαμε ἄλλα ἀντικείμενα, παρὰ μόνον τὰ προσερχόμενα ἀπὸ τὸν «Παράκητο» καὶ τὴ βάρκα τοῦ «Ἄλμπρανου». Κανένα ἄλλο πλοῖο βέβαια δὲν εἶχε προχωρήσει τόσο πολὺ

στην ανταρκτική θάλασσα. Ὁ Χῆρνε καὶ οἱ συνένοχοί του
 πρῶτα, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοί του ἔπει-

Εἶδαμε τὸν Ντῆρκ γονατισμένο μὲ τετρωμένα χέρια.. (σελ 306)

τα, εἴμεθα οἱ πρῶτοι πὺ πατήσαμε τὸ πόδι στὸ μέρος ἐ-
 κείνο τῆς πολικῆς ἠπείρου. Πλοῖο, πὺ θὰ προσήγγιζε τὸ
 γιγαντιαῖο ἐκεῖνο μαγνήτη, θὰ κατεστρέφετο τελείως, καὶ

ἡ γολέτα μας θὰ εἶχε τὴν τύχη τῆς βάρκας της, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν ἔμεινε τώρα παρὰ ἓνας ἄμορφος σωρὸς συντριμμάτων.

Ἐν τούτοις ὁ Τζέμ Βέστ παρατήρησε, ὅτι δὲν ἦταν φρόνιμο νὰ παρατείνουμε ἀκόμη τὴ διαμονή μας στὴ Γῆ τῆς Σφιγγὸς —γιατὶ τέτοιο ὄνομα δώσαμε στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς πολιτικῆς ἡπείρου. Δὲν εἶχαμε πολὺ καιρὸ στὴ διάθεσή μας, καὶ λίγων ἡμερῶν καθυστέρηση θὰ μᾶς ἀνάγκασε νὰ ξεχειμωνιάσουμε μπροστὰ στὸ παγόφραγμα.

Εἶχε δοθῆ λοιπὸν ἡ διαταγὴ νὰ ἐπιστρέψουμε στὴν ἀκτὴ, ὅταν ἡ φωνὴ τοῦ μιγάδα ἀντήχησε καὶ πάλι, καὶ οἱ τρεῖς αὐτὲς λέξεις, ἢ μᾶλλον οἱ τρεῖς αὐτὲς κραυγὲς ἐβγήκαν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ντίρκ Πέτερς :

—'Εδῶ!... 'Εδῶ!... 'Εδῶ!...

Ἐτρέξαμε· καὶ περνώντας τὴν καμπὴ πού σχημάτιζε τὸ δεξιὸ πόδι τοῦ τέρατος, εἶδαμε τὸν Ντίρκ Πέτερς γονατισμένο μὲ τὰ χέρια τεντωμένα πρὸς ἓνα πτώμα, ἢ μᾶλλον σκελετό, ντυμένο μὲ δέρμα, πού τὸ ψύχος τῆς χώρας ἐκείνης εἶχε διατηρήσει ἀνέπαφο. Τὸ κεφάλι του ἔκλινε πρὸς τὸ στήθος· μιὰ μακρὰ λευκὴ γενειάδα ἔφτανε ὡς τὴ μέση του καὶ τὰ νύχια τῶν ποδιῶν του, καθὼς καὶ τῶν χειρῶν, ἦσαν μακρὰ σὰν ὄρνιου ἀρσαστικοῦ.

Πῶς τὸ πτώμα ἐκεῖνο βρισκότανε κρεμασμένο, κολημένο στὸ πλευρὸ τοῦ βράχου, δυὸ ὄργιες ψηλότερα ἀπὸ τὸ ἔδαφος; Εἶδαμε τότε ἓνα τουφέκι κρεμασμένο ἀπὸ τὸν ὄμο του μὲ δερμάτινο λουρί, ἢ κάννη τοῦ ὁποίου ἦταν στριμμμένη καὶ καταφαγωμένη σχεδὸν ἀπὸ τὴ σκοουριά. Καὶ ἐξηγήσαμε τὰ μυστήριον...

—'Ὁ Πύμ!... ὁ καημένος μου ὁ Πύμ!... ἐπαναλάμβανε ὁ Ντίρκ Πέτερς μὲ φωνὴ πού σπάραζε τὴν καρδιά.

Ἔπειτα δοκίμασε νὰ σηκωθῆ, γιὰ νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ φιλήσῃ τὸ λείψανον τοῦ ἀγαπημένου του Πύμ...

'Ἀλλὰ τὰ γόνατά του λύγισαν... ἓνας λυγμὸς τοῦ ἐξέ-

σχισε τὸ λαϊμό... ἕνας σπασμὸς τοῦ ἔσπασε τὴν καρδιά... καὶ ἀνετράπη... καὶ ἔπεσε νεκρός!

.....

Ἔτσι λοιπόν, ἀφότου ἐχωρίστηκαν, ἡ βάρκα εἶχε παρασύρει τὸν Ἀρθούρο Πύμ στὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ Ἀνταρκτικοῦ... Ὅπως κι ἐμεῖς, ἀφοῦ πέρασε τὸ Νότιο Πόλο, ἔπεσε στὴ σφαῖρα τῆς μαγνητικῆς ἔλξεως τοῦ τέρατος. Κι ἐκεῖ, ἐνῶ ἡ βάρκα του ἔφευγε ἀκολουθοῦσα τὸ πρὸς βορρᾶν διευθυνόμενο ρεῦμα, ἐκεῖνος, καταληφθεὶς ἀπὸ τὸ μαγνητικὸ ρευστό, πρὶν προφτάσῃ ν' ἀπαλλαχθῆ ἀπὸ τὸ ὀλέθριο ὄπλο, πὺ τὸ εἶχε κρεμασμένο ἀπὸ τὸν ὦμο, ἐκάλσθηκε ὀρηκτικὰ κι ἐρρίχθηκε ἐπάνω στὸ βράχο.

Καὶ ἦδη ὁ μιγάς, ὁ πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος σύντροφος, ἀναπαύεται στὴ Γῆ τῆς Σφιγγός, στὸ πλευρὸ τοῦ Ἀρθούρου Γόρδωνος Πύμ, τοῦ ἥρωος, τοῦ ὁποίου τὶς παραδόξες περιπέτειες διηγήθηκε ὁ Ἔντγκαρ Πόε, ὁ μέγας Ἀμερικανὸς ποιητής, χωρὶς ποτὲ νὰ μάθῃ τὸ οἰκτρὸ, καὶ ἀκόμη παραδοξότερο τέλος του!

Ἡ σωτηρία.

Τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα, τὸ ἀπόγευμα, ὁ «Παράσητος» ἀπέπλεε ἀπὸ τὴ Γῆ τῆς Σφίγγας. Εἶχαμε νὰ διατρέξουμε ἀκόμη τετρακόσια μίλια περίπου ὡς τὸ νότιο πολικὸ κύκλο. Ἄλλὰ, φτάνοντας στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, θὰ εἶχαμε τὴν εὐτυχία νὰ συναντήσουμε καμμιὰ φαλαινοθηρίδα, ἣ κανένα πλοῖο ἀπ' τὰ ταξιδεύοντα χάρη ἐξερευνήσεως στὶς πολικὲς θάλασσες;

Ἡ τελευταία αὐτὴ ἐλπίδα δὲν ἦταν ὅλας διόλου ἀβάσιμη. Καθὼς θυμόμαστε, ὅταν ἡ γολέτα μας βρισκότανε ἀκόμη στὶς Φάλκλαντ, ἐγένετο λόγος γιὰ μιὰ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ ὑπὸ τὸν Κάρολον Οὐίλκ, ὑποπλοίαρχο τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ.

Ὁ στολίσκος του, ἀποτελούμενος ἀπὸ τέσσερα πλοῖα,

εἶχε φύγει ἀπὸ τῆ Γῆ τοῦ Πυρὸς τὸ Φεβρουάριον τοῦ 1839, με ἄφθονες προμήθειαι, γὰ μακρὸ ταξίδι στὶς νότιες πολικὲς θάλασσας. Τί συνέβη ἔκτοτε τὸ ἀγνοοῦσαμε. Ἄλλ' ἂν ὁ Οὐίλκ, ἀφοῦ ἔπλεε στὰ δυτικὰ μέρη, εἶχε σκεφτῆ νὰ προχωρήσῃ καὶ πρὸς τὰ ἀνατολικά, γὰ νὰ βρῆ πέρασμα, καθόλου ἀπίθανον νὰ συναντοῦσε τὸν «Παράκητο» κανένα ἀπὸ τὰ πλοῖα τοῦ ἔξερευνητικοῦ αὐτοῦ στολίσιου.

Ὅπως δὴρτοτε, τὸ δυσκολώτερον ἦταν νὰ φτάσουμε πρὸ τοῦ πολικοῦ χειμῶνος, νὰ ἐπωφεληθῶμε τῆς ἀπαγοῦς ἐκείνης θάλασσας, πού θὰ πάγωνε σὲ λίγο καὶ θὰ ἔκανε ἀδύνατον τὸν πλοῦν.

Ὁ θάνατος τοῦ Ντικ Πέτερς εἶχε ὑποβιάσει σὲ δώδεκα τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ «Παράκητου». Νὰ τί ἀπέμεινε ἀπὸ τὸ διπλὸ πλήρωμα τῶν δυὸ γολετῶν, τῆς πρώτης με τριανταοχτὼ ἄνδρες, καὶ τῆς δευτέρας με τριανταδύο — ἐν ὄλω ἐβδομήντα! Ἄλλ' ἄς μὴ ξεχνᾶμε, ὅτι τὸ ταξίδι τοῦ «Ἄλμπρανον» εἶχε γίνῃ ἀπὸ φιλανθρωπικὸ καθήκον, καὶ ὅτι οἱ τέσσερεις ἀπὸ τοὺς ναυαγοὺς τῆς «Ἰάνας» ὄφειλαν σ' αὐτὸ τῆ σωτηρία τους.

Καὶ τώρα ἄς τελειώσουμε. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκταθοῦμε πολὺ στὴ διήγησιν τοῦ ταξιδιοῦ τῆς ἐπιστροφῆς, πού τὸ εὐνόησαν τὰ σταθερὰ ρεύματα καὶ οἱ ἄνεμοι. Ἄλλωστε οἱ σημειώσεις, πού χρησιμεύουν γὰ τὴν παρούσα διήγησιν, οὔτε κλείστηκαν σὲ μπουκάλα, πού ρίχτηκε στὴ θάλασσα, οὔτε ἀνευρέθησαν κατὰ τύχην στὶς χῶρες τοῦ Ἀνταρκτικοῦ. Τὶς ἔφερα ἐγὼ ὁ ἴδιος, καὶ μολονότι τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ ταξιδιοῦ μας δὲν ἦταν ἀπαλλαγμένο ἀπὸ μεγάλους κόπους, δυσχέρειαι καὶ κινδύνους — πρὸ πάντων ἀνησυχίας — πάντως ὅμως εἶχε γὰ λύσιν τὴ σωτηρία μας.

Καὶ πρῶτα, λίγες μέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μας ἀπὸ τῆ Γῆ τῆς Σφιγγός, ὁ ἥλιος ἔδυσε ἐπὶ τέλους πίσω ἀπὸ τὸ δυτικὸ ὀρίζοντα, καὶ δὲν ἔμελλε ν' ἀναφανῆ ὀλόκληρον τὸ χειμῶνα. Ἀνάμεσα λοιπὸν στὸ ἡμίφωσ τῆς πολικῆς

νύχτας, ὁ «Παράκητος» ἐξακολούθησε τὸν μονότονο πλοῦν του. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι συχνὰ φαινότανε τὸ πολικὸν σέλας — τὸ θαυμάσιο αὐτὸ μετέωρο, πού ὁ Κούκ καὶ ὁ Φόρστερ παρατήρησαν γιὰ πρώτη φορὰ στὰ 1773. Τί μεγαλοπρέπεια καὶ λαμπρότητα ἔχει τὸ φωτεινὸ ἐκεῖνο τόξο, μὲ τὶς ἀκτίνες του, τὶς ιδιότροπες, ἀλλοῦ μεγάλες καὶ ἀλλοῦ μικρές, μὲ τὴ θαυμάσια λάμψη τῶν πυρίνων πετάλων του, πού ἐντείνεται καὶ ξαφνικὰ ἐλαττώνεται, μὲ τὴν ἄπειρη ποικιλία τῶν χρωμάτων, πού παρουσιάζουν συστραφόμενοι οἱ κροσσοὶ του, οἱ διαφοροτρόπως χρωματισμένοι, ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ κόκκινο μέχρι τοῦ σμαραγδένιου πράσινου!

Ναί, ἀλλὰ ποῦ ὁ ἥλιος, ποῦ τὸ ἀπαράμιλλο καὶ δυσαναπλήρωτο αὐτὸ ἄστρο, πού σὲ ὄλους τοὺς μῆνες τοῦ ἀνταρκτικοῦ καλοκαιριοῦ εἶχε φωτίσει ἀδιάκοπα τοὺς ὀρίζοντές μας! Καὶ ἡ μακρινὴ αὐτὴ νύχτα τῶν Πόλων ἐξασκεῖ ἐπάνω στὸν ἄνθρωπο μιὰ ἠθικὴ καὶ φυσικὴ ἐπίδραση, πού κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀποφύγη, προξενεῖ μιὰν ἐντύπωση ἀπερίγραπτη, ἓνα αἶσθημα τρόμου, ἀποθαρρύνσεως, μελαγχολίας.

Ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες τοῦ «Παράκητου», μόνο ὁ ναύκληρος καὶ ὁ Ἔντικοτ εἶχαν διατηρήσει ἀναλλοίωτη τὴν εὐθυμία τους, μὴ ἐπηρεαζόμενοι καθόλου ἀπὸ τὶς στενοχώριες καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ ταξιδιοῦ. Μπορῶ νὰ ἐξαιρέσω ἐπίσης καὶ τὸν ἀπαθῆ Τζέμ Βέστ, ἔτοιμον ν' ἀντιμετώπιση ὁποιαδήποτε δυσχέρεια, σὰν ἄνθρωπος εὐρισκόμενος διαρκῶς σὲ ἄμυνα. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀδελφοὺς Γκύ, ἡ εὐτυχία τῆς συναντήσεώς τους ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε τοὺς ἔκανε συχνὰ νὰ ξεχνοῦν τοὺς κινδύνους τοῦ μέλλοντος.

Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔχω λόγους νὰ ἐγκωμιάσω τὸν καλὸ καὶ ἄξιο αὐτὸν Οὐρλιγκερλί! Ἐπαιρνε κανεὶς θάρρος μόνο πού τὸν ἄκουγε νὰ ἐπαναλαμβάνη, μὲ τὸ ὕφος του ἐκεῖνο τὸ γεμᾶτο πεποιθήση:

— Θὰ φθάσουμε μὲ τὸ καλὸ, φίλοι μου, θὰ φτάσουμε

καὶ θὰ σωθοῦμε, ἔννοια σας!... Ἄν ἐξετάσετε καλά, θὰ ἰδῆτε ὅτι, σὲ ὄλο τὸ ταξίδι, οἱ κακοτυχίες ἦσαν περισσότερες ἀπὸ τὶς καλοτυχίες. Ἄληθεια... χάσαμε τὴ γολέτα μας, Δυστυχησμένη «Ἄλμπρανε», πῶς σηκώθηρες πρῶτα στὰ ψηλὰ σὰν μπαλόνη, καὶ ὕστερα καταρακύλησες στὴ θάλασσα σὰν ὀγκόπαγος!... Ἄλλὰ μήπως ὁ ὀγκόπαγος δὲν μᾶς ἔβγαλε στὴ στεριά; Καὶ ὕστερα ἡ τσαλαλιωτὴ φελούκα δὲν μᾶς ἔφερε τὸν πλοίαρχο Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ τοὺς συντρόφους του; Νὰ εἶστε βέβαιοι, πῶς αὐτὸ τὸ ρεῦμα καὶ αὐτὸς ὁ ἀέρας ποὺ μᾶς ἔφεραν ὡς ἐδῶ θὰ μᾶς πᾶνε καὶ πὺ πέρα! Μὲ τόσα «ἀτοῦ» δὲν χάνει κανεὶς τὸ παιχνίδι! Ἔνα πρῶγμα μονάχα μὲ λυτεῖ, ποὺ θὰ γυρίσουμε στὴν πατρίδα ἀπὸ τὴ Νέα Ζηλανδία, καὶ δὲν θ' ἀγκυροβολήσουμε στὴν Κεργαιλάνη, στὸ λιμάνι τοῦ Κριστίμας-Ἄρμπουρ, μπροστὰ στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ φίλου μου Ἄτκις!

Μεγάλη ἀπογοήτευση, πράγματι, γιὰ τὸ φίλο τοῦ Ἄτκις· ἀλλά, κατὰ βᾶθος, καὶ ποιὸς δὲν τὴν συμεριζότανε;...

Ἐπὶ ὀχτῶ μέρες διατηρήσαμε τὴ διεύθυνσή μας χωρὶς νὰ παρεκκλίνουμε οὔτε πρὸς δυσμὰς οὔτε πρὸς ἀνατολάς, καὶ μόνον στὶς 21 Μαρτίου ὁ «Παράσητος» ἔχασε ἀπὸ τ' ἀριστερὰ τὴ θεὰ τῆς Χώρας τοῦ Ἄλμπρανου.

Ἐξακολουθῶ νὰ δίνω τὸ ὄνομα αὐτὸ στὴ χώρα, τῆς ὁποίας ἡ ἀκτὴ ἀπλωνότανε συνεχῆς μέχρι τοῦ πλάτους ὅπου βρισκόμαστε τώρα, καὶ συνεπῶς καμμιά ἀμφιβολία ὅτι ἀποτελοῦσε μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες ἡπείρους τοῦ Ἄνταρκτικοῦ. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ὁ «Παράσητος» ἔπαψε νὰ τὴν παραπλέη, γιὰτὶ τὸ ρεῦμα τὸν ἔσπρωχνε πρὸς βορρᾶν, ἐνῶ ἡ ἀκτὴ τῆς Χώρας τοῦ Ἄλμπρανου ἀπομακρυνότανε, στρεφομένη πρὸς τὰ βορειοανατολικά.

Τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς πολιτικῆς θάλασσας ἦταν ἀκόμα ἀπαγές· τὰ νερά της ὁμῶς παρέσυσταν ὀλόκληρο στόλο πλωτῶν ὀγκοπάγων.

Ἐπῆρχε λοιπὸν δυσχέρεια καὶ διαρκῆς κίνδυνος στὸ

ἡμίφως τῆς πολικῆς νύχτας, ὅταν ἔπρεπε νὰ ἐκτελοῦμε δύσκολους χειρισμούς γιὰ νὰ βροῦμε πέρασμα ἀνάμεσα στοὺς πελώριους πάγους, ἢ ν' ἀποφύγουμε σύγκρουση ἢ σφήκωμα, πὺ θὰ μπορούσε νὰ συντρίψῃ τὸ πλοιάριό μας, ὅπως συντρίβεται κόκκος σταριῶ ἀνάμεσα στὶς μυλόπετρες...

Καὶ μιὰ ἄλλη δυσχέρεια. Δὲν μπορούσαμε πιά νὰ ξέρονε τὴ θέση μας, οὔτε εἰς πλάτος οὔτε εἰς μῆκος. Ἡλιος δὲν ὑπῆρχε πλέον· καὶ ἐπειδὴ ὁ ὑπολογισμὸς ἀπὸ τὴ θέση τῶν ἀστεριῶν εἶναι πολύπλοκος, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ δὲν μπορούσε πιά νὰ κάνῃ τὴ συνηθισμένη καταμέτρηση. Ὁ «Παράκητος» λοιπὸν ἀκολουθοῦσε τυφλὰ τὸ ρεῦμα, πὺ μᾶς διεύθυνε ὀλοένα πρὸς βορρᾶν, καθὼς ἐμαρτυροῦσε ἡ ναυτικὴ πυξίδα.

Ὅπως δὴποτε, ἔχοντας ὑπ' ὄψη τὸν μέσον ὄρον τῆς ταχύτητάς του, μπορούσαμε νὰ ὑπολογίσουμε ὅτι, στὶς 27 Μαρτίου, ὁ «Παράκητος» βρισκότανε μεταξὺ τοῦ ἐξηκοστοῦ ὀγδόου καὶ τοῦ ἐξηκοστοῦ ἐνάτου παραλλήλου, δηλαδὴ περίπου ἑβδομήντα μίλια μακρὰ ἀπὸ τὸν πολικὸ κύκλο.

Ἦ, ἂν κατὰ τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ ταξίδι κανένα πρόσκομμα δὲν παρουσιαζότανε, ἂν ἦταν ἐξασφαλισμένος ὁ πλοῦς πρὸς τὸν Εἰρηρικὸ Ὀκεανό, ὁ «Παράκητος» σὲ λίγες μέρες μπορούσε νὰ φτάσῃ στὸ ἔσχατον ἄκρον τῶν ἀνταρκτικῶν θαλασσῶν. Ἀλλὰ, μετὰ μιὰ ἑκατοντάδα μιλίων ἀκόμη, μᾶς ἐπερίμενε τὸ μεγάλο ἐκεῖνο παγόφραγμα, καὶ ἂν δὲν βρῖσκαμε κανένα πέρασμα ἀνοιχτό, θὰ εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ τὸ περιπλεύσουμε γιὰ νὰ φτάσουμε, εἴτε στὴν ἀνατολική, εἴτε στὴ δυτικὴ του ἄκρη. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἂν κατορθώναμε νὰ τὸ περάσουμε...

Ἦ, καὶ ἂν κατορθώναμε νὰ τὸ περάσουμε; Θὰ βρισκόμαστε πάλι σ' ἓνα μικρὸ καὶ εὐθραυστο πλοιάριο, στὴ μέση τοῦ φοβεροῦ Εἰρηρικοῦ Ὀκεανοῦ, κατὰ τὴ χειρότερη ἐποχὴ τοῦ ἔτους, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν τρομερῶν τρικυ-

μιῶν, στίς ὁποῖες οὔτε τὰ μεγάλα πλοῖα δὲν ἀντέχουν!

”Ὅχι, δὲν θέλαμε κὰν νὰ συλλογιζόμεστε... Ὁ Θεὸς θὰ ἐρχότανε εἰς βοήθειάν μας..., θὰ ἔσωζόμεστε... Θὰ μᾶς παρελάμβανε κανένα πλοῖο καὶ θὰ μᾶς ἔσωζε... Αὐτὸ ἐβεβαίωνε ὁ ναύκληρος..., καὶ δὲν ἦταν κακὸ ν’ ἀκοῦμε τὸν ναύκληρο!...

Ἐν τούτοις, ἡ ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας ἄρχισε νὰ παγώνει, καὶ πολλὲς φορὲς ἀναγκαστήκαμε νὰ σπάσουμε στρώματα πάγου γιὰ ν’ ἀνοιξοῦμε δίοδο. Καὶ ὑποφέραμε πολὺ ἀπὸ τὸ κρύο καὶ ἀπὸ τὸν ἄνεμο, μέσα στὴ βάρκα ἐκείνη τὴν ξέσκεπη, μολονότι εἴμαστε ἐφωδιασμένοι μὲ βαρεῖα σκεπάσματα. Εὐτυχῶς εἶχαμε τροφίμα γιὰ μερικὲς ἑβδομάδες ἀκόμη — παστὰ κρέατα καὶ δυὸ βαρέλια ρακῆς. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ γλυκὸ νερό, προμηθευόμεστε ὅσο θέλαμε λιώνοντας πάγο.

Μετὰ ἕξη μέρες, δηλαδὴ στίς 2 Ἀπριλίου φάνηκε τὸ παγόφραγμα, διαγραφόμενο μακρυνά, σὲ ὕψος διακοσίων ἢ τριακοσίων μέτρων ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Τὰ ἄκρα του ὅμως δὲν ἐφαίνοντο, οὔτε πρὸς δυσμᾶς, οὔτε πρὸς ἀνατολᾶς· καὶ ἂν ἡ βάρκα μας δὲν εὔρισκε κανένα πέρασμα ἀνοιχτό, θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ περάσοῦμε.

Εὐτυχῶς, τέτοιο πέρασμα βρέθηκε, καὶ τὸ ἀκολουθήσαμε μὲ ἄπειρους κινδύνους. Χάρη στὸ ζῆλο, τὸ θάρρος καὶ τὴν ἰκανότητα τῶν ἀνδρῶν μας καὶ τῶν ἀρχηγῶν τῶν μπορέσαμε νὰ παρακάμψοῦμε ὅλες τίς δυσκολίες, ποὺ παρουσίασε ὁ πλοῦς ἀνάμεσα στοὺς πάγους. Ναί, στοὺς δυὸ πλοιάρχους Λὰν καὶ Οὐίλλιαμ Γκύ, στὸν ὑποπλοίαρχο Τζέμ Βέστ καὶ στὸ ναύκληρο χρωστοῦμε αἰῶνια εὐγνωμοσύνη!

Καὶ ἐπὶ τέλος βρεθήκαμε στὰ νερὰ τοῦ Νοτίου Εἰρηνικοῦ. Ἄλλὰ κατὰ τὸν ἐπίπονον διάπλου, ἡ βάρκα μας ὑπέστη ἀρκετὲς ζημιές. Τὸ καλαφάτισμά της εἶχε τριβῆ οἱ δεσμοὶ της εἶχαν χαλαρωθῆ, καὶ ἀπὸ πολλὰ μέρη ἔκανε

νερά, ὥστε διαρκῶς εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ τὴν ἀδειάζουμε.

Ἐν τούτοις ὁ ἄνεμος ἔπνεε ἥρεμος, ἡ θάλασσα ἦταν περισσότερο γαλήνια ἀπ' ὅσο μπορούσαμε νὰ ἐλπίζουμε, καὶ ὁ κίνδυνος τοῦ πλοῦ δὲν ἦταν μεγαλύτερος ἀπ' ὅσους μᾶς ἀπειλοῦσαν...

Ἔτσι! τὸ κακὸ ἦταν ὅτι κανένα πλοῖο, καμμιά φαινοθηρίδα δὲν φαινότανε στὸ πέλαγος ἐκεῖνο. Ἦδη, ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες τοῦ Ἀπριλίου, οἱ ψαράδες εἶχαν ἐπιστρέψει... Ἐφτάσαμε ἀργά, πολὺ ἀργά...

Καθὼς δὲ μάθαμε κατόπιν, ἔπρεπε νὰ βρεθοῦμε ἐκεῖ πρὸ δυὸ μηνῶν τουλάχιστον, γιὰ νὰ συναντήσουμε τὰ πλοῖα τῆς ἀμερικανικῆς ἀποστολῆς.

Πράγματι, στὶς 21 Φεβρουαρίου, ὁ ὑποπλοίαρχος Οὐίλκ, μ' ἓνα ἀπὸ τὰ πλοῖα του, ἐξερευνοῦσε τὶς θάλασσες ἐκεῖνες. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ χειμῶνας πλησίαζε, ἀνέκρουσε πρῶμνη κι ἐπέστρεψε στὸ Χόβαρτ - Τάουν τῆς Τασμανίας.

Τὸν ἴδιο χρόνο, ἄλλη ἀποστολή, ὑπὸ τὸν Γάλλον πλοίαρχον Ντυμὼν Ντιρβίλ, ἀνεκάλυψε, στὶς 21 Ἰανουαρίου, τὴν Ἀντελία καὶ κατόπιν, στὶς 29 Ἰανουαρίου, τὴν Κλαρία. Καὶ μετὰ τὶς σπουδαῖες αὐτὲς ἀνακαλύψεις, τὰ πλοῖα τῆς γαλλικῆς ἀποστολῆς ἄφησαν τὸν Ἀνταρκτικὸ Ὠκεανὸ καὶ ἔπλευσαν κι ἐκεῖνα πρὸς τὸ Χόβαρτ - Τάουν.

Κανένα λοιπὸν ἀπὸ τὰ πλοῖα αὐτὰ δὲν βρισκότανε πιά στὶς θάλασσες ἐκεῖνες.

Ὅταν λοιπὸν ὁ «Παράκητος», ὁ μικρὸς σὰν καρυδότσουφλο, βρέθηκε στὴν ἀπέραντη ἐρημιὰ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀφροῦ πέρασε τὸ Παγόφραγμα, ἀρχίσαμε νὰ πιστεύουμε ὅτι ἡ σωτηρία μας ἦταν ἀδύνατη!

Χίλια πεντακόσια μίλια μᾶς ἐχώριζαν τότε ἀπὸ τὴν πλησιέστερη γῆ, καὶ ὁ χειμῶνας εἶχεν ἀρχίσει πρὸ ἐνὸς ἡδὴ μηνός!...

Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ αἰσιόδοξος Οὐρλιγκερλί ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ἡ τελευταία καλοτυχία, στὴν

όποια βασιζότανε μὲ τόση πεποιθήση, ἦταν τουλάχιστον προβληματική... ἼΑπελπισία!

Στὶς 6 Ἀπριλίου βρεθήκαμε ὑπὸ τὶς φοβερότερες συνθήκες. Τὰ τρόφιμα ἐξηντλήθησαν· ὁ ἄνεμος ἄρχισε νὰ δυναμώνη καὶ ἡ βάρκα μας, σκαμπανεβάζοντας φοβερά, ἐκινδύνευε ν' ἀναποδογυριστῇ...

— Πλοῖο!

Ἡ λέξη αὐτὴ βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ναυκλήρου, καὶ ἀμέσως διακρίναμε ἓνα πλοῖο, σὲ ἀπόσταση τεσσάρων μιλίων πρὸς τὰ βορειοανατολικά, ἀνάμεσα στὴν ὀμίχλη, πού ἄρχισε νὰ σηκώνεται.

Ἄμέσως ἐκάναμε σιριάλα. Καὶ μᾶς εἶδαν... Τὸ πλοῖο στάθηκε καὶ ἔρριξε τὴ μεγάλη βάρκα του γιὰ νὰ μᾶς ποραλάβῃ.

Ἦταν ὁ «Τάσμαν», ἀμερικανικὸ τρικάρταρο ἀπὸ τὴν Τσάρλεστον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐτύχαμε θερμῆς καὶ ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς. Ὁ πλοίαρχος περιποιήθηκε καὶ περιέθαλψε τοὺς συντρόφους μου, σὰν νὰ ἦσαν συμπολίτες του.

Ὁ «Τάσμαν» ἐρχότανε ἀπὸ τὶς Φάλκλαντ, ὅπου εἶχε μάθει ὅτι, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν, ἡ ἀγγλικὴ γολέτα «Ἄλμπρανος» εἶχε ἀποπλεύσει γιὰ τὶς πολιτικὲς θάλασσες, γιὰ νὰ βρῇ τοὺς ναυαγοὺς τῆς «Ἰάνας». Ἄλλ' ἐπειδὴ, ὁ χειμῶνας προχωροῦσε καὶ ἡ γολέτα δὲν ἐφαινότανε, ὑπέθεσαν ὅτι εἶχε χαθῆ αὐτανδρῶν στὰ ἄξενά ἐκεῖνα πελάγη...

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς διάπλους ὑπῆρξε σύντομος καὶ εὐτυχῆς. Μετὰ 15 μέρες, ὁ «Τάσμαν» ἀπεβίβαζε στὸ Μέλπουρν, στὴν ἐπαρχία Βικτώρια τῆς Νέας Ὀλλανδίας, τοὺς ἐπιζήσαντες ἀπὸ τὸ διπλὸ πλήρωμα τῶν δυὸ γολετῶν, καὶ ἐκεῖ ἐπληρώθηκε στοὺς ναῦτες ἢ ἀμοιβή, πού τοὺς εἶχα ὑποσχεθῆ. ὦ, πόσο ἦταν δίκαιη! Μὲ τί κόπους ἐκέρδισαν τὰ χρήματα ἐκεῖνα!

Οἱ γεωγραφικοὶ χάρτες μᾶς ἐπληροφόρησαν τότε, ὅτι ὁ «Παράκητος» εἶχε βγῆ στὸν Εἰρηρικὸ Ὠκεανὸ μετα-

ξὺ τῆς Κλαρίας, πὺ ἀνακαλύφθηκε ἀπὸ τὸν Ντυμὸν Ντυρβίλ, καὶ τῆς Φαμπρίκιας.

Ἔτσι ἐτελείωσε ἡ παράδοξη καὶ περιπετειώδης αὐτὴ ἐκδρομὴ, πὺ εἶχε πολλὰ θύματα δυστυχῶς! Ἄν οἱ περιπέτειες, ἂν οἱ ἀνάγκες τοῦ ταξιδιοῦ μᾶς παρέσυραν πρὸς τὸ Νότιο Πόλο, πέρα, πολὺ πέρα ἀπ' ὅσο προχωρήσανε προγενέστεροι θαλασσοπόροι, καὶ ἂν περάσαμε ἀκόμη καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸν γήινο πόλο, ἐν τούτοις ὅμως, πόσες σπουδαιότατες ἀνακαλύψεις, στὰ μέρη ἐκεῖνα, δὲν ἐπιφυλάσσονται γιὰ τοὺς μέλλοντες ἐξερευνητές!

Ὁ Ἀρθούρος Πύμ, ὁ περιβόητος ἥρωας τοῦ Ἐντγκαφ Πόε, ἔδειξε τὸ δρόμο... Σὲ ἄλλους ἀπόκειται τώρα νὰ τὸν ἀκολουθήσουν καὶ νὰ πᾶνε ν' ἀποσπάσουν ἀπὸ τὴ Σφίγγα τῶν Πάγων τὰ τελευταῖα μυστικὰ τοῦ μυστηριώδους Ἀνταρκτικοῦ!

Τ Ε Λ Ο Σ